ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
"ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ"

NATIONAL HERALD
134-140 West 26th Street
NEW YORK

Σχολάριος Θ. Μιχαηλίδης

1936

379

Θεοδώριος Μιχαηλίδης

ΔΕΣΜΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΣΠΗ ΠΑΓΚΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝΟΥ ΙΕΣΒΙΟΥ" • ΕΤΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ 1818 •

ΜΕΡΟΣ Α'.—Ἡ γυναῖκα ποῦ σὲ χάνει

ΜΕΡΟΣ Β'.—Ἡ γυναῖκα ποῦ σὲ σώζει

ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ "ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ"

140 W. 26ΤΗ STREET

NEW YORK

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΛΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

Θλεωδέριος Θ. Μιχαλακέλλης

Δωρεά προς
Τὴν λέσχη

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΣΕ ΧΑΝΕΙ

ΛΕΣΧΗ ΠΛΟΜΑΡΙΟΥ "BENIAMIN Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

Α΄.

ΠΡΩΙ-πρωί, μὲ τὴ νυχτικιά του ἀκόμα, ὁ Θράσος εἶχε λάβει ἕνα τηλεγράφημα ποῦ τὸν ἔκανε ἄνω κάτω. Τοῦ τηλεγραφοῦσε ὁ πατέρας του ἀπὸ τὴν Πάτρα, μιὰ λέξη μονάχα, αὐτή: «Γκάριζε!».

Ἦταν ἡ ἀπάντηση στὰ τελευταῖά του γράμματα, ποῦ ζητοῦσαν ἐπίμονα ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ βιβλία τάχα τῆς ἐπιστήμης· κι' ὁ φοιτητής, ποῦ χρειαζόταν πολὺ αὐτὰ τὰ λεπτά,—μεθαύριο, φαντασθῆτε, εἶχε τὰ γενέθλιά της ἡ Ἀφροδίτη,—τάβαλε μὲ τὸν ἀθῶο τηλεγραφητή. Γιατὶ στὴν τραγικὴ θέσι ποῦ τὸν ἔρριχνε ἡ πατρικὴ ἄρνηση, πρώτη-πρώτη τοῦ ἦρθε ἡ σκέψη: «Πῶς ἐπιτρέπεται νὰ περνοῦν τέτοια τηλεγραφήματα;»

Ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα,—ἀπὸ τὴ φούρκα του μάλιστα ξέχασε νὰ βάλῃ καρφίτσα στὸ λαιμοδέτη, πρᾶγμα ποῦ τοῦ συνέβαινε ἴσως πρώτη φορά,—κι' ἔτρεξε ἴσια στὸ Τηλεγραφεῖο καὶ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Διευθυντοῦ.

—Τί κατάσταση εἶν' αὐτή, κύριε;... Διαβᾶστε δῶ, σᾶς παρακαλῶ!.. Ἔχω τὴν ἀξίωση νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρὰ ὁ ὑπάλληλος τῶν Πατρῶν, ποῦ δέχτηκε τέτοιο ὑβριστικὸ τηλεγράφημα! Μὰ εἶναι ἄνω -ποταμῶν!

Ὅταν ὁ Διευθυντὴς εἶδε τὴν λέξη ἐκείνη, παρ' ὀλίγο νὰ χάσῃ τὴ σοβαρότητά του. Κρατήθηκε ὅμως καὶ ρώτησε:

—Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ κ. Μανιάτης ποῦ σᾶς τηλεγραφεῖ;

—Ὁ πατέρας μου, κύριε!

—Α!.. Μὴν εἶναι στρατιωτικός;

—Μάλιστα... Ταγματάρχης.

—Χαίρω πολύ... Εἶναι φίλος μου ὁ πατέρας σας. Κάποτε ὑπηρετούσαμε στὴν Κέρκυρα. Καὶ στοιχηματίζω,—καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ!—πὼς θὰ τοῦ ζητήσατε χρήματα.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος χωρὶς νὰ καθήσῃ.

—Ὄχι δά, κάτι ἔχει νὰ κάνῃ... Γιατὶ κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ νέος

στὴν ἡλικία σας, ἔλαβα, σὲ ἴδια περίσταση, τὴν ἴδια ἀπάντηση ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα μου. Μὲ τὴ διαφορὰ πῶς δὲν μοῦ τὴν τηλεγράφησε, παρὰ ποῦ τὴν ἔγραψε ς' ἕνα γράμμα.

—Ἄ, αὐτὸ ἀλλάζει!

—Τὸ ἴδιο εἶναι. Θέλω νὰ πῶ, πὼς ἕνας πατέρας ἔχει κάθε δικαίωμα, μὰ προφορικῶς, μὰ γραπτῶς, μὰ τηλεγραφικῶς, νὰ μιλήσῃ στὸ παιδί του μ' ὅποια γλῶσσα θέλει. Ἂν σᾶς τηλεγραφοῦσε κανένας ξένος, μάλιστα. Μὰ πῶς θέλατε ὁ φτωχὸς ὑπάλληλος τῶν Πατρῶν νἀρνηθῇ τὴ διαβίβαση τοῦ τηλεγραφήματος σὲ κοτζὰ-ταγματάρχη, ποὺ τηλεγραφοῦσε κιόλα στὸ γιό του;... Ἡ ἀξίωσή σας μοῦ φαίνεται λιγάκι ὑπερβολική.

—Μὰ καλά, φώναξε ὁ Θράσος· ἂν ξεκουτιάθηκε ὁ πατέρας μου ἢ ἂν τοῦ ἔστριψε ἄξαφνα, ἔπρεπε ἐγὼ νὰ γίνω ρεζίλι σὲ δυὸ Τηλεγραφεῖα;.. Τί λέω; αὐτὸ τὸ «γκάριζε» θὰ εἶναι τώρα ἡ γενικὴ κουβέντα ἀπὸ τὴν Πάτρα ὥς τὴν Ἀθήνα!

—Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, ἔννοια σας. Ὑπάρχει κι' ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐχεμύθεια....

—Ἐχεμύθεια!.. Μὴ μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ. Ἐννοῶ νὰ λάβω ἱκανοποίηση!.. Αὐτὸς ὁ ὑπάλληλος δὲν ἔκαμε τὸ χρέος του καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Διαμαρτύρομαι! Ἐν ἀνάγκῃ θὰ καταφύγω στὸν τύπο!... Καλημέρα σας!

Κι' ὁ Θράσος βγῆκε μὲ φούρια, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἄρχισε νἀναγνωρίζῃ πῶς ὁ κ. Διευθυντὴς εἶχε δίκιο.

«Ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς πιὸ πολὺ ρεζίλι;...» ψιθύρισε χαμογελῶντας αὐτός. «Ἐγὼ δὲ θὰ κάμω τίποτα. Γκάριζε.

* * *

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Τηλεγραφεῖο, ποὺ ἦταν τότε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Λυκαβηττοῦ, ὁ Θράσος ἀπάντησε τὸ φίλο του Κώστα Τσαγγαράκη, φοιτητὴ τῆς Νομικῆς.

—Ὤ, γιατρέ!...

—Ἄφησέ με, καϊμένε, γιατὶ ἂν μὲ πιάσῃς ἀπὸ τὴ μύτη, σκάζω. Φαντάσου, εἶχα ἀνάγκη ἀπόλυτη ἀπὸ ἕνα ἑκατοστάρικο... Γράφω τοῦ γέρου μου, τοῦ ξαναγράφω... μιλιά! Ἐπὶ τέλους τοῦ κάνω τελεσίγραφο. Καὶ τί λαβαίνω σήμερα τὸ πρωΐ;

—Μιὰ πανταχοῦσα.

—Ὄχι, φίλε μου, τὸ τηλεγράφημα αὐτό!

Ἔτσι τὸ ἔδειξε στὸν Κώστα. Παρακάτω τὸ ἔδειξε καὶ στὸν Παῦλο. Καὶ παρακάτω, γιὰ νὰ γελάσῃ, στὴν κυρία Ἀργυρώ, τὴν πρώτη σπιτονοικοκυρά του. Τοῦ φαινόταν πολὺ ἀσυνήθιστο, ἔκτακτο, νὰ λάβῃ τέτοιο τηλεγράφημα· ἡ φούρκα του,—γιὰ τὴ λέξη,—ἦταν τώρα προσποιητή· ἀπὸ μέσα του καμάρωνε. Ἔ, στὴν ἡλικία τοῦ Θράσου,—μόλις ἦταν εἴκοσι χρονῶν,—οἱ ἄνθρωποι καμαρώνουν καὶ γιὰ τὰ χειρότερα... Ἡ φούρκα του ὅμως γιὰ τὴν οὐσία, ἦταν πολὺ πραγματική. Βρισκόταν σὲ δεινὴ ἀμηχανία. Μὲ τί λοιπὸν θἀγόραζε τὸ χρυσὸ βραχιόλι ποὺ θὰ χάριζε τῆς Ἀφροδίτης στὰ γενέθλιά της; Αἱ σχέσεις του μὲ τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ κορίτσι, ποῦ τὸν τρέλλαινε, ἦταν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἂν δὲν «τῶδειχνε» στὴ γιορτή της μ' ἕνα δῶρο, σὰν ἐκεῖνα τοὐλάχστο ποὺ τῆς ἔκαναν ἄλλοι, κινδύνευε νὰ τοῦ πάρῃ τὴ θέση,—ἂν τὴν εἶχε κι' ἀληθινά,—ἐκεῖνο τὸ κτῆνος, τὸ τέρας, ὁ Γιάγκος ὁ Ψιμάρης, ὁ χρηματιστής.

Τί νὰ ἔκανε σὲ τέτοια ἀνάγκη; Νὰ γύρευε δανεικὰ ἀπὸ τοὺς φίλους του, τοὺς συνοίκους του; Μ' ἂν τοὺς ἔστηβε ὅλους, δὲν θὰ ἔβγαζε ἕνα ἑκατοστάρικο! Νὰ πήγαινε στὸν ἐνεχυροδανειστή; Μὰ δὲν εἶχε πιὰ καὶ τίποτα σπουδαῖο νὰ τοῦ δώσῃ. Γιὰ δύο καρφίτσες, ἕνα ρολόϊ ἀσημένιο καὶ κάτι κουμπιά, δὲν θἄπαιρνε οὔτε εἰκοσιπέντε δραχμές. Ὅσο γιὰ τὴ χρυσῆ του καδένα, αὐτὴ πρὸ πολλοῦ «ἐκοιμᾶτο τὸν αἰώνιον» σ' ἕνα «τοκογλυφεῖο» τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Γιατὶ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ φτωχοῦ φοιτητή, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μπλέχτηκε στὰ δίχτυα τῆς Ἀφροδίτης, ἔμοιαζαν, καθὼς ἔλεγε ὁ ἴδιος, μὲ τῆς Ψωροκώσταινας. Ποῦ νὰ τοῦ φτάσουν γιὰ λοῦσα, γιὰ γλέντια καὶ γιὰ λουλούδια οἱ ἑκατὸν εἴκοσι δραχμὲς ποῦ τοῦ ἔστελνε κάθε μῆνα ὁ Ταγματάρχης! Παντοῦ χρωστοῦσε: Στὸ σπιτονοικοκύρη του, στὸν ξενοδόχο του, στὸν καπνοπώλη του, στὸν ἀνθοπώλη του, ἀκόμα καὶ στὸ καφενεῖο.

Μονάχος, ἐπεχείρησε τὸν «περίπατο τῶν ἀπελπισμένων», ὅπως τὸν ἔλεγε ἡ παρέα του,—τὸ γῦρο τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου,—καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμο συλλογιζόταν τί νὰ κάμῃ. Ἄξαφνα τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα: Νὰ πάῃ νὰ βρῇ ἕνα πατρικό του φίλο, τὸν ἐφέτη Ἀλέξανδρο Λισγάρα, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἕνα ἑκατοστάρικο. Ἄς τοῦ τῶδινε αὐτὸς μιὰ φορά, κι' ἔπειτα τί θἄκανε ὁ γέρος του; θὰ τὸ πλήρωνε!

Στὶς ἔντεκα πῆγε στὸ Πανεπιστήμιο κι' ἄκουσ' ἕνα μάθημα. Μὰ ὁκακόμοιρος δὲν κατάλαβε γρύ, ὄχι μόνο γιατ' ἦταν ἀφῃρημένος,

παρὰ καὶ γιατί τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ ἀραιότατα πήγαινε στὰ μαθήματα κι' εἶχε χάσει κάθε συνέχεια.

Τὸ μεσημέρι ἦταν στοῦ Λισγάρα, στὴν ὁδὸν Φειδίου.

Μῆνες εἶχε νὰ ἐπισκεφτῇ αὐτὴ τὴν οἰκογένεια. Παραξενεύτηκαν ποῦ τὸν εἶδαν μεσημεριάτικα, κι' ἡ Λισγάραινα τὸν ρώτησε μὲ κάποιο φόβο τί κάνουν στὴν Πάτρα.

—Καλά εἶναι ὅλοι, ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος. Μὴν ἀνησυχεῖτε, δὲν συμβαίνει τίποτα. Ἐγὼ μόνο .. ἦρθα νὰ ἰδῶ μιὰ στιγμὴ τὸν κ. Λισγάρα γιὰ μιὰ ὑπόθεση... δική μου ὑπόθεση ἐντελῶς.

—Τώρα, τώρα θἀρθῇ. Μὰ κάτσε λοιπόν, νὰ σὲ ἰδοῦμε λίγο καὶ μεῖς.

Τὸν κράτησαν στὸ τραπέζι, ὅπως ἔκαναν πάντα· καὶ μόνο στὸν καφέ, ποῦ τὸν πῆραν χωριστά στὸ γραφεῖο, μπόρεσε νὰ διατυπώσῃ τὴν παράκλησί του στὸν πατρικὸ φίλο.

Ἐννοεῖται, ἔπλασε μιὰ ἱστορία. Ὡς αὔριο,—τελευταία προθεσμία,—ἦταν ὑποχρεωμένος νἀγοράσῃ τρία τέσσερα «συγγράμματα» καθηγητῶν του, ποῦ ἀλλοιώτικα δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τοῦ ὑπογράψουν ἀπόδειξη ἀκροάσεως. Ἔγραψε τοῦ πατέρα του, μ' αὐτὸς τοῦ μήνυσε μ' ἕναν Πατρινό, πῶς μόνο τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ στείλῃ. Τὸν παρακαλοῦσε λοιπόν, τὸν κ. Λισγάρα, νὰ τοῦ δανείσῃ σήμερα καμμιὰ ἑκατοστὴ δραχμὲς, νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του, καὶ μεθαύριο, μόλις ἔστελνε ὁ μπαμπᾶς...

Ὁ κ. Λισγάρας ἄκουσε τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας γελαστός. Ἔπειτα σοβαρεύτηκε. Ἔπειτα ἄρχησε νὰ κυττάζῃ κατάμματα τὸν Θράσο μὲ τὸ τρομερό του ἀνακριτικὸ μάτι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μαντέψῃ ἂν τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ παίρνῃ ἕνα ὕφος ἀλλοιώτικο, περίλυπο, κακομοιριασμένο, τόσο πολύ, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμή, μ' ὅλη του τὴ ρεδιγκότα, φάνηκε στὸ Θράσο σὰν κανένας φτωχὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Καὶ στὸ τέλος καθαρὰ καὶ ξάστερα τοῦ εἶπε, πῶς τοῦ κακοφαίνεται πολύ, ἀλλὰ ὁ κ. Μανιάτης, ἀπὸ ἄλλη φορά, τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει ρητῶς νὰ δίνῃ χρήματα 'στὸ γυιό του χωρὶς γραπτή ἐντολή.

Ὁ Θράσος ἔμεινε κατάπληκτος.

Τὴν εἶχε κάνει λοιπόν κι' αὐτὴ τὴν «ἀτιμία» ὁ γέρος του;... Ἐπειδὴ μιὰ φορὰ, πρὸ δύο ἐτῶν, ὁ νέος βρέθηκε πάλι στὴν ἀνάγκη νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν πατρικὸ φίλο ἕνα εἰκοσιπεντάρικο, κι' εἶχε τὴν

ἀνοησία νὰ τοῦ τὸ γράψῃ, ὁ γέρος φοβήθηκε νὰ μὴν ἔχῃ αὐτὴ τὴν πόρτα ἀνοιχτή καὶ παράγγειλε στὸ φίλο του νὰ μὴ τὸν ξαναδανείσῃ;

Ἔτσι φαίνεται. Ὁ κ. Λισγάρας,—καὶ τὸ ἤξερε αὐτὸ ὁ Θράσος, —δὲν ἔλεγε ψέμματα ποτέ.

Νὰ παρ' ὀργή! Ὅρκο μαθὲς ἔβαλε ὁ γέρος νὰ τὸν καταστρέψῃ;..

Ἤξερε ἀκόμα ὁ Θράσος, πῶς ὅταν ὁ κ. Λισγάρας ἔλεγε ὄχι, τίποτα δὲν θὰ τὸν ἔκανε νὰ πῇ ναί.

Κι' ἔφυγε σὲ λίγο ἄπρακτος, κατακόκκινος κι' ἀπελπισμένος.

Καὶ τώρα;.. Μήπως εἶχε κι' ἄλλον στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸν Ἐφέτη;

* * *

Ἄ, ὄχι! εἶχε κι' ἄλλον ἕνα.

Τὸν θυμήθηκε ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ κατέβαινε τὴ σκάλα. Καὶ τοῦ ἦρθε νὰ κτυπήσῃ τὸ μέτωπό του. Νὰ μὴ τὸν συλλογιστῇ ἀπὸ τὸ πρωΐ! Ἦταν ἕνας πατριώτης του, νέος, διδάκτωρ τῆς Νομικῆς, ποῦ διατηροῦσε Φροντιστήριο κι' ἐκέρδιζε πολλά. Γιῶργο Ἀναστασάκη τὸν ἔλεγαν. Φαιδρός, ἀνοιχτόκαρδος, περιποιητικός, σ' ἔκανε νὰ νομίζῃς πῶς εἶναι ὁ καλλίτερός σου φίλος. Λίγον καιρὸ τὸν ἐγνώριζε ὁ Θράσος καὶ μάλιστα τώρα τελευταῖα, δὲν τὸν ἔβλεπε συχνά. Τὸν ἀγαποῦσε ὅμως, εἶχε τὴν ἰδέα πὼς εἶναι «καλὸς ἄνθρωπος» κι' ἐπίστευε πῶς θὰ τοὔκανε τὴ χάρη μὲ προθυμία. Ἔπειτα, γι' αὐτόν δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ πλάσῃ καμμιὰ ἱστορία. Θὰ τοῦ ἔλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Καὶ θὰ τὸν συνεκινοῦσε.

Ἔτρεξε στὸ σπίτι,—ὁ Ἀναστασάκης εἶχε μιὰ μικρὴ γκαρσονιέρα στὴν ὁδὸν Σόλωνος ὅπου καὶ τὸ περίφημο Φροντιστήριο,—γιατί πλησίαζε κι' ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ πάῃ, κατὰ τὴ συνήθειά του, στῆς Ἀφροδίτης.

—Σῶσέ με! τοῦ φώναξε ἀπὸ τὴ σκάλα.

Μπρέ, μίλα καλά!

—Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέω! Ἂν δὲ μοῦ δώσῃς τὸ χέρι σου ἐσύ, εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος. Γι' αὐτοκτονία. Ὄχι λόγια: γι' αὐ-τοκτο-νία!

Καὶ λαχανιασμένος, σχεδὸν στὸ πόδι, νευρικός, συγκινητικός ὅσο μποροῦσε, τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα.

Ὁ Ἀναστασάκης ἤξερε πῶς ἡ Ἀφροδίτη ἦταν ἡ λατρεία τοῦ Θράσου. Δὲν ἔμενε νὰ μάθῃ τώρα,—καὶ νὰ τὸ καταλάβῃ καλά,—

πῶς κινδύνευε νὰ τὴ χάσῃ γιὰ ἑκατὸ ψωροδραχμές. Γρήγορα τὸ κατάλαβε. Καὶ συγκινήθηκε μάλιστα. Μὰ ἔλα ποῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔτυχε νὰ ἔχῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα—εἰλικρινῶς!—παρὰ ἕνα εἰκοσιπεντάρικο, ἕνα πεντόφραγκο καὶ κάτι γαζέτες;...Τί νὰ τοῦ κάμῃ; Ἂν τῶξερε ἀπὸ χθὲς, δὲν θὰ πλήρωνε σήμερα τὸ νοῖκι, οὔτε θἄστελνε στὸ σπίτι του, στὴν ἐπαρχία, ἐπιταγὴ ἀπὸ διακόσιες δραχμές...Καὶ τώρα δὲν θὰ ἔπαιρνε λεπτά, παρὰ στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος.

Θέλεις τὸ εἰκοσιπεντάρικο; ἐπρότεινε, καὶ νὰ οἰκονομήσῃς τὰ ρέστα ὅπως μπορεῖς; Πολὺ εὐχαρίστως!

Ὁ Θράσος σκέφθηκε, πῶς αὐτὸ δὲν ἦταν καθαυτὸ ἡ λύση, ἦταν τοὐλάχιστο μιὰ ἀρχή, μιὰ βάση.

—Καλά, εἶπε, δός μου το!

Ὁ Ἀναστασάκης ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του, ξεχώρισε ἕνα εἰκοσιπεντάρικο ἀπὸ ἕνα μάτσο ποῦ εἶχε κεῖ-μέσα, τὸ ἔδωσε τοῦ Θράσου καὶ τοῦ εἶπε:

—Μή βλέπεις..αὐτὰ τἄλλα εἶναι ξένα. Σήμερα θὰ τὰ δώσω. Ἀλήθεια, ψέμματα;

Τί τὸν ἔμελε τὸ Θράσο!.. Ἐπῆρε τὸ εἰκοσιπεντάρικο, εὐχαρίστησε τὸ φίλο του σὰ νὰ τοῦ τὰ εἶχε δώσει ὅλα, κι' ἔφυγε βιαστικὰ γιὰ τὴν ὁδὸν Ἀραχώβης, ὅπου κατοικοῦσε ἡ Ἀφροδίτη του.

Β'.

ΗΤΑΝ ἕνα σπίτι κοινό, δίπατο, ἀνάμεσα σὲ οἰκόπεδα, πρὸς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, ὅπου, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀκόμα, ἦταν ἀσχημάτιστος. Κάθε ποῦ ἔβρεχε μάλιστα, ἕνας ὁρμητικὸς χείμαρρος, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὰ Πευκάκια, ἄλεθε κυριολεκτικῶς ἐκεῖνο τὸ μέρος,ἀλλοῦ ἔσκαβε λάκκους καὶ χαντάκια, κι' ἀλλοῦ σήκωνε λόφους ἀπὸ χώματα, χαλίκια καὶ σκουπίδια. Γιὰ τὸ Θράσο ὅμως, ἡ ἐλεεινὴ αὐτὴ γωνιὰ τῶν Ἀθηνῶν ἦταν παράδεισος. Ὅλες τὶς ἐνοχλήσεις, τὶς στενοχωρίες, τὶς πεζότητες τῆς ζωῆς τὶς ξεχνοῦσε, μόλις ἀντίκρυζε τὸ πέτρινο μπαλκονάκι τοῦ ἐπάνω πατώματος, ὅπου συνήθως τὸν περίμενε. Νὰ καὶ τώρα, ἅμα τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυά, ξέχασε ἀμέσως τὸχλη-ρὸ κυνῆγι τοῦ ἑκατοστάρικου. Καὶ δὲν συλλογιζόταν ἄλλο, παρὰ πῶς σὲ λίγο θὰ ξανάβλεπε τὸ στρογγυλὸ ἐκεῖνο προσωπάκι μὲ τὰ χλωμὰ κοκκινάδια καὶ τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια, ποῦ τίποτα δὲν ἀγαποῦσε περισσότερο στὸν κόσμο!

Σήμερα, ἡ 'Αφροδίτη δὲν τὸν περίμενε στὸ μπαλκόνι. Μόλις ὅμως μπῆκε στὴν αὐλίτσα κι' ἔκαμε νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι, ἡ ἀπὸ μέσα πόρτα ἄνοιξε καὶ τὸν ὑπεδέχθηκαν ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο κάτι τσαχπίνικες φωνές:

—Γκάριζε!... γκάριζε!... γκάριζε!... ἔ! ἔ!

Καὶ γέλια, γέλια, γέλια...

'Ο Θράσος ἀνέβηκε τὴ σκάλα σαστισμένος. Πότε τῶμαθε κιόλα ἡ 'Αφροδίτη;

—'Εγὼ τὰ μαθαίνω ὅλα!..Καμμιὰ φορά, καὶ πρὶν νὰ γίνῃ ἕνα πρᾶμμα...

—Καλά· μὰ ποιὸς στὸ εἶπε;

—Τὸ πουλάκι μου!

Τὸν ἐβασάνισε μισὴ ὥρα. 'Επὶ τέλους τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ τὸ εἶπε:

'Η κυρία 'Αργυρώ, ποὺ πέρασε μιὰ στιγμὴ τὸ πρωΐ, δὲν εἶχε ἄλλη κουβέντα ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα. Γιατί νὰ τῆς τὸ δείξῃ; Ἄν δὲν ἤθελε νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς, ἂς μὴ τὸ ἔδειχνε κανενός...

Τώρα μόλις ἄρχισε νὰ γελᾷ κι' ὁ Θράσος: γιατί προτήτερα εἶχε φοβηθῇ μήπως πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του ὁ Κώστας Τσαγγαράκης ἢ ὁ Παῦλος Θεοφανίδης. Ὅλους τοὺς ζήλευε!..

Κι' αὐτὸ τὸ κατάλαβε ἡ τετραπέρατη καὶ δὲν τοῦ τὸ χάρισε.

—Ξέρω, τοῦ εἶπε, γιατί χάλασες τὸν κόσμο νὰ μάθῃς. 'Ενόμισες πῶς ἦρθε κανένας φίλος σου. Ἄχ νὰ μὴν ἤσουν ἔτσι ζηλιάρης!..Θὰ σοῦ τὸ πῶ εἰλικρινῶς. Ἄν ἄρχισα νὰ σὲ...μισοβαριέμαι, εἶναι ἀπὸ τὴ μεγάλη σου ζήλεια. Σὲ βεβαιῶ, μ' ἐνοχλεῖ πολύ! Καὶ σὲ εἰδοποιῶ, ἂν ἐξακολουθήσῃς, θὰ πάρω κι' ἐγὼ τὰ μέτρα μου.

Κουβέντιαζαν οἱ δυό τους, ἐκεῖ 'στὸ σαλονάκι, καθισμένοι στὸν καναπέ, ἀντικρυ 'στὴν ἀνοικτὴ μπαλκονόπορτα. 'Η μητέρα τῆς 'Αφροδίτης, ποῦ ἤξερε καλὰ τὰ χρέη της, ἀφοῦ ἔψησε τὸν «καφεδάκι» τοῦ Θράσου, πῆγε λιγάκι στὴ γειτόνισσα «ποῦ ἦταν ἀνάγκη». Καὶ ὁ ἀδελφός της, ὁ Βασίλης, ὁ μισοπάλαβος, ποῦ δὲν ἔδινε πεντάρα γιὰ τίποτα, ἦταν κλεισμένος στὴν κάμαρά του καὶ τυραννοῦσε ἕνα βιολί.

'Ο Θράσος κιτρίνισε.

Ποτὲ ἡ 'Αφροδίτη δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει ἔτσι καθαρά, ἔτσι σοβαρά...

Οἱ φόβοι του λοιπόν δὲν ἦταν πλάσματα ἐρωτοχτυπημένου;...

'Αλήθεια λοιπόν ἄρχισε νὰ τὸν βαριέται καὶ προφασιζόταν τὴ ζήλεια γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ;

Κι' ἡ ἀντιπαθητικὴ μορφὴ τοῦ χοντρανθρώπου ἐκείνου, τοῦ Γιάγκου τοῦ Ψιμάρη, μὲ τὴ φουσκωμένη κοιλιά καὶ τὴ χοντρὴ χρυσῆ καδένα ἀπάνω της,—φάνηκε μιὰ στιγμὴ μπροστά του καὶ τοῦ ἔκοψε τὰ ἤπατα. Δὲν τὸν γελοῦσε τὸ προαίσθημά του· ὁ διάδοχός του, ὁ ἀντικαταστάτης του, θὰ ἦταν αὐτὸς, ὁ βάναυσος παραλής. 'Η 'Αφροδίτη τὸ προμελετοῦσε σοβαρά...

—Μὰ τί ἐννοεῖς; κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ.

—Νά, θὰ πάρω τὰ μέτρα μου! Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ἀκόμα. Ξέρω μόνο πῶς κάτι πρέπει νὰ γίνῃ.

—'Εγὼ ὅμως ξέρω καὶ τί θὰ γίνῃ! εἶπε ὁ Θράσος.

Τὸν κύτταξε καλά γιὰ νὰ μαντέψῃ, εἶδε τὴ χλωμάδα του καὶ πάλι τὸν λυπήθηκε.

—Νἀφήσῃς τὶς ζήλειες, εἶναι τὸ ἁπλούστερα, τοῦ εἶπε μὲ πιὸ μαλακὸ ὕφος. Δὲν κατάλαβες ἐπὶ τέλους, ἕνα χρόνο σχεδὸν ποὺ γνωριζόμαστε, πῶς ὅσο ἐγὼ ἔχω τὸ Θράσο, δὲν ἔχω κανένα;.. Ἄφινέ τους κι' ἂς κοκκορεύωνται! Τί σὲ νοιάζει;..ἀφοῦ σὲ ἀγαπῶ;..Πρέπει νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφαση, πῶς δὲν μπορῶ πάλι νὰ κλειστῶ καὶ νὰ μὴ βλέπω ἄλλον ἀπὸ σένα!

—Ὄχι, τὴν ἔκοψε ὁ Θράσος, ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοια ἀπαίτηση.

—Μὰ καὶ νὰ τὴν εἶχες, εἶναι τὸ μόνο ποῦ δὲν θὰ σοῦ ἔκανα. 'Εγὼ, τὸ ξέρεις, εἶμαι ἀλέγρα. Μὰρέσει νὰ βλέπω κόσμο, νὰ μιλῶ, νὰ γελῶ, νὰ ζῶ ἀνοιχτά. Ἄν μοῦ κόψῃς αὐτὴ τὴ βραδυνὴ συναναστροφή, ποῦ ἔρχεστε, ὅλοι μαζύ, καὶ γελᾶμε καὶ παίζουμε...Ἄ, ναί, τὸ βράδυ ἔρχουνται πολλοί. Εἶδες ὅμως ἂν ἄλλη ὥρα πατᾷ ἐδῶ μέσα ἄλλος ἀπὸ σένα!.. Τί, δὲν τὸ πιστεύεις; Ρώτησε τὴ μαμμά, τὸ Βασίλη, τὴ γειτονιά, ὅποιον θέλεις!

Τὴν ξανάβρισκε. Καὶ σὰ νὰ φοβήθηκε μὴ τὴν ξαναχάσῃ, ἔκαμ' εὐθὺς νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὴν κρατήσῃ...

—Σύχασε! τοῦ εἶπε, βάζοντας μπροστὰ τὰ χέρια της, σχεδὸν μὲ θυμό. Μᾶς βλέπουν ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Τί ἔπαθες;...

'Ο Θράσος σηκώθηκε γιὰ νὰ κλείσῃ τὴν μπαλκονόπορτα.

—Ὄχι, ὄχι! τὸν ἐμπόδισε κείνη· δὲν θὰ σκάσουμε τώρα ἐδῶ μέσα! σὲ παρακαλῶ!

—Πάει! τὴν ξανάχασε!

Καὶ γύρισε ἀπελπισμένος νὰ καθήσῃ, ὄχι πιὰ κοντά της στὸν καναπέ, παρ' ἄντικρυ, στὴν πολυθρόνα.

—Ἔτσι καλλίτερα, τοῦ εἶπε· νὰ μιλήσουμε φρόνιμα σὰν καλὰ παιδιά. . .

Κι' ἐκεῖνο τὸ «φρόνιμα» εἶχε τόση εἰρωνεία, τόσο σαρκασμό, καθὼς βγῆκε ὁλοστρόγγυλο, ἀπὸ τὸ κόκκινο στοματάκι τῆς παχουλῆς μὲ τὰ μαργαριταρένια δόντια!...

Ὡστόσο ὁ νέος ἐκάθησε καὶ τὰ εἶπαν κάμποσο. Μήπως δὲν τοῦ ἔφθανε κι' αὐτό;.. Ὕστερα γύρισε ἡ μητέρα· ἦλθε καὶ μιὰ ἐπίσκεψη ἀπὸ τὴ γειτονιά. Ἦταν ἕνα κορίτσι μεγάλο, ὄχι καὶ τόσο ἄσχημο, ἀλλὰ σαχλό,—φιλενάδα «κατὰ συνθήκη» τῆς Ἀφροδίτης. Τὸ σαλονάκι δὲν εἶχε πιὰ κανένα γοῦστο, καμμιὰ ἐλπίδα· κι' ὁ Θράσος σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἐδοκίμασε νὰ τὸν κρατήσῃ, ὅπως ἄλλες φορές.

—Ναί, εἶναι ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου, τοῦ εἶπε. Καλὴ διασκέδαση καὶ καλὸ βράδυ. Σὲ περιμένω.

Τοῦ τῶλεγε...καὶ τὸν ἔδιωχνε.

Τὸν ξέβγαλε ὅμως ὡς τὸ κεφαλόσκαλο,—παληὰ συνήθεια,—κι' ἐκεῖ στάθηκε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ στὸ στόμα. Τὸν φίλησε μάλιστα κι' ἐκείνη. Μὰ ψυχρά, τυπικά. Τὸ φιλί της ἔμοιαζε μὲ τὸ εἴδωλο τῆς φλόγας 'ς τὸν καθρέφτη, ποῦ τὰ ἔχει ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ θερμότητα...

Κι' ὁ Θράσος ἔφυγε μὲ τὸ θλιβερὸ συμπέρασμα, πῶς δὲν ἔκαμε λάθος στὴν τελευταία ὑποψία.

«Ναί, συλλογιζόταν ς'τὸ δρόμο· εἶναι τοῦ συμφέροντος. Ἂν δὲν τῆς χαρίσω τὸ βραχιόλι, θὰ τὴ χάσω!

Κι' ἐλογάριαζε:

—Σαράντα οἱ δικές μου, κι' εἰκοσιπέντε τοῦ Γιώργου, ἑξηντα-πέντε...Ε! ἕνα εἰκοσιπεντάρικο ἂν βρῶ ἀκόμα, τὰ καταφέρνω. Μπορεῖ νὰ μὲ πιστώσῃ ὡς πενῆντα δραχμὲς ὁ χρυσοχόος...

Τὸ κακὸ ἦταν, ποῦ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος στὴν περιοχὴ τῶν σχέσεών του νὰ τοῦ δανείσῃ αὐτὸ τὸ ποσό...

Τὸ δειλινό, στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ὅταν ξαναβρῆκε τὸν Κώστα, τὸν Παῦλο καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλους φίλους, τοῦ ἦλθε νὰ βάλῃ τὴ ντροπὴ κατὰ μέρος καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ τοῦ συμπληρώ-

σουν τὸ εἰκοσιπεντάρικο ρεφενηδόν. Ἀλλὰ 'ξόλους ἐκείνους χρωστοῦσε ἀπὸ κάτι μικρὸ καὶ ξεχασμένο. Ἔ, ἂν δὲν ἦταν αὐτό...

Καὶ δὲν εἶπε λέξη.

Τὸ βράδυ ἔφαγαν ὅλοι μαζύ 'στοῦ Ξύδη,—τὸ περίφημο φοιτητικὸ ἑστιατόριο,—κι' ἀπὸ κεῖ τοὺς ἄφησε, γιὰ νὰ πάῃ στὴν κάμαρά του καὶ νὰ βάλῃ τὸ ζακέ του γιὰ τὴ βεγγέρα.

Ἀλλὰ καθὼς περνοῦσε μονάχος του ἀπὸ ἕνα δρόμο τῆς Νεάπολης, στενὸ καὶ σκοτεινό, εἶδε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ ἕνα σπίτι ψηλὸ καὶ φωτισμένο, κάποιο γνωστό του. Ἄλλοτε τὸν εἶχε φίλο, τὸν ἔκανε παρέα· ἀφότου ὅμως ἔμαθε πῶς δὲν ἦταν πολὺ «καλῆς διαγωγῆς», πῶς ἔπαιζε χαρτιὰ καὶ πῶς ἔτρωγε τὰ λεπτὰ τοῦ πατέρα του σὲ ἀσωτεῖες,—τότε ἀκόμη ὁ Θράσος διατηροῦσε ὅλη του τὴν ἀγνότητα,—ἄρχισε νὰ τὸν ἀποφεύγῃ καὶ σιγά-σιγά εἶχαν πάψει καὶ νὰ χαιρετιοῦνται.

Καὶ νά,—καλά τὄλεγαν λοιπόν!—τώρα τὸν ἔβλεπε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ ἕνα χαρτοπαικτεῖο!..Γιατί τέτοιο ἦταν τὸ ψηλὸ καὶ φωτισμένο ἐκεῖνο σπίτι 'στὸ σκοτεινὸ δρομάκο. Ὁ Θράσος δὲν εἶχε πατήσει ποτὲ τὸ πόδι του, ἀλλὰ τὸ ἤξερε.

Ἦταν τόση ἡ ἐρημιὰ στὸ στενὸ κι' οἱ πρώην φίλοι συννατήθηκαν ἀπὸ τόσο κοντὰ καὶ τόσο ἄξαφνα, ὥστε χαιρετίστηκαν χωρὶς νὰ θέλουν.

—Καλησπέρα, Θράσο μου!

—Γειά σου 'Αλέκο!

Καὶ τράβηξαν.

Τοῦ Θράσου τοῦ φάνηκε χαρούμενος. Καὶ συλλογίσθηκε: «Θὰ φεύγῃ χωρὶς ἄλλο κερδισμένος...» Ἔπειτα πάλι: «Ὡς πόσα ἆρά γε νὰ κέρδισε;.. Ἴσως καὶ μὲ τὰ μισά, καὶ μὲ τὸ τέταρτο, θἀγόραζα ἐγὼ τὸ βραχιόλι τῆς Ἀφροδίτης...»

Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ χαρτοπαικτείου δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῇ οὔτε δέκα βήματα, ὅταν τοῦ ἦλθε ἡ σκέψη αὐτή:

«Ἂν ἐδοκίμαζα κι' ἐγώ;..Ν' ἀποφασίσω ἄξαφνα μόνο τὸ εἰκοσιπεντάρικο τοῦ Γιώργου. Νὰ 'πῶ πὼς δὲν μοῦ τῶδωκε σήμερα. Καὶ ἢ νὰ τὸ χάσω, μὰ αὐτὸ μόνο,—ἢ νὰ τὸ κάνω ἑκατοστάρικο. Ποιὸς ξέρει; τύχη εἶναι αὐτή!»

Ἄλλη φορά, θὰ προτιμοῦσε νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του. Τώρα τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ φαινόταν νὰ μπῇ 'ξἐκεῖνο τὸ καταγώγιο καὶ νὰ παίξῃ στὴ θέση τοῦ Ἀλέκου. Δὲν εἶναι κανένα παράδοξο...

Κι' ὅμως ἐδίστασε ἀκόμα ἂν ἔπρεπε νἀνεβῇ ἐκείνη τὴ σκάλα, ποὺ τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα, σκονισμένη, λερωμένη, νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὴν τρεμουλιαστὴ φλόγα ἑνὸς γκαζιοῦ χωρὶς γλόμπο. Δὲν ἦταν μόνο τὰ «λείψανα τῆς ἀξιοπρεπείας του» ποῦ ἐπαναστατοῦσαν. Ἦταν πρὸ πάντων ὁ φόβος μήπως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῇ καὶ τὰ ἔχανε ὅλα. Στὰ μικρὰ «οἰκογενειακὰ» παιχνίδια, στὸ σπίτι τῆς Ἀφροδίτης ἢ ἀλλοῦ, τὸ πάθαινε αὐτὸ καμμιὰ φορά...

«Μὰ ὄχι, εἶπε· ἀπόψε θὰ εἶμαι φρόνιμος. Μόλις χάσω τὴς εἰκοσιπέντε, θὰ φύγω· μόλις τὴς κάμω ἑκατὸ, δὲν θὰ σταθῶ οὔτε δευτερόλεπτο!...»

Καὶ ἀνέβηκε ἀποφασιστικά.

Μιὰ στιγμὴ μόνο, στὸ πρῶτο κεφαλόσκαλο, ἡ Συνείδησί του τοῦ σφύριξε:

—Καὶ χαρτοπαίχτης, καϋμένε Θράσο;

Κι' ὁ Θράσος, σχεδὸν θυμωμένος τὴν ἀποστόμωσε:

—Πές το τοῦ πατέρα μου! Ἂς μὴ μοῦ τηλεγραφοῦσε σήμερα «γκάριζε!»

Κι' ἐξακολούθησε ν' ἀνεβαίνῃ.

Ἡ Λέσχη ἐκείνη ἦταν παρακατινή. Φτωχὰ τὰ ἔπιπλα, θαμπὰ τὰ φῶτα, γυμνὰ τὰ πατώματα καὶ πρόστυχοι οἱ θαμῶνες.

Ἕνα μόνο μικροπαίχνιδο μπακαρᾶ γινόταν ἐκείνη τὴν ὥρα 'ξένα ἀπὸ τρία μεγάλα τραπέζια τῆς σάλας. Καμμιὰ δεκαριὰ βλοσυροὶ ἄνθρωποι ἦταν καθισμένοι ἕνα γύρο, κι' ἄλλοι τόσοι σχεδὸν τοὺς περιστοίχιζαν ὄρθιοι ἀπὸ πάνω τους. Δυὸ παράθυρα, ἀνοικτὰ στὴν ἀνοιθιάτικη βραδυά, σχημάτιζαν ρεῦμα ποῦ σκόρπιζε τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων.

Ἡ εἴσοδο τοῦ Θράσου δὲν παρατηρήθηκε ἀπὸ κανένα. Ἕνας «κράχτης» μόνο, μὲ τὴ μαγκούρα του, αὐθαδίασε νὰ τὸν καλησπερίσῃ.

Ὁ Θράσος πλησίασε τὸ τραπέζι καὶ προσπάθησε νὰ ἐξακριβώσῃ ποιὸ ταμπλὼ κερδίζει. Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ εἰκοσιπεντάρικο τοῦ Γιώργου, τὸ πέταξε στὸ βοηθὸ τοῦ πάγκου, ὅπως εἶδε νὰ κάνουν κ' ἄλλο, καὶ τοῦ φώναξε:

—Πέντε φίσες.

—Μισὲς θέλεις;

—Ὄχι, ὅλο πεντόφραγκα.

Πῆρε στὰ χέρια του τὴς πέντε κόκκινες φίσες ποῦ ὀνειροπολοῦσε νὰ τὴς κάμῃ εἴκοσι κι' ἄρχισε.

Ἔβαλε τὴ μιὰ στὸ δεξί, ὄρθιος πάντα, καὶ κέρδισε. Ὁ γείτονάς του, ὑποχρεωτικὸς στὴ χαρά του ἅμα πληρώθηκε τὸ ταμπλό τους, ἔκαμε νὰ τοῦ δώσῃ τὶς δυὸ φίσες, γιατὶ εἶδε πῶς δὲν ἔφτανε τὸ χέρι του.

—Ὄχι, εἶπε ὁ Θράσος, ἀφήστε της καὶ τὶς δυό· εὐχαριστῶ...

Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ δεξὶ ἔχασε.

—Ἀσβάλ! φωνάζει ὁ Θράσος, πετῶντας μιὰ φίσα στὴ μέση.

Πάει καὶ τὸ ἀσβάλ!

Μιὰ καὶ μιὰ, δύο...

Περιμένει λίγο νὰ προσανατολισθῇ καλύτερα καὶ ξαναρχίζει μὲ τὸ δεξί. Χάνει τὴν πρώτη, κερδίζει τὴ δεύτερη. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι τελευταῖος, δὲν περισσεύουν λεπτὰ γιὰ νὰ πληρωθῇ.

Μιὰ καὶ μιὰ δυό, καὶ μιὰ τρεῖς!

Καινούργιος πάγκος.

Ὁ Θράσος ἀλλάζει τὶς φίσες του καὶ παίρνει τέσσερις μισὲς.. Ἐπιμένε στὸ δεξί. Καὶ τὸ ταμπλὸ αὐτὸ χάνει τέσσερις φορὲς γραμμή, ἐνῷ τὸ ἄλλο κερδίζει ἄλλες τόσες. Τὶ ἀτυχία! Πᾶνε ὅλα ἄψε σβύσε!

Θὰ φύγῃ λοιπὸν ὁ Θράσος;

Καλέ, ποῦ! Φεύγει κανεὶς μὲ τέτοια γκίνια;

«Θὰ τὴν πολεμήσω τὴν Ἄτιμη! συλλογίζεται. Ἀπὸ τὴς σαράντα δικές μου, θὰ θυσιάσω τὶς δέκα...ὄχι, τὶς εἴκοσι!»

Καὶ ξαναρχίζει.

Τώρα ἡ «Ἄτιμη» τοῦ χαμογελᾷ...Ξανακάνει γρήγορα τὸ εἰκοσιπεντάρικο, φτάνει στὶς σαράντα, ἀνεβαίνει στὴς πενῆντα—καὶ προχωρεῖ...

Ξεθαρρεύεται, ἀνυπομονεῖ, μεθᾷ, τρελλαίνεται, τὰ βάζει ὅλα γιὰ ὅλα! Ἔρχεται στιγμὴ ποῦ ἔχει μπρός του ὁλόκληρη στήλη. Οὔτε τὶς μετρᾷ πειὰ τὶς φίσες, ποῦ ἀντιπροσωπεύουν πεντόδραχμα καὶ δεκάρικα. Εἶναι πλούσιος!..

Κι' ἄξαφνα, μπάμ! τοῦ γυρίζει τὸ φύλλο,—καὶ κατρακυλᾷ. Μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα, μὲ τὸν ἴδιο ἴλιγγο, χάνει τὰ μισά. Κρατιέται λιγάκι, μὰ εἶναι ἀργά.. Σὲ λίγο χάνει καὶ τὰ ρέστα. Οἱ εἴκοσι δραχμὲς οἱ δικές του, ἀκολούθησαν κι' αὐτὲς τὸ μακαρίτικο εἰκοσιπεντάρικο.

Τὴν τελετυαία φορὰ τὸ ταμπλό του εἶχε τραβήξει στὸ πέντε καὶ τὸ ἔκανε μπάκα. Ὁ μπάγκος εἶχε μπάκα ἐξ ἀρχῆς. Καὶ τράβηξε—τί νομίζετε;—ἕναν ἄσσο!

—Ἄει στὸ διάβολο! βλαστημᾷ ἀκράτητος ὁ ὑποχρεωτικὸς γείτονας.

—Ὤχ! κάνει ὁ Θράσος, σὰ νὰ κάηκε.

Καὶ φεύγει.

Στὴν παραζάλη του εἶχε ξεχάσει, μαζὺ μὲ τόσ' ἄλλα πράγματα, —δὲν θυμόταν τώρα πιὰ οὔτε τὸ βραχιόλι τῆς Ἀφροδίτης!—πῶς τοῦ ἔμειναν ἀκόμα εἴκοσι δραχμὲς. Εἰδεμὴ κι' αὐτὲς θὰ τὶς ἔβαζε. Ἀπόδειξη, πῶς ἅμα τὶς θυμήθηκε, ἔκαμε νὰ γυρίσῃ. Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ, πάλι τὸ μετάνοιωσε.

«Ἄφησε, εἶπε, ἀπόψε δὲν ἔχω τύχη.»

Ἀπόψε;.. Ὥστε θὰ εἶχε αὔριο... Καὶ θὰ ξαναπήγαινε; ..

Αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρουμε ἀπὸ τώρα... Ὁ Θράσος, ὕστερ' ἀπὸ ἐκείνη τὴν παρακεφαλιά, ἔβγαινε ἀπελπισμένος, ἀηδιασμένος, ἐκμηδενισμένος.

Κι' εὐθὺς μόλις βρέθηκε στὸ δρόμο, ἄρχισε νὰ ἐλέγχῃ τὸν ἑαυτό του σκληρά.

«Τί πῆγα κι' ἔκαμα! ἄχ, τί πῆγα κι' ἔκαμα!..»

Καὶ σὲ λίγο:

«Ἄς τα, ἄς τα γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῶ!..»

Κι' ἐδοκίμασε νὰ σφυρίξῃ ἕνα τραγουδάκι καὶ ν' ἀναπνεύσῃ ἡδονικὰ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθισμένων πορτοκαλιῶν, ποῦ ξεχυνόταν στὴν ἥσυχη νύκτα ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ Νοσοκομείου.

Κοίταξε τὸ ρολόϊ του.

Ἔντεκα παρὰ τέταρτο.

Ποῦ νὰ πάῃ τέτοια ὥρα;

Στῆς Ἀφροδίτης; Ἦταν ἀργά. Καὶ δὲν εἶχε βάλει οὔτε τὸ ζακέ του... Ἔπειτα, μ' αὐτὰ τὰ χάλια, μ' αὐτὴ τὴ διάθεση, τί φιγούρα θὰ ἔκανε; Μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ φλύαρο, τὸν ἑτοιμόλογο Ψιμάρη, δὲν θἄπιανε χαρτωσιά. Κι' ἡ Ἀφροδίτη, ποῦ τῆς ἄρεσε καὶ τὸ «πνεῦμα», μποροῦσε νἄκανε ἀπόψε καμμιὰ σύγκριση ποῦ νἆταν ὅλη εἰς βάρος του.

Ὄχι, ὄχι. Καλύτερα νὰ μὴν πήγαινε. Δὲν πείραζε νὰ τῆς δείξῃ

καὶ κάποια δυσαρέσκεια γιὰ τ' ἀπογευματινά, νὰ γίνῃ πειὸ ἐπιθυμητὸς μὲ τὴν ἔκτακτη ἀπουσία...

Καὶ γύριζε, γύριζε ὁλομόναχος, ἀργοπερπάτητος, χωρὶς σκοπό, χωρὶς διεύθυνσι, στοὺς ἐρημικοὺς δρόμους τῆς Νεάπολης...

Προσπαθοῦσε νὰ διώχνῃ τὴ σκέψη τοῦ τί θὰ γινόταν αὔριο, μιὰ σκέψη ποῦ κατέβαινε κάθε τόσο σὰ φεῖδι ἀπ' τὸ μυαλό του καὶ τοῦ δάγκανε τὴν καρδιά,—καὶ σὰ νὰ εἶχε ἀνάγκη λίγης εὐτυχίας, λίγης γαλήνης στὴν τρικυμία του, συλλογιζόταν τὰ παιδικά του χρόνια ποῦ εἶχε ζήσει στὴν Κέρκυρα, καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ φαντάζεται πῶς οἱ δρόμοι ἐκεῖνοι ποῦ περνοῦσε, ἦταν οἱ παληοὶ δρόμοι τῆς Κέρκυρας.

Ἄξαφνα δυὸ μικρὲς μπαλκονόπορτες, φωτισμένες στὸ μεσαῖο πάτωμα γνωστοῦ του σπιτιοῦ, ἐκεῖ-πάνω, στὸ τέλος σχεδὸν τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη, τὸν ξανάφεραν στὴν πραγματικότητα.

Γ'.

Δὲν ἦταν καλὸ σπίτι.

Κατοικοῦσε μιὰ μεσόκοπη χήρα,—κυρία Πασχάλη τὴν ἔλεγαν, μὰ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ἂν ἦταν τὄνομά της,—ποῦ εἶχε δυὸ ὥμορφες κόρες, δεκαπέντε καὶ δεκάξη χρονῶν: τὴν Πόπη ἢ Καλλιόπη, καὶ τὴν Λόπη ἢ Πηνελόπη.

Ὅσο ἦταν μικρὲς οἱ κόρες της καὶ νέα ἡ κυρία Πασχάλη, ζοῦσε ἀπὸ τοὺς φίλους της. Ἅμα ὅμως μεγάλωσαν ἐκεῖνες κι' αὐτὴ γέρασε, ζοῦσε ἀπὸ τοὺς λίγους φίλους τῶν κοριτσιῶν. Ἀλλὰ τὰ πράγματα πολὺ κρυφά, πολὺ σεμνά καὶ πολύ ...τίμια. Ναί, ναί, καὶ τίμια. Γιατί μάννα καὶ κόρες, ἦταν καλές, ἀγαθὲς, ἤμερες, εὐγενικὲς, ἀφιλόκερδες, μὰ σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι πῶς ἐργαζόνταν μὲ τὴν ἅγια πεποίθηση πῶς κάνουν στὸν κόσμο ἕνα καλό. Ὡς κι' ἡ ὑπηρέτριά τους ἀκόμα, ἡ γρηά, εἶχε κολλήσει ἀπὸ τὴν καλοσύνη τους καὶ τὴν τιμιότητα.

Πρὸ ἑνὸς χρόνου, λίγο καιρὸ πρὶν νὰ πρωτοϊδῇ τὴν Ἀφροδίτη, ὁ Θράσος, εἶχε γνωρίσει τὰ κορίτσια τῆς Πασχάλαινας ἀπὸ τὸ φίλο του Ἀναστασάκη. Καὶ κάπου-κάπου τοὺς ἔκανε καμμιὰ βίζιτα, γιατὶ τοῦ ἄρεσε ἡ μεγαλύτερη, ἡ Πόπη.

Ὅσο ξετρελλαινόταν ὅμως μὲ τὴν Ἀφροδίτη, τόσο ἀραίονε τὶς

βίζιτές του στὴν Πόπη, καὶ τώρα θὰ εἶχε τοὐλάχιστο τρεῖς μῆνες νἀνεβῇ στὸ ὕψος ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάη.

Ἄξαφνα, ἀπόψε, καθὼς βρέθηκε, 'κεῖ κατὰ τύχη, οἱ φωτισμένες μπαλκονόπορτες,—μικρὲς-μικρὲς καὶ σχεδὸν κολλητὲς, σὰ νὰ τὴς εἶχαν κάνει ξεπίτηδες γιὰ τὰ δυὸ κορίτσια,—τὸν ἔβαλαν σὲ πειρασμό νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα.

Κίνημα κι' αὐτὸ τῆς ἀπελπισιᾶς.

Οἱ χαρτοπαῖκτες ὕστερ' ἀπὸ τὴ χασούρα, ὅπως ἀπάνω-κάτω κι' οἱ κακοῦργοι ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, μιὰ τέτοια εὔκολη πόρτα κτυποῦν.

Μὲ τὸ πρῶτο κουδούνισμα, ποῦ ἀντήχησε καθαρὰ ἀπὸ μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύκτας, μιὰ μπαλκονόπορτα ἄνοιξε καὶ πρόβαλε ἡ Λόπη.

—Ποιὸς εἶναι;...

—'Εγὼ...καλησπέρα σας...

Ἄ, μπᾶ, καλὲ ὁ Θράσος;!.. Μαμμὰ, μαμμά! ἄνοιξε! ὁ Θράσος!.. Τί κάνεις; πότε ἦρθες; 'Ο μπαμπᾶς καλά; ἡ μαμμά; Ἔλα! σπρῶξε τὴν πόρτα...σοῦ ἄνοιξε!

'Η Λόπη τὰ φώναξε αὐτὰ γιὰ τὴ γειτονιά. Ἤθελε νὰ φανῇ—ἂν τυχὸν σκανδαλιζόταν κανένας—πῶς ὁ νέος ποῦ κτυποῦσε τέτοια ὥρα στὴν πόρτα τους, ἦταν στενός «οἰκογενειακὸς» φίλος, ἴσως καὶ συγγενὴς, ποῦ ὅ,τι γύριζε κι' ἀπὸ ταξεῖδι.

Ὡς που νἀνεβῇ τὴ σκάλα ὁ Θράσις, ἡ Λόπη βρέθηκε 'στὸν ἀντρέ μαζὺ μὲ τὴ μητέρα της. Τὸν ἔπιασαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὰ χέρια μὲ χαρὰ καὶ τὸν ἔμπασαν στὴ σάλα.

Μὰ πῶς τῶπαθες;...Τί ἔγινες τόσον καιρό;..Ἔτσι, σὰν τὰ χιόνια;.. Μπράβο!..

—Ἔ, μὰ ξέρετε...Χίλιες φορὲς εἶπα νἄρθω καὶ δὲν τὸ κατώρθωσα...Παρντόν μάλιστα, ποὺ διάλεξα ἀπόψε καὶ τὴν ὥρα!

—Ἄ, μπᾶ! νωρὶς εἶναι ἀκόμα. Μόνο ἡ Πόπη ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, γιατ' ἦταν κουρασμένη...'Η Λόπη μελετοῦσε πιάνο, κι' ἐγὼ τῆς ἔκανα συντροφιά. Δὲν θὰ πλαγιάζαμε πρὶν ἀπὸ τὴς δώδεκα. Κάθησε.

Πραγματικῶς, τὸ πιάνο ἦταν ἀνοικτό, τὰ κεριά του ἀναμμένα καὶ νότες σκορπισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—Παῖξε λοιπὸν τίποτα νἀκούσω! εἶπε ὁ Θράσος, ποῦ προτιμοῦσε αὐτὸ ἀπὸ τὰ φιλιὰ τῆς Λόπης.

Κι' ὅμως κάθε ἄλλο παρὰ ἄσχημη ἦταν ἡ μικροῦλα. 'Απόψε μάλιστα μὲ τὰ σγουρά της καὶ μὲ τὸ τριανταφυλλί φορεματάκι τοῦ σπι-

τιοῦ, ἦταν ἕνα κοριτσάκι μιὰ χαρά. Ἀλλὰ μ' ὅλη της τὴν κοσμικὴ ζωηρότητα, στὸν ἔρωτα εἶχ' ἕνα τρόπο τόσο σεμνό, ἕνα ὕφος τόσο παρθενικὸ καὶ κἄπου-κἄπου τόσο λυπημένο, ὥστε ὁ Θράσος μόνο σοβαρὰ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ὄρεξη τώρα γιὰ αἰσθήματα! Γι' αὐτὸ θὰ προτιμοῦσε τὴν Πόπη, ποῦ ἀπ' ἐναντίας ἦταν ὅλο φωτιά.

Μὲ προθυμία ἡ Λόπη κάθησε 'στὸ πιάνο κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ τραγουδάκια ἀπὸ τὰ «κωμειδύλλια» τῆς μόδας. Σὲ λίγο ὅμως ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ ἡ πόρτα τῆς διπλανῆς κρεββατοκάμαρας καὶ μπῆκε ἡ Πόπη μὲ γέλια.

—Νά 'με κι' ἐγώ!... Σᾶς ἄκουσα καὶ ντύθηκα. Δὲν εἶχα κοιμηθῇ ἀκόμα!

Πραγματικῶς, μόλις ἄκουσε τὸν νέο, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ καθὼς ἦταν μόνο μὲ τὸ πουκάμισο καὶ μὲ μιὰ οὐρανιὰ φανελλίτσα, φόρεσε γρήγογα -γρήγορα τὶς κάλτσες της καὶ τὰ σκαρπινάκια της, τυλίχτηκε μὲ μιὰ ρόμπα ποῦ σταύρωνε μπροστά καὶ νά σου την, μὲ τὸ λαιμὸ ἀνοιχτό, μὲ τὰ μπράτσα μισόγυμνα καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ στὰ χαρτάκια.

Ἔτρεξε, κάθησε στὰ γόνατα τοῦ Θράσου καὶ τὸν ἄρχισε φιλιά.

—Ὁ Θράσος μου! ἔλεγε μὲ περιπάθεια, ἡ συμπάθειά μου!... ἡ μόνη μου συμπάθεια...ποῦ κάνει ἕξη μῆνες νὰ ἔρθῃ νὰ μὲ ἰδῇ... Μωρὲ τύχη, ποῦ τὴν ἔχω κι' ἐγώ....

Ἡ φτωχὴ Λόπη ἐξακολούθησε νὰ παίζῃ γιὰ τὸν ἑαυτό της κι' ἡ κυρία Πασχάλη βγῆκε στὸ μπαλκόνι.

Ὁ Θράσος, 'στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ θερμοῦ κοριτσιοῦ, ἄρχισε νὰ βρίσκῃ τὴ Λήθη ποῦ ζητοῦσε. Κι' ἔδειχνε πὼς γι' αὐτὸ θὰ τοῦ ἔφθαναν λίγα φιλιά. Ἡ Πόπη ὅμως δὲν τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι.

Δὲν θὰ κοιμηθῇς ἀπόψε ἐδῶ; τοῦ ἔλεγε.

—Ὄχι χρυσῆ μου, θὰ φύγω...

—Μὰ γιατί;...

—Μὴν ἐπιμένεις .... δὲν μπορῶ ....

—Καλά, μὴ φύγῃς ὅμως ἀπὸ τώρα! Ἔλα λίγο μέσα μαζύ μου... Εἶναι νωρίς... Ἔλα... Θέλω κάτι νὰ σοῦ πῶ.

Καὶ τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι στὴν κάμαρά της.

Ὁ νέος τὴν ἀκολούθησε γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποῦ ἔπεσε στὰ μάτια του, ὅταν μπῆκε στὴν κοκκέτικη καμαροῦλα, τὴ φωτισμένη ἀπὸ ἕνα κόκκινο καντηλάκι, ἦταν ἕνα χρυσὸ βραχιόλι,

περασμένο σὲ μιὰ καρφίτσα καπέλλου, 'στὸ μεταξωτὸ μαξιλαράκι, στὸν τοῖχο, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν τουαλέττα.

Τὸ ξεπέρασε καὶ παίζοντας τὸ φόρεσε στὸ χέρι του.

Ποιὸς στὸ χάρισε αὐτό; ρώτησε.

Ἕνας... Δὲν μπορῶ νὰ στὸν πῶ...Σᾶρέσει;

—Τρέλλα!

Πραγματικῶς, ἦταν ἕνα πολὺ κομψό, παριζιάνικο βραχιολάκι: μιὰ χρυσῆ ἁλυσίδα, μὰ πλεγμένη μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ πλαταίνῃ ἢ νὰ στενεύῃ ἀναλόγως τοῦ μπράτσου. Ἔτσι θἄκανε σ' ἕνα κοριτσάκι δέκα χρονῶν, ὅπως καὶ σὲ μιὰ μεγάλη...σὰν τὴν Ἀφροδίτη.

Ὁ Θράσος, ποῦ πρώτη φορὰ ἔβλεπε τέτοιο βραχιόλι, τὸ ἐξέταζε μὲ περιέργεια καὶ μὲ σκέψη.

—Σὰ λάστιχο εἶναι! εἶπε. Ἤθελα νἄθερα...πόσο στοιχίζῃ;

Ἑκατὸν πενῆντα της! ψιθύρισε ἡ Πόπη σταὐτί του, σὰ νὰ λυπώτανε τὰ πεταμένα λεφτά.

—Πώ, πώ! ἔκαμε ὁ Θράσος· ἄς το κεῖ, νὰ μὴ 'στὸ σπάσω!

Καὶ βιάστηκε νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸ κρεμάσῃ στὴν καρφίτσα.

—Μπᾶ! εἶπε ἡ Πόπη. Καὶ δὲν τὸ σπάζεις; Γιὰ ἕνα παληοβραχιόλι σ' ἔχω ἐγώ;

Αὐτὸ ἡ Πόπη τὸ ἔλεγε μὲ εἰλικρίνεια. Κι' αὐτὴ ἡ εἰλικρίνεια ποῦ φαινόταν καθαρώτατα στὸ ὕφος τῆς Πόπης, ἔβαλε στὸ Θράσο τὴν πρώτη ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος.

Τὴν ἀγκάλιαζε τώρα καὶ τὴ φιλοῦσε, ἐκεῖ κοντὰ στὴν τουαλέττα, κι' ὁ νοῦς του ἦταν στὸ βραχιόλι.

—«Γιὰ μένα, συλλογιζόταν, αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ σωτηρία. Γιὰ τὴν Πόπη δὲν εἶναι παρὰ ἕνα στολίδι, σὰν ἄλλα δέκα ποῦ ἔχει ἢ ποῦ μπορεῖ νἀποκτήσῃ. Δὲν τὸ λογαριάζει. Μπροτσὰ σ' ἐμένα τὸ περιφρονεῖ. Κι' ἂν δὲν τὴν ἔννοιαζε ἂν τῆς τὸ ἔσπαζα, τὶ θὰ πάθαινε τάχα ἂν τῆς τὸ ...ἔπαιρνα; Τίποτα!..»

Κι' ἡ ἰδέα τοῦ καρφώθηκε διὰ μιᾶς τόσο βαθειά, πῶῦ θὰ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ τοῦ βγῇ...

Θὰ τῆς τὸ ἔπαιρνε.

Δὲν ἦταν ὅμως καὶ τόσο εὔκολο...

Ἔφθανε βέβαια νὰ κάμῃ ἔτσι τὸ χέρι του ἀπὸ πίσω. Ἀλλὰ τὸ ἁπλούστατο αὐτὸ κίνημα τὸν ἐτρόμαζε. Ἐδίσταζε τὴ στιγμὴ ποῦ τἀ-

ποφάσιζε. Καὶ οὔτε ὁ ἴδιος θὰ ἤξερε νὰ πῇ, ἂν ὁ δισταγμός του ἦταν ἀπὸ τὸν ἀποτροπιασμό ποῦ τοῦ ἔκανε ἡ κλοπή, ἢ ἀπὸ τὸν ἀόριστο φόβο ποῦ τοῦ προξενοῦσαν τὰ πιθανὰ ἐπακόλουθα...

Ὡς τόσο, χάρι σ' αὐτὸ τὸ δισταγμὸ, μπόρεσε ἡ Πόπη νὰ τὸν χαρῇ λίγη ὥρα παραπάνω. Γιατί δὲν ἔφευγε... Ἤθελε νὰ κερδίσῃ καιρὸ, νὰ συνειθίσῃ περισσότερο τὴν ἰδέα καὶ νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τὴ Συνείδησί του, ποῦ ἄρχισε πάλι νὰ τοῦ σφυρίζῃ:

—«Καὶ κλέφτης, δυστυχισμένε Θράσο;»

Αὐτὴν ὅμως τὴν ἀποστόμωνε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο:

—«Πές το τοῦ πατέρα μου!»

Ὥστε δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ συλλογιστῇ τὰ ἐπακόλουθα, καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸ κάμῃ...

Διπλασίαζε ὁλοένα τὰ χάδια του, τὰ φιλιά του καὶ τὰ γλυκόλογα. Ἡ Πόπη, μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο στὸ στῆθός του, μὲ τὰ μάτια κλειστά, βρισκόταν τώρα σὲ τέτοια ἔκσταση, ὥστε δὲν θὰ εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀντίληψι τοῦ τί γίνεται γύρω της...

Τί πειρασμός!

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ποῦ κι' ὁ τελευταῖος δισταγμὸς εἶχε νικηθῇ, —μπρέ, θὰ τὸ πάρω, κι' ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ!—ὁ Θράσος, ποῦ ἀκουμποῦσε ὄρθιος στὴν τουαλέττα καὶ κρατοῦσε πάντ' ἀγκαλιασμένη μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὴν Πόπη, ἄπλωσε σιγά-σιγὰ τὸ ἄλλο ἀπὸ πίσω του.

Ἀκόμη ὅμως δὲν ἤξερε ἂν τὤκανε στὰ σοβαρά, ἢ ἁπλῶς γιὰ δοκιμή...

Βρῆκε πασπατευτὰ τὸ μαξιλαράκι, ἔπιασε τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας, κατέβασε λίγο τὸ χέρι του κι' ἔφτασε τὸ βραχιόλι.

Τὸ ξεπέρασε μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐκολία καὶ τὸ ἔκαμε κουβάρι στὸ χέρι του.

Ἔπειτα τὸ χέρι αὐτὸ τὸ ἔχωσε 'στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του.

Τί δοκιμὴ καὶ ξεδοκιμή!

Τελείωσε!

—Πόπη μου, φεύγω... ...

—Μὰ γιατί;... ἄχ!...

—Μὰ δὲ σοῦ εἶπα; Μεθαύριο ἐδῶ θὰ εἶμαι...

—Τί ὥρα;

—Τὴν ἴδια ὥρα... μπορεῖ καὶ νωρίτερα.

—Μὴ μὲ γελάσῃς;...

—Σοῦ ὁρκίζουμαι... Ἔλα τώρα, καληνύχτα.
—Στάσου! ἀκόμη ἕνα φιλί... Ἄχ πῶς μ' ἀρέσεις! μ' ἀρέσεις!...

* * *

Σ' ὅλο τὸ δρόμο, ὡς τὸ σπίτι του, εἶχε τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του.

Δὲν ἦταν καθόλου μετανοιωμένος ὅπως ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ χαρτοπαικτεῖο. Ἀπ' ἐναντίας, κατευχαριστημένος. Εἶχε στὴν τσέπη του—ἀδιάφορο μὲ τί τρόπο κερδισμένο,—τὸ βραχιόλι ποῦ θὰ χάριζε τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ ἰδέα πῶς ἔπρεπε νὰ τῆς χαρίσῃ κάτι πολύτιμο, τὸν εἶχε τόσο κυριευμένο, ὥστε κατάντησε νὰ νομίζῃ πῶς αὐτὸ ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του!

Μόλις μπῆκε στὴν κάμαρά του, ἄναψε τὸ κερὶ ποῦ εἶχε στὸ κομοδῖνο, κλείδωσε τὴν πόρτα του κι' ἔβγαλε νὰ ἐξετάσῃ τὸ λάφυρό του.

Τοῦ φάνηκε λιγάκι τριμμένο. Θὰ τῶδινε τὸ πρωὶ στὸ χρυσοχόο νὰ τοῦ τὸ βάψῃ καὶ νὰ τοῦ τὸ κολλήσῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἂν πρόφτανε μερικὰ ρουμπίνια ποῦ εἶχε ἀπὸ μιὰ παληὰ καρφίτσα. Ἔτσι θὰ τὸ καινούργωνε καὶ θὰ τῶκανε κι' ἀγνώριστο. Ἂν καὶ τὸ μόνο ποῦ δὲν φοβόταν ἦταν μὴν τῶβλεπε ποτὲ ἡ Πόπη στὸ χέρι τῆς Ἀφροδίτης. Καμμιὰ σχέσι δὲν εἶχαν οἱ δυό τους, οὔτε μποροῦσαν ν' ἀποκτήσουν, οὔτε ἁπλῶς νὰ συναντηθοῦν.

Ἀπὸ τὴ χαρά του δὲν ἔννοιωθε τὴν κούραση, τὸ τσάκισμα τῆς φοβερῆς του ἡμέρας, καὶ σιγά-σιγά γδυνόταν νὰ πλαγιάσῃ. Τότε, μέσ' στοὺς συλλογισμούς του, θυμήθηκε,—γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια,—κάτι ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὸ Σχολάρχη του, τὸν Κ. Λεόντιο, ἕν' ἀληθινὰ σοφὸν ἄνθρωπο:

—Φονηᾶς, παιδιά μου, κάθε ἄνθρωπος, κι' ὁ πλέον τίμιος, σὲ μιὰ ἀνάγκη, μπορεῖ νὰ γίνῃ. Κλέφτης ὅμως ποτέ! Μόνον ὁ ἄτιμος!»

Κι' ἐγέλασε.

«Νά, εἶπε, ποῦ μπορεῖ κι' ἕνας τίμιος νὰ γίνῃ στὴν ἀνάγκη κλέφτης. Φτάνει νὰ εἶναι νέος σὰν κι' ἐμέ, νὰ ἔχῃ ἕναν πατέρα σὰν τὸν δικό μου, νἀγαπᾷ ἕνα κορίτσι σὰν τὴν Ἀφροδίτη, καὶ νὰ τὸν συμπαθῇ ἕν' ἄλλο σᾶν τὴν Πόπη,—ποῦ ἅμα πλουτήσω, θὰ τῆς κάμω ἕνα μπριλαντένιο!»

Καὶ μὲ τὴ σκέψη αὐτή, ποῦ τὸν ἱκανοποιοῦσε τέλεια, φύσηξε τὸ κερί του καὶ κουκκουλώθηκε.

Δ'.

Στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου, ἦταν τότε ἕνα μικρὸ χρυσοχοεῖο, μὲ φτωχὴ βιτρίνα, ἀλλὰ μὲ τεχνίτη καλό. Ὁ Θράσος τὸν ἐγνώριζε καὶ πρωΐ-πρωΐ τοῦ πῆγε τὸ βραχιόλι.

Ἤθελα, τοῦ εἶπε, ν' ἀγοράσω τὸ δικό σου μὲ τὰ διαμαντάκια, ἀλλὰ βρῆκα αὐτὸ τὸ ὀκκαζιόν καὶ προτίμησα. Πῶς σοῦ φαίνεται;

Καλό εἶναι, πολύ καλό.

—Καὶ ὡς πόσο τὸ ἐκτιμᾷς;

—Ξέρω κι' ἐγώ; Αὐτὴ ἡ ἐργασία... Τέλος πάντων πόσο τὸ πλήρωσες;

—Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα τὸ εἶχε καὶ μοῦ τἄφησε γιὰ ἑβδομῆντα δραχμές... ἔ;

—Χάρισμα! Μὴν τῶχει κλέψει καὶ βρῇς τὸ μπελά σου;

—Τί λές; κυρ' Ἀριστείδη! τὴν ξέρω καλά... Ὁ νουνὸς τῆς κόρης της τῆς τὸ χάρισε τὴν πρωτοχρονιά. Πλούσιος ἄνθρωπος...

Ὅλη αὐτὴ τὴν κουβέντα ὁ Θράσος τὴν ἔκανε μὲ τόση ἀφέλεια, μὲ τόση ἀταραξία, ὥστε κι' ὁ ἴδιος θαύμαζε τὸν ἑαυτό του. Μιὰ φορὰ νὰ πάρῃ κανεὶς τὸν κατήφορο κι' ἔπειτα ...τρέχει!

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ βραχιόλι τῆς Πόπης ἦταν βαμμένο, γυαλισμένο, στολισμένο μὲ τὰ ρουμπινάκια τῆς παληᾶς καρφίτσας—ἀπὸ ἕνα σὲ κάθε ἁρμό,—καὶ βαλμένο σὲ μιὰ κομψὴ βελούδινη θήκη. Τέλειο πρᾶγμα! Ἄ, μ' αὐτὸς ὁ Ἀριστείδης ἄξιζε ὅ,τι πῇς!

Ἦταν ἡ μεγάλη 'μέρα ποῦ εἶχε φέρει στὸν κόσμο τὴν ὡραία τῶν ὡραίων... Ὁ Θράσος τράβηξε γιὰ τὴν Ἁγία Εἰρήνη, ὅπου εἶχε τὸ βασίλειό του ὁ Φασούλης, ὁ πρῶτος ἀνθοκόμος κι' ἀνθοδέτης τῆς ἐποχῆς. Τὸ μπουκέτο ποῦ τοῦ εἶχε παραγγείλῃ ἀπὸ χθὲς, ἦταν ἕτοιμο. Φώναξ' ἕνα λοῦστρο γιὰ νὰ τοῦ τὸ κρατῇ—μὲ προσοχὴ, βρέ σύ! τὸ νοῦ σου!—κι' ἐπειδὴ τὰ μόνιππα τῶν πενῆντα λεπτῶν δὲν εἶχαν ἐφευρεθῇ ἀκόμα, ξεκίνησε πεζὸς γιὰ τὴν ὁδὸν Ἀραχώβης.

Ἀλλὰ μόλις μπῆκε στὸ σαλόνι, εἶδε πῶς ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ μπουκέτα πολὺ μεγαλείτερα ἀπ' τὸ δικό του. Καὶ μερικὰ μάλιστα, φάνταζαν σὲ κάτι μεγάλα κι' ὄμορφ' ἀνθοδοχεῖα, ποῦ πρώτη φορὰ τἄβλεπε κεῖ μέσα. Θὰ τῆς τὰ εἶχαν χαρίσει κι' αὐτὰ μὲ τὰ λουλούδια... Ἡ τραπεζαρία πάλι, δίπλα, ποῦ ἡ μεγάλη πόρτα της ἦταν σήμερα διάπλατη, ἔμοιαζε μὲ ζαχαροπλαστεῖο .Τί τοῦρτες, τί πάστες, τί μπομπόνια,

τί σαμπάνιες, τί λικέρ. Καὶ μπουκέτα παντοῦ. Τὸ δικό του μίκρυνε καὶ χάθηκε μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀνθοπλήμμυρα, καθὼς παραπετάχτηκε μάλιστα σὲ μιὰ γωνιά, γιατὶ βάζο ἀδειανὸ δὲν ὑπῆρχε...

Ἡ Ἀφροδίτη ὅμως δὲν τοῦ ἔκαμ' ἄσχημη ὑποδοχή. Πετάχτηκε ἀπὸ τὴν κάμαρά της μόλις τὸν ἄκουσε, γελαστή, χαρούμενη καὶ πανώμορφη μὲ τὸ καινούργιο της φόρεμα τὸ φραουλί. Τὸν φίλησε στὸ στόμα, μπροστὰ στὴ μητέρα της μάλιστα, πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ μπουκέτο, τὸ μύρισε μὲ τὴν καρδιά της, εἶπε «Τί ὡραῖο ποῦ εἶναι... σὰν κι' ἐσένα!...» καὶ δὲν τὸ ἄφησε στὴ γωνιά, ποῦ εἴπαμε, παρ' ἀφοῦ ἔβγαλε ὁ νέος ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ βελούδινο κουτάκι.

Τὸ πῆρε καὶ τἄνοιξε μὲ ἀνυπομονησία. Κι' ἅμα εἶδε τὸ χρυσὸ βραχιόλι μὲ τὰ ρουμπινάκια, μι' ἀκτῖδα χαρᾶς ἔλαμψε στὸ λευκορρόδινο πρόσωπό της. Προσπάθησε ὅμως νὰ τὴ σβύσῃ ἀμέσως μὲ μιὰ ἔκφραση μομφῆς, ποῦ ἦταν ὅλη στοργή:

—Ἄ, θὰ σὲ μαλώσω, τοῦ εἶπε· τὸ ξέρεις πὼς θὰ σὲ μαλώσω; Δὲν ἐννοῶ νὰ μοῦ κάνῃς ἐσὺ τέτοια δῶρα... Πῆγες κι' ἔδωσες ἕνα σωρὸ λεφτά... ὡραία ἰδέα!...

Σπουδαῖο πρᾶμμα! εἶπε ὁ Θράσος. Τὸ γοῦστό μου τοὐλάχιστο σ' ἀρέσει;

Ἄ ναί, πολὺ σίκ!... (καὶ τὸ πέρασε στὸ χέρι της) ἔλαβα σήμερα κι' ἓν ἄλλο, πιὸ ἀκριβὸ ἴσως, μὰ δὲν ἔχει τὴ χάρη τοῦ δικοῦ σου. Ἔλα νὰ τὸ ἰδῇς!

Καὶ τὸν τράβηξε στὴν κάμαρά της μὲ τὸ ἴδιο χέρι ποῦ φοροῦσε τὸ βραχιόλι του.

Τὸ κρεββάτι μὲ τὴ γαλάζια κουβέρτα στρωμένο. Τὰ πράγματα τῆς νιπτήρας ὅλα ταχτικά. Τὸ τραπεζάκι τῆς μέσης ἀνθοστολισμένο, κι' ἡ παράταξη τῶν μπουκαλιῶν καὶ τῶν βάζων, στὴν κομψὴ τουαλετίτσα, ἀνανεωμένη. Ὅλα κεῖ-μέσα φώναζαν: «Ἡ Ἀφροδίτη ἔχει σήμερα τὴ γιορτή της!» Κι' ὁ πρωϊνὸς ἥλιος, ἀπὸ τὸ παράθυρο, χαιρετοῦσε μὲ λίγες χρυσὲς ἀκτῖνες, ποῦ ζωγράφιζαν στὸν τοῖχο τὴ μισόγυρτη γρίλια.

Ἀπάνω στὴν τουαλέτα, ἀνάμεσα στὰ μαξιλαράκια, ἄλλη παράταξη ἀπὸ δῶρα: μιὰ βεντάγια ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτὸ μὲ πούλιες, ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ τοῦ θεάτρου ἀπὸ μαργαριταρόρριζα, ἕνα μικρούτσικο μανσόν, τόσο-δά, ἀπὸ σταχτιὰ γοῦνα, καὶ μιὰ πελώρια μποτίλια μὲ κολώνια.

Νὰ καὶ τὸ βραχιόλι, στὴ θήκη του ἀνοιχτή. Χρυσό, χοντρό, μονοκόμματο, μὲ μιὰ ροζέτα στὴ μέση, ὅπου ἔλαμπαν τέσσερα διαμάντια.

Ὁ Θράσος χλώμιασε. Ἔτσι πλούσιο κι' ἔτσι πρόστυχο, μιλοῦσε, φώναζε πῶς ἦταν δῶρο τοῦ «χοντροῦ».

Ποιὸς σοῦ τὸ χάρισε; ρώτησε.

—Μοῦ τὤστειλε ἡ θειά μου ἀπὸ τὴ Σμύρνη... Τὸν ἔχει τὸν παρᾶ, ξέρεις, καὶ μ' ἀγαπᾷ πολύ· μὰ τὸ γοῦστό της εἶναι λιγάκι ... ἀνατολίτικο.

—Καὶ πῶς σοῦ τὤστειλε; μὲ ἄνθρωπο, ἢ μὲ τὸ πρακτορεῖο;

—Μ' ἐπιβάτη, μ' ἕνα Σμυρνηὸ ποῦ ἔφτασε ἴσα-ἴσα χτὲς.

—Περίεργο νὰ φτάσῃ...μέσ' στὴν ὥρα!

—Μὰ ἔκαμε κι' ἐκείνη τὸ λογαριασμό της, γιὰ νὰ τὸ λάβω σήμερα.

—Ἄς τα! αὐτὰ νὰ τὰ λὲς τοῦ Βασίλη, γιατί σὲ μένα δὲν περνοῦν ...Ἡ θεία σου, τώρα, θὰ σοὔστελνε τέτοιο βραχιόλι...Μὰ οὔτε γιὰ τὸ γάμο σου ἂν ἦταν!

Ἡ Ἀφροδίτη δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη νὰ χαλάσῃ σήμερα τὴν καρδιά της.

Καλά, ἀποκρίθηκε μὲ γέλοιο, ἀφοῦ δὲν τὸ πιστεύεις;..Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς μοῦ τὸ χάρισε ἡ θειά μου. Ἀλλὰ ἔστω νὰ μοῦ τὸ χάρισε ἄλλος· ἄλλος νὰ ἔκαμε τὴν τρέλλα· τί σὲ μέλει; Ἐγώ...τὸ δικό σου μ' ἀρέσει καὶ τὸ δικό σου θὰ φορῶ καθεμέρα!

Ὁ Θράσος σκέφθηκε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ: «Βέβαια... γιατὶ τὸ δικό μου εἶναι καθημερινό!» Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὴν κάμαρα ἡ κυρία Εὐρυδίκη, μὲ τὰ γιορτιανά της κι' αὐτή, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴ δουλίτσα, ποῦ κρατοῦσε σ' ἕνα δίσκο ἕνα πιατάκι μὲ λουκουμάδες κι' ἕνα ποτηράκι μὲ ροζόλι. Ἔτσι ὁ Θράσος προτίμησε νὰ πῇ μὲ θαυμασμό:

—Πόσα δῶρα ὅμως ἔλαβες σήμερα!...

—Ἔ, μὰ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο γιορτάζω κι' ἐγώ! φώναξε μὲ ἀστραπὴ στὰ μάτια ἡ Ἀφροδίτη. Στὰ γενέθλιά μου. Γιατί, βλέπεις, δὲν ἔτυχε ν' ἁγιάσῃ ὡς τώρα καμμιὰ Ἀφροδίτη.

—Μπορεῖ νἁγιάσῃς ἐσύ...εἶπε ὁ Θράσος, τρώγοντας ἀνόρεχτα καὶ στὸ πόδι τοὺς λουκουμάδες του. Ἄς εἶναι ὅμως, ὁ νουνός σου ἤξερε τί ἔκανε...

—Τ' ὄνομα ποῦ τῆς ταίριαζε, ἔ; συμπλήρωσε ἡ κυρία Εὐρυδίκη.

—Ἄφησε τώρα τὰ κοπλιμέντα! εἶπε ἡ Ἀφροδίτη μ' ἕνα λοξὸ

βλέμμα στὸν καθρέφτη τῆς τουαλέττας. Ἔννοια σας καὶ τὄνομα μοῦ πέφτει βαρύ. Γιὰ νὰ τὴ λένε μιὰ Ἀφροδίτη...

Καὶ τελείωσε μὲ ἀποσιώπηση, γιὰ νὰ μὴν πῇ...τὸ ψέμμα. Μήπως δὲν εἶχε κι' αὐτὴ τὴν ἰδέα πῶς ξανάφερνε στὸν κόσμο τὴ θεὰ τῆς ὠμορφιᾶς;

Κι' ἐκείνη ἴσα-ἴσα τὴ στιγμὴ ποῦ συλλογιζόταν καί, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀνώρθωνε τὸ κορμί της μὲ καμάρι, κι' ἐπρόβαλε τὸ γλαφυρὸ καὶ πλούσιο στῆθός της, κι' ἐδυνάμωνε μὲ τὸ φιλάρεσκο γέλιο τὰ χλωμὰ κοκκινάδια τοῦ προσώπου της,—ἦταν ἀλήθεια, τόσο ὤμορφη, ὥστε ὁ Θράσος, λησμονῶντας ὅλα, τὴν κοίταζε μὲ λατρεία.

—Λοιπὸν, νὰ μοῦ ζήσῃς! πρόφερε σιγά, τρυφερά, ἀδειάζοντας τὸ ποτηράκι του. Κυρία Εὐρυδίκη, καὶ τοῦ χρόνου, νὰ χαίρεστε τὴν κόρη σας, τὴν Ἀφροδίτη!.

—Εὐχαριστῶ, παιδί μου,.. ὅ,τι 'πιθυμεῖς!

—Καὶ νἄχουμε καλὸ ρώτημα, ἐξακολούθησε ὁ νέος κάπως πονηρά, ἐνῷ καθόταν στὸ ντιβανάκι τῆς κρεββατοκάμαρας·στὰ πόσα μπαίνουμε φέτο;

—Καὶ γιατὶ ρωτᾷς μὲ τέτοιο ὕφος; εἶπε ἡ Ἀφροδίτη καθήμενη κοντὰ του· νομίζεις πῶς εἶμαι ἀπὸ 'κεῖνες ποῦ κρύβουν τὰ χρόνια τους; Σήμερα κλείνω τὰ δεκαεννηὰ καὶ μπαίνω στὰ εἴκοσι. Γεράματα, Θράσο μου, γεράματα!...Ἀλήθεια, μαμά;

Ἀλλὰ ἡ κυρία Εὐρυδίκη ἔκρινε πιὸ φρόνιμο νὰ μὴν ἀπαντήσῃ. Ἴσως νὰ ἔφριξε κι' αὐτὴ γιὰ τὸ φοβερὸ ψέμμα τῆς κόρης της. Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρα, φωνάζοντας τάχα στὴ δουλίτσα:

Τὸ νοῦ σου στὰ ποτηράκια! μὴν κάμῃς ζημιά!...

—Στὰ εἴκοσι; ἔκαμε ὁ Θράσος μ' ἔκπληξη.

—Γιατί; σοῦ φαίνουνται πολλὰ ἢ λίγα;

Πολλά!...,Ἐγὼ εἶμαι εἰκοσιδύο...κι' εἶχα τὴν ἰδέα πῶς εἶμαι πολὺ μεγαλείτερός σου.

—Τί ἐγωϊστής!...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ὁ Θράσος δὲν εἶχε σκεφθῇ ποτὲ νὰ ἐξετάσῃ τί ἡλικίας ἀκριβῶς ἦταν ἡ Ἀφροδίτη. Τί τὸν ἔμελε γιὰ τὰ χρόνια, τί σημασία εἶχε ἕνας ἀριθμὸς, ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ εἶν' ἔτσι σὰν τὸ πρωτάνοιχτο λουλοῦδι, ἢ ἴδια ἡ Νιότη κι' ἡ Δροσιά;...Ὡστόσο πάντα τὴν ἔκανε μεγαλύτερη. Εἰκοσιπέντε...εἰκοσιέξη...ὥς ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ εἶχε λίγη πονηριὰ ἡ πρώτη του ἐρώτησι καὶ γι' αὐτὸ παραξε-

νεύτηκε σὰν ἄκουσε τὴν Ἀφροδίτη νὰ βεβαιώνῃ, πῶς μόλις ἔκλινε τὰ δεκαεννηά. Ἀλήθεια λοιπόν, μ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ τέλειο γυναίκειο σῶμα, εἶχε ἀκόμη καὶ τὴ χάρη τῆς μικρῆς; Κι' ἦταν, ἀλήθεια, τρία ὁλόκληρα χρόνια νεώτερη ἀπ' αὐτόν, ποῦ εἶχε τὴν ἰδέα πῶς ἀγαποῦσε ἀταίριαστα μιὰ μεγαλύτερή του; Τί καλά! Αὐτὸ τὸν ἔκανε χαρούμενο.

* * *

Ἐκάθησε ὡς τὸ μεσημέρι καὶ παραστάθηκε στὴν ἄνοστη κάπως παρέλαση τῶν φίλων, ποῦ ἐρχόνταν κατόπι ἀπ' τὰ μπουκέτα καὶ τὰ δῶρά τους νὰ συγχαροῦν.

Ἦταν οἱ δυὸ φοιτηταί, ὁ Κώστας Τσαγκαράκης κι' ὁ Παῦλος Θεοφανίδης· ἕνας νέος τραπεζικὸς ὑπάλληλος, ἀπὸ «καλὴ οἰκογένεια»· ἕνας ἄλλος δημοσιογράφος κι' ἐρασιτέχνης ἠθοποιός, ὁ Νάσος, γυιὸς τῆς κυρίας Ἀργυρῶς τῆς πρώτης σπιτονοικοκυρᾶς τοῦ Θράσου,—ἐκεῖ μάλιστα πρωτογνώρισε τὴν Ἀφροδίτη·—ἀκόμη ἕνας πλούσιος νέος, χωρὶς ἐπάγγελμα, ποῦ ἔλεγε ψέμματα πῶς ἦταν φοιτητὴς καὶ κρατοῦσε πόζα σ' ὅλους· κι' ὁ γνωστός μας Γιῶργος Ἀναστασάκης.

Τελευταῖος ἦρθε ὁ Γιάγκος ὁ Ψιμάρης μὲ τὴν κοιλιά του καὶ μὲ τὴν καδένα του.

Ἀμέσως ἡ Ἀφροδίτη ἄλλαξε ὕφος, σοβαρεύτηκε, μαζεύτηκε, φάνηκε σὰ στενοχωρημένη...Γιατί τάχα δὲν εἶχε καὶ μὲ τὸν Ψιμάρη τὴν ἀφέλεια ποῦ εἶχε μὲ τοὺς ἄλλους; Αὐτὸ πρὸ πάντων ἔκανε τὸ Θράσο νὰ ὑποψιάζεται. Ἔπειτα, μιὰ στιγμή, τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ σιγὰ καὶ θερμά:

—Σᾶς εὐχαριστῶ!...σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ!

Γιὰ τὸ βραχιόλι βέβαια μὲ τὰ διαμάντια...

Αὐτὸ κι' ἡ παρουσία τοῦ Βασίλη στὴ σάλα τὸν ἔκαμαν πάλι δύσθυμο. Γιατὶ ὁ μισοπάλαβος ἀδελφὸς τῆς Ἀφροδίτης, μὲ τὸ βιολί του, τρελλαινόταν γιὰ τὸν Ψιμάρη κι' ἅμα τὸν ἄκουγε, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν κάμαρά του μὲ προθυμία καὶ χαρά.

Θᾶταν πολὺ ὤμορφος αὐτὸς ὁ Βασίλης, ἂν ἡ ἀρρώστεια, ἡ ὑποχονδρία, δὲν τοῦ εἶχε ἀλλοιώσει τὰ χαρακτηριστικά. Τώρα τὸ πρόσωπό του, μὲ τ' ἀπεριποίητα μαῦρα γένεια, μὲ τὰ πυκνὰ φρύδια καὶ μὲ τὰ γουρλωμένα θαμπὰ μάτια, εἶχε μιὰ ἔκφραση τραγική. Τὸ γέλοιο του, πρὸ πάντων,—κι' ἂς ξεσκέπαζε τὰ ὡραιότερα δόντια τοῦ κόσμου,—ἦταν κάτι ἀποτρόπαιο. Ὁ Θράσος ἀνατρίχιαζε.

Ὁ Ψιμάρης ἦταν μανιακός μὲ τὸν Τρικούπη. Τὸν ἐλάτρευε. Κι' ὁ Βασίλης, γιὰ νὰ τὸν γουστάρῃ, τοῦ ἔκανε τὸν ἀντιπολιτευόμενο.

—Θὰ πέσῃ κι' ὁ Πετρέλαιος, τοῦ ἔλεγε, ὁ Μογγόλος, ὁ ψευτο-Πομπήϊος, μόνο ἔννοια σου!

—Θὰ πέσῃ' ναί, ἀπαντοῦσε ὁ Ψιμάρης· καὶ γιὰ νἄρθῃ ποιός, ἔ;

—Ὁ Ντεληγιάννης, ποιὸς ἄλλος;

—Ἡ Θεοδωροῦλα; ὄχι δὰ! ἂς γελάσω!

—Ναί, ναί, ἡ Θεοδωροῦλα! Ὅλους θὰ σᾶς φάῃ κανάγηδες.

Κι' ἡ στιχομυθία ἐξακολουθοῦσε, ὥς που θύμωσαν οἱ ἄλλοι καὶ κάποιος ἐφώναξε:

—Ἔ, θἀφήσετε πιὰ τὰ πολιτικά;...Τρικούπης καὶ Ντεληγιάννης...ἀηδίες!

Κουτὸς ἄνθρωπος τελοσπάντων κι' αὐτὸς ὁ Ψιμάρης. Μόνο ἡ Ἀφροδίτη τὸν εἶχε γιὰ «πνεῦμα» καὶ τὸν ἄκουγε μὲ προσοχὴ καὶ θαυμασμό. Καὶ δὲν τοῦ μιλοῦσε σχεδὸν παρὰ μόνο μὲ τὰ μάτια της, ποῦ εἶχαν κάποτε μιὰ εὐγλωττία ἐρωτική. Ἄ, πῶς λυσσοῦσε τότε ὁ Θράσος!

* * *

Ἔφυγαν ὅλοι καὶ τελευταῖος, μὲ τὴν καμπάνα, ὁ Ψιμάρης. Τὸ Θράσο ὅμως τὸν κράτησαν καὶ στὸ τραπέζι, ποῦ εἶχαν προσκαλεσμένη καὶ τὴ σαχλὴ ἐκείνη Τασία, πάντα πρόχειρη σὰ φιλενάδα «κατὰ συνθήκη».

Μιὰ στιγμὴ ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγαν καὶ κουβέντιαζαν φαιδρά, ὁ Θράσος ἐφώναξε:

—Ποιὸς θὰ πίστευε πῶς ἡ Ἀφροδίτη ποῦ βλέπουμε, εἶναι μόλις δεκαεννηὰ χρονῶ!

Ἡ Τασία ἔρριξε τότε τὸ πηροῦνί της κι' ἔσκυψ' εὐθὺς νὰ τὸ πιάσῃ, γιατί τῆς ἦρθαν γέλια.

Κι' ὁ Βασίλης ἐπίσης ἔδειξε τὰ ὡραῖά του δόντια μ' ἓν ἀποτρόπαιο γέλοιο, κι' εἶπε:

—Ναί, χωρὶς τὰ καλοκαίρια!..

Τὸ βλέμμα τῆς Ἀφροίτης κεραυνοβόλησε τὸν ἠλίθιο αὐτὸν ἀδελφό, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

—Τί, ψέμματα; ἐξακολούθησε ἀτράνταχτος. Δέν εἶσαι πιὸ μεγάλη ἀπὸ μένα; Κι' ἐγώ, τὴν πρωτοχρονιὰ ἀκριβῶς, δὲν ἔκλεισα τὰ εἰκοσιπέντε;

Ἡ Ἀφροδίτη ἔγινε κατακόκκινη.

—Πάψε τἀνόητα ἀστεῖα! εἶπε στὸ Βασίλη· ὁ Θράσος θὰ νομίσῃ πῶς τὰ λὲς σοβαρά καὶ θὰ μὲ πάρῃ γιὰ ψεύτρα. Ἐγ ὠτοῦ εἶπα τὸ πρωΐ, πῶς μπαίνω σήμερα στὸ εἴκοσι.

—Μὰ εἶναι ζήτημα τώρα πῶς ὁ Βασιλάκης ἀστειεύεται; εἶπεν ἡ Τασία.

—Ὅπως πάντα! πρόσθεσε ἡ κ. Εὐρυδίκη.

Ὁ Βασίλης τοὺς κοίτταξε μὲ μάτια φοβισμένου ζώου καὶ σώπασε.

Κι' ὁ Θράσος ἔμεινε μὲ τὴν ἀπορία: ἀστειεύθηκε ὁ τρελλὸς ἢ εἶπε τὴν ἀλήθεια;

Ἀργότερα πάλι, μιὰ στιγμὴ ποῦ μπόρεσε νὰ τὸν ξεμοναχιάσῃ, ἡ Τασία τὸν ρώτησε:

—Ἀλήθεια, σᾶς εἶπε ἡ ἴδια πῶς εἶναι δεκαεννηὰ χρονῶ;

—Ναί... Γιατί;

—Ὤ, εἶναι πολὺ μεγαλήτερη!...

—Πόσο δηλαδή;

—Ἀκριβῶς, δὲν ξέρω· ἀλλὰ ἐγὼ τὴ θυμᾶμαι ἔτσι, σωστὴ γυναῖκα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ καθόμαστε στὴ Βάθη, ὅταν ἐγὼ ἤμουν κοριτσάκι μὲ κοντὰ καὶ μὲ κοτσίδες!

Ὁ Θράσος ἦταν πολὺ περίεργος τώρα νὰ βρῇ τὴν ἄκρη. Καὶ γι' αὐτό, τ' ἀπόγεμα, ὅταν πῆγε νὰ κάμῃ ἐπίσκεψη ἡ κ. Ἀργυρώ,—ἦταν κι' ἄλλες κυρίες στὸ σαλόνι,—μπόρεσε μιὰ στιγμὴ νὰ καθήσῃ κοντά της καὶ ν' ἀνοίξῃ κουβέντα.

Μὲ τὴν πρώτη σπιτονοικουρά του εἶχε πολὺ θάρρος. Στὸ σπίτι της, καθὼς εἴπαμε, πρωτογνώρισε τὴν Ἀφροδίτη καὶ σ' αὐτὴ εἶχε ἐμπιστευθῇ ἐξ ἀρχῆς τὸ μυστικό του, ποῦ τώρα τὤξεραν ὅλοι.

—Ἐσεῖς θὰ τὴν ξέρετε καλά...ὡς πόσο χρονῶ νἄναι τώρα;

—Ἀκριβῶς, δὲν ξέρω, εἶπε αὐτολεξεὶ κι' ἡ κυρία Ἀργυρώ. Μὰ ...θὰ πλησιάζῃ τὰ τριάντα.

—Ἔ! !;

Ναί, ναί...Στάσου νὰ σοῦ πῶ. Ἤμουνα λεχώνα στὸ Νάσο μου, ὅταν ἦρθε νὰ μὲ ἰδῇ ἡ κυρία Εὐρυδίκη...Ἤμαστε τότε στὴν Πόλη. Ἔσερνε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα κοριτσάκι τεσσάρω, πέντε χρονῶ. Αὐτὴ τὴν Ἀφροδίτη. Μὰ τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά. Λοιπὸν ὁ Νάσος μου εἶναι σήμερα εἰκοσιεπτὰ χρονῶ.

—Ὥστε, ἂν ἦταν τότε τεσσάρων-πέντε, συμπέρανε κατάπληκτος ὁ Θράσος, ἡ Ἀφροδίτη ἔχει περασμένα τὰ τριάντα!

—Μὰ τί σοῦ λέω;

«Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει!» σκέφθηκε ὁ δυστυχισμένος ὁ Θράσος. «Γιατὶ ἂν ρωτήσω κι' ἄλλον, θὰ μοῦ τὴ βγάλῃ σαράντα»...

Καὶ μὲ τὸ φόβο αὐτό, δὲν ἀνακίνησε πιὰ τὸ ζήτημα, οὔτε κρυφά, οὔτε φανερά.

—Σὰ νὰ τοῦ ἄρεσε καλλίτερα νὰ μένῃ μὲ τὴν ἀμφιβολία· νὰ μὴν ξέρῃ ἀκριβῶς, ἂν ἡ Ἀφροδίτη του ἦταν μεγαλήτερη ἢ μικρότερή του, ἂν εἶχε μπῇ μόλις στὰ εἴκοσι! ἂν εἶχε περάσει καὶ τὰ τριάντα. Κι' ὅταν, ἀργὰ τὴ νύχτα, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, συλλογίσθηκε μ' ἐνθουσιασμό: «Ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἔχει ἡλικία! Ἔτσι ἡ ἴδια πάντα, ἡ ἀναλλοίωτη, ἡ ἀγέραστη, ἡ ἀθάνατη, ἡ Αἰώνια Ὡμορφιὰ καὶ Νηότη!»

Ε'.

Ἡ Πόπη κοιμήθηκε ἀργά. Τὸ πρωΐ, στὶς δέκα, πρὶν σηκωθῇ, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς καλοῦ «φίλου»,—τοῦ κ. Λουκάνη, ποῦ ἦταν τότε παλατιανὸς καὶ τρελλαινόταν γιὰ κοριτσάκια... Ἔμεινε μαζί της μιὰ δυὸ ὧρες. Ἔπειτα ἡ Πόπη σηκώθηκε, πῆρε τὸ μπάνιο της, ὅσο ἡ Ἀρετὴ τῆς συγύριζε τὴν κάμαρα, καὶ ντύθηκε ἀπ' τὴν ἀρχή. Φόρεσε καὶ δυὸ δαχτυλίδια, φόρεσε ἀκόμα κι' ἕνα μενταγιονάκι μ' ἁλυσιδίτσα, καὶ τέλος ἔκαμε νὰ φορέσῃ τὸ βραχιόλι της. Μὰ ποῦ ν'το;

Χωρὶς μεγάλη ἔκπληξι στὴν ἀρχή, ἡ Πόπη εἶδε πῶς ἔλειπε ἀπ' τὸ μαξιλαράκι. Ἐνόμισε πῶς θὰ εἶχε πέσει κάτω. Κι' ἔψαξε στὸ τραπεζάκι, στὸ χαλί, ἕνα γῦρο στὸ πάτωμα, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ ψάχνῃ παντοῦ.

Πουθενὰ βραχιόλι! Ἄφαντο!

Μὰ τί ἔγινε λοιπόν; Περίεργο πρᾶμμα! «Ἄ, συλλογίστηκε, θἄπεσε κάτω καὶ θὰ τὸ σκούπισε ἡ Ἀρετή».

Καὶ πρὶν ν' ἀνησυχήσῃ κανέναν ἄλλο,—πάντα διακριτικὸ κοριτσάκι ἡ Πόπη, —φώναξε τὴ γρηὰ ὑπηρέτρια.

—Ἀρετή μου, τῆς εἶπε, λείπει τὸ βραχιόλι μου. Ἐκεῖνο τὸ χρυσό, ξέρεις, τὸ μαλακό, ποῦ μοῦ χάρισε ὁ «γουρνομύτης»... Μὴ δὲν τὸ εἶδες χάμω καὶ τὸ σκούπισες;... Ποῦ εἶναι τὰ σκουπίδια;

—Ὤ, δυστυχία! φώναξε ἡ γρηά.

Κι' ἔτρεξε στὰ σκουπίδια της.

—Δόξα σοι ὁ Θεός, ἔλεγε, ποῦ τἄχω ἀκόμα στὸ φαράσι ὅπως τἄβγαλα. Μὰ τόσο στραβώθηκα πάλι;.. Γιὰ νὰ ἰδῶ!..

Ἔψαξε τὰ λίγα σκουπιδάκια ποῦ εἶχε βγάλει πρὸ ὀλίγου ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς Πόπης,—ὅσα θἄβγαζε ἀπὸ τὴν καμαρούλα μιᾶς κούκλας, ἀλλὰ δὲ βρῆκε παρὰ δυὸ μαυροκέφαλες καρφίτσες. Εἶδε νὰ λάμπῃ ἐκεῖ μέσα καὶ κάτι χρυσό, ἀλλὰ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κομμάτι χρυσόχαρτο ἀπὸ μπομπόνι.

—Τίποτα! εἶπε στὴν Πόπη ποῦ τὴν εἶχε ἀκολουθήσει στὸ διάδρομο τῆς κουζίνας. Μὰ κοίτταξες καλὰ παιδάκι μου; μὴν τὸ ἔβαλες πουθενὰ ἀλλοῦ;

Ἡ Πόπη ἔκρινε περιττὸ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ· κι' ἔτρεξε στὴν κάμαρα τῆς ἀδελφῆς της.

Ὑπναροῦ λιγάκι κι' ἀργοκοιμισμένη, ἡ μικρὴ Λόπη μόλις εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια της μὲ τὴν καμπάνα.

—Τὸ βραχιόλι μου!...λείπει ἀπὸ τὴ θέση του, καϋμένη, καὶ δὲν τὸ βρίσκω πουθενά...πουθενά.

—Ὦ! ἔκαμε ἡ Λόπη μ' ἔκπληξη καὶ μὲ λύπη. Κάποιος θὰ σοῦ τὸ πῆρε! Ἐγὼ ἔχω νὰ τὸ ἰδῶ ἀπὸ χτὲς ποῦ τὸ φοροῦσες.

Καὶ πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι, καθὼς ἦταν, καὶ πέρασε τὶς παντοῦφλές της.

—Γιὰ νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε!

Πέρασαν τοὺς ἀντρέδες, ἡ μιὰ ντυμένη, ἡ ἄλλη γυμνὴ, καὶ μπῆκαν στὴν κάμαρη τῆς πρώτης.

Βρῆκαν ἐκεῖ τὴν Ἀρετή, νὰ ψάχνῃ ἀκόμα καὶ νὰ μουρμουρίζῃ:

—Τίποτα!...τίποτα!...

—Νὰ, εἶπε ἡ Πόπη, ἐδῶ τὸ εἶχα...ἐδῶ ποῦ τὸ βάζω πάντα... Τὸ εἶδε μάλιστα κι' ὁ Θράσος, τὸ πῆρε στὰ χέρια του, τὸ φόρεσε, μὰ ἔπειτα τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι του, ὁ ἴδιος. Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλά, γιατὶ φοβήθηκε νὰ μὴ μοῦ τὸ σπάσῃ κι' ἔκανε σὰ νὰ τοῦ ἔκαιγε τὰ χέρια. Μάλιστα τοῦ εἶπα: «Γιὰ ἕνα παληοβραχιόλι σ' ἔχω ἐγώ;» Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλά...Τί ἔγινε λοιπόν;

—Πές μου καὶ μένα... ἔκαμε ἡ Λόπη μὲ γουρλωμένα μάτια. Μὰ ποιὸς μπῆκε στὴν κάμαρά σου ἀπὸ χτές;

Κανένας! Νὰ ὁ Θράσος χτὲς καί, σήμερα τὸ πρωΐ, ὁ κύριος Λουκάνης.

—Μὴν τὸ πῆρε....

—Ποιός;

—Ἡ μαμμά;

—Καὶ τί νὰ τὸ κάνῃ; ..Πάλι ξέρω κι' ἐγώ;

—Τώρα ποῦ θὰ γυρίσῃ θὰ μᾶς πῇ.

Ἡ Πασχάλαινα εἶχε πάρει πενῆντα δραχμὲς ἀπὸ τὸν κ. Λουκάνη κι' εἶχε πάει νὰ ψωνίσῃ. Σὲ λίγο γύρισε χαρούμενη. Ἀλλὰ τὸ γέλιο πάγωσε στὸ πρόσωπό της, μόλις ἔμαθε τὸ δυστύχημα. Οὔτε εἶχε ἰδῇ καθάλου βροχιόλι αὐτή! Κι' ἀφοῦ τὰ εἶπαν κι' οἱ τρεῖς, ἔμειναν ἄφωνες, χωρὶς συμπέρασμα κανένα ...

Ἄξαφνα ἡ Πασχάλαινα ρώτησε τὴν Πόπη:

—Χτὲς τὸ βράδυ, ἅμα ἔφυγε ὁ Θράσος καὶ ξαναμπῆκες στὴν κάμαρά σου, εἶδες «καλά» στὴ θέσι του τὸ βραχιόλι;

—Οὔτε καλὰ μαμμά μου, οὔτε κακά, ἀποκρίθηκε ἡ Πόππη. Γιατί μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἐκοίτταξε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Δὲν θυμᾶμαι...Δὲν εἶδα βέβαια νὰ λείπῃ, μὰ οὔτε μπορῶ νὰ ὁρκισθῶ πῶς ἦταν στὴ θέση του.

—Τότε λοιπόν, συμπέρανε ἡ Πασχάλαινα, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ στὸ πῆρε· ἢ ὁ Θράσος ἢ ὁ κ. Λουκάνης!

Τὰ κορίτσια ἔβαλαν τὰ γέλια. Ὁ κ. Λουκάνης, μὲ τὰ ἑκατομμύρια, θὰ ἔπαιρνε τὸ βραχιόλι; Νὰ ἡ ὥρα!...

—Μπᾶ, ἔκαμε ἡ Πασχάλαινα· δὲν τὸν παίρνω στὸ λαιμό μου, ἀλλὰ λέω. Μήπως οἱ μεγαλουσιάνοι δὲν πάσχουν καμμιὰ φορὰ ἀπὸ κλεψιμανία;

—Ἂν ὅμως δὲν συμβαίνῃ κανένα τέτοιο, εἶπε ἡ Λόπη σοβαρά, τότε σίγουσα τὸ πῆρε ὁ Θράσος.

—Τί λές ἐκεῖ! φώναξε θυμωμένη ἡ Πόπη. Ὁ Θράσος, ἕνα παιδί ἀπὸ οἰκογένεια...μὲ τέτοια ἀνατροφή...γυιὸς ἀξιωματικοῦ...γιατρός... θὰ μοὔπαιρνε τὸ βραχιόλι μου! Νὰ τὸ κάνῃ τί; Ἢ μὴν πάσχῃ κι' αὐτὸς ἀπὸ κλεψιμανία!..Ὄχι δά!

Δὲν εἶπαν τίποτ' ἄλλο γιὰ τὸ Θράσο. Ἀπὸ μέσα τους ὅμως ἄρχισαν κι' οἱ τρεῖς νὰ τὸν ὑποπτεύουνται γιὰ καλά. Τί φοιτητὴς κι' ἀπὸ οἰκογένεια; Μήπως αὐτὰ τὰ παιδιὰ, μονάχα τους στὴ μεγάλη Ἀθήνα, ἀκυβέρνητα, δὲν βρίσκουνται συχνὰ σὲ οἰκονομικὲς στενοχώριες καὶ δὲν παραστρατίζουν; Ἔχουμε τόσα παραδείγματα! συλλογιζόταν ἡ πολύπειρη Πασχάλαινα.

Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ Πόπη, μ' ὅλη της τὴν ἀπειρία, δὲν ἔκανε σκέ-

ψεις πολὺ διαφορετικὲς. Κι' ἡ λύπη της ἦταν τώρα, ὄχι ποῦ ἔχασε τὸ βραχιόλι της—νὰ χαθῇ τὸ παληόπραμμα!...—παρὰ ποῦ μποροῦσε πράγματι νὰ τῆς τὸ εἶχε κλέψει ἡ «συμπάθειά της». Μ' αὐτὸ θἄταν φοβερό! Σὲ τί στενοχωρία λοιπόν, σὲ τί ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ θὰ βρέθηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο νὰ κλέψῃ—τί; ἕνα βραχιόλι κοριτσιοῦ!

Μὰ μπορεῖ νὰ μὴν εἶχε οὔτε νὰ φάῃ!..

Μάτωνε ἡ καρδιά της νὰ τὸ συλλογίζεται.

Καὶ δὲν ἔλεγε τίποτ' ἀπὸ τὸ κακό της...μιλιά...

Πέρασε μιὰ ἡμέρα, πέρασαν δύο, τρεῖς...

Κι' οὔτε ὁ Λουκάνης ἔστειλε πίσω βραχιόλι,—δὲ βαριέσαι ποῦ ὁ ἄνθρωπος ἦταν κλεψιμανής!—οὔτε ὁ Θράσος φάνηκε τὴν Πέμπτη, ὅπως εἶχε ὑποσχεθῇ.

Αὐτὸ ἔκαμε τὴν ὑποψία σχεδὸν βεβαιότητα. Κι' ἡ λύπη, ἡ στενοχώρια τῆς Πόπης γιὰ τὸ Θράσο μεγάλωνε.

Νὰ μὴν ἔχῃ νὰ φάῃ, καλέ!..

Στὸ σπίτι ἐνόμιζαν πῶς ἦταν στενοχωρημένη γιὰ τὸ βραχιόλι. Ἀλλὰ ὅταν τῆς ἔκαναν λόγο, τοὺς ἀπόπαιρνε. «Οὔφ! ἀφῆστέ με! βαρέθηκα ν' ἀκούω τὰ ἴδια». Καὶ μιὰ φορὰ ποῦ ἡ Πασχάλαινα τῆς εἶπε πῶς μποροῦσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία, ἡ Πόπη θύμωσε κι' ἐφώναξε:

—Νὰ μὴν τὸ ξαναπῆτε! Δὲ θέλω!...Μὰ δὲ συλλογιέστε λοιπὸν ἄκαρδες, πῶς τὸ πῆρε ὁ Θράσος;..Καὶ θὰ ἐκθέσω ἐγὼ ποτε τὸ Θράσο, γιὰ ἕνα παληοβράχιολο; Καλὰ τοῦ τὸ εἶπα ἐκεῖνο τὸ βράδυ λὲς καὶ τῶξερα!...Ὄχι σᾶς παρακαλῶ, δὲ θέλω! Δὲν τὸ θέλω!

Οὔτε ἡ Πασχάλαινα ἐπέμεινε, οὔτε ἡ Λόπη. Γιατὶ κι' αὐτὲς οἱ κακόμοιρες τὴν καλὴ καρδιὰ τῆς Πόπης εἶχαν...

Μόνο ἡ Ἀρετὴ ἔδειξε κάποια ἐπιμονή· ἤθελε νὰ βρεθῇ ὁ κλέφτης, γιατὶ φοβόταν,—ποιὸς ξέρει,—μὴ τὴν ὑπωπτεύονταν ἀπὸ μέσα τους. Ἀλλ' ἅμα τὴ βεβαίωσαν πῶς ἤξεραν καλὰ ποιὸς πῆρε τὸ βραχιόλι, σύχασε κι' αὐτή.

Ἡ Πόπη ὡστόσο εἶχε τὸ σχέδιό της. Ἀλλὰ θὰ περιωριζόταν αὐτὴ σὲ μιὰ ἁπλῆ λύπη γιὰ τὴν ὑποθετικὴ δυστυχία τοῦ Θράσου.

Ἀπὸ φυσικό της, ἀποστρεφόταν τὸ κορίτσι τοὺς πλατωνισμούς, καὶ στὴν ἀγάπη καὶ σ' ὅλα. Κι' ἐσχεδίαζε νὰ ἐξακριβώσῃ πρῶτα ἂν

ἡ «συμπάθειά της» ἦταν τόσο δυστυχισμένη, κι' ἔπειτα, ὅσο μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήσῃ...

Πῶς θὰ ἔκανε ὅμως;

Ὁ Θράσος δὲν ξαναφάνηκε στὸ σπίτι της. Στὸ δρόμο δὲν τὸν ἀπαντοῦσε. Καὶ οὔτε ἤξερε ποῦ κάθεται, γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ.

Τότε θυμήθηκε τὸ Γιῶργο τὸν Ἀναστασάκη. Περνῶντας μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σόλωνος, εἶδε σὲ μιὰ πόρτα τὴν ταμπέλα του «Νομικὸν Φροντιστήριον—Γεώργιος Ἀναστασάκης Δ. Ν.» Θὰ πήγαινε Αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ξέρῃ ποῦ κάθεται ὁ φίλος ποῦ τῆς εἶχε συστήσει. Ἴσως μάλιστα νὰ ἤξερε κι' αὐτὸν καὶ κάτι παραπάνω...

* * *

Καὶ νά! Ἴσα-ἴσα τὴν ἡμέρα ἐκείνη,—τὴν ἐπαύριο τῶν γενεθλίων τῆς Ἀφροδίτης,—τἀπομεσήμερο, ἓν ἁμάξι κλειστὸ σταμάτησε στὴν πόρτα τῆς Πασχάλαινας.

Μέσα στ' ἁμάξι ἦταν ἡ κυρία Μελπομένη,—μιὰ γρηά, πολὺ σεβάσμια κυρία, κρυφὴ μεσίτρα τῆς ἀριστοκρατίας, κι' ἐρχόταν νὰ πάρῃ τὴν Πόπη, γιὰ νὰ κάμῃ στὸ σπίτι της τὴ γνωριμία ἑνὸς «πολὺ καλοῦ κυρίου».

Ἡ Πόπη, ποῦ τὸ ἤξερε ἀπ' τὸ πρωΐ, περίμενε τὴ «νουνά» στὸ μπαλκόνι, ἕτοιμη μὲ τὴν ἀνοιξιάτικη τουαλετίτσα της· καὶ μόλις τὴν εἶδε, κατέβηκε κάτω καὶ μπῆκε στ' ἁμάξι, πρὶν προφτάσῃ νὰ τῆς ἀνοίξῃ ὁ ἁμαξᾶς.

—Ἄ, τί καλά, κυρία Μελπομένη μου! τῆς εἶπε ἀμέσως, ἐνῷ φιλιόνταν μὲ στοργή. Δὲν ξέρετε, πῶς ἤθελα σήμερα νὰ βγῶ ἔξω! Γιατί ἔχω, εἶναι ἀνάγκη, νὰ πάω κάπου, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἡ μαμμά.

—Ἄ!! κανένα αἰσθηματάκι; ἔκαμε μὲ ἀπορία, μὲ μομφή, σχεδὸν μὲ φρίκη, ἡ κυρία Μελπομένη, (Γι' αὐτὸν τὸν κόσμο, βλέπετε, ποῦ ἐμπορεύεται τὸν ἔρωτα, ἡ παρεκτροπή, ἡ διαφθορὰ ἡ ἀτιμία, εἶναι τὸ ἀφιλόκερδο αἴσθημα...)

—Ὄχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ ἡ «βαφτιστικιά» της. Εἶναι κάτι ἄλλο, περίεργο, ποῦ θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀργότερα. Πῆτε ὅμως σᾶς παρακαλῶ πολὺ στὸν ἁμαξᾶ, κατεβαίνοντας, νὰ μπῇ στὴν ὁδὸν Σόλωνος, δεξιά.

Ἐκεῖνο τὸ «σᾶς παρακαλῶ πολὺ» ἦταν τόσον ἔντονο, ὥστε ἡ κυρία Μελπομένη πρῶτα ἔδωσε τὴ διαταγὴ στὸν ἁμαξᾶ κι' ἔπειτα ρώτησε τὴν Πόπη:

—Μὰ τί θὰ κάνουμε στὴν ὁδὸν Σόλωνος;

—Θὰ σταθοῦμε μιὰ στιγμὴ, μιὰ στιγμὴ μόνο, στὸ Φροντιστήριο τοῦ κ. Ἀναστασάκη. Δὲν τὸν γνωρίζετε; Ἄ, εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει... Θέλω νὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια.

—Φρενοκομεῖο εἶπες;... Ἄ, Φροντιστήριο... Καὶ ἀπὸ 'κεῖ

—Ἄ, δὲν ξέρω πιὰ ποῦ... Ἀλλὰ ὅπου κι' ἂν γίνῃ ἀνάγκη νὰ πάω, σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ συνοδέψετε. Ἄ, μὴ μοῦ πῆτε ὄχι, κυρία Μελπομένη μου, γιατί, νὰ τὸ ξέρετε, γι' αὐτὸ ἐγὼ βγῆκα σήμερα.

Ἡ «νουνά» ἄρχισε νἀνησυχῇ.

—Μὰ ἔτσι κινδυνεύουμε νὰ χάσωμε τὸ ἄλλο...

—Ἐπὶ τέλους ἂς τὸ χάσουμε!

—Τί λές, παιδί μου; Ἕναν κύριο τόσο καλό;...

—Τί λές, παιδί μου; Ἕναν κύριο τόσο καλό;... Πρώην ὑπουργός, φαντάσου!

—Ἔ, μὰ δὲν θἀργήσουμε καὶ πολύ... Τί ὥρα τοῦ εἴπατε;

—Στὴς τέσσαρις.

—Οὔ, ἔχουμε μπροστά μας μιάμισυ ὥρα!..

—Ναί, μὰ δὲν ἤθελα νὰ λείψω πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι...

—Γιατί;..Μὴν πάῃ ὁ κύριος προτήτερα;...Δὲ κάθηκε ὁ κόσμος ἂν περμένῃ καὶ κανένα τέταρτο... Ἡ καμαριέρα σας θὰ τὸν δεχτῇ, θὰ τὸν μπάσῃ στὴ σάλα κι' ἴσως θὰ τοῦ κάμῃ καὶ συντροφιὰ τοῦ κυρίου πρώην ὑπουργοῦ... Σοῦ εἶναι μιὰ ἡ Μαργαρώ!..Θυμᾶστε 'κείνη τὴν ἡμέραἐ... Ἔκαμε τόσο καλὴ συντροφιὰ τοῦ Τραπεζίτη, ποῦ ὅταν ἤρθα ἐγὼ...βρέθηκα περιττή!

Κι' ἡ Πόπη ξεκαρδίστηκε ἀπὸ τὰ γέλια.

—Ἄ, μὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο...ὅλοι δὲν καταδέχουνται τὰ δουλικά!...Κι' ἂν ἀργήσουμε πολύ...

—Νὰ, φτάσαμε κιόλα!...Ἀμαξᾶ, στάσου!... Κυρία Μελπομένη μου, λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ περιμένετε ἕνα λεπτό. Ἔφτασα.

ΣΤ'.

Ἕνας ὑπηρετάκος ὡς δεκαπέντε χρονῶ, μὲ χρυσᾶ κουμπιὰ στὴ μαύρη μπλοῦζα καὶ μὲ τὰ ψηφία Ν. Φ., κεντημένα στὸ γιακᾶ, στεκόταν στὸ διάδρομο ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴν ὠμορφιὰ τῆς Πόπης.

—Πέτρο, τοῦ εἶπε ὁ 'Αναστασάκης βιαστικὰ: ἂν ἔρθῃ τώρα κανένας, ἂς περιμένῃ στὸ σαλόνι.

Καὶ τράβηξε τὴν Πόπη στὸ γραφεῖό του, κάθησε στὴν πολυθρόνα καί, καθὼς τὴν κρατοῦσε ἀκόμ' ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ τὸ ἁπλούστερο τὴν κάθισε στὰ γόνατά του.

—Λέγε μου τώρα, τῆς εἶπε.

—Νά, τί ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω, ἄρχισε χωρὶς προλόγους ἡ Πόπη· ὁ φίλος σας ὁ κ. Θράσος, εἶναι στενοχωρημένος αὐτὲς τὶς ἡμέραις ἀπὸ λεπτά;

'Ο 'Αναστασάκης, ποῦ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν φιλήσῃ, τράβηξε ἄξαφνα τὸ πρόσωπό του καὶ τὴν κοίτταξε μὲ τὴ μεγαλήτερη ἀπορία.

—Σά φίλος του, ἐξακολούθησε ἡ Πόπη, δὲν μπορεῖ παρὰ κάτι νὰ ξέρετε. Καὶ ὅ,τι ξέρετε, θέλω νὰ μοῦ τὸ πῆτε, γιατί σᾶς ρωτῶ γιὰ καλό του. Μπορεῖτε, μοῦ φαίνεται νἄχετε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Ἔ;

Ἄ, τὰ πράγματα ἦταν λιγάκι σοβαρά...

Καὶ χωρὶς νὰ ξαναθυμηθῇ νὰ τὴν φιλήσῃ, ὁ 'Αναστασάκης ἄφησε τὴν Πόπη νὰ σηκωθῇ σιγά-σιγά ἀπὸ τὰ γόνατά του καὶ νὰ καθήσῃ πλάϊ του στὸ ντιβάνι.

Ἤξερε τὴν καλωσύνη αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ κι' ἦταν βέβαιος, πῶς γιὰ καλὸ τοῦ Θράσου τοῦ ζητοῦσε κείνη τὴν πληροφορία. Μά τί ἔτρεχε;

—Ἔχω ἐμπιστοσύνη ὅσης θέλεις, τῆς εἶπε· μὰ μὲ ρωτᾷς τώρα ἕνα πρᾶμμα...πού...

—Ποῦ σᾶς φαίνεται παράξενο, ἔ; καὶ θέλετε πρῶτα νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, ἔ;..Μὰ ὄχι, εἶναι ἀδύνατο...Θὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι σᾶς ρώτησα, χωρὶς νὰ γυρέψετε νὰ μάθετε περισσότερα. Λοιπόν...εἶναι πολὺ στενοχωρημένος ὁ Θράσος αὐτὸν τὸν καιρό; Μὰ πῆτε μου γρήγορα! Μὲ περιμένει κι' ἡ νονά μου!

—Μὰ δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ 'Αναστασάκης·ἕνα μόνο ξέρω, καὶ δὲν ἔχω δυσκολία νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀφοῦ θὰ μείνῃ μεταξύ μας. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἦρθ' ἐδῶ καὶ μοῦ γύρεψε ἕνα εἰκοσιπεντάρικο...

—Πότε; ρώτησε ζωηρὰ ἡ Πόπη.

—Μὰ... τὴν περασμένη Τετάρτη, νομίζω.

«Ἄ! τὴν ἴδια μέρα!..» συλλογίστηκε ἡ Πόπη. Καὶ ξαναρώτησε:

—Τοῦ τὸ δώσατε;

—Ναί, φυσικά.

—Νὰ λοιπὸν ποῦ ἦταν στενοχωρημένος...

—Ναί, βέβαια...μὰ ξέρεις, εἶχε μιὰ ἔκτακτη ἀνάγκη. Ἤθελε νὰ κάμῃ ἕνα δῶρο καὶ δὲν τοὔβγαιναν τὰ ψιλά...

—Ἄ, μπᾶ;Τί δῶρο; σὲ ποιόν;...

Ὁ Ἀναστασάκης ἄρχισε πάλι νὰ τραβιέται ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ της κ.ὶ νὰ συλλογίζεται τώρα πολὺ περισσότερο τὸ φιλί της παρὰ τὸ φίλο του..Κάθησε πιὸ κοντά της καὶ τῆς εἶπε:

—Οὔ, εἶναι ἱστορία!...

Συγχρόνως τὴν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλᾷ...

Ἔ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀπαντοῦσε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία στὶς ἐρωτήσεις της. Κι' ἐνῷ αὐτὸς χαιρότουν στὴν ἀγκαλιά του τὸ θερμὸ σωματάκι, ἐκείνη μάθαινε μὲ σπαραγμό, πῶς ὁ Θράσος ἦταν μπλεγμένος μ' ἕνα κορίτσι «οἰκογενείας» πῶς τὸ ἀγαποῦσε τρελλά, καὶ πῶς χάλασε τὸν κόσμο νὰ βρῇ ἑκατὸ δραχμὲς, γιὰ νὰ τῆς χάριζε στὴ γιορτή της ἕνα βραχιόλι.

—Βραχιόλι;! φώναξε χωρὶς νὰ θέλῃ ἡ Πόπη.

Κι' ἔσπρωξε τὸν Ἀναστασάκη καὶ σηκώθηκε.

—Ναί, τῆς εἶπε· γιατί σοῦ φαίνεται τόσο παράξενο;...Μὰ κάθησε! Ἄ, τώρα πιὰ πρέπει νὰ καθήσῃς. Ἡ νουνὰ μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ λίγο στ' ἀμάξι...

—Ὄχι, ὄχι, πρέπει νὰ πηγαίνω! ἀποκρίθηκε ἡ Πόπη ποῦ συνῆλθε μὲ κόπο. Ἔμαθα ὅ,τι ἤθελα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μοῦ πῆτε ποῦ κάθεται ὁ φίλος σας;

—Θὰ πᾷς κι' ἐκεῖ; ἀπόρησε πάλι ὁ Ἀναστασάκης.

—Τί σᾶς μέλει! Ἀφοῦ εἶναι γιὰ καλό του... Πέστε μου!...

Στοῦ Παπαδάκη κάθεται...στὸ περιβολάκι τοῦ Πανεπιστημίου.

—Ἄ, στὸ μεγάλο σπίτι, ποῦ κάθουνται ὅλο φοιτηταί; ξέρω, ξέρω! Μερσί! Χαίρετε!..

Τοῦ ἔσφιξε βιαστικὰ τὸ χέρι, στάθηκε νὰ τῆς δώσῃ καὶ τὸ τελευταῖο φιλί, τοῦ εἶπε ἀφῃρημένη «εὐχαρίστως, ὅποτε θέλετε!» ὅταν τῆς ὑποσχέθηκε πῶς «θὰ περνοῦσε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι»,—κι' ἔφυγε σὰ νὰ τὴν κυνηγοῦσαν.

* * *

—Ἄχ, κυρία Μελπομένη μου! εἶπε στὴν «νουνά» καθὼς ἀνέβαινε στἄμάξι. Κάτι φοβερό!.. Μὰ φοβερό!..φοβερό..Θεέ μου!

πῶς εἶν' ἔτσι αὐτὸς ὁ κόσμος;..Πᾶμε τώρα στὸ σπίτι, νὰ μὴν περιμένῃ κι' ὁ κ. Ὑπουργὸς...Θὰ σᾶς πῶ...

Τὸ σπίτι τῆς κυρίας Μελπομένης ἦταν μακρυά, στὴν ὁδὸν Ἠπείρου, στοῦ Μιχάλδοβα. Σ' ὅλο τὸ δρόμο ἡ Πόπη, σκεπτική, νευρική, δὲν ἔλεγε λέξη. Κι' ἡ «νουνά» ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν ἐντύπωσι ποῦ θἄκανε ἔτσι στὸν πελάτη της.

—Μὰ σήμερα βρέθηκαν ὅλα;.. μουρμούριζε στ' ἀμάξι. Σήμερα;

—Θὰ μοῦ περάσῃ...θὰ συνέλθω, τὴ βεβαίωνε ἡ Πόπη, προσπαθῶντας τὸ κακόμοιρο νὰ χαμογελάσῃ.

Ἀλλὰ ποῦ!...

Ὅ,τι ἄκουσε πρὶν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀναστασάκη, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ νοῦ της στιγμή...

Γιὰ φαντάσου!..Νὰ τῆς κλέψῃ τὸ βραχιόλι της, γιὰ νὰ τὸ χαρίσῃ σ' ἕνα κορίτσι «οἰκογενείας»!...

Ὁ Θράσος, καλέ, ὁ Θράσος!...

Κι' αὐτὴ ποῦ φοβήθηκε μήπως δὲν εἶχε νὰ φάῃ!..Κι' αὐτὴ ποῦ ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ!..

Μιὰ στιγμὴ συλλογίσθηκε νὰ τρέξῃ στὸ σπίτι του, νὰ τὸν βρῇ, νὰ τοῦ παραπονεθῇ, νὰ τὸν βρίσῃ. Μὰ τὸ μετάνοιωσε.

Καὶ νὰ τώρα κάθεται μονάχη στὸ κομψὸ σαλόνι τῆς κυρίας Μελπομένης μὲ τὶς μεγάλες λατάνιες καὶ τὶς σοβαρὲς πολυθρόνες. Ἡ κυρία Μελπομένη πῆγε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὴν κρεββατοκάμαρα... Ἄχ καὶ νἄχε τώρα μπροστά της τὸ Θράσο!.. Τί θὰ τοῦ ἔψαλλε!..

Ἀλλὰ παράξενο πρᾶμμα! Ἐκεῖ ποῦ τὸν ἔφερνε μὲ τὴ φαντασία καὶ τοῦ παραπονόταν, καὶ τὸν ἔβριζε, ἄθαφνα μὲ τὴ φαντασία, ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἐγέμιζε φιλιά...

Τί τῆς συνέβαινε λοιπόν; Μήπως τὸν ἀγαποῦσε μὲ τὰ σωστά της χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ. Μήπως αὐτὸ τὸ περιστατικὸ τῆς προξενοῦσε περισσότερη ζήλεια παρὰ θυμό;..

Τώρα ὅμως ἔπρεπε νὰ ταφήσῃ ὅλα καὶ νὰ κάνῃ τὴν εὐθυμη: Ἔφτασε ὁ κ. πρώην ὑπουργὸς.

Ἦταν ἕνας ἐπιφανὴς «φαυλοκράτης» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μεσόκοπος, ποῦ εἶχε ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ κόσμου, ποῦ χωνόταν σ' ὅλες τὶς βρωμοδουλειὲς καὶ ποῦ κατώρθωνε νὰ βγαίνῃ πάντα λάδι. Ζωηρός, λογᾶς, ὄμορφος, μὲ μεγάλα ἀεικίνητα μάτια καὶ μὲ πολύτροπη φυσιογνωμία ποῦ μποροῦσε νἀπατήσῃ τὸ διάβολο. Ἡ Πόπη,

ἂν ἦταν ἀλλοιώτικα σήμερα, δὲν θὰ κοπίαζε καθόλου νὰ διασκεδάσῃ μαζύ του. Κι' ἡ κυρία Μελπομένη, ὅλη χαρά, σερβίροντας τὸ τσάϊ, ρωτοῦσε:

—Εἶναι ἀλήθεια, κύριε 'Αγγελετόπουλε, πῶς θὰ σᾶς προτείνουν γιὰ Πρόεδρο τῆς Βουλῆς;

—Ἄ, μὴν πιστεύετε τὶς ἐφημερίδες ! ἀπαντοῦσε ὁ πολιτικός.

Καὶ γυρίζοντας στὴν Πόπη:

—Λοιπόν, τί καινούργια, ἀγαπητή δεσποινίς;

Εἶχαν τηρηθῇ ὅλα τὰ προσχήματα κι' ἡ σύσταση εἶχε γίνῃ μ' ὅλους τοὺς τύπους:

—'Απὸ ἐδῶ εἶναι ἡ δεσποινὶς Πόπη...κόρη μιᾶς πολὺ ἀγαπημένης μου φίλης...τῆς κυρίας Πασχάλη, ἂν τὴν ξέρετε... τῆς χήρας...

—Ὄχι, δὲν ἔχω τὴν τιμή...Δὲν ἀμφιβάλλω ὅμως, πῶς θὰ εἶναι καθὼς πρέπει κυρία, ἀφοῦ ἔχει τέτοια χαριτωμένη κόρη. Σπουδάζετε, δεσποινίς;

—Τελείωσα, κύριε. Στὸ σπίτι κάνω μόνο γαλλικά.

—Ἄ, λαμπρά!

Καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ σαγόνι, γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸ προσωπάκι της κοντά του καὶ νὰ τὴ φιλήσῃ πατρικώτατα στὸ μάγουλο.

Ἄ, τοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ μικροῦλα!

'Ησύχασε ἡ κυρία Μελπομένη, ποῦ πάντα εἶχε τὴν ἀνησυχία μήπως δὲν τὴν εὕρισκε τοῦ γούστου του ὁ πελάτης. 'Ησύχασε κι' ἡ Πόπη, κι' ἄρχισε πάλι...νὰ συλλογίζεται τὸ Θράσο.

Αὐτή, μάλιστα ἦταν «περιπέτεια»....

«Θὰ τοῦ γράψω!..ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της, ἐνῷ τὴ φιλοῦσε ὁ καινούργιος φίλος. Θὰ τοῦ γράψω ἕνα γράμμα, ποῦ θὰ εἶναι ὅλο δικό του!.. Θὰ τὸ θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωή!...»

Κι' ἐνῷ ἀπαντοῦσε ὅπως-ὅπως στὰ χάδια καὶ στὶς κοινὲς κουβέντες τοῦ φίλου, σχεδίαζε τὸ γράμμα της.

'Η τρικυμία τῆς ψυχῆς της ξεσποῦσε σὲ δέκα λόγια χτυπητά, δυνατά, ποῦ τώρα βιαζόταν, ἀνυπομονοῦσε νὰ τὰ γράψῃ.

'Ο κ. 'Αγγελετόπουλος, στὴν κρεββατοκάμαρα πειά, ἄρχισε νὰ τῆς γίνεται πολύ ὀχληρός...

«Ὄχι Πρόεδρο τῆς Βουλῆς, συλλογιζόταν, μὰ καὶ πρωθυπουργὸ νὰ σὲ κάμουν, τὸ ἴδιο θὰ σὲ σιχαίνουμαι!»

Τελοσπάντων, ὁ κ. Πρώην ἔφυγε. Ὄχι ὅμως καὶ τέλεια εὐχαριστημένος.

—Ὄμορφο κορίτσι, εἶπε φεύγοντας στὴ μεσίτρα, μὰ ψυχρὸ κι' ἀφῃρημένο.

Ἡ κυρία Μελπομένη φουρκίστηκε.

—Βλέπεις λοιπὸν τί μοῦ κάνεις,—μάλωσε τὴν Πόπη,—γιὰ νὰ μοὔρχεσαι σικλετισμένη μὲ τὰ δικά σου; Ὁ ἄνθρωπος δὲν εὐχαριστήθηκε κι' εἶναι ζήτημα ἂν θὰ σὲ ξαναζητήσῃ.

Τῆς Πόπης τῆς ἦρθε ἄσχημα. Δὲν τὸ εἶχε καταλάβει, τὸ κακόμοιρο. Ἀφαιρέθηκε χωρὶς νὰ θέλῃ καί, γιὰ πρώτη ἴσως φορά στὴ ζωή της δὲν ἔκαμε τὸ χρέος της.

—Κυρία Μελπομένη μου, φώναξε, σᾶς παρακαλῶ, μὴν πῆτε τίποτα τῆς μαμᾶς καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ξανάρθω καὶ νὰ σᾶς τὸν τρελλάνω...Μὰ σήμερα δὲν μποροῦσα... Ἄς εἶναι. Δόστε μου τώρα λίγο χαρτί κι' ἕνα φάκελλο. Εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμω ἕνα γράμμα.

—Ἄλλα πάλι! Μὰ θὰ μοῦ πῇς τελοσπάντων καὶ μένα τί σοῦ συμβαίνει;

—Ναί, θὰ σᾶς πῶ! Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα! Ἕνας παληάνθρωπος, ἕνας ἄτιμος, ἕνας μασκαρᾶς, ποῦ τὸν ἀγαποῦσα, μοῦ ἔκλεψε προχτὲς ἀπὸ τὴν κάμαρά μου τὸ βραχιόλι μου, γιὰ νὰ τὸ χαρίσῃ στὴν ἐρωμένη του!

—Ὤ, φρίκη!...

—Καὶ νέος καθὼς πρέπει, ἀπὸ οἰκογένεια, μὲ ἀνατροφή, φοιτητής!...

—Ὤω!...

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ Πόπη εἶχε τελειωμένο τὸ φοβερὸ καὶ τρομερό της γράμμα. Τὸ ἔκλεισε σ' ἕνα φάκελλο, ἔβαλε μέσα, κρυφὰ ἀπὸ τὴν κυρία Μελπομένη, κι' ἕνα εἰκοσιπεντάρικο,—θὰ ἰδοῦμε παρακάτω γιατί,—τὸ σφράγισε καὶ τὸ φύλαξε στὸ τσαντάκι της.

Ἦταν δεῖλι πειά, ὅταν ἔφυγε μόνη ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Μελπομένης. Πῆρε τὸ δρόμο τρεχάτη καὶ λιγάκι σκυφτή, ὅπως συνήθιζε ὅταν δὲν εἶχε συντροφιά. Σὰ νἄθελε νὰ κρύβῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὰ κάλλη τοῦ προσώπου της, σκεπασμένα μάλιστα καὶ μ' ἕνα βέλο πυκνό, καὶ νὰ μὴν παρακούῃ τὰ πειράγματα καὶ τὰ «ὦχ!» τοῦ πόθου, ποῦ προκαλοῦσε ἡ δροσερὴ ἐμφάνισή της μὲ τὸ θρόϊσμα πλουσίων ἐσωρρούχων.

Πέρασε ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖο, ἔρριξε τὸ γράμμα καί, ἀναμμένα τὰ φῶτα, ἔφτασε στὸ σπίτι της.

—Ὁ κύριος Ἀγγελετόπουλος ἦταν, εἶπε χαρούμενη τάχα στὴ μαμμά της, ποῦ θὰ γίνῃ τώρα Πρόεδρος τῆς Βουλῆς!

—Μπᾶ;...αὐτός;...

Κι' ἡ Πασχάλαινα χλώμιασε.

Γιατί θυμήθηκε, πῶς ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια ὁ κ .'Αγγελετόπουλος ἄσημος τότε ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου, ἦταν ἐρωτευμένος μαζύ της κι' ἤθελε μάλιστα νὰ τὴν πάρῃ.

—Τί εἶναι ὁ κόσμος, συλλογίστηκε.

Τί θἄλεγε κι' ἐκεῖνος ἂν μάθαινε, πῶς τὸ κορίτσι ποῦ χάρηκε σήμερα στῆς κυρίας Μελπομένης, ἦταν κόρη τῆς παληᾶς του Φρόσως!..

Ζ'.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀπομεσήμερο, ὅταν ὁ Θράσος γύρισε στὴν κάμαρά του, βρῆκε στὸ τραπέζι του τρία γράμματα. Τὸ ἕνα σὲ φάκελλο σκοῦρο σταχτί, τὸ ἄλλο σὲ κάτασπρο σὰν τὸ χιόνι, καὶ τὸ τρίτο σὲ ρόζ, σὰν ἀπριλιάτικο τριαντάφυλλο.

Τὸ πρῶτο ἦταν τοῦ πατέρα του· τὸ γνώρισε ἀπὸ μακρυά. Τὸ δεύτερο τῆς Ἀγνῆς· δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὸ γνωρίσῃ. Τὸ τρίτο ὅμως; Πρώτη φορά ἔβλεπε αὐτὸ τὸ λεπτό, ἂν καὶ κἄπως ἀνώμαλο, γυναικεῖο βέβαια γραψιματάκι. Τὸ μύρισε,—βιολέττα!

Ποιὰ τοῦ ἔγραφε; Ἀλλὰ ὅση κι' ἂν ἦτο ἡ περιέργειά του, τὸ γράμμα τοῦ πατέρα του βιάστηκε νὰ πρωτανοίξῃ.

Ὁ ταγματάρχης, θυμωμένος, τοῦ ἔγραφε:

«Θρασύβουλε,

«Πιστεύω νὰ ἔλαβες ἐγκαίρως τὸ τηλεγράφημά μου καὶ νὰ εἶδες, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐλπὶς καὶ σωτηρία! Κατάφερέ τα ὅπως θέλεις, διότι ἐγὼ πλέον ἀπηύδησα. Φρόντισε νὰ εὕρῃς τὸν κ. Σπυρόπουλον, ἔμπορον, ὁδὸς Ἑρμοῦ, (δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸν ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐρωτᾷς), ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ μετρήσῃ τὰς ὁποίας τῷ ἔδωσα δι' ἐσέ δραχμάς ἑκατὸν πεντήκοντα (δρ. 150). Εἶναι τὸ μηνιαῖον τοῦ Μαΐου καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιστροφῆς σου. Ἐννοῶ τὴν 1 Ἰουνίου νὰ εὑρίσκεσαι εἰς Πάτρας.

«Ἐν τῷ μεταξὺ μὴ μοῦ γράψῃς, διότι αἱ ἐπιστολαί σου μ' ἐνοχλοῦν... Ἡ μητέρα σου εἶναι τώρα καλλίτερα καὶ σὲ περιμένει. Ἡ Ἑλενίτσα σὲ ἀσπάζεται.—Ὁ πατήρ σου, Κ. Θ. Μανιάτης».

Ὁ Θράσος κουνοῦσε τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούριζε: «Καλά... καλά...μὲ τὸ νοῦ σου πάντα!...»

Κατόπι ἄνοιξε τὸ γράμμα τῆς Ἀγνῆς, ποῦ τοῦ ἔγραφε τὰ Πατρινὰ νέα καὶ κάπως τὸν ἐνδιέφερε. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν ἀπογοήτεψε μὲ παράπονα κι' αἰσθηματολογίες:

«,Αγαπητέ μου Θράσο,

«Εἶμαι πολὺ λυπημένη ποῦ δὲν ἀπαντᾷς στὰ γράμματά μου. Τὸ ξέρεις πῶς ἔχεις νὰ μοῦ γράψῃς σχεδὸν τρεῖς μῆνες; Καὶ τὸ τελαυταῖό σου γράμμα ἦταν μόνο δέκα λόγια! Ἂν σ' ἐνοχλῶ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ τὸ πῇς νὰ πάψω. Ἐδῶ στὰς Πάτρας διαδίδεται πῶς εἶσαι ἐρωτευμένος μ' ἕνα «πολὺ νόστιμο» κορίτσι, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Τὸ ἄκουσα πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ δὲν σοῦ τὸ ἔγραψα γιὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω. Ἀλήθεια λοιπόν, εἶσαι τόσο πολὺ μπλεγμένος, ὥστε νὰ παραμελῇς καὶ νὰ περιφρονῇς τὴν παιδική σου φίλη, ποῦ σὲ ἀγαπᾷ; Αὐτό, πίστεψε, μὲ λυποῦσε κατάκαρδα. Δὲν ἔχω βέβαια καμμιὰ μεγάλη ἀξίωση· θὰ ἤθελα ὅμως μιὰ μικρὴ θέση κι' ἐγὼ στὴν εὔγενικὴ καρδιὰ τοῦ Θράσου...»

Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ λέῃ τὰ ἴδια σὲ δυὸ ἀκόμη σελίδες.

«Οὔφ! ἔκαμε ὁ Θράσος χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τελειώσῃ τὸ γράμμα· κι' αὐτή ἡ σαχλή!...Τί ἔπαθε σήμερα;»

Καὶ ζάρωσε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ πέταξε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ.

Ξεθύμαινε μὲ τὴν Ἀγνή γιὰ τὸ ἄσχημο γράμμα τοῦ πατέρα του!

Κι' ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ τρίτου φακέλλου, τοῦ ρόζ. Ἀπομεινάρι, λησμονημένο σ' ἕνα συρτάρι τῆς κυρίας Μελπομένης, ἀπ' τὰ παληά της χρόνια, ὅταν ἔγραφε κι' αὐτή σὲ κομψὸ χαρτί τρυφερὰ λόγια,— ποιὸς νὰ τῆς τὤλεγε πῶς ἔμελλε νὰ κλείσῃ μιὰ μέρα τέτοιο «κεραυνό», γιὰ ἕνα νέο ποῦ οὔτε τὸν ἐγνώριζε!...

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξη τοῦ Θράσου, ὅταν τὸν ἔσχισε καὶ πρῶτα-πρῶτα τράβηξε ἀπὸ μέσα τὸ εἰκοσιπεντάρικο!

Ποιὸς τοῦ ἔστελνε παράδες;.. Γιατί;...

Οἱ δυὸ αὐτὲς ἀπορίες διεσταυρώθησαν στὸ μυαλό του, τὴ στιγμὴ ποῦ ξεδίπλωνε μὲ νευρικὸ χέρι, τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς. Κι' ἡ ὑπογραφὴ «Πόπη» ἔπεσ' εὐθὺς στὰ μάτια του, χαραγμένη καθαρώτατα καὶ κορνιζωμένη σὲ μιὰ ὡραία τζίφρα, κάτω ἀπὸ τὰ φοβερὰ αὐτὰ λόγια:

«Κύριε Θράσο,

«Τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κλέψετε τὸ βραχιόλι μου, γιὰ νὰ τὸ χαρίσετε τὴν Παρασκευὴ στὰ γενέθλια τοῦ κοριτσιοῦ σας. Ἐκάματε πολὺ ἄσχημα κ' εἶμαι πολὺ-πολὺ θυμωμένη μαζύ σας. Ἐπειδὴ ὅμως σᾶς λυπᾶμαι, δὲν θὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα καὶ σᾶς στέλνω εἰκοσιπέντε δραχμές, ποῦ δανεισθήκατε ἀπὸ τὸν κύριο Ἀναστασάκη (γιὰ τὸ βραχιόλι!...)καὶ τοῦ τὶς χρωστᾶτε ἀκόμα, νὰ τοῦ τὴς δώσετε γιατί εἶναι καὶ ντροπή.

«Μὴ φοβᾶστε. Ὁ κ. Ἀναστασάκης δὲν ἔχει οὔτε ἴχνος ἰδέας. Τὸ κατόρθωμά σας μόνο δυὸ τὸ ξέρουν καλά: σεῖς κ' ἐγώ. Ἡ μαμμά κι' ἡ Λόπη ἔχουν μόνο ὑποψία. Ἀλλὰ θὰ τοὺς τὴν βγάλω μὲ κανένα ψέμμα.

«Πόσο σᾶς λυπᾶμαι! Σταματῆστε ὥς ἐδῶ. Δὲν ταιριάζει σ' ἕνα νέο σὰν ἐσᾶς νὰ κάνῃ τέτοια....

Κι' αὐτὸ τὸ κορίτσι ποῦ ἀγαπᾶτε, σᾶς ἀγαπᾷ τάχα τόσο πολύ; Ἀμφιβάλλω...

«Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχληση. Ἂν ὁ δρόμος σᾶς βγάλῃ καμμιὰ μέρα στὸ σπίτι μας, μπορεῖτε ν' ἀνεβῆτε σὰ νὰ μὴ συνέβη τίποτα.—Πόπη.»

Ὁ Θράσος ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι του....

Τ' ἦταν αὐτό;

Γιὰ κάμποσες στιγμὲς τοῦ φαινόταν πῶς ὀνειρεύεται...Ἔπειτα τὰ πράγματα τῆς κάμαράς του ἄρχισαν νὰ γυρίζουν, σὰ νὰ τἄβλεπε μεθυσμένος... Ἔπειτα χύθηκε μπροστά του σὰν ἕνα σκοτάδι, ὅπου δὲν ἔβλεπε πειὰ τίποτα. Κι' ἡ σκέψη του ἀκόμη εἶχε σταματήσει. Ἦταν τὸ χάος.

Καὶ νὰ διὰ μιᾶς, γίνεται φῶς!

Οὔτε ὄνειρο πειά, οὔτε μεθύσι....

Ὁ Θράσος ξυπνᾷ! Καὶ βλέπει τὸν κόσμο, ὅπως δὲν τὸν εἶχε ξαναϊδῇ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἴσως ποῦ πρωτογνώρισε τὴν Ἀφροδίτη.

Ὤ, τὸ ξύπνημα ἐκεῖνο!...

Πόσον καιρὸ εἶχε κοιμηθῇ ἔτσι βαρειά, ἔτσι ἄσχημα;

Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, σὰν παιδί.

Ἦταν ἕνα λουτρὸ ἐξαγνισμοῦ ἐκεῖνα τὰ δάκρυα ποῦ ἔχυσε...

Ἔπειτα σηκώθηκε, πῆρε στὰ χέρια του ἕνα-ἕνα τὰ τρία γράμματα καὶ τὰ φίλησε. Καὶ τὸ γράμμα τῆς Πόπης τὸ ξαναδιάβασε...

Τί ἦταν γι' αὐτὸν καὶ τὰ τρία! Καὶ πῶς τοῦ τὰ ἔστελνε ἡ τύχη μαζύ!

Πρῶτα ὁ θυμὸς τοῦ πατέρα του, ὁ γεμᾶτος στοργή. Ἔπειτα ἡ παραπονεμένη ἀγάπη τῆς Ἁγνῆς. Καὶ τέλος ἡ πληγωμένη ἀφοσίωσι τῆς Πόπης.

Πῶς εἶχε φερθῇ καὶ στὰ τρία αὐτὰ πλάσματα ποῦ τὸν ἀγαποῦσαν;

Τὸν πατέρα του, εἶχε ἀρχίσει σχεδὸν νὰ τὸν μισῇ, ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἔστελνε ἀλύπητα χρήματα νἀσωτεύῃ...

Τὴν Ἁγνή, τὴν παιδική του φίλη, τὴν εἶχε περιφρονήσει. Ὄχι μόνο δὲν ἀπαντοῦσε στὰ γράμματά της, μὰ καὶ βαριώταν νὰ τὰ διαβάζῃ.

Καὶ τὴ φτωχὴ Πόπη, τὴν ὑπεράνθρωπη στὴν καλωσύνη της, τὴν εἶχε ἐκμεταλλευθῇ μὲ τὸ χειρότερο τρόπο.

Τρία ἐγκλήματα ἀνώρθωναν μπροστά του φοβερὰ τὰ τρία ἐκεῖνα γράμματα. Κι' ὅλα τὰ εἶχε κάμει ὁ Θράσος γιὰ μιὰ γυναῖκα!

Ἡ Ἀφροδίτη! Δὲν βαριέσαι ποῦ τὸν ἀγαποῦσε καθόλου αὐτή! Καὶ πότε εἶδε μαζύ της, ἑφτὰ μῆνες τώρα, μιὰ μέρα καλή; Καὶ πότε τοῦ ἔδειξε τὴν ἀγάπη της ἀλλοιῶς παρὰ μὲ ψεύτικα λόγια, ποῦ τοῦ τὰ ἔλεγε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ τἀναιρέσῃ ἀμέσως τὴν ἄλλη; Καὶ πότε δὲν τὸν βασάνισε μὲ χίλιες ἰδιοτροπίες; Καὶ πότε τὸν ἄφησε σὲ χλωρὸ κλαδί;...

Νὰ, καὶ χτές ἀκόμα... Ἔφτασε νὰ τοῦ πῇ νὰ μὴν ξαναπάῃ, ἂν δὲν ἄφινε στὸ σπίτι του τὴ ζήλεια. Καὶ γιὰ νὰ τὸν πεισματώσῃ, ὅλο τὸ βράδυ ἔκανε κόρτε μὲ τὸν Τσαγγαράκη.

Νὰ χαθῇ ἡ τριαντάρα, ποῦ ἤθελε νὰ περνᾷ καὶ γιὰ μικροῦλα! Ἐπιτέλους ἂς ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ χοντρο-Ψιμάρη. Αὐτὸς τῆς ταίριαζε μὰ τὴν ἀλήθεια!

Ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὸ θυμὸ ἐναντίον τῆς Ἀφροδίτης, αἰσθανόταν τώρα κι' ἕναν ἄλλον ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του. Κι' ἦταν δυνατώτερος.

Νὰ παρασυρθῇ τόσο πολύ, νὰ λησμονηθῇ, νὰ φτάσῃ σὲ τέτοιο σημεῖο!...Τοῦ φαινόταν ἀπίστευτο, ἀκατανόητο!...

Εἴδαμε πῶς ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ τὸ ἠθικὸ αἴσθημα τοῦ Θράσου εἶχε πάθει μιὰ διάλειψη, ληθαργοῦσε.

Μὰ τώρα ξύπνησε μ' ὅλη του τὴ δύναμη.

Ὁ Θράσος, ὅταν γύριζε πίσω του, ἔβλεπε ἕναν ἄλλο Θράσο ποῦ δὲν τὸν ἐγνώριζε.

Δὲν ἦταν αὐτός. Ὄχι δὲν ἦταν αὐτὸς ποῦ ἔκαμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ φοβερά, ποῦ κυλίστηκε σ' ἕνα χαρτοπαικτεῖο καὶ ποῦ ἔκλεψε ὕστερα ἕνα βραχιόλι!..

Ὄχι αὐτός, ὄχι! Ὁ ἄλλος ἐκεῖνος Θράσος, ποῦ τοῦ ἔκανε τώρα φρίκη.

Ἂν μποροῦσε, θὰ τὸν σκότωνε!

Μιὰ στιγμή, ποῦ τυχαῖα πλησίασε τὸν καθρέφτη, τραβήχτηκε ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ τὸν σπάσῃ...

Ἀλλὰ στὸν ἀπέναντι τοῖχο ὑπῆρχε κρεμασμένη μιὰ εἰκόνα του. Ἦταν μικρὴ ἐλαιογραφία χωρὶς κορνίζα, τὸ πανὶ μόνο τεντωμένο στὸ τελάρο, ὅπως τοῦ τὴν εἶχε δώσει ὁ φίλος του ὁ ζωγράφος ποῦ τοῦ τὴν ἔκαμε.

Ὁ Θράσος τῆς ἔδωσε μιὰ γροθιὰ καὶ τὴν ἐβούλιαξε.

«Νὰ χαθῇς, παληάνθρωπε!» εἶπε.

Καὶ τὴν ἄφησ' ἔτσι νὰ κρέμεται σπασμένη.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἂν ἔβλεπε μπροστά του τὴν Ἀφροδίτη, τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε· θὰ τῆς ἔδινε μιὰ γροθιὰ στὰ μοῦτρα.

Ὤ, γι' αὐτὸ ἦταν βέβαιος...Τώρα πειὰ τελείωσε, ἦταν γιατρεμένος! Ὁ πατέρας του, ἡ Ἁγνὴ κι' ἡ Πόπη εἶχαν δώσει κι' οἱ τρεῖς τὰ στοργικά τους χέρια γιὰ νὰ τὸν σώσουν...

Κι' ἔφερνε μπροστά του τὴν Ἁγνή.

Ἦταν ἕνα κορίτσι κάτασπρο σὰν τὸν κρίνο, κατάξανθο σὰν τὸν ἥλιο καὶ μὲ γαλανὰ μάτια, φωτεινά, σὰν τὸ μεσημεριάτικο οὐρανό...

Μικρός, μικρὴ κι' αὐτή, τὴν εἶχε γνωρίσει στὴν Κέρκυρα, ὅπου ὁ πατέρας της ἦταν τότε Νομάρχης.

Κατόπι χωρίστηκαν κι' ἀργότερα πάλι ξανανέωσαν τὴν παιδική τους φιλία στὴν Πάτρα.

Γι' ἀγάπη ὅμως, γιὰ ἔρωτα, δὲν εἶχαν μιλήσει ποτέ. Ὁ Θράσος ἐμάντευε πῶς κάποιο αἴσθημα βαθύτερο ὑπῆρχε γι' αὐτὸν στὴν καρδιὰ τῆς ἀγνῆς ἐκείνης κόρης· κι' αὐτός ὁ ἴδιος ἦταν στιγμὲς ποῦ δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ὅπως ἔλεγε σὰν ἀδελφή. Ἀλλὰ ὁ δρόμος ποῦ εἶχε πάρει ἐξ ἀρχῆς ἡ σχέση τους, δὲν τοὺς εἶχε βγάλει ποτὲ σὲ μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση. Κι' ἡ ἀλληλογραφία τους ἀκόμα, ὅταν ὁ Θράσος ἔμενε

στὴν 'Αθήνα ἢ ὅταν ἡ 'Αγνὴ πήγαινε γιὰ λίγο στὴν Κέρκυρα, ἦταν ἐντελῶς φιλική.

Τὴν ὡραία αὐτὴ ἀλληλογραφία, ποῦ τὴν ἔκανε πυκνὴ τὸ ἀνέκφραστο αἴσθημα τῆς κόρης, ὁ Θράσος τελευταῖα τὴν εἶχε παραμελήσει γι' ἀγάπη μιᾶς ἐλεεινῆς!.

Βέβαια ἡ 'Αγνὴ δὲν εἶχε τὴ θερμὴ ὠμορφιὰ τῆς 'Αφροδίτης. Ἦταν ψυχρότερη. Ναί, ἀλλὰ κι' εὐγενικώτερη, καὶ ψυχικώτερη. Μποροῦσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα αἴσθημα, ἀπὸ τὰ ἤρεμα ἐκεῖνα, τὰ αἰώνια· ἐνῷ γιὰ τὴν 'Αφροδίτη μόνο ἀπὸ ἕνα πόθο μποροῦσε κανεὶς νἀνάψῃ.

Καὶ τὸν πόθο αὐτὸ ὁ Θράσος τὸν αἰσθανόταν σήμερα νὰ σβύνῃ μέσα του, ἀνικανοποίητος. Ὄχι μόνο δὲν ἀγαποῦσε πειὰ τὴν 'Αφροδίτη, παρὰ καὶ τὴ μισοῦσε. Τὴ μισοῦσε ὅπως καὶ τὸν ἄσχημο ἐκεῖνο, τὸν κακό, τὸν ἀπαίσιο Θράσο τὸν χθεσινό... Ναί, εἶχε δίκηο ἡ Πόπη. Ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ ὡς ἐδῶ. Θὰ πήγαινε τώρα εὐθὺς ἀμέσως, νὰ τὰ χαλάσῃ τελειωτικὰ μὲ τὴν 'Αφροδίτη, καὶ κατόπι θἄτρεχε στῆς Πόπης νὰ πέσῃ στὰ πόδια της καὶ νὰ τῆς φιλήσῃ τὰ χέρια. 'Απὸ κεῖ θὰ γύριζε στὸ σπίτι, νἀπαντήσῃ ὅσο θερμότερα μποροῦσε στὰ γράμματα τοῦ πατέρα του καὶ τῆς 'Αγνῆς.

Θὰ τὰ ἔφτειανε μὲ τὸν πατέρα του καὶ θὰ γινόταν πάλι τὸ «καλὸ παιδὶ» ποῦ ἦταν πρίν. Γιὰ ἐρωμένη του, σὰ νέος, θὰ εἶχε μόνο τὴν Πόπη. Καὶ γιὰ ἕνα αἴσθημα ἁγνό, γιὰ μιὰ ποιητικὴ φιλία ποῦ θὰ συνώρευε μὲ τὸν ἔρωτα, θὰ εἶχε μόνο τὴν 'Αγνή...

Δὲν θὰ ἔμενε στὴν 'Αθήνα περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα. Καὶ τὴν 1 'Ιουνίου, κατὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του θὰ ἦταν στὴν Πάτρα.

Θὰ ἔκανε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὴ μεγαλείτερη οἰκονομία γιὰ νὰ ξεπληρώσῃ τὰ μικρά του χρέη ὅλα, καὶ τὰ πειὸ ξεχασμένα.

Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο ποῦ θὰ τὰ χαλοῦσε μὲ τὴν 'Αφροδίτη, τὸν εἶχε βρῆ: Τώρα ποῦ θὰ πήγαινε,—ἦταν ἡ ὥρα του,—θὰ τῆς ἔκανε τὸ ζηλιάρη.

'Εκείνη κατὰ τὸ συνειθισμένο τρόπο θὰ τὸν ἀπόπαιρνε.

Τότε ἐκεῖνος θὰ τὴν ἔβριζε, θἄπαιρνε τὸ καπελλάκι του καὶ δρόμο.

Δὲν θὰ ξαναπατοῦσε.

Κομμένο τὸ γελέκι!..

Η'.

Ξεκίνησε μὲ τὴν ὥρα του, χωρὶς νὰ κοπάσῃ μὲ τοῦτο ὁ θυμός του, εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸ πέτρινο μπαλκονάκι ποῦ, ἄλλη φορά, μόλις τῶβλεπε, τὰ ξεχνοῦσε ὅλα...

Ἡ Ἀφροδίτη σήμερα τὸν περίμενε κεῖ-πάνω καί, μόλις φάνηκε καὶ σήκωσε τὰ μάτια του, τοῦ ἔγνεψε μὲ χαρά, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε νὰ τρέξῃ γρήγορα, γιατ' εἶχε νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ κάτι εὐχάριστο!...

Τοῦ γελοῦσε μ' γάπη κι' ἔλαμπε ὅλη στὸν ἥλιο χρυσορρόδινη.

Ὁ Θράσος ἐσχεδίαζε ἀκόμα καὶ προμελετοῦσε πῶς θἄρχιζε τὴν τελειωτικὴ σκηνή...Ἀλλ' ἅμα πλησίασε καὶ μπόρεσε νὰ ἰδῇ καλὰ τὸ πρόσωπό της, ἔτσι μεταμορφωμένο, ἔτσι παράξενα χαρούμενο, τἄφησε κατὰ μέρος κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πειὸ γρήγορα, περίεργος νὰ μάθῃ «τί ἔπαθε...»

Ἡ Ἀφροδίτη ἔφυγε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κι' ἔτρεξε στὸ κεφαλόσκαλο. Κατέβηκε μάλιστα καὶ τρία τέσσαρα σκαλιά, γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ.

Ὁ Θράσος τὰ ἔχασε. Ποτέ, ποτέ, οὔτε τὴν πρώτη φορὰ ποῦ πῆγε στὸ σπίτι της, ἡ Ἀφροδίτη δὲν τὸν ὑποδέχθηκε ἔτσι! Ἔκανε σἄ νὰ ἦταν τὸ πειὸ ἀγαπητό, τὸ πειὸ ποθητό της πρόσωπο, ποῦ τὸ ξανάβλεπε τώρα, ὕστερ' ἀπὸ χρόνων χωρισμό!

Κι' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ, πρὶν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ἐκεῖνος:

—Ἔλα, ἔλα!...τοῦ ἔλεγε μὲ πνιχτὴ φωνὴ καὶ μὲ συγκρατημένη παραφορά, ἐνῷ τὸν ἀνέβαζε. Ἄχ, Θράσο μου, πῶς σ' ἐπερίμενα σήμερα!...Λίγο ἀκόμ' ἂν ἀργοῦσες, θἄπαιρνα ἔν ἁμάξι καὶ θἀρχόμουν νὰ σὲ βρῶ...Ἔλα χρυσέ μου, τώρα εἶμαι ὅλη δική σου!... Πάει πειά! Τὸ κακὸ ὄνειρο τελείωσε...Τὸν ἔδιωξα Θράσο μου, τὸν ἔστειλα πίσω κι' ὅλα του τὰ δῶρα...Ἔλα...τώρα εἶσαι δικός μου κι' εἶμαι δική σου! Κανεὶς καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ πειά. Θράσο μου σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω...Καὶ τώρα μπορῶ νὰ στὸ λέω: Σ' ἀγαπῶ!...

Σαστισμένο, ἄναυδο, τὸν εἶχε τραβήξει ἀγκαλιαστά, μιλῶντας του ἔτσι, ὥς τὴ σάλα τὸν εἶχε καθίσει στὸν καναπέ, κι' εἶχε σκύψει ἀπὸ πάνω του ὀρθή, κι' εἶχε περιβάλει τὸ λαιμό του μὲ τὰ μπράτσα της, καὶ τὸν καταφιλοῦσε σ' ὅλο τὸ πρόσωπο μὲ δάκρυα!

—Ναί, χρυσέ μου, τώρα μπορῶ νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ νὰ στὸ λέω.

Εἶμαι ἐλεύθερη! Ὁρίζω τὸν ἑαυτό μου. Πάει ὁ τύραννος, τὸ θεριό, τὸ τέρας, ὁ βραχνᾶς! Ἔφυγε...τὸν ἔδιωξα!...

Μὰ ποιός; ποιὸς; .. κατώρθωσε μὲ τὰ πολλὰ ν' ἀρθρώσῃ ὁ Θράσος.

—Καὶ ρωτᾷς; τοῦ ἀποκρίθηκε. Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν Ψιμάρη;..

—Τὸν Ψιμάρη;! φώναξε ὁ νέος, σὰ νὰ μὴ εἶχε σκεφθῇ ποτε τέτοιο πρᾶγμα. Κι' εἶχες σχέσεις ἐσύ μὲ τὸν Ψιμάρη;!

Καὶ τὴν ἔσπρωξε σιγὰ ἀπὸ πάνω του.

—Ἄχ! ἔκαμε ἡ Ἀφροδίτη, κι' ἐγὼ νόμιζα πῶς τἄξερες...πῶς τὰ εἶχες μαντέψει...Ναί, Θράσο μου, ἤμουν μπλεγμένη μ' αὐτὸν τὸν παληάνθρωπο...

Κι' ἐκάθησε στὰ γόνατά του μ' ἐμπιστοσύνη, τὸν ἀγκάλιασε πάλι κι' ἐξακολούθησε:

—Δὲν ξέρω πῶς μ' ἐκατάφερε νὰ τὸν ἀγαπήσω...ἐγώ, αὐτὸν τὸν παληόγερο!...Τὸν εἶχα δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ κανεὶς...Ὅμως τὰ μάγια λύθηκαν, ἅμα γνώρισα σένα... Ὤ, πῶς σ' ἀγάπησα, Θράσο μου, καὶ πῶς μίσημα τὸν ἄνθωπο αὐτό!...Ἀλλὰ φοβούμουν νὰ τὸν ἀφήσω...Δὲν εἶχα τὴ δύναμη. Μ' ἕνα ἴχνος τῆς παληᾶς του γοητείας, μὲ κρατοῦσε ἀκόμα δεμένη... Γι' αὐτὸ μ' ἔβλεπες μαζύ του τόσο διστακτική, ἔτσι ἀλλόκοτη κι' ἀνεξήγητη... Περίμενα νὰ ἐλευθερωθῶ. Κι' ἐπὶ τέλους νᾶμαι! Σήμερα τοῦ τὸ εἶπα.

Καὶ στάθηκε σὰ νὰ κουράσθηκε νὰ μιλῇ μὲ τόση συγκίνηση. σὰ νὰ φοβήθηκε μήπως βγῇ μαζὺ μὲ τὰ λόγια κι' ἡ ψυχή της.

—Τί τοῦ εἶπες; ρώτησε σὰν ἠλίθιος ὁ Θράσος.

—Πῶς σ' ἀγαπῶ...Αὐτὸς τὸ εἶχε καταλάβει καὶ μ' ἔτρωγε ἀπὸ καιρὸ...Ἀλλὰ ἐγώ, ἐπειδὴ τὸν φοβούμουν, τὸν ἔπειθα πάντα πῶς δὲν εἴχαμε παρὰ φιλία...Ἔπειτα, ἐπειδὴ δὲν τὸ πίστευα πειά, τοῦ εἶπα πῶς σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ...Μὰ μὲ εἶχε φέρει ὥς ἐκεῖ!.. Τί ἐνόμισε; Πῶς μ' αὐτὸν θὰ περνοῦσα ἐγὼ ὅλη μου τὴ ζωή;... Ὄχι! Ἡ ἀγάπη σου μοὔδωσε τὴ δύναμη...Καὶ τὸν ἔδιωξα. Πάει τώρα! Θράσο μου, εἶμαι ὅλη δική σου.

Καὶ τὰ ἴδια πάλι...ἀγκαλιάσματα, φιλιά καὶ δάκρυα.

Ὁ Θράσος στεκόταν σὰ νἄτρωγε κατακεφαλιές. Ἄλλο τοῦτο πάλι!...Τόσα πολλὰ συγκρουόνταν μέσα στὸ κεφάλι του, ποῦ δὲν ἤξερε οὔτε τί νὰ πῇ, οὔτε πῶς νὰ κάνῃ·ἀλλὰ ἡ ἡδονὴ ποῦ τοὔδινε τὰ

ἀγκάλιασμά της, —πρώτη φορὰ τόσο θερμὸ, ὁλόψυχο—τὰ κατασίγασε ὅλα. Κι' εἶδε πῶς τὸ μόνο ποῦ εἶχε νὰ κάνῃ γιὰ τὴν ὥρα, ἦταν νἀνταποκριθῇ στὰ φιλιά της. ...

Κι' ἔτσι τὴν ἄφηνε νὰ τοῦ λέῃ, διακεκομμένα κι' ἀτελείωτα, γιὰ τὸν Ψιμάρη, γιὰ τὴ σκλαβιά της, γιὰ τὴν ἐλευθερία της, γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Καὶ τὴ φιλοῦσε στὰ μάγουλα, στὸ στόμα, στὰ μαλλιὰ, στὰ μπράτσα, στὸν ἀνοικτὸ λαιμὸ, στὸ σκεπασμένο στῆθος, παντοῦ ὅπου ἔβρισκε, παντοῦ, ὅπου ποτὲ πρὶν δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ τὴ φιλήσῃ...

Ὤ, τώρα τὸν ἄφινε. Ἀλήθεια ἦταν ὅλη δική του! Ἀλήθεια τὸν ἀγαποῦσε καὶ σῶμα καὶ ψυχή...

Ἡ κυρία Εὐρυδίκη ἔλειπε ἐκείνη τὴν ὥρα στὴ γειτονιά. Ἀπὸ τὴν ἀπόμακρη κάμαρα τοῦ Βασιλάκη ἔβγαιναν πνιγμέν' οἱ ἦχοι τοῦ τρελλοῦ του βιολιοῦ. Μόνο ἡ δουλίτσα πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴ σάλα, γιὰ ν' ἀφήσῃ στὴν τραπεζαρία κάτι ποτήρια, ποῦ εἶχε πλύνει. Ἀλλὰ βγῆκε γρήγορα μὲ διάκριση κι' ἔκλεισε μάλιστα καὶ τὴν πόρτα τῆς σάλας, ποῦ ἡ Ἀφροδίτη στὴν ὁρμὴ ἐκείνης τῆς ὑποδοχῆς, τὴν εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτή.

Καὶ τώρα τὰ φιλιά τους ἦσαν περισσότερ' ἀπὸ τὰ λόγια τους...

Ὤ, τί εὐτυχία! Ὁ Θράσος τὴν εὕρισκε χίλιες φορὲς μεγαλήτερη ἀπ' ὅ,τι τὴν ὠνειροπολοῦσε. Καὶ ἐνῷ πάντα ὡς τώρα, τὸ φιλὶ τῆς Ἀφροδίτης τοῦ εἶχε φανῇ κατώτερο ἀπὸ τ' ὀνειροπόλημά του, σήμερα τοῦ φαινόταν ἀνώτερο χίλιες φορὲς, κάτι τέλειο, ἀφάνταστο!..

Ἔτσι ὁ Θράσος οὔτε ξαναθυμήθηκε πιά, ἀπὸ τὸ δρόμο, γιατί σκοπὸ πήγαινε σήμερα στὸ σπίτι τῆς Ἀφροδίτης...Κι' ἂν τὸ θυμήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἦταν γιὰ νὰ φρίξῃ μὲ τὴν τρέλλα ποῦ ἑτοιμάστηκε νὰ κάμῃ.

Τί θὰ ἔχανε ἂν κατὰ κακή του τύχη, τὰ τρία ἐκεῖνα γράμματα τὰ λάβαινε μιὰ μέρα προτήτερα! Τὶ θὰ πάθαινε!... Θὰ πήγαινε στῆς Ἀφροδίτης, θὰ τὴν εὕρισκε στὴ συνειθισμένη της παραξενιά,—κι' αἰτία πάντα ὁ Ψιμάρης, θὰ τὰ χαλοῦσε μαζύ της, θὰ τὴν ἔχανε...

Τί πῆγε νὰ πάθῃ ἀπὸ τρίχα!...

Ἔμεινε μαζύ της, στὴν ἀγκαλιά της, ὡς τὸ δειλινό...Κι' ἔφυγε,, γιατί αἰσθανόταν τώρα τὴν ἀνάγκη νὰ μείνῃ μόνος, ν' ἀναμετρήσῃ τὴν εὐτυχία του.

Κατέβηκε στὰ 'Εξάρχεια κι' ἀπὸ 'κεῖ βγῆκε στὴν ὁδὸν Πατησίων.. Προτίμησε ἕναν περίπατο, ὅπου οἱ φίλοι του δὲν παρασύχναζαν. 'Εκείνη τὴν ὥρα ὁποιοσδήποτε θὰ τοῦ ἦταν ὀχληρός.

Μὲ ἄπειρη ἡδονὴ ροφοῦσε τὸν ἀέρα τοῦ ἀνοιξιάτικου δειλινοῦ καὶ κύτταζε τὴν πορφύρα τῆς δύσης, σὰν νὰ ἦταν ἁπλωμένη μόνο γι' αὐτόν. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του τὸν κυρίευε ἕνας δυνατὸς πόθος νὰ ζήσῃ πλατειά, ἀνοιχτά, ἐλεύθερα, νὰ χαρῇ τὸν κόσμο καὶ νὰ κάμῃ πράγματα μεγάλα!

Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ..πλούτιζε.

"Ω ναί, ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ κερδίσῃ χρήματα, πολλὰ χρήματα, νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη τὸν πατέρα του καὶ νὰ μπορῇ νὰ ζῇ ὅπου καὶ ὅπως ἤθελε. «'Αφροδίτη χωρὶς παράδες, συλλογιζόταν, δὲν γίνεται!..Θἄφινε τὴν ἐπιστήμη του, ποῦ θ' ἀργοῦσε πολὺ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ, καὶ θὰ κοίτταζε νὰ βρῇ καμμιὰ ἐργασία ἀπὸ τώρα, καμμιὰ ἐπιχείρηση.

Δέν ἦταν μόνο ἡ 'Αφροδίτη. Εἶχε, βλέπετε, καὶ τὴν Πόπη.«Δὲν θὰ εἶμαι ἄνδρας, ἔλεγε, ἂν δὲν τὴν κάμω νὰ ὁρκίζεται στ' ὄνομά μου!»

Θ' ἀπαντοῦσε ἀκόμα καὶ στὸ γράμμα τῆς 'Αγνῆς, δὲν θὰ ἔδειχνε πειὰ περιφρόνησι στὸ καλὸ κορίτσι. 'Από τὴν πολλή του εὐτυχία, ἤθελε νὰ τοὺς ἔχῃ ὅλους εὐχαριστημένους!

Μόνο μὲ τὸν πατέρα του θὰ τὰ χαλοῦσε. 'Αλλὰ δυστυχῶς...ἦταν ὑποχρεωμένος!Μποροῦσε, μόλις τοῦ δόθηκε ἡ 'Αφροδίτη, νὰ τὴν ἀφήσῃ σ' ἕνα μῆνα, καὶ νὰ φύγῃ στὴν Πάτρα; 'Αδύνατο! 'Ο γέρος του ἂς ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. 'Αργότερα, ὅταν θὰ πλούτιζε θὰ τὸν ἱκανοποιοῦσε κι' αὐτόν....

Τότε θυμήθηκε, πῶς δὲν εἶχε ἀκόμα, γιὰ νὰ ζήσῃ, παρὰ ἑκατὸν πενῆντα δραχμὲς. Καὶ συλλογίσθηκε πῶς ἔπρεπε νὰ πάῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἔμπορο τῆς ὁδοῦ 'Ερμοῦ, γιατὶ ἀπόψε ἐσκόπευε νὰ γλεντήσῃ ὡς τὸ πρωῒ καὶ δὲν τοῦ ἔφθαναν βέβαια δυὸ τρεῖς δραχμὲς ποῦ ἐκέρδισε χθὲς τὸ βράδυ στὸ σπίτι τῆς 'Αφροδίτης. Τὸ εἰκοσιπεντάρικο τῆς Πόπης δὲν τὸ λογάριαζε. Θὰ τὸ ἔβαζε σ' ἕνα φάκελλο καὶ θὰ τῆς τὸ ἔστελνε πίσω.

"Ισια τώρα στὴν ὁδὸν 'Ερμοῦ.

—'Ο κ. Σπυρόπουλος;

—Μάλιστα..

—Θρασύβουλος Μανιάτης...

—Ἄ, χαίρω πολύ. Καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ...

Ἔχω νὰ σᾶς δώσω κάτι λεπτὰ ἀπὸ τὸν πατέρα σας...

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦρθα. Ἑκατὸν πενῆντα δραχμές, νομίζω... Ὁρίστε καὶ τὸ γράμμα του.

—Περιττὸ..Τοῦ μοιάζετε τόσο πολύ, ὥστε δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς... δὲν εἶστε κανένας λωποδύτης!..

Καὶ γελῶντας ὁ ἔμπορος, ἄνοιξε τὴν κάσσα του, διάλεξε ἕνα ἑκατοστάρικο καὶ δυὸ εἰκοσιπεντάρικα, τὰ πειὸ καινούργια ποῦ εἶχε τοῦ τἄδωσε πάντα γελαστός, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἀφήσῃ, γιὰ τὸν τύπο, τὴ σχετικὴ ἀπόδεῖξη.

Ἐνῷ τὴν ἔγραφε ὁ νέος, ὁ ἔμπορος δίπλα του, σκυμμένος λιγάκι στ' αὐτί του, τοῦ ἔλεγε:

—Τί λαμπρό πατέρα ποῦ ἔχετε!...Ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσω τώρα ποῦ ἤμουν στὴν Πάτρα γιὰ δουλειές, καὶ σᾶς βεβαιῶ...

—Ἡ καλωσύνη σας κ. Σπυρόπουλε.

—Βλέπω ὅμως, πῶς ἔχει κι' ἕνα γυιό, ποῦ τοῦ ἀξίζει. Νὰ ζήσῃς παιδί μου!

—Αὐτὸς ὁ κύριος Σπυρόπουλος εἶναι πολύτιμος!» ἔλεγε φεύγοντας ὁ Θράσος. «Εὕρημα ἀληθινό. Θὰ τὸν καλλιεργήσω!.. Καὶ ποιὸς ξέρει τί γίνεται!... Ἴσως βρῇ ἐργασία..ἴσως μὲ πάρῃ στὸ κατάστημά του....

* * *

Ἀργότερα, στοῦ Ξύδη, στὸ συνειθισμένο τραπεζάκι τῆς παρέας, —δίπλα στὴ μπάγκα, ὅπου ἐφόρευε, ἀγαθὸς καὶ ἄγρυπνος, ὁ γέρο-ξενοδόχος,—βρῆκε τὸν Τσαγγαράκη καὶ τὸν Θεοφανίδη, ποῦ τὸν περίμεναν.

—Παραγγείλατε; τοὺς ρώτησε.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Τσαγκαράκης ἐγὼ περιμένω ἀτζέμ πιλάφι κι' ὁ Παῦλος συναγρίδα μαγιονέζα.

—Λαμπρά! Κατόπι θὰ πάρετε γάλο γεμιστό, τυρί, γλύκισμα, φροῦτο. Καὶ κρασί μπόλικο. Ἀπόψε σᾶς κάνω τὸ τραπέζι!

—Πῶς αὐτό; Καμμιὰ κληρονομιά;

—Κάτι καλλίτερο! Τὰ χάλασα μὲ τὴν Ἀφροδίτη!

Οἱ φίλοι ἔμειναν ἄναυδοι. Ἀλήθεια;!

—Τί, σᾶς φαίνεται παράξενο; Ἢ μὴ δὲν ἀξίζει νὰ τὸ γιορτάσω;..

Ἄ, ὄχι, γιὰ μένα εἶναι μεγάλο εὐτύχημα! Σᾶς βεβαιῶ, εἶχα βαρεθῇ πειὰ τὴ ζωή μου, καὶ τώρα ξαναγυρίζω. Καὶ σᾶς ἀναγγέλλω πῶς εἶμαι τόσο εὐτυχής, ὥστε ἀπόψε, ἂν ἔχετε ὄρεξη, θὰ γλεντᾶμε ὅλη νύχτα. Γιὰ παράδες μὴ σᾶς νοιάζει! Ἔχω!

—Καλά, γλεντᾶμε ὅσο θές, εἶπε ὁ Θεοφανίδης· ἀλλὰ δὲν μᾶς λὲς πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ...εὐτύχημα;

—Σταθῆτε πρῶτα νὰ παραγγείλω κι' ἐγὼ πιλάφι μὲ σηκοτάκια, εἶπε ὁ Θράσος.

Ὁ γέρο-Ξύδης εἶχε δυὸ γυιούς, ποῦ ὑπηρετοῦσαν στὸ ἑστιατόριο μ' εὐγένεια καὶ προθυμία ἄγνωστη στοὺς σημερινοὺς σερβιτόρους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλαβε τὴν παραγγελία τοῦ Θράσου, ἀφοῦ σερβίρισε τοὺς ἄλλους δύο, φωνάζοντας συγχρόνως στὸν πατέρα του:

—Ψάρι, ἕνα-ἕνα! Ἀτζέμ, ἕνα- δύο!

Ἀπὸ τἄλλο μέρος, ὁ ἄλλος σερβιτόρος φώναξε:

—Κοτόπουλο τρία τρία! Λίγο ἀρνάκι τρία τέσσερα!

Ὅσοι δὲν ἤξεραν τὸ σύστημα τοῦ γέρο-Ξύδη, ἀποροῦσαν. Ἀλλὰ ἦταν ἔξυπνο κι' ἁπλούστατο: Κάθε τραπεζάκι τοῦ ἑστιατορίου εἶχε καὶ τὸν ἀριθμό του, καὶ κάθε κάθισμα τοῦ τραπεζιοῦ ἐπίσης· ἕνα ἡ πρὸς τὸν τοῖχο θέσι, δύο ἡ δεξιά, τρία ἡ ἀριστερά καὶ τέσσαρα ἡ ἀπέναντι. Ὅπου λοιπὸν κι' ἂν καθόσουν, τόνομά σου πλέον ἦταν δυὸ ἀριθμοί. Ἦσουν ὁ ἕνα-τρία, ὁ ἕνα-τέσσαρα καὶ καθεξῆς.

Ὁ γέρο-Ξύδης εἶχε μπροστά του ἕνα μεγάλο χαρτὶ μὲ τετραγωνάκια, ποῦ καθένα ἀντιπροσώπευε καὶ μιὰ θέση. Τὸ πλάνο, νὰ ποῦμε, τοῦ ἑστιατορίου του. Ἐκεῖ μέσα σημείωνε τὶς μερίδες, ὅπως τοῦ τὶς φώναζαν οἱ σερβιτόροι. Κι' ὕστερα, ὅταν ζητοῦσες τὸ λογαριασμό σου, ὁ Ξύδης δὲν εἶχε παρὰ νὰ προσθέσῃ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ τετραγώνου σου.

—Μιὰ κι' ὀγδόντα παιδί μου, καὶ τριάντα τὰ σταφύλια, σὲ φιλῶ στὰ γλυκά σου χείλια!—Δυὸ καὶ δέκα, νὰ πάρῃς ὤμορφη γυναῖκα!»

Τὸ τραπεζάκι τῆς παρέας ἦταν συνήθως τὸ ἕνα. Κι' ὁ Θράσος πρόσεχε πάντα στὸν ἀριθμό του, γιατὶ μερικοὺς τοὺς εἶχε γιὰ γοῦρι κι' ἄλλους πάλι γιὰ γρουσουζιά.

—Ἔχω παρατηρήσει, ἔλεγε, πῶς ὅποτε καθήσω στὸ τρία-τρία, θὰ μοῦ τύχῃ ἀναποδιά. Ἀπαναντίας, ὅποτε ἔρχουμαι ἀργά, κι' εἶναι γεμᾶτο τὸ τραπέζι, καὶ μοῦ βάζουν πρόσθετη καρέκλα, καὶ γίνουμαι ἕνα-πέντε, ἔχω ὅλο εὐτυχίες!

Κι' ὁ γέρω-Ξύδης, ποῦ τἄκουγε ἀπὸ τὸ θρόνο του, ξεκαρδιζόταν ἀπὸ τὰ γέλια καὶ καμάρωνε:

—'Αμ' πήγαινε νὰ τὰ βρῇς αὐτὰ κι' ἀλλοῦ! 'Απὸ κεῖ!..

Ὅς που νὰ τοῦ φέρουν τὸ πιλάφι του, ὁ Θράσος—δύο τρία ἀπόψε, διηγήθηκε μιὰ φανταστικὴ ἱστορία. Μάλιστα, τὰ χάλασε. Τὸ ἀπόγεμα ποῦ πῆγε στὸ σπίτι της, τῆς τὸ εἶπε καθαρά. Δὲν τὴν ἀγαποῦσε πειά! Μπᾶ! Ἦταν ὑποχρεωμένος αὐτὸς νὰ φάῃ τὴ ζωή του μαζύ της;

—Κι' ἐκείνη; ρώτησε ὁ Τσαγγαράκης.

—Τίποτ' ἀπολύτως! «Ὅπως θέλεις» μοῦ εἶπε ψυχρά. Δὲν τὴν ἀφίνεις τὴν ἀναίσθητη!...

—Μὰ μὲ τὰ σωστά σου;..

—Ναί, σᾶς λέω! ἀπόψε θὰ καῇ τὸ πελεκοῦδι! Ἄ, τὴν ἐλευθερία μου ἐννοῶ νὰ τὴν γιορτάσω.

—Ζήτω λοιπὸν ἡ ἐλευθερία! φώναξε εὔθυμα ὁ Τσαγγαράκης.

—Ζήτω, παιδιά μου! ἀποκρίθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του ὁ γέρο-Ξύδης. Καὶ ζήτω ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐλευθερίας, ποῦ θὰ σώσῃ τὴν 'Ελλάδα!..

Δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ τὸν ρωτήσουν ποιὸν ἐννοοῦσε. Ἡ λατρεία τοῦ Ξύδη ἦταν ὁ Χαρίλαος Τρικούπης. Καὶ δὲν ἄφινε εὐκαιρία, χωρὶς νὰ τὸ φωνάξῃ.

'Αλλὰ γιατί ὁ Θράσος τοὺς ἔλεγε ψέμματα;

'Απλούστατα, γιατὶ τώρα ποῦ ἡ σχέσι του μὲ τὴν 'Αφροδίτη ἦταν σοβαρή, ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ μυστική. Αὐτὸ θὰ ἤθελε βέβαια κι' ἐκείνη. Ἔπειτα, ὅσο ἦταν δυστυχισμένος, ἀπελπισμένος, εἶχε ἀνάγκη νὰ τὰ λέῃ, νὰ ξεθυμαίνῃ. Τώρα ὅμως, πρὸς τί;...

Ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν, ὁ Θράσος εἶπε στὸν ξενοδόχο:

—Σούμμα γενική! Καὶ τὰ τρία αὐτὰ σπιτάκια, (ἐννοῦσε τὰ τετραγωνάκια τοῦ πλάνου), εἶναι δικά μου. Θὰ σοῦ πληρώσω μάλιστα καὶ κάτι βερεσέδια.

—Μπᾶ; μπᾶ; ἔκαμε ὁ Ξύδης· πλούτισε λοιπὸν τὸ καλό μου παιδί;

—Μικρά πράμματα, μπάρμπα Γιώργη μου. Μιὰ κληρονομιὰ ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες.

—Ἔ, καλομελέτα κι' ἔρχεται!..

Κι' ὁ Θράσος πέταξε ἕνα εἰκοσιπεντάρικο, πραγματικῶς σὰ νὰ εἶχε στὴν τσέπη τὴν κληρονομιά...

Θ'.

—Καὶ τώρα γιὰ ποῦ; ρώτησε ὁ Τσαγγαράκης, ὅταν βρέθηκαν στὸ δρόμο.

Ἦταν μιὰ βραδυά καθαυτὸ καλοικαιρινή.

—Ἂν θέλετε, πρότεινε ὁ Θεοφανίδης, νὰ πᾶμε στὸν Παράδεισο.

—Ὡραία ἰδέα! φώναξε ὁ Θράσος, ἔχει καὶ κάτι τοὔμπλες καινούργιες, ὡραιότατες! Ἀλλὰ εἴμαστε λίγοι. Νὰ πάρουμε καὶ τὸ Νάσο, καὶ τὸν Ἀναστασάκη, κι' ὅποιον ἄλλον βροῦμε στὸ δρόμο. Τί λέτε;

Ἡ πρόταση ἔγεινε δεκτή καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν ὁδὸν Ἀραχώβης.

Ἅμα ἔφθασαν στὴ διασταύρωση,—ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πινακωτῶν,—ὁ Τσαγγαράκης, ἀφηρημένος τάχα, ἔστριψε ἀριστερά.

—Ἐ! τοῦ φώναξε ὁ Θράσος· γιὰ τῆς Ἀφροδίτης ἔβαλες πλώρη;

—Ἄ, μπᾶ! ἔκαμε ὁ Τσαγγαράκης· ἡ συνήθεια, βλέπεις...Ἀλλὰ μιὰ ποῦ βρεθήκαμε ἐδῶ...ἀναθεωροῦμε, παιδιά, τὴν ἀπόφασή μας; Ὡραιότερη ἀπὸ κάθε τούμπλα εἶναι πάντα ἡ Ἀφροδίτη!

—Ἄ ὄχι! Δὲν ἔχει! φώναξε ἄκαμπτος ὁ Θράσος. Τὰ εἴπαμε τώρα, τελείωσε!

Καὶ τράβηξε πρὸς τὰ Πευκάκια.

Ὁ πονηρὸς ὁ Τσαγγαράκης ἤθελε μὲ τοῦτο νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Ἀλλὰ εἶδε πῶς ὁ φίλος του ἦταν γιατρεμμένος.

Κτύπησαν τὴν πόρτα τῆς κυρίας Ἀργυρώς, κι' ὁ Νάσος, ποῦ ὅ, τι εἶχε δειπνήσει, τοὺς ἀκολούθησε εὐχαρίστως.

—Μὲ τέτοια ζέστη ποῦ κάνει ἀπόψε, εἶπε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀξίζει λίγος Ἰλισσός.

—Ἔστω καὶ χωρὶς νερό, συμπλήρωσε ὁ Θεοφανίδης.

Καὶ ὅμως, ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὁ «πτωχὸς τῷ ὕδατι Ἰλισσός», ὅπως τὸν ἔλεγεν ὁ Ἀσώπιος, εἶχε ἀκόμη τὸ νεράκι του.

Περνῶντας ἀπὸ τὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ἀνεκάλυψαν καὶ τὸν Ἀναστασάκη. Φλυαροῦσε μ' ἕνα μαθητή του νεαρώτατο, στὸ καφενεῖο Γιαννοπούλου, σ' ἕνα τραπεζάκι ἐκεῖ ἔξω, σχεδὸν στὰ σκοτεινά.

—Ἔρχεσαι μαζύ μας; τοῦ πρότεινε ὁ Θράσος. Θὰ τὸ κάψουμε.

—Μὰ ἔχω παρέα.

—Κι' ἡ παρέα σου μαζύ.

—Τότε μάλιστα. Ὁ κ. Τηλέμαχος Λαζαρίδης, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς.

Ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀναστασάκη χαιρέτησε μὲ εὐγένεια καὶ συστολή. Ἦταν ἕνα παιδὶ ἀμούστακο ἐντελῶς, δεκαεπτά, τὸ πολὺ δεκαοκτὼ χρονῶν, παχουλό, πολύ καλοντυμένο,—λιμοκοντορία πρώτης,—μὲ κοριτσίστικα μάγουλα, κόκκινα καὶ χνουδωτά.

—Τί εἶναι τοῦτος; ρώτησε ὁ Θράσος τὸν Ἀναστασάκη σιγά, ὅταν ξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὸν Παράδεισο.

—Πολὺ καλὸ παιδί, ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ προγυμναστής. Ἐπιμέλεια κι' ἀντίληψι πρώτης. Κι' ἀπὸ μεγάλη, ξέρεις, οἰκογένεια, ἀριστοκρατική...Θὰ γίνῃ κάτι τί αὐτὸ τὸ παιδί!

—Μὰ γιατί ντύνεται ἔτσι γελοῖα;

—Ἡ μόνη του ἀδυναμία, φίλε μου! Ἐννοεῖ ν' ἀκούῃ τὸ ράφτη του ὅσο καὶ μένα· πιστεύει στὴ μόδα ὅσο καὶ στὴν ἐπιστήμη.

Ὁ μικρὸς Λαζαρίδης ἔκανε ὡστόσο εὐχάριστη παρέα. Ἄκουγε μὲ προσοχή, γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του ὅταν λεγόταν τίποτα ἔξυπνο, καὶ κάπου-κάπου, μ' ὅλη τὴ συστολή του, πετοῦσε κι' αὐτὸς κανένα λόγο, ποῦ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν.

Ὡς που νὰ φθάσουν στὸν Παράδεισο μὲ τὸν «ἱπποσιδηρόδρομο», ὁ Θράσος τὸν εἶχε κι' ὅλα χωνέψει. Ἀλλὰ καὶ τοῦ μικροῦ ὅλη ἡ συμπάθεια ἔπεσε στὸ Θράσο.

—Τί ὡραῖος νέος! ἔλεγε κρυφὰ στὸν Ἀναστασάκη· ἂν ντυνόταν λιγάκι πειὸ σίκ, δὲν θὰ τοῦ ἔβγαινε κανένας στὴν Ἀθήνα!

Ὅλα τὰ Παριλίσσια ἦταν ἀπόψε γεμάτα κόσμο· κι' ὁ Παράδεισος δὲν εἶχε θέση.

Μὲ δυσκολία οἱ φίλοι μας πέτυχαν ἕνα τραπεζάκι στὸν κῆπο, πολὺ κοντὰ στὴν ὀρχήστρα, καὶ μάζεψαν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ καρέκλες.

—Ἔννοια σας κι' ἐδῶ θὰ περάσουμε ὡραῖα! εἶπε ὁ Θράσος σοβαρὰ κι' ἀστεῖα.

—Μόνο ποῦ εἴμαστε πολὺ κοντὰ στὴν γρανκάσσα, παρατήρησε ὁ μικρὸς Τηλέμαχος.

—Ναί, μὰ εἴμαστε καὶ πολὺ κοντὰ στὰ κορίτσια! εἶπε ὁ προγυμναστής.

Ὁ Τηλέμαχος κοκκίνησε καὶ γέλασε.

—Μχ! χαρὰ στὸ πρᾶμμα! ἔκαμε ὁ Θεοφανίδης. Ἂν ἐξαιρέσῃς ἐκείνη τὴ μικρή...

Πραγματικῶς, μιὰ μόνο ἀπὸ τὴς Γερμανίδες τῆς ὀρχήστρας, τύπος Μαργαρίτας, ἦταν κάπως νόστιμη. Οἱ ἄλλες ὅλες εἶχαν ὡραῖα χρώματα, ἀλλὰ χοντρά χαρακτηριστικὰ καὶ πρὸ πάντων ἄσχημα μάτια. Δυὸ τρεῖς μάλιστα εἶχαν καὶ τὴν ἡλικία τῆς Μάρθας. Καὶ ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν ξετρελλαθῇ μαζύ τους κι' ὁ ἐργολάβος τοῦ κήπου ἔκανε χρυσὲς δουλειές μὲ τὴς τούμπλες του.

* * *

Ἀφοῦ ἐπιθεώρησαν τὴν ὀρχήστρα, οἱ φίλοι μας ἔρριξαν μιὰ ματιά καὶ στὸ ἀκροατήριο. Ἦταν ἀνάμιχτο ἀπὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα. Κουτσαβάκηδες τῆς Πλάκας καὶ τοῦ Ψυρρῆ, ἀριστοκράτες τῆς ὁδοῦ Κηφισσιᾶς, νοικοκυραῖοι κάθε ἐπαγγέλματος καὶ γνωστοὶ τύποι γλεντζέδων, περιστοιχισμένοι ἀπὸ τὰ μορτάκια τῶν παριλισσίων..

Σ' ἕνα τραπεζάκι ,ὁλομόναχος καὶ «ρεμβώδης», ὁ ποιητὴς Ἀχιλλεύς Παράσχος μύριζε ἕνα μπουκέτο μενεξέδες. Οἱ νέοι κοίταζαν τὸ ψηλὸ του καπέλλο μὲ περιέργεια καὶ θαυμασμό. Καὶ ψιθύριζαν:

—Τί γλυκειὰ μορφή! Πῶς φαίνεται ὁ ποιητής!

Ὁ Θράσος μάλιστα, ποῦ ἤξερε τὰ ποιήματά του ἀπέξω, δὲν ἐχόρταινε νὰ τὸν βλέπῃ.

—Ἔ, τοῦ φώναξε μιὰ στιγμὴ ὁ Ἀναστασάκης. Τοὺς ποιητάδες θὰ κορτεζάρῃς, ἢ τὸ κορίτσι ποὺ σ' ἔφαγε μὲ τὰ μάτια;

Κάνεις λάθος, ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος· τὸ κορίτσι δὲν κοιττάζει ἐμένα, ἀλλὰ τὸν κύριο ἀπὸ δῶ.

Κι' ἔδειξε τὸν Τηλέμαχο, ποῦ κοκκίνισε πάλι ὥς τ' ἀσπράδια τῶν ματιῶν.

Ἀλήθεια ἡ μικρὴ τὸν γλυκοκοίτταζε...

Σ' ἕνα διάλειμμα, ποῦ ἦταν ἡ σειρά της νὰ βγῇ μὲ τὸ δίσκο, πλησίασε τὸ τραπεζάκι τῶν νέων μ' ἕνα τριαντάφυλλο στὸ στόμα. Ἄρχισαν νὰ τῆς ρίχνουν καὶ νὰ τὴ ρωτοῦν ὅλοι μαζύ, σ' ὅσες γλῶσσες ἤξεραν, πῶς τὴ λένε καὶ ἀπὸ ποῦ εἶναι. Ἐκείνη τοὺς ἔδειχνε τὸ τριαντάφυλλο, τάχα πῶς αὐτὸ τὴν ἀνάγκαζε νὰ κρατῇ τὸ στόμα κλειστό... Ἔπειτα ὅμως τὸ πῆρε γελαστὴ καὶ τὸ πρόσφερε στὸν Τηλέμαχο.

—Ὤ! ντάνκε ζέρ!

—Σπρέχεν ζί ντόϋτς;

—Ἄϊν βένιχ.

—Ζό; —

Κι' ἐνῷ ἔφευγε κοντοστάθηκε. Ὁ Τηλέμαχος μιλοῦσε ὁπωσδήποτε Γερμανικά. Κι' ἀφοῦ ἐκείνη δὲν τὴν ἐμπόδιζε πειὰ τὸ τριαντάφυλλο, μπόρεσαν νὰ τὰ ποῦν ἕνα χεράκι.

—Τί σοῦ εἶπε; τί σοῦ εἶπε; ρώτησαν τὸν Τηλέμαχο μὲ περιέργεια, ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε ἡ τούμπλα.

—Ὄχι βέβαια πῶς μὲ λατρεύει! ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ μικρός. Νά, πῶς τὴ λένε Καρλόττα, πῶς εἶναι ἀπὸ τὴ Βυρτεμβέργη καὶ πῶς θὰ ξαναγυρίσῃ ἐκεῖ μετὰ ἕνα μῆνα.

—Εἶναι ὅμως ἀρκετὰ νόστιμη, τοῦ εἶπε ὁ Θράσος. Μπορεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν συμπάθεια ποῦ σᾶς δείχνει...

—Γιὰ ἕνα μῆνα ποῦ θὰ μείνῃ ἐδῶ;

—Μπᾶ! Τότε μπορεῖ νὰ μείνῃ περισσότερο... Ὁ Τηλέμαχος σώπασε. Ἀργότερα ὅμως, μιὰ στιγμὴ ποῦ οἱ ἄλλοι δὲν πρόσεχαν, ἔσκυψε στὸ Θράσο καὶ τοῦ εἶπε μ' ἐμπιστοσύνη.

—Δὲν εἶναι ἄσχημη, ἔχετε δίκηο. Ἀλλὰ ξέρετε...ἐμένα δὲν μ' ἀρέσουν τὰ κορίτσια...Θέλω νὰ πῶ, οἱ γυναῖκες ἐν γένει.

Ὁ Θράσος δὲν παραξενεύτηκε.

—Κι' ἐγὼ στὴν ἡλικία σας, τοῦ ἀποκρίθηκε, τὰ ἴδια ἔλεγα. Ρωτῆστέ με ὅμως καὶ τώρα;... Ἂς εἶναι, ἀφῆστε νὰ μεγαλώσετε καὶ σεῖς ἀκόμα λίγο, νὰ βγάλετε καὶ μουστάκι...

—Ἄ, ὄχι, τὸν ἔκοψε ὁ μικρός. Ἔχω, μὰ τὸ ξυρίζω.

Τώρα ὁ Θράσος παραξενεύτηκε. Μὰ πρὶν προφτάσῃ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Ἀναστασάκης ποῦ κάτι εἶχε πάρει τ' αὐτί του, ρώτησε:

—Τί σοῦ λέει ὁ μαθητής μου;

—Τίποτα, τίποτα! εἶπε ὁ Θράσος· αὐτὰ εἶναι μεταξύ μας.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ συμπάθεια τοῦ Τηλεμάχου πρὸς τὸ Θράσο μεγάλωσε. Διαρκῶς ζητοῦσε τὸ βλέμμα του, τοῦ χαμογελοῦσε χωρὶς αἰτία κι' ὅλο ἤθελε νὰ τοῦ μιλᾷ ἰδιαιτέρως. Ἡ μικρὴ Καρλότα δὲν ἔπιανε πιά χαρτωσιά.

Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτά πέρασαν τὴ βραδυὰ στὸν Παράδεισο. Καὶ δὲν σηκώθηκαν νὰ φύγουν, παρ' ἀφοῦ ἔπαιξε ἡ ὀρχήστρα καὶ τὸ τελευταῖο βάλς τοῦ Βαντόϊφελ.

Ὁ Θράσος πάλι τὰ πλήρωσε ὅλα. (Καὶ δὲν ἦταν λίγα). Ἔδωσε καὶ στὸν Ἀναστασάκη τὸ εἰκοσιπεντάρικο ποῦ τοῦ χρωστοῦσε. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀργά καὶ δὲν εἶχαν ἄλλο τράμ, ξεκίνησαν γιὰ τὴν πόλι πεζῇ.

* * *

Καλλίτερα! ἔλεγε στὸ δρόμο ὁ Ἀναστασάκης· ὕστερ' ἀπὸ τὸν περίδρομο ποῦ ἤπιαμε, λίγος περίπατος μὲ τὰ πόδια εἶναι σωτηρία.

—Καὶ ρωμάντσα! προσέθεσε ὁ Τηλέμαχος, ποῦ εἶχε πιάσει τὸ μπράτσο τοῦ Θράσου καὶ τὸν κρατοῦσε μακρύτερ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ μιλοῦν οἱ δυό τους.

Ἔ, μὰ τὸ παράκανε. Ὁ Θράσος θὰ τὸν ἔστελνε τώρα στὸ διάβολο, ἂν δὲν εἶχε ἀκούσει πῶς ἦταν ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια. «Ποιὸς ξέρει! συλλογιζόταν· κι' αὐτὸς μπορεῖ τώρα νὰ μοῦ χρησιμέψῃ...»

Καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ὑποφέρῃ καὶ νὰνταποκρίνεται στὶς ἐκδηλώσεις τῆς ξαφνικῆς του φιλίας.

Ὁ Τηλέμαχος ὅμως ἦταν κατενθουσιασμένος.

—Γιὰ μένα, τοῦ ἔλεγε, ὁ ἔρως δὲν εἶναι τίποτα. Ἡ φιλία εἶναι τὸ πᾶν. Δὲν θὰ θυσίαζα οὔτε τὸ σκύλλο μου γιὰ μιὰ γυναῖκα. Ἀλλὰ γιὰ ἕνα φίλο μου θὰ γινόμουν θυσία ἐγώ.

Ὅταν, ἀργοπερπάτητοι, ἔφτασαν ἀπὸ τὴ Δενδροστοιχία μπροστὰ στὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ὁ Ἀναστασάκης σταμάτησε νὰ μαζευτοῦν ὅλοι καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἐμένα θὰ μὲ συχωρέσετε, γιατί ἔχω νὰ συνοδεύσω τὸν Τηλέμαχο στὸ σπίτι του.

—Ὤχ ἀδελφέ! ἔκαμε ὁ Θράσος· θὰ μᾶς ἀφήσῃς ἀπὸ τώρα; Ἂς συνοδεύσουμε ὅλοι τὸν κύριο Λαζαρίδη, κι' ἀπὸ 'κεῖ βλέπουμε. Ἀφοῦ εἶναι δυὸ βήματα...

—

Πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ μικροῦ, ἡ πρόταση ἔγεινε δεκτή· καὶ πῆραν μαζὺ τὴν ὁδὸν Κηφισσιᾶς.

—Καὶ σεῖς ποῦ κάθεστε;

Ὁ Θράσος τοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσί του.

Ξέρετε, καμμιὰ μέρα θὰ ἔλθω νὰ σᾶς δῶ. Δέχεστε;

—Πολὺ εὐχαρίστως, ὅποτε θέλετε!

—Ναί, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νἄλθετε καὶ σεῖς στὸ σπίτι μου. Θέλω νὰ σᾶς γνωρίσω μὲ τὸν μπαμπᾶ καὶ μὲ τὴ μαμμά καὶ νὰ γίνουμε φίλοι...Θὰ εὐχαριστηθοῦν πολύ.

Ὁ Θράσος δὲν θἄχε ἀκόμα ὄρεξη γιὰ τόση φασαρία. Ἀλλ' ἅμα ἄκουσε τὸν Τηλέμαχο νὰ τοῦ λέῃ «νά, φτάσαμε!» δείχνοντας ἕν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μέγαρα τῆς ἀρχῆς τῆς ὁδοῦ Κηφισσιᾶς, σκέφθηκε πῶς θἄξιζε τὸν κόπο...

—Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε μὲ προθυμία· θἀρθῶ κι' ἐγώ...χωρὶς ἄλλο...νὰ γνωριστοῦμε καλλίτερα. Καὶ τί ὡραῖο εἶναι τὸ σπίτι σας!..

—Μπᾶ! ἔκαμε μὲ περιφρόνηση ὁ Τηλέμαχος· ποῦ νὰ βλέπατε ἕνα ποῦ εἴχαμε στὴν Πόλ...στὸ Βόσπορο! Ἐκεῖνο κι' ἂν ἦταν παλάτι! Ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς εἶχε τὴ μανία νὰ ἐγκατασταθῇ στὰς Ἀθήνας. Αὐτὸ τὸ ἀγόρασε ἕτοιμο,—τὸ μόνο δὰ ποῦ βρέθηκε τῆς προκοπῆς.

Κι' ὅμως, τὸ μαρμαρένιο ἐκεῖνο παλατάκι, ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοῦ κήπου του, φωτισμένο ἀπὸ τὸ κατακόκκινο μισοφέγγαρο ποῦ εἶχε προβάλει ἀπ' ἀντίκρυ, φάνταζε θαυμάσια. Πολὺ θἄθελε ὁ Θράσος νὰ κατοικοῦσε κεῖ-μέσα...μὲ τὴν Ἀφροδίτη του.

—Λοιπόν, ἀληθινὰ γοητευμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία σας...Καληνύκτα!

Ὁ Τηλέμαχος τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ περιπάθεια, χαιρέτησε τοὺς ἄλλους μ' εὐγενικὴ, πολὺ κορέκτ χειραψία καὶ καπελλιά ὡς κάτω, καὶ μπῆκε ἀπὸ τὴν καγκελλόπορτα στὸν κῆπο.

Ἔβαλαν κατόπι στὴ μέση τὸν Ἀναστασάκη κι' ἐξεκίνησαν γιὰ τὴν Ὁμόνοια ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, εὐθυμότεροι τώρα, πιὸ ἐλεύθεροι, σὰν νὰ τοὺς στενοχωροῦσε πρὶν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ντιστεγκέ, καὶ γιὰ τὴν τάξη του καὶ γιὰ τὴν ἡλικία του πρὸ πάντων ἀκατάλληλος νὰ κάνῃ παρέα μαζύ τους...

—Δὲν ξέρετε τί καλὸ παιδὶ ποῦ εἶναι! καὶ τί λαμπρὴ οἰκογένεια!

—Τί μᾶς μέλει! ἔκαμε ὁ Θεοφανίδης. Λέγε τα τοῦ Θράσου, γιατί ἐμᾶς οὔτε γύρισε νὰ μᾶς δῇ. Ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ μάθουμε ποῦ πηγαίνουμε τώρα.

—Ποῦ ἀλλοῦ, παρὰ σὲ κανένα πατσᾶ; ἐπρότεινε ὁ Θράσος.

* * *

Κόκκινα φαναράκια, ὁλόγυρα στὰ Χαυτεῖα, σημείωναν αὐτὰ τὰ πατσατζίδικα, τὰ μόνα τότε καταφύγια τῶν ξενύχτηδων. Ἡ βασιλεία τους ἄρχιζε μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ βαστοῦσε ὡς τὸ πρωΐ. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ θέατρο, τὴ βεγγέρα, τὸ χορό, οἱ Ἀθηναῖοι τὰ θεωροῦσαν ἀπαραίτητα. Ὁ Τσαγγαράκης καὶ οἱ ἄλλοι βρέθηκαν σύμφωνοι. Ὁ Ἀναγνωστάκης ὅμως ξύνισε τὰ μοῦτρά του.

—Ὄχ, ἀδερφέ, εἶπε· πατσᾶ τέτοιαν ὥρα, σ' ἕνα ὑπόγειο πνιγηρό, σ' ἕνα πρόστυχο χοντρόπιατο, μὲ μιὰ βρώμικη πετσέτα;...

—Ἔ, μὰ τότε δὲν εἶσαι σίκ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος.

—Χαρά 'ς το!

Ἀφινόταν ὡστόσο νὰ τὸν σέρνουν πρὸς τὰ Χαυτεῖα, κι' ὅταν ἔφτασαν στὸ ὑπόγειο μὲ τὸ κόκκινο φαναράκι, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους, κατέβηκε μὲ τοὺς ἄλλους τὰ λίγα σκαλάκια. Δὲν χαλοῦσε χατῆρι αὐτός.

—Βλέπεις; τοῦ εἶπε ὁ Θράσος ἅμα κάθησαν σὲ μιὰν ἄκρη· ὁ καλλίτερος κόσμος! Νά, καὶ ὁ κ. Ἀγγελετόπουλος ἀκόμα, ποῦ θὰ γίνῃ αὔριο πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

—Ἀμ' τέτοιος ποῦ εἶναι αὐτὸς, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀναστασάκης, ἐδῶ -μέσα τοῦ πρέπει καὶ χειρότερα.

—Μὰ νὰ κι' ὁ κ. Μιχαήλ, πρώην Νομάρχης...

Χμ! καλὸς κι' αὐτός...

Ὁ Ἀναστασάκης, ὁ εὔθυμος καὶ καλόβολος, εἶχε χάσει πειὰ τὸ κέφι του. Καὶ τὰ μουρμούριζε ὅλα,—φαγιά, κρασιά, σκεύη, ἀνθρώπους...Μ' αὐτὴ τὴ μουρμούρα, οἱ νέοι δὲν κατώρθωσαν νὰ εὐθυμήσουν. Κι' ἀφοῦ ἔφαγαν τὸν πατσᾶ τους, ἄρχισαν νὰ σκέπτουνται ποῦ ἀλλοῦ μποροῦσαν νὰ πᾶνε.

—Παιδιά, εἶπε τότε ὁ Θράσος, ἔχω μιὰ ἰδέα. Ἀπόψε μοῦ φαίνεται πῶς ἂν παίξω θὰ κερδίσω. Ἐδῶ κοντὰ εἶναι ἕνα χαρτοπαικτεῖο, ποῦ κάποτε ἔχασα τὰ μαλλοκέφαλά μου. Μὲ συντροφεύετε, γιὰ νὰ τὰ πάρω πίσω; Ἐσεῖς δὲν θὰ παίξετε. Ἐγὼ μόνο. Ἐσεῖς θὰ κάνετε χάζι.

Μωρὲ διασκέδαση κι' αὐτή!...Ὁ Θράσος ὅμως ἐπέμενε τόσο, ὥστ' ἐπὶ τέλους τοὺς κατάφερε.

Τὸν ἀκολούθησαν ἀπὸ περιέργεια,—ἐκτὸς τοῦ Νάσου, οἱ ἄλλοι πρώτη τους φορὰ πατοῦσαν σὲ τέτοιο καταγώγιο,—καὶ μπῆκαν στὴ σάλα τοῦ παιγνιδιοῦ μὲ θάρρος καὶ μὲ κρότο. Οἱ χαρτοπαῖκτες γύρισαν καὶ τοὺς κύτταξαν μὲ κάποια ἀπορία. Ἀπ' ὅλους ὅμως ὅσους εἶχε ἰδῇ τὴν ἄλλη φορὰ γύρω στὸ πράσινα τραπέζι, ὁ Θράσος δὲν ἐγνώρισε παρὰ τὸν εὐγενικὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο ποῦ τὸν εἶχε τότε ὑποχρεώσει. Κι' ὁ μπάγκος ἀκόμη ἀπόψε ἦταν ἄλλος: ἕνας κύριος μὲ ἄσπρα γένεια καὶ μὲ φαλάκρα, ποῦ φαινόταν σὰν ἄρχοντας ξεπεσμένος.

Ὁ Θράσος ἐκάθησε. Οἱ ἄλλοι στάθηκαν ὄρθιοι ἀπὸ πίσω του.

Κι' εὐθὺς ἄρχισε νὰ παίζῃ, χωρὶς καθόλου νὰ ἐξετάσῃ ποιὸ ταμπλὸ ἐκέρδιζε.

Μὰ εἶχε ἕνα «προαίσθημα» ἀπόψε, διαβολεμένο!

«Φαίνεται, πῶς ἡ ἰδέα ἐκείνη, ποῦ τοῦ καρφώθηκε γιὰ καλά, πῶς ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ πλουτίσῃ, τὸν ἔκανε, ὅπως κάθε τέτοια ἰδέα στὴν ἀρχή, τολμηρὸ κι' αἰσιόδοξο.

Τὴν ἄλλη φορὰ ἦταν δειλός, διδακτικός, ἔτρεμε μὴ χάσῃ. 'Απόψε τίποτα! Οὔτε στιγμὴ τοῦ πέρασε ἡ σκέψη πῶς κινδύνευε ὅλη του ἡ περιουσία,—καὶ τὸ εἰκοσιπεντάρικο τῆς Πόπης μαζύ. Ἔβγαλε μερικὰ πεντόδραχμα καὶ τὰ ἔβαλε ὅλα.

Περίεργο πρᾶγμα! Τὰ κέρδισε!

Τὰ ξαναβάζει πάλι ὅλα γιὰ ὅλα καὶ τὰ ξανακερδίζει!

'Η παρέα του ἄρχισε νὰ γελᾷ δυνατά.

—Μάζευε! τοῦ ἔλεγε ὁ 'Αναστασάκης, ποῦ ξαναβρῆκε τὴν εὐθυμία του.

—Κι' οὔτε τοῦ παπᾶ! πρόσθεσε ὁ Νάσος.

Ξεθαρρεύτηκαν κι' αὐτοὶ καὶ πετοῦσαν στὸ τραπέζι πεντόδραχμα. Καὶ γέλια κάθε φορὰ ποῦ σήκωναν διπλᾶ, γέλια!..

'Ο μπάγκος τοὺς στραβοκύτταζε καὶ μουρμούριζε. Κι' ὅλο ἔχανε αὐτὸς ὅλο ἔχανε...

Δὲν πέρασε μισὴ ὥρα, κι' ὁ Θράσος εἶχε μπροστά του ἕνα μεγάλο σωρὸ φίσες καὶ χαρτιά, ποῦ δὲν τὰ μετροῦσε γιὰ γοῦρι.

—Καινούργιος μπάγκος! εἶπε ὁ ξεπεσμένος ἄρχοντας· τρακόσιες δραχμές!

—'Α σβάλ! φώναξε ὁ Θράσος, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ κέρδος.

'Ο 'Αναστασάκης χλώμιασε. 'Ο Νάσος κινοῦσε τὸ κεφάλι του. 'Ο Τσαγγαράκης ὅμως καὶ ὁ Θεοφανίδης ξακολουθοῦσαν νὰ γελοῦν: Δὲ βαρυέσαι! Πάλι θὰ κερδίσῃ.

Καὶ νά τω! 'Ανοίγει τὰ πρῶτα φύλλα,—ἐννηάρι. 'Ανοίγει τὰ δεύτερα,—ὀκτάρι.

—Φώρα!

—Σταθῆτε, εἶπε ὁ μπάγκος, εἶμαι κ' ἐγώ!...

'Αλλὰ μόλις ἄνοιξε τὰ φύλλα του τὰ πέταξε χωρὶς νὰ τὰ δείξῃ κανενὸς. Συγχρόνως πέταξε καὶ τὴς τριακόσιες δραχμὲς στὴ θέση τοῦ Θράσου. —

'Η παρέα ἀλάλαξε. 'Ο 'Αναστασάκης μάλιστα, ποῦ τοῦ ἔφτασε ἡ ψυχὴ στὸ στόμα, σπαρτάριζε τώρα.

—Ἄ, μὰ κύριοι! διαμαρτυρήθηκε ὁ χαμένος· δὲν εἶναι παιχνίδι αὐτὸ! μᾶς πήρατε τὸ κεφάλι.

—Τότε λοιπόν, εἶπε ὁ Θράσος, ἀφοῦ σᾶς ἐνοχλοῦμε, καληνύχτα σας! Καὶ σηκώθηκε, μαζεύοντας τὰ λεπτά του.

—Δίνε του, μὴ σοῦ τὰ ξαναπάρουν! τὸν ἐνεθάρρυνε πίσω του ὁ Νάσος.

—Ὄχι, τρελλάθηκα! ψιθύρισε ὁ Θράσος.

—Ἄ, μὰ μὲ συγχωρεῖτε, φώναξε ὁ μπάγκος· δὲν εἴπαμ' ἔτσι! Πάει, νὰ μᾶς πάρετε τόσα λεπτὰ καὶ νὰ φύγετε;

—Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν τὰ κλέψαμε! ἀποκρίθηκε πεισματωμένος ὁ Θράσος.

Καὶ χωρὶς ἄλλη λέξη, βγῆκε ἔξω, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν παρέα του.

Κατέβηκαν στὴν Ὁμόνοια. Τὸ μεγαλείτερο καὶ τὸ πειὸ λουσᾶτο καφενεῖο ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, τοῦ Χαραμῆ, ἀγρυπνοῦσε ἀκόμα μὲ τὰ μισά του φῶτα ἀναμμένα. Οἱ φίλοι μας μπῆκαν στὴν κομψὴ σάλα κι' ἀραδιάστηκαν σὲ δυὸ ἀναπαυτικοὺς καναπέδες, μπροστὰ σ' ἕνα τραπεζάκι μὲ μάρμαρο κοκκινωπό.

—Ἐδῶ μάλιστα! ἔλεγε κατευχαριστημένος ὁ Ἀναστασάκης· ἐδῶ κάθεται κανεὶς...ὄχι νὰ μοῦ λέτε στὸ βρωμοπατσατζίδικο!..

—Εἶναι, καϋμένε, ποῦ εἶσαι κερδισμένος κι' ὅλα τώρα σοῦ φαίνουνται ὡραῖα! ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος.

Καὶ στὸ γκαρσόνι ποῦ εἶχε πλησιάσει νυσταγμένο, παράγγειλε:

—Οἱ καφέδες τῶν κυρίων καὶ ὁ δικός μου...νὰ γίνουν ὅλοι τσοκολάτες μ' αὐγὸ καὶ μὲ τζουρέκι!

Κι' ἀφοῦ ἔφυγε τὸ γκαρσόνι μ' ἕνα μορφασμὸ ποῦ ἔμοιαζε χαμόγελο, ὁ Θράσος ἐξακολούθησε:

—Τώρα λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε τὰ πλούτη μας!

Ἔβγαλε ἀπ' ὅλες τὶς τσέπες του ζαρωμένα χαρτονομίσματα, τὰ ἴσιασε καὶ τὰ μέτρησε. Ἦταν ἑφτακόσιες πενῆντα δραχμὲς ἀκριβῶς. Ἔξω καμμιὰ ἑκατοστὴ, ἡ δικές του, ἐκέρδισε ἴσια μ' ἑξακόσιες πενῆντα!

—Μωρέ, τί ἰδέα ποῦ τὴν εἶχε ἀπόψε νὰ πάῃ νὰ παίξῃ! Σὰ νὰ τῶξερε!

—Τὸ προαίσθημά σου σὲν σ' ἐγέλασε καθόλου! τοῦ εἶπε ὁ Νάσος.

—Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς ἓν ἄλλο ποῦ ἔχω τώρα!

—Τί; ρώτησε ὁ 'Αναστασάκης· τρομαγμένος· θὰ πᾶμε κι' ἀλλοῦ;

—'Απόψε, ὄχι! εἶπε ὁ Θράσος χαμογελῶντας· ἄλλες βραδυὲς ὅμως θὰ πηγαίνουμε παντοῦ...Λοιπὸν, κύριοι, ἔχω τὸ προαίσθημα, πῶς ἀπὸ σήμερα ἄνοιξε ἡ τύχη μου! Θὰ εἶμαι πλούσιος καὶ τὸ πορτοφόλι μου θὰ εἶναι πάντα γεμᾶτο, ἔτσι ὅπως τὸ βλέπετε τώρα. Κι' ἔχωνε τὰ χαρονομίσμαα σὸ πορτοφόλι του, ποῦ πῆγε νὰ σκάσῃ.

Βγάλ τα, τοῦ εἶπε ὁ 'Αναστασάκης, δὲ χωροῦν...καὶ δός μου μὲνα τὰ μισά, νὰ σοῦ τὰ φυλάξω, κακόμοιρε, μὴν τὰ χαλάσῃς ὅλα σὲ τρεῖς ἡμέρες!

'Ο Θράσος ἀπόρησε πολύ.

—Μὰ δὲ σᾶς εἶπα; ψιθύρισε. Δὲ μὲ πιστεύετε; Πρὶν τελειώσουν αὐτά, θὰ ἔχω ἄλλα τόσα! Μὴ σᾶς νοιάζῃ Τὴν τσοκολάτα μας τώρα!

Μιλοῦσε σὰ μεθυσμένος. Οἱ φίλοι του ὅμως θαμπωμένοι κι' ἀπὸ τὸ κέρδος, πίστευαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ πῶς ἀλήθεια αὐτὸς ὁ Θράσος ἦταν προωρισμένος γιὰ μεγάλα...Ὅλα του τὰ θαύμαζαν. Καὶ πρὸ πάντων τὴ δύναμη τοῦ χαρακτῆρά ποῦ εἶχε δείξῃ μὲ τὴν 'Αφροδίτη. 'Ενόμιζαν πῶς ἦταν χαμένος γιὰ πάντα. Καὶ νά τος ἄξαφνα ἐλεύθερος, σωσμένος, εὐτυχισμένος, ὅλος χαρά. Οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν τὴ θυμήθηκε ἀπόψε! Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν μίλησε γι' αὐτή!

—Μπράβο του τοῦ Θράσου!.

...Πῆραν ἕν' ἁμάξι ἀπὸ τὴν 'Ομόνοια καὶ στριμώχτηκαν μέσα κι' οἱ πέντε, νὰ γυρίσουν πειὰ στὰ «σπιτάκια τους». Εὐτυχῶς ποῦ ἡ νυκερινὴ δροσιά ἦταν ἀδύνατη καὶ μποροῦσαν νὰ τῶχουν ἀνοιχτό. Πήγαιναν «σὰν πασχαλινοί μπακαλόγατοι», ὅπως ἔλεγε ὁ Νάσος, φιλοξενῇ» τὸν Τσαγγαράκη.»

Ὅλα τὰ «σπιτάκια» ἦταν στὴ Νεάπολη. Πέρασαν λοιπὸν πρῶτα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σόλωνος καὶ ξεφόρτωσαν τὸν 'Αναστασάκη, «ποῦ ἔπιανε τόπο γιὰ δυό». Ἔπειτα ἀνέβηκαν στὴν ὁδὸν 'Ιπποκράτους καὶ ἄφησαν στὴν πανσιόνα του τὸ Θεοφανίδη, ποῦ ἀπόψε εἶχε ξεχάσει τὸ κλειδί κι' εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τοῦ ἀνοίξουν τέτοια ὥρα. 'Από 'κεῖ μπῆκαν στὴν ὁδὸν 'Αραχώβης, «γιὰ νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ τέλους κι' ὁ ταλαίπωρος ὁ Νάσος, ποῦ κοιμοῦνταν κάθε βράδυ μὲ τὴς κόττες...» Καὶ τέλος γύρισαν στὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη, ποῦ «εἶχε τὴν τιμὴ νὰ φιλοξενῇ» τὸν Τασγγαράκη.»

Ἔτσι ὁ Θράσος τελείωσε τὰ πειράγματά του κι' ἔμεινε μόνος

στ' ἀμάξι. Κοίτταξε τ' ὡρολόγι του, Τέσσαρες καὶ τέταρτο. «Λαμπρά!.»

Ὁ ἀμαξᾶς εἶχε ἀκούσει πῶς θὰ τὸν γύριζε στὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας καὶ τραβοῦσε πρὸς τὰ κάτω. Ἀλλ' ἅμα πλησίασαν στὴ διασταύρωση μὲ τὴν ὁδὸν Ἀραχώβης, ὁ Θράσος τοῦ φώναξε.

—Δεξιά! Καὶ τράβα ὥς νὰ σοῦ πῶ νὰ σταθῇς.

Ι'.

Ἕνα-δυὸ τετράγωνα πρὶν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἀφροδίτης, φώναξε:

—Στάσου ἐδῶ!

Πήδησε κάτω, ἔδωσε τοῦ ἀμαξᾶ ἕνα πεντόδραχμο καὶ ξεκίνησε σιγά-σιγά...Μὰ ὅταν δὲν ἀπεῖχε παρὰ λίγα βήματα, βέβαιος πειὰ πῶς στὴ νυκτερινὴ ἐκείνη ἐρημιά δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε μάτι ἀνθρώπου, ἔτρεξε γρήγορα, ἔσπρωξε τὴν ξώπορτα ποῦ ἔμενε πάντ' ἀνοιχτή, καὶ χώθηκε στὴν αὐλίτσα.

Ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη ἕνα κλειδί: Τὸ κλειδὶ ποῦ τοῦ τὸ εἶχε δώσει ἡ Ἀφροδίτη τὸ δειλινό, γιὰ νὰ πάῃ τὴ νύχτα...

Ὅσο μπορεῖς πειὸ ἀργά, τοῦ εἶχε 'πῇ, γιὰ νὰ κοιμοῦνται ὅλοι στὴ γειτονιά...»

Ἔτσι βέβαια θὰ πήγαινε ὡς τὰ χθὲς κι' ὁ Ψιμάρης...'Αλλὰ τί τὸν ἔννοιαζε τώρα...

Σιγὰ-σιγὰ ξεκλείδωσε τὴν πόρτα, τὴν ξανάκλεισε ἀπὸ μέσα, ἔβαλε καὶ τὸ σύρτη, κατὰ τὴν ὁδηγία ποῦ εἶχε, κι' ἄρχισε νἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα στὰ σκοτεινά...

Μὲ τὴς μύτες, σὰν τὸν κλέφτη, πέρασε καὶ τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους χωρὶς κανένα κρότο,—ἕνα ἐλάχιστο τρίξιμο ποῦ ἔκανε τὸ πάτωμα, μόνο αὐτὸς θὰ τὸ ἄκουγε,—ἔσπρωξε τὴν ἁπλῶς γυρμένη πόρτα τῆς σάλας καὶ μπῆκε.

Ἡ σάλα εἶχε δυὸ πόρτες ἀκόμα· ἀπὸ τὴ μιὰ τὴ μεγάλη, ἔμπαιναν στὴν τραπεζαρία· ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴ μικρή, στὴν κάμαρα τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ Θράσος τράβηξε ἴσια σ' αὐτή. Καὶ σιγά, πολὺ σιγά, κτύπησε μὲ τὸ δάκτυλο τὸ πορτόφυλλο.

Μιλά! Ξανακτυπᾷ λίγο δυνατώτερα,—τίποτα!

«Θὰ κοιμᾶται, σκέφθηκε· παράργησα...δὲν μποροῦσε νὰ μὲ περιμένῃ...»

Κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε.

Ἕνα κερί ἔκαιγε στὴν τουαλέττα, φτασμένο ὡς τὸ σαμτάνι. Κι' ἕνα κόκκινο καντηλάκι, κρεμασμένο στὴ μέση, τσιτσίριζε, ἕτοιμο κι' αὐτὸ νὰ σβύσῃ.

Καὶ στὴ διπλῆ, τρεμουλιαστὴ αὐτὴ λάμψη, ποῦ ἔδειχνε ὅλη τὴν κάμαρα σὰ μὲ μιὰ κίνησι, λές κι' ἔκανε σεισμός,—ὁ Θράσος ἀντίκρυσε τὴν 'Αφροδίτη.

—Καθισμένη στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ καὶ γυρμένη σ' ὄρθιο μαξιλάρι, κοιμώταν.

Ἔτσι θὰ εἶχε ἀποκοιμηθῇ, ἐνῷ τὸν περίμενε. Κι' ἀπὸ τὸ βαθὺ πρωτοῦπνι δὲν τὴν ξύπνησε οὔτε ἡ πόρτα ποῦ ἔτριξε, οὔτε τὰ βήματα τοῦ Θράσου στὸ γυμνὸ πάτωμα. Γιατί, τώρα μὲ τὴ ζέστη, μόνο ἕνα μικρὸ χαλάκι, μπροστὰ στὸ κρεββάτι, εἶχε ἀφήσει ἡ 'Αφροδίτη, καὶ σ' αὐτὸ πατοῦσε μὲ τὸ ἕνα της πόδι ποῦ τὸ ἄλλο τὸ καβαλίκευε μετέωρο, κρεμαστό.

Ἦταν μὲ τὸ μεσοφούστανο, ἀπὸ μπλὲ σατέν, μὲ μιὰν ἄσπρη καμιζόλα, ποῦ τὴ στόλιζαν δανδέλλες καὶ κορδελλάκια γαλάζια, μὲ τὰ γοβάκια της καὶ τὶς μεταξωτές της κάλτσες, ἐπίσης γαλάζιες. 'Αλλὰ τὸ μεσοφούστανο ἦταν ἀνασηκωμένο ὡς τὰ γόνατα, ἡ καμιζόλα της ξεκούμπωτη στὸ στῆθος ὡς τὸ κορδονάκι τῆς φανέλλας, καὶ τὸ πλατὺ μανίκι τοῦ ἑνὸς χεριοῦ, ποῦ τὸ εἶχε ψηλὰ στὸ μαξιλάρι, πεσμένο σχεδὸν ὡς τὴ μασχάλη.

Αὐτὴ τὴ στάση δὲν τὴν εἶχε διαλέξει βέβαια, κι' ἡ προκλητική της γύμνια ἦταν ἀπὸ κινήματα, ποῦ θὰ εἶχε κάμει στὸν ὕπνο της χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. 'Αλλὰ ἡ ἐντύπωση τοῦ Θράσου ἦταν καταπληκτική. Πρώτη φορὰ ποῦ ἔβλεπε τὴν 'Αφροδίτη ἔτσι ὡραία. Πρωτήτερα μάλιστα οὔτε θὰ φανταζόταν πῶς μποροῦσε νἄναι τόσο πολύ...'Εκεῖνα τὰ κλειστὰ μάτια πρὸ πάντων, μὲ τὰ γραμμένα φρύδια καὶ τὶς μακρηὲς βλεφαρίδες, ἔδιναν μιὰ τέτοια ἠρεμία κι' ἀγγελικὴ γλύκα στὸ κανονικό πρόσωπό της, ποῦ τοῦ γεννοῦσε τὴν ἔκσταση, Τὸ στῆθος ὅμως καὶ τὸ γυμνὸ ἀνασηκωμένο μπράτσο κι' ἡ κρεμαστὴ γάμπα, ὤ, τί ἄγρια τοῦ ξυπνοῦσαν τὸν πόθο!...

—'Αφροδίτη! τῆς φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή.

'Εκείνη οὔτε κουνήθηκε. Μιὰ στιγμὴ μόνο ἀνάσανε βαθύτερα...

'Ο νέος ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα καὶ στάθηκε κεῖ λίγες στιγμὲς, νὰ τὴν κυττάξῃ...Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ περισσότερο. Ἔτρεξε μὲ ὁρμὴ ὡς τὸ χαλάκι, τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὶς μασχάλες

καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὸ στόμα της μὲ παραφορά. Κι' ἐπειδὴ φοβήθηκε μὴν τρομάξῃ στὸν ὕπνο της καὶ φωνάξῃ, ἔκαμε τὸ φιλί του ἀκόμα πειὸ βαθύ, ἀκόμα πειὸ δυνατό, γιὰ νὰ χρησιμέψῃ καὶ σὰ φίμωτρο, ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ τὸν καταλάβαινε καὶ θὰ ἡσύχαζε.

Δὲν ἄργησε. Ἡ Ἀφροδίτη ξύπνησε, ἀνανοήθηκε, συνῆλθε· καὶ πρὶν τὸν σφίξῃ μὲ τὰ δυό της χέρια, τοῦ ἔδειξε τὸ ξύπνημά της μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴ φλόγα τοῦ ἐρωτικοῦ της φιλοῦ.

—Ἦρθες, χρυσέ μου;.. τοῦ ἔλεγε, ἐνῷ ὁ νέος ροφοῦσε τὰ λόγια της μὲ τὰ φιλιά. Μὰ γιατί ἄργησες τόσο; Δὲν εἴπαμε πάλι νὰ ξημερώσῃ!...

* * *

Τὸ πρωΐ, στὶς ἕντεκα, ἦταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι καὶ τἄλεγαν: Ἅμα θἄφευγε τώρα ὁ Θράσος, θὰ πήγαινε ἴσια στὸ ξενοδοχεῖο, θὰ μάζευε τὰ πράμματά του, θὰ τὰ φόρτωνε σ' ἕν' ἁμάξι καὶ θὰ κουβαλοῦσε στῆς Ἀφροδίτης. Θὰ τοὔδιναν μιὰ κάμαρα, θὰ τὸν ἔπαιρναν «οἰκότροφο». Ἄ, ἔτσι θὰ ἦταν ὡραῖα!.. Ἀχώριστοι πειά, σὰν ἀληθινὸ ἀντρόγυνο...Γιὰ τὴ διατήρησή του θὰ πλήρωνε στὴν Ἀρλετάκαινα διακόσιες δραχμὲς τὸ μῆνα,—δὲν εἴπαμε πῶς ὁ Θράσος, μὲ τὸ νοῦ του πάντα, ἦταν τώρα πλούσιος;—ἀλλὰ τὴν εὐτυχία του θὰ τὴν εἶχε χάρισμα, γιατί αὐτὴ ἦταν ἀξετίμωτη...

—Ὁ πατέρας σου ὅμως; τὸν ρώτησε ἡ Ἀφροδίτη. Τί θὰ πῇ ἅμα μάθῃ πῶς ἄλλαξες πάλι σπίτι;..

—Δὲ βαρυέσαι!....ἔκαμε ὁ Θράσος.

—Ναί, μὰ μοῦ εἶπες πῶς καὶ τὴν ἄλλη φορά, ποῦ ἔφυγες ἀπὸ τῆς κυρίας Ἀργυρώς, μὲ τὸ γέρο εἶχες ντράβαλα.

—Ἂς κάνῃ ὅ,τι θέλει! Τώρα πειὰ δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκη!

—Καλά· κι' ἂν σοῦ κόψῃ τὸ ἐπίδομα; Μοῦ εἶπες πῶς τοῦ τσιμπᾷς τριακόσιες τὸν μῆνα, χωριστὰ τὰ ἔκτακτα...

—Ἂς μοῦ τὸ κόψῃ! Τώρα ποῦ ἔχω ἐσέ...

—Βέβαια, δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε νὰ πεθάνῃς τῆς πείνας, χά, χά!.. Μὰ θὰ καταδεχόσουν νὰ σὲ τρέφῃ ἡ...πεθερά σου;

—Καλέ, τί λές! Ἀστειεύεσαι; Γιὰ ἰδὲς λιγάκι ἐδῶ!

Κι' ἔσκυψε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἅρπαξε τὸ σακκάκι του ἀπὸ τὴν καρέκλα, ἔβγαλε τὸ φουσκωμένο του πορτοφόλι καὶ τῆς ἔδειξε μιὰ στιγμὴ τὸ μάτσο τῶν χαρτονομισμάτων.

—Ἄ!.. Ζωηρὴ εὐχαρίστηση ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπο τῆς Ἀφροδίτης. Δὲν φανταζόταν ποτὲ πῶς ὁ Θράσος εἶχε τόσους παράδες...Ἀλήθεια, καλὲ, ἦταν ἀνεξάρτητος; Μὰ πῶς;

—Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἔχεις ἀνάγκη τὸν πατέρα σου, τοῦ εἶπε, δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ πᾷς στὴν Πάτρα τὸ καλοκαῖρι!

—Μ' αὐτό ἐννοεῖται! κι' ἂν τῶχα στὸ νοῦ μου, τῶβγαλα ἀπὸ χτὲς τὸ ἀπόγευμα...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κτύπησε μὲ διάκρισι ἡ πόρτα.

Ἦταν ἡ δουλίτσα, ποῦ ἔφερνε σ' ἕνα δίσκο δυὸ φλυτζάνια καφὲ μὲ γάλα, καὶ φρυγανιὲς ἀλειμμένες μὲ βούτυρο.

Δὲν εἶχε προηγηθῇ καμμιὰ παραγγελία. Φαίνεται ὅμως πῶς ἡ δουλίτσα δὲν ἤξερε τὴν ἀλλαγή. Γιατί μόλις εἶδε τὸ Θράσο, ἐκεῖ ποῦ περίμενε νὰ ἰδῇ τὸν Ψιμάρη, ἔβγαλε, χωρὶς νὰ θέλῃ, μιὰ μικροῦλα κραυγή.

—Ἔλ' ἀνόητη! τὴ μάλωσε ἡ Ἀφροδίτη. Ἄφησέ τα στὴν καρέκλα καὶ πήγαινε! Κι' ἀφοῦ βγῆκε ἡ δουλίτσα, εἶπε στὸ Θράσο:

—Ξέρεις, αὐτὴ τὴν ἔχουμε ἀπὸ μικρή, σὰν παιδί μας. Εἶναι τῆς ἐμπιστοσύνης. Στόμα ἔχει καὶ μιλιὰ δὲν ἔχει.

Ἤπιαν τὸ γάλα τους στὸ κρεββάτι, κάθησαν ἀκόμα λίγο κι' ἔπειτα σηκώθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ ντύνουνται μὲ χίλιες τρέλλες...

Ἄξαφνα, ὁ Θράσος εἶδε τὸ βραχιόλι ποῦ τῆς ἐχάρισε, ξεχασμένο, πεταμένο σχεδὸν σὲ μιὰν ἄκρη τῆς τουαλέττας καὶ θυμήθηκε τὴν Πόπη...Ἄ! ἔπρεπε νὰ τρέξῃ, νὰ τῆς στείλῃ πίσω τὰ λεπτά της, τώρα ποῦ ἦταν πλούσιος, νὰ τῆς ἀγοράσῃ κι' ἕνα βραχιόλι καλλίτερο...Εὐθύς σήμερα, χωρὶς ἄλλο!...

Ἔπειτα ὅμως συλλογίσθηκε πῶς ἂν μποροῦσε νὰ τῆς γύριζε τὸ ἴδιο, θὰ ἦταν προτιμότερο..Καὶ τοῦ ἦλθε νὰ παρακαλέσῃ τὴν Ἀφροδίτη νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

Ἀνοησία! Σὰν θὰ τὸν ρωτοῦσε τί τὸ ἤθελε, τί θὰ τῆς ἔλεγε; Μποροῦσέ ποτε νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλήθεια; Κι' ἀπὸ τὸ νὰ πλάσῃ ἕνα ψέμμα ἐκείνη τὴ στιγμή, τοῦ ἦλθε εὐκολώτερο...νὰ τὸ κλέψῃ ἁπλούστατα!

—«Μπᾶ! γιατί ὄχι;» συλλογιζόταν ἐνῷ ἔδενε τὴ γραβάτα του μπροστὰ στὸν καθρέφτη κι' ἔβλεπε τὸ κόσμημα στὴν ἄκρη τῆς τουαλέττας, χαμένο μέσα σὲ χίλια μικροπράγματα. «Ὁ Κύριος τὸ ἔδωκε, ὁ Κύριος τὸ ἀφεῖλε...»

Φαντάστηκε τὴ σκηνοῦλα, ποῦ θὰ εἶχε ἀπόψε ἢ αὔριο μὲ τὴν 'Αφροδίτη

—Ἄχ, καϋμένε! τί ἔπαθα! Ἔχασα τὸ βραχιόλι ποῦ μοῦ χάρισες!..

«—Μπᾶ καὶ γιαυτό μοῦ σκάζεις;... Ἂς το νὰ χαθῇ καὶ νὰ πᾶμε νὰ διαλέξῃς ἕν' ἄλλο, ὅποιο σ' ἀρέσει!»

Ὡραῖα!

Καὶ μὲ τὴν εὐκολία, ποῦ εἶχεν ἀποκτήσει, χωρὶς τὴν ἐλαχίστη τώρα συγκίνηση, πῆρε μὲ τρόπο τὸ βραχιολάκι καὶ τὸ ἔχωσε πάλι στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του.

'Αποχαιρέτησε τὴν 'Αφροδίτη, ἐνῷ κτυποῦσε μεσημέρι.

—Λοιπόν, τὸν ρώτησε στὴ σκάλα, νὰ σοῦ ἑτοιμάσουμε τὴν κάμαρα;

—Ναί, ναί, τῆς ἀποκρίθηκε· κι' ἂν προφτάσω, κουβαλιέμαι σήμερα. Εἶδεμὴ αὔριο, χωρὶς ἄλλο. 'Ορεβουάρ τὸ βράδυ.

* * *

Πῆρ' ἕν' ἁμάξι καὶ πῆγε ἴσια στῆς Πασχάλαινας.

Οἱ ἄλλες ὅλες κρύφτηκαν μόλις ἄκουσαν πῶς εἶναι ὁ Θράσος. Καὶ μόνη ἡ Πόπη τὸν δέχτηκε μὲ χαρά, τὸν ἀνέβασε γελῶντας καὶ τὸν ἔμπασε στὴν καμαροῦλά της.

—Ἔλαβες τὸ γράμμα μου; τοῦ ἔλεγε. Καὶ δὲ μοῦ θύμωσες; Μπράβο!...

—Μπᾶ! καὶ γιατί νὰ σοῦ θυμώσω; τῆς ἀπαντοῦσε μὲ γέλοια. Ἐπειδὴ μὲ πῆρες...γιὰ κλέφτη; Μὰ καθεμιὰ στὴ θέση σου...

—Καλά τώρα! ἄφησέ τ' αὐτά! Φτάνει ποῦ δὲ μοῦ θύμωσες..Ἔλα!.

—Ὄχι, πές μου πρῶτα...ποιὸς σοῦ εἶπε;...

Κι' ἡ Πόπη ποῦ βιαζόταν νὰ τὸν φιλήσῃ, ὡμολόγησε γρήγορα:

—Ὁ Γιῶργος!

—Τὸν κατεργάρο!.. Σὲ γέμισε ψευτιές!..Καὶ πίστεψες ἐσύ πῶς θὰ σοὔκλεβα τὸ βραχιόλι σου, γιὰ νὰ τὸ χαρίσω τοῦ κοριτσιοῦ μου;

—Γιατί μοῦ τῶκλεψες λοιπόν;

—Νά, ἔτσι γι' ἀστεῖο...μιὰ φάρσα, γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ κάνῃς. Φιλοσοφία χρειαζόταν, καϋμένη, νὰ τὸ καταλάβῃς;

Ἡ Πόπη κοκκίνισε. Εἶχε χάζι νἄταν ἔτσι!..Καὶ ψιθύρισε:

—Μοῦ τῶφερες;.. Δός μου το νὰ τελειώνῃ!

——Μὰ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ δυστύχημα! φώναξε ὁ Θράσος. Δὲν τὄχω πειά. Τὸ ἔχασα! Σοῦ ὁρκίζουμαι...Νά, θὰ ἔκανα νὰ βγάλω τὸ μαντῆλί μου ἀπὸ τὴν τσέπη μου, καὶ θὰ μοὔπεσε στὸ δρόμο. Καὶ

νὰ ἰδῇς ποῦ εἶχα σκοπό...Μὰ τί; δὲν τὸ πιστεύεις πῶς τῶχασα, θᾶταν κανένα ἀδύνατο πρᾶγμα νὰ τὸ χάσω;..

—Ἀφοῦ τὸ λὲς..τὸ πιστεύω...εἶπε μὲ μισὸ στόμα ἡ Πόπη.

Καὶ μελαγχόλησε φοβερά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισε πῶς ἀλήθεια ὁ Θράσος τῆς ἔφερνε τὸ βραχιόλι καὶ πῶς μποροῦσε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ στὴ συνείδησή της ἀπὸ τέτοια κατηγορία·—καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ τώρα νὰ τῆς λέῃ ἕνα ψέμμα τόσο χοντρό, τόσο ἄτεχνο, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πρόστυχη κλεψιά του; Κρῖμα στὸ νέο! Ἀπελπισία! ...

Τὸ προσωπάκι της ἔδειξε μιὰ τέτοια ἔκφραση πόνου, ὥστε ὁ Θράσος τὴ λυπήθηκε.

Κι' ἔβαλε ἄξαφνα τὰ γέλια.

—Ἔ, τῆς φώναξε γελῶντας· ἐδῶ τὸ ἔχω, Πόπη. Νάτο!

Κι' ἔβγαλε τὸ βραχιόλι καὶ τὸ κράτησε κρεμαστὸ μπροστὰ στὰ μάτια της.

Ἡ ἔκπληξη, ἡ χαρά τοῦ κοριτσιοῦ ἦταν τόση, ὥστε τὸ κοίτταζε μόνο, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸ ἀγγίξῃ. Τῆς φαινόταν πῶς ἦταν ψέμματα, ὄνειρο, καὶ πῶς ἂν τὸ ἄγγιζε, θὰ χανόταν σὰν καπνός.

—Τὸ βλέπεις; τῆς ἔλεγε ὁ Θράσος· τὸ γνωρίζεις; Νά, αὐτὴ τὴ σουρπρίζ ἤθελα νὰ σοῦ κάμω! Τώδωσα στὸ χρυσικό μου καὶ σοῦ τὸ καθάρισε, σοῦ τὸ ἔβαψε, καὶ τοῦ πέρασε αὐτὰ τὰ ρουμπινάκια. Δὲν εἶναι ὡραῖο;

Καὶ διὰ μιᾶς ἡ Πόπη συνῆλθε. Πρὶν τελειώσῃ τὰ λόγια του ὁ Θράσος, τοῦ τὸ ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ὥρμησε ἔξω, φωνάζοντας μὲ μιὰν ἀπερίγραπτη παραφορὰ χαρᾶς:

—Μαμμά!... Λόπη!... Μαμά!...Ὁ Θράσος μοὔφερε τὸ βραχιόλι μου...Μοῦ τὸ εἶχε πάρει γιὰ νὰ τοῦ βάλῃ ρουμπίνια! Νά το!.. ἰδέστε το!...

Σιγά-σιγὰ ἡ φωνή της χανόταν στ' ἀπὸ μέσα δωμάτια, ἐνῷ ὁ Θράσος ἔτριβε τὰ χέρια....

Ἔπειτα ἡ φωνὴ τῆς Πόπης ἀκούστηκε πάλι στὴ σκάλα καὶ σὲ λίγο ἦταν πίσω στὴν καμαροῦλά της. Μὲ τὴν ἴδια παραφορὰ ἐρχόταν ν' ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ καταφιλήσῃ τὸ Θράσο, ποῦ τὸν ὑπωπτεύθηκε, ποῦ τὸν ἀδικόβαλε, ποῦ τὸν ἔβρισε, ποῦ τὸν ἐπρόσβαλε, ποῦ ἔφτασε νὰ τοῦ στείλῃ ἀκόμα καὶ λεφτά!.. Μ' ἀλήθεια, θὰ τὴ συγχωροῦσὲ ποτε γι' αὐτά; Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ Θράσος δὲν ἤξερε πειὰ πῶς νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Καὶ τῆς ὥρκιζότανε πῶς στὸ γράμμα της ἐκεῖνο, τὸ δῆθεν προσβλητικό, δὲν εἶδε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἀγάπη καὶ καλωσύνη. Στὸ τέλος τῆς εἶπε:

—Τὸ κακὸ εἶναι καϋμένη, ποῦ ἔχασα καὶ τὸ εἰκοσιπεντάρικο ποῦ μοῦ ἔστειλες.

—Μὰ δὲν τῶδωσες τοῦ Ἀναστασάκη;

—Τοῦ ἔδωσα ἕν' ἄλλο... Τὸ δικό σου τὸ εἶχα στὸ πορτοφόλι μου, σὲ μιὰ θέσι ξεχωριστή. Σήμερα τὸ πρωῒ ἀνοίγω νὰ τὸ πάρω καὶ δὲν τὸ βρίσκω. Εἶχε γίνῃ ἄφαντο! Στὴ θέσῃ του ὅμως εἶχε ἀφίσει αὐτὸ τὸ ἑκατοστάρικο...!Πάρ' το. Τόκος μιὰ φορά, ἔ;

Τώρα πειὰ ἡ Πόπη πείσθηκε στὴν ἐντέλεια πῶς δὲν εἶχε στὴν καρδιά του οὔτε ἴχνος θυμοῦ γι' αὐτή. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ δεχτῇ τὸ ἑκατοστάρικο.

—Τέτοιο τόκο, ἔλεγε, δὲν παίρνει οὔτε ὁ Δ....! (Ἕνας διάσημος τοκογλύφος τῆς ἐποχῆς).

Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Θράσος τῆς ὡρκίσθηκε πῶς θὰ τῆς θύμωνε γιὰ πάντα, ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ φυλάξῃ στὸ συρταράκι τῆς τουαλέτας της.

—Ἔτσι ντέ! ἔκαμε ὁ Θράσος· καὶ ποῦ εἶσαι; Ἄνθρωποι εἴμαστε. Ἂν μοῦ χρειασθῇ καμμιὰ φορά, μοῦ τὸ ξαναδίνεις...

Μόνο τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ ἔφευγε, ἡ Πόπη τὸν ρώτησε, ἂν ἦταν ἀλήθεια αὐτὰ ποῦ τῆς εἶπε ὁ Γιῶργος γιὰ τὸ κορίτσι.

—Ναί, καϋμένη Πόπη, ὡμολόγησε ὁ Θράσος· τὴν ἔπαθα κι' ἐγώ μιὰ φορά· εἶμαι ἐρωτευμένος!

Ἡ Πόπη χλώμιασ' ἐλαφρά. Κι' ἔσκυψε πῶς θὰ σηκώσῃ ἀπὸ κάτω ἕνα χαρτάκι.

—Μὰ τῆς ἀξίζει ἆρά γε; πρόφερε σιγά.

—Δυστυχῶς...τῆς παραξίζει! ἀποκρίθηκε μελαγχολικὰ ὁ Θράσος· ἐμένα μόνο δὲν μ' ἀξίζει...

—Μὰ σᾶς ἀγαπᾷ πολύ;

—Ἔτσι φαίνεται...

Ἡ Πόπη στάθηκε μιὰ στιγμὴ σκεπτική. Ἔπειτα γέλασε μὲ τὴ συνειθισμένη της χαρά, κι' εἶπε τάχα στ' ἀστεῖα, ἐνῷ τὸ ἔλεγε σοβαρώτατα:

—Ἔ, δὲν πειράζει...ὑπομονή! ...Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω!

Καὶ γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ καὶ σ' αὐτὸ ὁ Θράσος, ἄρχισ' εὐθὺς νὰ φωνάζῃ:

—Μαμμά! Λόπη! ἐλᾶτε. Ὁ κ. Θράσος θὰ φύγῃ.

Κι' ἔτρεξαν ὅλες οἱ κρυμμένες νὰ τὸν χαιρετήσουν, ἀκόμα κι' ἡ γρηὰ Ἀρετή, καταχαρούμενη ποῦ τῆς σηκώθηκε μιὰ πέτρα ἀπὸ τὸ στῆθος...

ΙΑ'.

Ἀφοῦ ἔφαγε μονάχος του στοῦ Σπόννεκ,—ἦταν ἕνα καινούργιο ἀριστοκρατικὸ ρεστωράν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ,—, ὁ Θράσος, ποῦ ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴ συνάντησι τῶν φίλων του, πῆγε νὰ ἡσυχάσῃ λίγο στὸ δωμάτιό του.

Δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Νὰ κουβαλήσῃ σήμερα στῆς Ἀφροδίτης, ἢ ν' ἀφήσῃ αὔριο, μεθαύριο; Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε τόσο,—ἐπὶ τέλους τί σήμερα, τί αὔριο,—ὅσο ἓν' ἄλλο: Μὲ τί τρόπο θὰ κέρδιζε χρήματα; πῶς θὰ εἶχε τὸ πορτοφόλι του πάντα γεμᾶτο, ὅπως τὸ ὑποσχέθηκε καὶ στοὺς ἄλλους καὶ στὸν ἑαυτό του; ....Νὰ πήγαινε στὸ Σπυρόπουλο, νὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ καμμιὰ θέσῃ στὸ κατάστημά του; Μὰ τί μισθὸ μποροῦσε νἄχῃ ἐκεῖ, καὶ πόσες ὧρες θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δουλεύῃ;

Νὰ πήγαινε καλλίτερα στὸν πατρικό του φίλο, τὸν Λισγάρα; Αὐτὸς εἶχε τὰ μέσα καὶ θὰ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ τὸν διορίσῃ σὲ κανὲνα Δικαστήριο ἢ Ὑπουργεῖο, σχεδὸν ἀργόμισθο. Μὰ θὰ τῶκανε ὁ τυπικώτατος Λισγάρας, ἂν δὲν ρωτοῦσε πρῶτα τὸν ταγματάρχη;... Νὰ δοκίμαζε κανένα μικρὸ ἐμπόριο, καμμιὰ ἐπιχείρησῃ, μὲ τὰ λίγα χρήματα ποῦ εἶχε; Ἢ καλλίτερα νὰ τὰ ἔπαιζε στὸ χρηματιστήριο;

Τοῦ εἶχαν πῇ πῶς οἱ μεσῖτες, ὅταν πρωτοπαίζῃ κανεὶς, τὸν κάνουν νὰ κερδίζῃ, γιὰ νὰ γλυκαίνεται ἐξ ἀρχῆς καὶ νὰ μπαίνῃ. Ἀλλ' αὐτός, ἅμα ἔβαζε στὸ χέρι ἕνα καλὸ ποσό, θὰ εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ σταθῇ...

Καὶ θυμότανε τὸ λόγο, ποῦ τοῦ εἶχε πῇ μιὰ φορὰ ἕνας Πατρινὸς ἐπιχειρηματίας:

«—Ὅλο τὸ ζήτημα εἶναι νὰ πιάσῃς μιὰ φορὰ μαγιά. Ἔπειτα ζυμώνεις ὅσο θέλεις.»

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρισκόνταν αἱ σκέψεις του, ὅταν ἀκούσθηκε

ἕνα διακριτικὸ κτύπημα στὴν πόρτα. Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, ποῦ ἦταν ξαπλωμένος, εἶπε:

—Ἐμπρός!

Ἦταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου μ' ἕνα μπιλιέτο στὸ χέρι.

Αὐτὸς ὁ νέος γυρεύει νὰ σᾶς ἰδῇ. Νὰ τὸν φέρω μέσα;

Μὲ κάποια ἔκπληξη ὄχι καὶ τόσον εὐχάριστη ὁ Θράσος διάβασε: «Τηλέμαχος Κ. Λαζαρίδης, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, Λεωφόρος Κηφισσιᾶς, ἀρ. ***»

Ὁ μικρὸς ὡραῖος τοῦ Παραδείσου! Μὰ τόσο γρήγορα;

—Ἄς ἔλθῃ, εἶπε. Καὶ σηκώθηκε.

Ὁ Τηλέμαχος, ἀνθηρός, ἀνθοστόλιστος καὶ πάντα τρὲξ-ἀλὰ-μόντ, μπῆκε μ' ἕνα:

—Παρντόν, μὴ σᾶς ἐνοχλῶ αὐτὴ τὴν ὥρα;

—Καθόλου! Ἴσα -ἴσα ποῦ δὲν ἔκανα τίποτ' αὐτὴ τὴν ὥρα κι' ἤθελα μιὰ καλὴ συντροφιά.

—Βλέπετε, ὅτι κρατῶ τὴν ὑπόσχεσή μου. Δὲ θὰ μὲ περιμένατε βέβαια, ἀλλὰ νά, ἐγὼ ἦλθα. Πῶς εἶσθε; πῶς περάσατε ἀπὸ χθές;

Μιλοῦσε μὲ μιὰ προσποιητή, τεχνητή ζωηρότητα, γιὰ νὰ κρύβῃ κάποια συγκίνηση ποῦ φοβόταν μὴ τὸν κάνῃ γελοῖο. Μὲ τὰ ξαναμμένα, τὰ κατακόκκινα μάγουλά του, ἔμοιαζε σὰν κορίτσι οἰκογενείας, ποῦ ἀποφασίζει γιὰ πρώτη φορὰ, νὰ ριψοκινδυνεύσῃ σὲ μιὰ γκαρσονιέρα.

—Καθῆστε, τοῦ εἶπε ὁ Θράσος. Καὶ τοῦ ἔδειξ' ἕνα κόκκινο καναπεδάκι, παληό, ποῦ ἦταν στὴ γωνιά, κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ὁ Τηλέμαχος εἶχε ἀφήσει τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπαστουνάκι του στὸ κρεββάτι καὶ γύριζε, κοιττάζοντας τὸ φοιτητικὸ δωμάτιο.

—Μερσί...Καθῆστε σεῖς...ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ μένω ὄρθιος.. Ὡραία ἡ καμαροῦλά σας...Ἄ, μπᾶ! !..

Εἶχε ἰδῇ τὸ κρανίο στὸ τραπέζι.

—Μὰ τί;..Εἶσθε γιατρός;... Ἄ, τί κρῖμα! ...Κι' ἐγὼ νόμιζα πῶς εἶσθε τῆς Νομικῆς...σὰν καὶ μένα...

—Ὄχι. Γιὰ τὸ φίλο μου, τὸν κ. Τσαγκαράκη, σᾶς εἶπε ὁ Γιῶργος πῶς εἶναι τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς.

—Τί κρῖμα!..Κι' ἔκαμα λόγο γιὰ σᾶς στοὺς γονεῖς μου...Ἀλήθεια, ἔχουν μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ σᾶς γνωρίσουν...Ἐλπίζω

πῶς θὰ κρατήσετε καὶ σεῖς τὴν ὑπόσχεσή σας...Θἄλθετε στὸ σπίτι, δὲν εἶν' ἔτσι;

Εἶχε πλησιάσει τὸ ἰσόγειο παράθυρο, κι' ἔβλεπε ἀντίκρυ τὴ δυτικὴ πλευρά τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ περιβολάκι μὲ τὸ μνημεῖο τῶν Ἱερολοχιτῶν καὶ τῆς γειτόνισσες ποῦ ἄπλωναν ροῦχα, σὲ σχοινιά τεντωμένα ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο τοῦ «ἄλσους».....

—Ἔχετε ὡραία θέα! εἶπε ἀποφασισμένος νὰ βρίσκῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ Θράσου ὡραῖα.

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶχε καθήσει στὸ καναπεδάκι ποῦ ἦταν γιὰ δυό, ὁ μικρὸς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ καθήσῃ κι' αὐτός, ὅσο μποροῦσε πειὸ κοντά του.

Μὲ τὸ χθεσινὸ αἰσθηματικὸ ὕφος, ἄρχισε πάλι νὰ λέῃ στὸ Θράσο γιὰ τὴ φιλία του. Ναί, τὸν εἶχε συμπαθήσει πολύ, μὰ παρὰ πολύ! Ὅλη τὴ νύχτα τὸν συλλογιζόταν, τὸν εἶδε στὸν ὕπνο του, καὶ σήμερα στὸ τραπέζι, μὲ τοὺς γονεῖς του, ἄλλη κουβέντα δὲν εἶχε παρὰ γι' αὐτόν. Ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε: «Μᾶς ἔφαγες πειὰ τ' αὐτιά μὲ τὸν καινούργιο σου φίλο! Φέρε μάς τον ἐπὶ τέλους νὰ τὸν γνωρίσουμε κι' ἐμεῖς». Τὸ κακὸ ἦταν μόνο, ποῦ τοὺς τὸν εἶπε τελειόφοιτο τῆς Νομικῆς. Ἀλλὰ δὲ βαρυέσαι: «Γράψε λάθος».

Ὁ Θράσος ἀνταποκρινόταν ὅσο μποροῦσε εὐγενικώτερα. Ὁ Τηλέμαχος βέβαια δὲν παρουσίαζε γι' αὐτὸν κανένα ἐνδιαφέρο. Τὸν λογάριαζε ὅμως σὰν παιδὶ τῆς ἀριστοκρατίας, ποῦ πάντα τὸν τραβοῦσε. Χάρις στὸν Τηλέμαχο, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ γνωρισθῇ μὲ τὸν ὡραῖο καὶ χρήσιμο αὐτὸ κόσμο. Ἔπειτα ἡ συμπάθεια ποῦ τοῦ ἔδειχνε ὁ μικρὸς, τὸν κολάκευε σὰν ἄνθρωπο καὶ, ὡς ἕνα βαθμὸ τὸν συγκινοῦσε.

Ἀφοῦ εἶπαν κάμποσα, ὁ Τηλέμαχος συλλογίσθηκε πῶς ἡ εὐγένεια τὸν ὑποχρέωνε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Καὶ μὲ μεγάλη του λύπη σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Μ' ἀπὸ τώρα; εἶπε ὁ Θράσος τυπικά.

—Ἀλήθεια; δὲν παρακάθησα; φώναξε ὁ Τηλέμαχος μὲ χαρά. Ἄχ! φοβᾶμαι τόσο μὴ σᾶς γίνω φορτικός..μήπως ἔχετε ἐργασία..

—Μὰ ὄχι σᾶς εἶπα, αὐτὴ τὴν ὥρα εἶμ' ἐντελῶς ἐλεύθερος.

—Ἂν δὲν ἤμουν ἐδῶ, τὶ θὰ κάνατε; πῆτέ μου εἰλικρινῶς.

—Τίποτα... νά, θὰ ἐρρέμβαζα.

—Καὶ τώρα ποῦ θὰ φύγω;..

—Θὰ ντυθῶ λιγάκι καὶ θὰ πάω περίπατο.

Ἄ, τί καλά! πᾶμε μαζύ;

—Εὐχαρίστως...μὰ θὰ μὲ περιμένετε νὰ ντυθῶ.

—Ὅσο θέλετε!...Ἀλλὰ σταθῆτε! μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Δὲν πᾶμε τώρα στὸ σπίτι, νὰ γνωρίσετε τοὺς γονεῖς μου; Τὸ γοργό, ξέρετε..

—Μά....

—Μὴν ἔχετε κανένα δισταγμό! Σᾶς βεβαιῶ, θὰ σᾶς δεχθοῦν μὲ τὴ μεγαλήτερη χαρά. Ἄ, δὲν ξέρετε πῶς κάνουν γιὰ τοὺς φίλους μου!...Ἐλᾶτε, πᾶμε!

Καὶ ὁ μορφασμὸς τοῦ μικροῦ, καθὼς ἔλεγε αὐτά, ἦταν τόσο βαθειὰ παρακλητικός, ὥστε ὁ Θράσος δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ ὑποκύψῃ.

—Καλά, εἶπε, ἀφοῦ ἐπιμένετε...

—Ἄ, λαμπρά! φώναξε ὁ Τηλέμαχος ὅλος χαρά. Καὶ τώρα..ποὺ μπορῶ νὰ πάω, γιὰ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ντυθῆτε;

Ὁ Θράσος χαμογέλασε. Πόσο λίγο ἤξερε ὁ μικρὸς ἀριστοκράτης τὴ φοιτητικὴ ζωή! Ἐνόμιζε, φαίνεται, πῶς ὁ Θράσος εἶχε στὴ διάθεσή του κανένα σαλόνι, γιὰ νὰ περνᾷ τοὺς φίλους ὅταν ντυνόταν.

—Μὰ πουθενά, εἶπε· ἐδῶ θὰ καθήσετε. Ἕνα δωμάτιο μόνο κρατῶ. Ἐπισκέψεις κοριτσιῶν, βλέπετε, δὲν δέχουμαι. Καὶ οἱ ἄντρες μεταξύ μας...

Ὁ Τηλέμαχος κατακοκκίνισε γιὰ τὴν γκάφφα του.

—Ἔχετε δίκηο, ἀποκρίθηκε· μεταξύ μας δὲν πειράζει!

Κι' ἐκάθησε, ἐνῷ ὁ Θράσος ἄρχισε κιόλα νὰ γδύνεται.

Τί κανονικὸ σῶμα ποῦ ἔχετε! τοῦ εἶπε σὲ λίγο. Κάνετε γυμναστική;

—Ποτέ μου, ὡμολόγησε ὁ Θράσος, προβάλλοντας μὲ κάποια αὐταρέσκεια τὸ πλατύ του στῆθος. Ὅταν ἤμουν στὴν ἡλικία σας, ἔκαμα λίγη...

—Ὅταν τῶχῃ κανεὶς ἀπὸ φυσικό του, ἀποκρίθηκε ὁ Τηλέμαχος, ὅλα εἶναι περιττά. Ἐγὼ ὅμως κάνω γυμναστική. Στὸν κῆπο ἀπὸ πίσω, ἔχω ἕνα τέλειο γυμναστήριο. Θὰ τὸ ἰδῆτε. Ἔχω τάσιν στὴν ὑπερσαρκία καὶ τὴν πολεμῶ.

Τὴ στιγμὴ ποῦ ἔδενε ὁ Θράσος τὴ γραββάτα του μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ὁ Τηλέμαχος ἔκρινε καλὸ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ γνώμη.

—Τώρα, τοῦ εἶπε, δὲν συνειθίζουνται ἔτσι οἱ γραβάτες. Παρ-

ντόν... Ὁ κόμπος δένεται στενώτερος καὶ τὸ φλοτὰν ἀπὸ κάτω ἀφίνεται πλατύτερο.....

—Πῶς; ρώτησε ὁ Θράσος, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ καταφέρῃ.

—Παρντόν, ἐπιτρέπεται; Καὶ μὲ μοναδικὴ δεξιότητα, ὁ μικρὸς τοῦ ἔδεσε τὴ γραβάτα στὴν ἐντέλεια. Ἔπειτα τοῦ ἔβαλε καὶ τὴν καρφίτσα, στὴ θέση ποῦ ἔπρεπε γιὰ νὰ εἶναι σίκ.

Μόνο ποῦ ἡ καρφίτσα σας δὲν εἶναι πολὺ καλή...ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σᾶς χαρίσω μιά, ποῦ θὰ σᾶς πηγαίνῃ!

«Ὁρίστε! συλλογίσθηκε ὁ Θράσος· ἄρχισαν καὶ τὰ δῶρα!»

Ὁ Τηλέμαχος ἐξακολουθοῦσε:

—Καὶ τὸ κουστοῦμί σας, ναὶ μὲν εἶναι ὡραῖο, ἀλλὰ ξέρετε, δὲν εἶνε πολύ τῆς μόδας. Ἔπρεπε νὰ ἦταν λίγο...ἢ μᾶλλον πειὸ στενό.

—Δὲν μοῦ χαρίζετε καὶ κανένα κοστούμι; εἶπε γελῶντας μὲ τὴν καρδιά του ὁ Θράσος.

—Μακάρι νὰ εἶχα στὸ σῶμά σας, ἀποκρίθηκε ἀφελέστατα ὁ Τηλέμαχος· ἀλλὰ θὰ σᾶς κάμω κάτι ἄλλο· θὰ σᾶς συστήσω στὸ ράφτη μου, τὸ μόνο στὴν Ἀθήνα ποῦ ξέρει τὴ δουλειά του. Σᾶς βεβαιῶ, θὰ σᾶς μεταμορφώσῃ

—Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, εἶπε ὁ Θράσος.

Καὶ τὸ εἶπε ἀληθινά. Στὸ κεφάλαιο τῆς τουαλέττας, ὁ μικρὸς αὐτὸς ντιστενγκέ, ποῦ φαινόταν νὰ ξέρῃ ὅλα της τὰ μυστήρια, ἄρχισε νὰ τοῦ ἐπιβάλλεται σὰ μιὰ εἰδικότης.

Ἀλλὰ δὲν περιγράφεται ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Τηλεμάχου, ὅταν εἶδε πῶς ὁ φίλος του δεχόταν εὐχαρίστως τὴν ἐπέμβασή του. Ἦταν ποῦ ἦταν ὡραῖος ὁ Θράσος,—ἔλεγε·—ἂν ντυνόταν κιόλα ὅπως ἔπρεπε, δὲν θὰ τοῦ ἔβαζε χέρι κανείς. Καὶ τί καμάρι νὰ τὸν ἔχῃ φίλο καὶ νὰ φαίνουνται μαζὺ στὸν περίπατο, καὶ νὰ ρωτοῦν οἱ γνωστοί του· «καλὲ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ὡραῖος ποῦ πηγαίνει μὲ τὸν Λαζαρίδη;» καὶ νὰ ζηλεύουν!

Πῆγαν μὲ τὸ μεγαλοπρεπέστερο ἁμάξι ἀπὸ ὅσα στάθμευαν στὴν ὁδὸν Κοραῆ. Ἕνας λακὲς μὲ μαῦρο χοντρὸ πανταλόνι καὶ μὲ γαλάζια λιβρέα, τοὺς ἄνοιξε τὴν καγκελλόπορτα τοῦ κήπου. Ἕνας ἄλλος τοὺς ἄνοιξε τὴν καρυδένια πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ μεγάλα πλουμιστὰ τζάμια, κι' ἕνας τρίτος, μικρὸς αὐτός, τοὺς ξεσκόνισε στὸν προθάλαμο τὰ παπούτσια.

Ὁ Θράσος προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸν ἀδιάφορο, γιὰ νὰ μὴ

φαίνεται πῶς πρώτη του φορὰ ἔβλεπε τόση πολυτέλεια, μολονότι εἶχε τέσσερα χρόνια στὴν Ἀθήνα. Ἡ μεγαλοπρέπεια ὅμως τοῦ μεγάρου ἐκείνου μὲ τὴν ἀπαράμιλλη τάξη του, μὲ τὸ γλυκὸ φῶς του, μὲ τὴν εὐωδιασμένη του ἀτμόσφαιρα καὶ μὲ τὴν εὐαισθησία τῶν ἠχῶν του, ποῦ ἀντιλαλοῦσαν κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ δειλὰ βήματα πάνω στὰ παχειὰ χαλιά, τοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση. Ἐνόμιζε πῶς ἔμπαινε σ' ἐκκλησιά. Κι' ἅμα εἶδε τὸν ἑαυτό του μὲ τὸ μαῦρο ζακέ καὶ μὲ τὸ ριγὲ πανταλόνι σ' ἕνα καθρέφτη τοῦ προθαλάμου, συλλογίσθηκε πῶς ἀλήθεια ἐκεῖ -μέσα ἔπρεπε νὰ εἶναι ντυμένος σὰν τὸν Τηλέμαχο. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μετάνοιωσε ποῦ πῆγε...

Ὁ Τηλέμαχος ὅμως, ποῦ ἴσως κατάλαβε τὴ στενοχώρια τοῦ φίλου του, βρῆκε τρόπο νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

—Θὰ πᾶμε πρῶτα ἀπάνω στὴν κάμαρά μου, τοῦ εἶπε· κι' ἔπειτα κατεβαίνουμε στὸ σαλόνι γιατ' εἶναι νωρίς.

Κι' ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν μιὰ πλατειὰ μαρμάρινη σκάλα, μὲ γλάστρες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ μ' ἕνα χαλὶ στὴ μέση κιτρινωπό καὶ σπαρμένο μὲ κόκινα τριαντάφυλλα. Ἔφτασαν σ' ἕνα μεγάλο φωτεινότατο διάδρομο, στολισμένο μὲ ἀγάλματα, ποῦ τελείωνε στὴ βεράντα κι' εἶχε στὴ μέση δυὸ πόρτες ἀντικρυστές. Μιὰ νέα καμαριέρα, μὲ ἄρπρη ποδιὰ καὶ μὲ σκουφίτσα στὸ κεφάλι, ποῦ περνοῦσε κείνη τὴ στιγμὴ μ' ἕναν ἀσημένιο δίσκο στὸ χέρι, ἀδειανό, μόλις εἶδε τὸν κύριο Τηλέμαχο, ἔτρεξε νἀνοίξῃ τὴ δεξιὰ πόρτα.

—Μέσα εἶναι κυρία ἡ Λιλή; Τὴ ρώτησε ὁ μικρὸς, δείχνοντας τὴν ἀριστερά.

—Μάλιστα.

—Νὰ τῆς πῇς πῶς θὰ τῆς συστήσω ἕνα φίλο μου.

Ἔπειτα ἔγνεψε τοῦ Θράσου νὰ μπῇ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐδῶ εἶναι τὸ ἀπαρταμέντο μου. Ἀντίκρυ εἶναι τῆς ἀδελφῆς μου.

Μπᾶ εἶχε κι' ἀδελφή ὁ Τηλέμαχος; Δὲν τὤχε ἀκούσει ὥς τώρα ὁ Θράσος...

Μπῆκαν πρῶτα σ' ἕνα δωμάτιο, ἐπιπλωμένο σὰ σαλόνι καὶ σὰ μπουρντουάρ. Ἀπὸ ἐκεῖ πέρασαν σ' ἕνα ἄλλο, ποῦ ἦταν σπουδαστήριο.

—Καὶ ποῦ κοιμᾶστε; ρώτησε ὁ Θράσος, ποῦ ἄρχισε κἄπως νὰ ἐξοικειώνεται μὲ τὰ παχειὰ χαλιὰ καὶ τὰ πλούσια παραπετάσματα.

—'Απὸ κεῖ! Καὶ τὸν πέρασε στὴν κρεββατοκάμαρα.

Ἄ, τί θαυμάσια ποῦ ἦταν! Θὰ χωροῦσε δέκα κρεββάτια, ἀλλὰ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα στὴ μέση τοῦ τοίχου,—ἕνα χρυσό, κομψό, μὲ ἀφράτη κουνουπιέρα καὶ μὲ κουβέρτα ποῦ ἦταν ὅλη ξερόφυλλα καὶ μαβιὰ λουλούδια μαραμένα... Παντοῦ, στὸ παρκέτο, σκόρπια χαλιὰ μὲ τὰ ἴδια σκοτωμένα χρώματα τῆς κουβέρτας· στοὺς τοίχους, γαλάζιους ἀνοιχτοὺς μὲ σταχτιὲς χρυσοποίκιλτες κορνίζες, ὅλο εἰκόνες καὶ ἐταζιέρες μὲ ἀγαλματάκια καὶ φωτογραφίες· στὰ κάτω τζάμια τῶν παραθύρων, διάφανες ζωγραφιὲς ποῦ ἔλαμπαν στὸ φῶς· καὶ στὸ μάρμαρο τῆς νιπτήρας σκεύη ἀπὸ πορσελάνη λευκὰ καὶ χρυσᾶ. 'Αλλὰ τὸ θαῦμα θαυμάτων ἦταν ἡ συλλογὴ τῶν ἐργαλείων, τῶν δοχείων καὶ τῶν μπουκαλιῶν τῆς τουαλέττας. Τί πλοῦτος! Καὶ παντοῦ καθρέφτες μπιζωτέ ,ντουλάπες ἀπὸ ἄσπρο ξύλο, σιφονιέρες καὶ μπιμπλώ.

—Ἔτσι ζοῦν οἱ ἄνθρωποι! συλλογιζόταν τώρα ὁ Θράσος. Ὄχι σὰν κι' ἐμᾶς!..

Κι' ἄφινε τὸ θαυμασμό του ἐλεύθερο, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ ἂν θὰ τὸν ἔπαιρναν γιὰ ἐπαρχιώτη. Ὅ,τι ἔβλεπ' ἐκεῖ, θἄταν θαυμάσιο γιὰ τὸν καθένα!. Κι' ὁ Τηλέμαχος τοῦ ἐξηγοῦσε:

—Ὅλ' αὐτὰ ποῦ βλέπετε, ἐγὼ τὰ σχεδίασα, ἐγὼ τὰ διάλεξα, ἐγὼ τὰ φρόντισα, ἐγὼ τὰ μάζεψα. Κοιττάξτε αὐτὴ τὴ συλλογὴ τῶν φωτογραφιῶν...

Στὸν τοῖχο, πάνω σὲ μιὰ στενὴ καὶ μακρυὰ ἐταζέρα, ἦταν ἀραδιασμένες καμμιὰ εἰκοσαριὰ φωτογραφίες «ὡραίων». Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν μεγάλοι ἄνδρες, ὅπως ὁ Μπάϋρων καὶ ὁ Χάμμερλιγκ, καὶ ἄλλοι δίπλα τους, φίλοι τοῦ Τηλεμάχου, ἢ ἁπλῶς γνώριμοι, ἢ καὶ ἄγνωστοί του ὁλωσδιόλου. Γιατί ὅπου εὕρισκε φωτογραφία «ὡραίου», τὴν ἔπαιρνε ὅπως μποροῦσε.

—Αὐτὸς ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἄξαφνα ὁ Θράσος δείχνοντας ἕνα ἔφηβο μὲ θαυμάσια μαλλιὰ καλλιτέχνη.

—Οὔτ' ἐγὼ τὸν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ ὡραιοπαθὴς γελῶντας. Μιὰ μέρα τὴν εἶδα σ' ἕνα φωτογραφεῖο καὶ τὴ ..σούφρωσα. 'Αλήθεια, κύριε Μανιάτη, ὅταν μοῦ δώσετε καὶ σεῖς τὴ φωτογραφία σας, ἐδῶ θὰ τὴν βάλω.

——Κοντὰ στὸ Μπάϊρων;

—Γιατί ὄχι; Ἡ ὠμορφιὰ δὲν ἀξίζει τὴν μεγαλοφυΐα;

—Ναί, ἴσως...μὰ μὲ κολακεύετε πολύ...

—Ἄ, ὄχι φώναξε ὁ Τηλέμαχος· εἶσθε ὡραῖος. Καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ σᾶς ἔχω φίλο, γιατὶ εἶσθε ὡραῖος!

ΙΒ'.

Ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα, ποῦ τὴν εἶχαν περιεργασθῇ ὄρθιοι, πέρασαν πάλι στὸ γραφεῖο κι' ἐκάθησαν. Ἡ ἴδια κομψὴ, ραφινάτη πολυτέλεια βασίλευε κι' ἐδῶ. Αὐτὸς ὁ μικρὸς ἤξερε νὰ βάζῃ παντοῦ τὴ σφραγῖδά του. Τώρα ἔδειχνε τοῦ Θράσου ἕνα θαυμάσιο λεύκωμα μὲ φωτογραφίες καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, ποῦ παρίσταναν πολὺ ὡραίους ἐφήβους,—ἀφθονοῦσαν πρὸ πάντων τὰ συμπλέγματα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ψυχῆς,—καὶ συγχρόνως τὸν παρακαλοῦσε, ἂν ἦταν δυνατὸ, νὰ μὴν ἔλεγε στοὺς γονεῖς του πῶς εἶναι τῆς Ἰατρικῆς. Θὰ τὸν ἀγαποῦσαν καλλίτερα, ἂν τὸν ἐνόμιζαν τῆς Νομικῆς καὶ θὰ τὸν ἄφιαν νἄχῃ σενότερες σχέσεις μὲ τὸ γυιό τους...

—Θὰ ἐρχόμαστε ἐδῶ, τοῦ ἔλεγε, θὰ νομίζουν πῶς μελετοῦμε Ρωμαϊκὸ, καὶ μεῖς... θὰ κοιττάζουμε τὰ Λευκώματα

—Ἂν δὲν γίνῃ λόγος, ναί. Ἂν μ' ἐρωτήσουν ὅμως... πῶς μπορῶ νὰ τοὺς πῶ ψέμματα;

Ὁ Τηλέμαχος δὲν πρόφθασε νἀποκριθῇ σ' αὐτό, γιατί κείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκαν στὸ δωμάτιο βηματάκια, μαζὺ μ' ἕνα ἐλαφρότατο θρόϊσμα φουστανιῶν. Ἦταν ἡ Λιλή κι' ἐρχόταν, φαίνεται, γιὰ νὰ γνωρίσῃ πρώτη τὸν καινούργιο φίλο τοῦ ἀδελφοῦ της.

Προσποιήθηκε ὅμως ἔκπληξη:

—Ἄ, παρντόν!...δὲν ἤξερα πῶς...

—Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Τηλέμαχος. Ἔλα δῶ, Λιλή, νὰ σοῦ συστήσω τὸν κύριο Μανιάτη...

Ὁ νέος εἶχε σηκωθῇ κι' ἔκαμε μιὰ ὑπόκλιση, ὅσο μποροῦσε πιό σίκ.

—Χαίρω πολύ, εἶπε ἡ Λιλή μὲ χαμόγελο, μὰ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χέρι. (Καὶ τὸν κοίτταζε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω). Ὁ Τηλέμαχος μοῦ εἶπε τόσα καλὰ γιὰ σᾶς...Ἀλλὰ καθῆστε σᾶς παρακαλῶ...νὰ μὴ σᾶς διακόπτω Ἤλθα ἁπλῶς νὰ πῶ τοῦ ἀδελφοῦ μου πῶς μᾶς περιμένουν κάτω.

Μιλοῦσε μὲ φωνὴ ἀδύνατη, κἄπως συρμένη, ἀλλὰ γλυκειά...Ὁ-

ταν ὅμως ὁ Θράσος τὴν κοίτταξε στὸ πρόσωπο, ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν «Κρῖμα στὸ παλάτι!» Ποτὲ δὲν ἐπερίμενε πῶς ἡ ἀδελφὴ τοῦ Τηλεμάχου θὰ ἦταν ἄσχημη. Μόνο τὸ ἀνάστημά της ὑψωνόταν λιγερό, λεπτό, κυπαρισσένιο, καὶ τὸ φόρεμά της ἁπλούστατο, ριχτό, μὲ λίγες ἴσιες πτυχές, τὸ ἔκανε νὰ φαντάζῃ περισσότερο. Τὸ πρόσωπό της ὅμως, μ' ὅλο τὸ καλλιτεχνικὸ χτένισμα τῶν μαλλιῶν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ χρυσὸ σειρῆτι ποῦ τὰ βαστοῦσε στὴ μέση σχεδὸν τῆς κεφαλῆς, —τὸ πρόσωπο αὐτό, χλωμό, ἀδύνατο, σχεδὸν ἀρρωστιάρικο, μὲ κάτι θολὰ σβυσμένα γαλανὰ μάτια, καὶ μὲ μιὰ μύτη πλατειά, χοντρή, ἀνώμαλη, σ' ἐψύχραινε ἀμέσως.

Ὁ Θράσος συλλογίσθηκε πῶς αὐτὸ τὸ κορίτσι θὰ ἔπασχε. Τὰ χέρια της τοὐλάχιστο,μὲ τὰ μακρυὰ λιπόσαρκα δάχτυλα, σὰν κέρινα, κάθε ἄλλο μαρτυροῦσαν παρὰ ὑγεία. Ἄμ' ἡ φωνὴ ἐκείνη;

Ἄς εἶναι, τὸ σύνολο δὲν ἦταν ἀνυπόφορο καὶ τὸ χαμόγελο, ποῦ στρογγύλευε μερικὲς γωνίες τοῦ προσώπου, ἦταν σχεδὸν θελκτικό. Ἔπειτα τὸ ὕφος τὸ εὐγενικό, οἱ τρόποι οἱ ἀριστοκρατικοὶ καὶ κάποια ἔκφραση θέλησης ποῦ φαινόταν στὸ στόμα καὶ στὶς δυνατὲς γραμμὲς τῶν φρυδιῶν... Ὄχι βέβαια, ἡ Λιλὴ αὐτὴ δὲν ἦταν γιὰ πέταγμα. Ἀλλὰ δὲν ἦταν— κάθε ἄλλο—κι' ἐκεῖνο ποῦ φαντάσθηκε ὁ Θράσος, ἅμα ἄκουσε πῶς ὁ Τηλέμαχος ἔχει ἀδελφή.

Κατέβηκαν μαζύ, Στὸ βάθος τοῦ μεγάλου διαδρόμου, ὁ ἴδιος μικρὸς λακὲς παραμέρισε ἕνα βαρύ, κροσσωτὸ παραπέτασμα, κι' ὁ Θράσος βρέθηκε σ' ἕν' ἀπέραντο σαλόνι.

Ὤ, ἐδῶ θὰ τὰ ἔχανε στ' ἀλήθεια, ἂν δὲν προηγοῦνταν ἡ ἐπίσκεψή του ἐπάνω, ποῦ τὸν εἶχε κάπως ἐξοικειώσει... Γιατί πρώτη φορὰ ἔβλεπε τέτοιο πρᾶγμα στὴ ζωή του, κι' οὔτε φανταζόταν ὁ ἀνίδεος πῶς μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμα καὶ στὰ παλάτια.

Τὸ σαλόνι αὐτό, ποῦ τὸ ταβάνι του τὸ στήριζαν στὴ μέση δυὸ μαρμάρινες κολόνες, σχηματιζόταν ἀπὸ τόσα μικρὰ σαλονάκια, ποῦ χωριζόνταν μεταξύ τους πότε ἀπὸ ἕνα παραβάν, πότε ἀπὸ μιὰ πελώρια λατάνια καὶ πότε ἁπλῶς ἀπὸ ἕνα διάστημα κενό. Ὅπως στὴ σάλα ἑνὸς μεγάλου καφενείου, δέκα συντροφιὲς θὰ μποροῦσαν νὰ κάθουνται ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ λένε τὰ δικά τους χωριστά. Καὶ οἱ τρεῖς νέοι, ἀφοῦ πέρασαν κάμποσα τέτοια διαμερίσματα τοῦ σαλονιοῦ, ἔφτασαν σ' ἕνα κάπως μεγαλείτερο. Ἦταν στὴν ἄκρη, κοντὰ στὸ

στενόμακρο παράθυρο ποῦ τρυποῦσε τὸν στρογγυλεμένο τοῖχο ἐκείνου τοῦ μέρους, κι' εἶχε στὴ μέση ἕνα τραπέζι στρωμένο γιὰ τσάϊ.

Γύρω στὸ τραπέζι αὐτό, φορτωμένο πορσελάνες, κρύσταλλα κι' ἀσήμια, καθόταν: ἕνας μισόκοπος κύριος μὲ φαλάκρα καὶ μὲ μακρυὰ σταχτιά γένια,—ὁ πατέρας·—μία κυρία, νέα ἀκόμη, μὲ χρυσᾶ ματογυάλια καὶ κόκκινα, μὰ κάπως ρυτιδωμένα μάγουλα,—ἡ μητέρα· —κι' ἕνας σεβάσμιος, πολὺ γέρος ἀρχιμανδρίτης, φίλος τοῦ σπιτιοῦ καὶ πρὸ πάντων τῆς κυρίας.

Ἡ κομψὴ καμαριερούλα, ποῦ εἴδαμε προτήτερα ἀπάνω, κι' ὁ μικρὸς καμαριέρης ὑπηρετοῦσαν.

Ὁ Τηλέμαχος σύστησε τὸν φίλο του, ὄνομα μόνο, χωρὶς τίτλο, — κι' ἔπειτα εἶπε:

—Ἡ μαμμά... ὁ μπαμπᾶς... ὁ αἰδεσιμώτατος Ἀμβρόσιος...

Ἡ μαμά χαιρέτησε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο· ὁ μπαμπᾶς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Θράσου μὲ προθυμία· κι' ὁ αἰδεσιμώτατος ἔκλινε λίγο τὸ κεφάλι του, μὲ τὸ χέρι στὸ στῆθος.

Τοποθετήθηκαν στὸ τραπέζι κι' ὁ κύριος Λαζαρίδης, σοβαρώτατα, ἔλαβε τὸ λόγο:

—Εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς νὰ γνωρίσωμε ἕνα καλὸ φίλο τοῦ υἱοῦ μας. Μᾶς εἶπε πολλὰ περὶ ὑμῶν, τὰ ὁποῖα, κύριε Μανιάτη, τὸ ἐξωτερικό σας δὲν διαψεύδει ποσῶς. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἰς ὑμᾶς ὁ υἱός μου θὰ εὕρῃ πιστὴν φιλίαν καὶ καλὴν συμβουλήν. Διότι εἶσθε καὶ μεγαλείτερος καὶ σοφώτερος. Ἔμαθα, ὅτι ἀνήκετε εἰς ἔγκριτον οἰκογένειαν καὶ ὅτι ὁ πατήρ σας εἶναι ταγματάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Χαίρω ἰδιαιτέρως, ἐπειδὴ ἐκτιμῶ τοὺς ἀξιωματικούς μας καὶ τὰς οἰκογενείας των. Ἴσως,—ἴσως, λέγω—ἀπορεῖτε δι' αὐτά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡμεῖς, οἱ ἐν Τουρκίᾳ Ἕλληνες διατηροῦμεν περισσότερον τὰ Ἐθνικὰ ἰδεώδη καὶ τιμῶμεν, ὅ,τι ἐκπροσωπεῖ ἀμεσώτερον τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθέρας Πατρίδος· σημαίαν, στρατόν, βασιλέα, βουλήν, καὶ τὰ λοιπά...

Κι' ἔτσι σὲ ἄμεμπτη καθαρεύουσα ὁ κ. Λαζαρίδης ἐξακολούθησε νὰ μιλῇ σχεδὸν μόνος του. Οἱ ἄλλοι περιωριζόνταν νἀκοῦνε· κι' ὅταν ἤθελαν νὰ ποῦν τίποτα μεταξύ τους, χαμήλωναν τὴ φωνὴ ἢ ψιθύριζαν ἀπὸ σεβασμό. Ὁ Θράσος μόλις καὶ μετὰ βίας μπόρεσε νὰ τοποθετήσῃ δυὸ-τρία λόγια, καὶ διαρκῶς προσηλωμένος στὸν οἰκοδεσπότη, ἄφινε τὸ τσάϊ του νὰ κρυώνῃ...

Κι' ἡ Λιλή, μὲ μεγάλη φιλοφροσύνη, τοῦ προσέφερε ὁλοένα κέϊκ καὶ ψωμάκια μὲ βούτυρο.

* * *

Τώρα ὁ Θράσος ἔτρωγε μὲ κάποια ἀδεξιότητα κι' ἄκουγε μ' εὐλαβῆ προσοχή. Ἄξαφνα παρατήρησε, πῶς ὁ κ. Λαζαρίδης, μιλῶντας, δὲν ἔβγαζε τὰ μάτια ἀπὸ τὴ γραβάτα του! Ἦταν μάλιστα στιγμὲς ποῦ πλησίαζε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κοιττάξῃ καλλίτερα. Περίεργο!...

Ἦταν κανένα «τίκ», κανένα κίνημ' ἀσυνείδητο; ἢ μήπως κι' ὁ γέρος εἶχε τὴ μανία τοῦ γυιοῦ του μὲ τὶς γραβάτες; Θὰ ἦταν ἀστεῖο!.

Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἀπορία. Μιὰ στιγμὴ, ἐκεῖ ποῦ ρητόρευε γιὰ τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη, ὁ κ. Λαζαρίδης, ἄφησε στὴ μέση μιὰ φράση καὶ εἶπε:

—Κύριε Μαιάτη, μοῦ δίδετε σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἰδῶ τὴν καρφίτσα ποῦ φορεῖτε στὴ γραβάτα σας;

Ὁ Θράσος τὴν ἔβγαλε καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε.

Ἦταν ἕνα ἀρχαῖο νόμισμα, μικρό, μαυροπράσινο, δεμένο μὲ λίγο χρυσάφι.

Ὁ κ. Λαζαρίδης τὸ κοίτταξε μὲ προσοχή, κούνησε τὸ κεφάλι του, τὸ ξανακοίτταξε καὶ ρώτησε:

—Ποῦ τὴ βρήκατε αὐτὴ τὴν ἀντίκα;

—Τὴν ἔχω χρόννια. Νὰ σᾶς πῶ, δὲ θυμοῦμαι καὶ καλά..Νομίζω, ὅμως, πῶς κάποιος φίλος στὴν Κέρκυρα τὴ χάρισε τοῦ πατέρα μου. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ κ. Λαζαρίδης ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιττάζῃ τὸ νόμισμα ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

—Κι' ἔχετε ἰδέα περὶ τῆς ἀξίας της; ρώτησε πάλι τὸ Θράσο.

—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἀξίζει παρὰ τὸ χρυσάφι. Ὅπου τὴν εἶδαν τοὐλάχιστο, μοῦ εἶπαν πῶς τὸ νόμισμα εἶναι κοινό.

—Σᾶς γέλασαν, φίλε μου! φώναξε ὁ γέρος γελῶντας· καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ἐγὼ σᾶς προσφέρω...δυὸ χιλιάδες φράγκα, ἂν θέλετε νὰ μοῦ τὸ πωλήσετε.

—Ἀλήθεια; ψιθύρισε ὁ Θράσος μὲ συγκίνηση· ἔχει τόση ἀξία;

Δηλαδὴ, εἶπεν ὁ κ. Λαζαρίδης, μπορεῖ νἄχῃ καὶ.. μικρότερη. Ἐπειδὴ ὅμως μοῦ λείπει ἀπὸ τὴ συλλογή μου καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὸ εἶχα...

—Μὰ τότε θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὸ δεχθῆτε...σᾶς τὸ προσφέρω...

—Ποτέ, ἀδύνατο! ἐδήλωσε ὁ κ. Λαζαρίδης. Θὰ τὸ πάρω μόνο ἂν δέχεσθε νὰ μοῦ τὸ πωλήσετε γιὰ δυὸ χιλιάδες. Σκεφθῆτε, ρωτῆστε καὶ τὸν κύριο πατέρα σας...

—Ἂ' ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος. Ἡ καρφίτσα αὐτὴ εἶναι δική μου. Ὁ πατέρας μου οὔτε θυμᾶται πῶς ὑπάρχει.

—Τότε σκεφθῆτε μόνος σας...

Μὰ τί νὰ σκεφθῶ; Ἐγὼ ἤθελα νὰ λάβω τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐχαρίστηση νὰ σᾶς τὴ χαρίσω.

—Μόνο αὐτὸ δὲν γίνεται.

—Τότε ἂς γίνῃ τὸ ἄλλο, πετάχθηκε ἀπὸ τὴ θέση του ὁ Τηλέμαχος.

—Λοιπόν, σύμφωνοι;

—Ἀφοῦ ἐπιμένετε... .....

Ἡ καρφίτσα ἔκανε τὸ γύρο τοῦ τραπεζιοῦ. Ὅλοι ἤθελαν νὰ ἰδοῦν τὸ σπάνιο νόμισμα. Ὁ ἀρχιμανδρίτης μάλιστα ὡπλίσθηκε μὲ τὰ γυαλιά του. Ἀλλὰ μόλις ἄκουσε τὴ συγκατάθεση τοῦ Θράσου ὁ κ. Λαζαρίδης τὸ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια του, τοῦ τὸ ἅρπαξε σχεδὸν, καὶ τὸ κάρφωσε στὸ πίσω μέρος τοῦ φιλέττου του.

—Κι' ὁ κ. Θράσος θὰ μείνῃ χωρὶς καρφίτσα; εἶπε ὁ Τηλέμαχος. Ἂ, ὄχι, δὲν γίνεται. Ὕστερα θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ μιὰ δική μου.

—Ναί, ναί, ἐπεδοκίμασε ὁ μπαμπᾶς· ἂς συμπεριληφθῇ κι' αὐτὸ στοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας· δυὸ χιλιάδες φράγκα καὶ μιὰ καρφίτσα πρὸς ἀντικατάστασιν.

Κι' ἐγέλασε δυνατά. Ὁ συλλέκτης φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένος. Μὰ καὶ πῶς νὰ μὴν εἶναι, ἀφοῦ εἶχε βάλει στὸ χέρι ἕνα νόμισμα ποῦ τοῦ ἔλειπε; Ὁ Θράσος πάλι πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρά του ποὺ θὰ γέμιζε τὸ πορτοφόλι του...Καλὰ τῶλεγε 'κεῖνος πῶς θὰ τὸ εἶχε στὸ ἑξῆς γεμᾶτο!... Νὰ πάλι δυὸ χιλιάρικα ἀπὸ τὸν οὐρανό! Κ' ἔπειτα, σοῦ λένε, μὴ πιστεύεις τὰ προαισθήματα.

—Δὲν τῶξερα, εἶπε σὲ λίγο πῶς ὁ κύριος Λαζαρίδης ἔχει νομισματικὴ συλλογή.

—Ἀλήθεια, δὲν σᾶς τῶπα; πρόλαβε νἀπαντήσῃ ὁ Τηλέμαχος. Αὐτὴ ἡ συλλογή εἶναι ἡ μανία τοῦ μπαμπᾶ. Ἔχει ξοδέψει ὁλόκληρη περιουσία!

Πραγματικῶς, ,αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχαν ὅλοι στὸ σπίτι. Καὶ ὅ-

μως ὁ ἑκατομμυριοῦχος κ. Λαζαρίδης, μὲ ὅλα του τὰ «ἐθνικὰ ἰδεώδη», δὲν ἔπαυε στιγμὴ νὰ εἶναι ἔμπορος. Εἶχε ξοδέψει, νὰ ποῦμε, ἑκατὸ χιλιάδες, ἀλλὰ εἶχε μιὰ συλλογὴ ποῦ ἄξιζε τὰ διπλᾶ καὶ τὰ τριπλᾶ.

Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ τὴν δῆτε! εἶπε.

Καὶ πέρασε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Θράσο καὶ τὸν Τηλέμαχο.

* * *

Τὸ δωμάτιο αὐτό, μεγάλο, εἶχε στὴ μέση ἕνα στενόμακρο τραπέζι μὲ πέτσινες γύρω πολυθρόνες καὶ στοὺς τοίχους δυὸ-τρεῖς βιβλιοθῆκες καὶ ἄλλες τόσες νομισματοθῆκες.

Ἦταν ἁρμάρια δίφυλλα, μὲ μόστρα γυάλινη ἀπὸ πάνω, ποῦ ἅμα τἄνοιγες, ἔδειχναν δυὸ στῆλες ἀπὸ στενὰ καὶ βαθειὰ συρταράκια. Τὰ συρταράκια, στρωμένα μὲ τσόχα, εἶχαν θέσεις ἐπίτηδες γιὰ τὰ νομίσματα. Τὰ πολλὰ καὶ τὰ κοινά, ἦταν κλεισμένα ἐκεῖ μέσα. Τὰ λίγα, τὰ σπάνια, ἢ τὰ πάρα πολὺ ὡραῖα, ἦταν στὶς γυάλινες μόστρες. Ὁ ἴδιος ὁ κ. Λαζαρίδης εἶχε δώσει τὸ σχέδιο τῶν κομψῶν καὶ στερεῶν αὐτῶν θηκῶν, κι' ἦταν περήφανος ὅσο σχεδὸν καὶ γιὰ τὰ περιεχόμενα. Ἔβγαλ' ἕνα κλειδὶ ἀπὸ μιὰ τσέπη τοῦ γιλέκου του, —ἕνα ὡραῖο μπρούτζινο κλειδάκι, μὲ κρίκο ἀσημένιο,—ξεκλείδωσ' ἕνα συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα μάτσο ἀπὸ κλειδιά, μακρυά, πολύπλοκα, περίεργα. Μ' αὐτὰ ἄνοιξε τ'ἁρμάρια καὶ τράβηξε μερικὰ συρτάρια τους. Κι' ὁ Θράσος εἶδε μέσα ἀραδιασμένες διάφορες ἀντίκες, σὰν ἐκείνη, ἀπάνω κάτω ποῦ εἶχε ἡ καρφίτσα του.

Ἦταν καὶ μικρότερες ,ἦταν καὶ μεγαλείτερες, ἦταν καὶ πειὸ καθαρὲς. Μὰ τί τὰ θέλετε. Τὸ μάτι τοῦ Θράσου ἔπεφτε πάντα στὰ χρυσᾶ καὶ στ' ἀσημένια. Κι' ὅταν ἔβλεπε κανένα Πτολεμαῖο ἢ Μεγ' Ἀλέξανδρο ἀποτυπωμένο σὲ κατακίτρινο μάλαμα, τότε ἔλεγε:

—Ἄχ, τί ὡραῖο εἶναι αὐτό!

Ὁ κ. Λαζαρίδης, γιὰ νὰ γελάσῃ, ,τοῦ ἐπρότεινε·

—Ἐ, θέλετε νὰ σᾶς δώσω τρία-τέσσερα τέτοια γιὰ τὴν ἀντίκα σας;

Κι' ἔπειτα τοῦ ἐξηγοῦσε μὲ συγκατάβαση καὶ σπουδαιότητα:

—Ὑπάρχουν κύριε Μανιάτη, χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα δὲν

ἀξίζουν παρὰ τὸ χρυσάφι των. Καὶ ὑπάρχουν χάλκινα, σκουριασμένα, ἐλεεινά, ποῦ ἀξίζουν σὰ δαμαντένια.

Καὶ τοῦ ἔδειχνε:

—Βλέπετε, παραδείγματος χάριν, αὐτὸν τὸν χρυσὸν Ἀλέξανδρον; Μόλις κοστίζει ἑκατὸ φράγκα. Βλέπετε ὅμως καὶ αὐτὸν τὸν χαλκοῦν; Κοστίζει πεντακόσια!

Ἔπειτα τοῦ ἄνοιξε ἕνα συρταράκι καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐδῶ εἶναι τὰ χαλκᾶ τοῦ Ἄργους. Βλέπετε τὴν κενὴν αὐτὴν θέσιν, τὴν μόνην; Θὰ βάλω τὸ νόμισμα ποῦ μοῦ ἐπωλήσατε, καὶ ἡ συλλογὴ θὰ εἶναι πλήρης. Ὅσο ἔλειπε τὸ νόμισμα, ἡ συλλογὴ τοῦ Ἄργους ἄξιζε μόλις δέκα χιλάδες. Τώρα ποῦ εἶναι πλήρης, εἰμπορεῖ νὰ πωληθῇ καὶ εἴκοσι.

Καὶ μιλῶντας, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ρεδιγκότας του τὸ βιβλιαράκι τῶν τσέκ, συμπλήρωσε ἕνα γιὰ δυὸ χιλιάδες, τὸ ἔδωσε τοῦ Θράσου καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄμα τὸ παρουσιάσετε στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα, θὰ σᾶς δώσουν ἀμέσως τὰ χρήματά σας.

Ὁ Τηλέμαχος τὸ ἀναμεταξὺ εἶχε τρέξει ἀπάνω καὶ κατέβηκε πάλι μὲ μιὰ καρφίτσα στὰ χέρια. Ἦταν δυὸ μαργαριτάρια, κολλημένα στὶς ἄκρες ἑνὸς χρυσοῦ ραβδιοῦ, ποῦ σχημάτιζαν ἔτσι ἕνα μικροσκοπικὸ ἁλτῆρα. Τὸ κόσμημα ἦταν ἀξίας, ἀλλὰ καὶ μεγάλου γούστου. Εἶχε τὸ σὶκ ποῦ εἶχαν ὅλα τὰ πράγματα τοῦ Τηλεμάχου.

—Μὲ τὴν ἄδεια τοῦ μπαμπᾶ, ,ἡ συμπλήρωση τῆς συμφωνίας, εἶπε ὁ μικρὸς χαρούμενος. Καὶ τὸ κάρφωσε ὁ ἴδιος στὴ γραβάτα τοῦ φίλου του.

* * *

Κάθε δεύτερη 'μέρα, ὁ Τηλέμαχος τοῦ ἔστελνε μιὰ πρόσκληση, πότε γιὰ τσάϊ, πότε γιὰ πρόγευμα, πότε γιὰ περίπατο μὲ ἁμάξι, πότε γιὰ ἐκδρομὴ μὲ τὰ πόδια. Ὁ Θράσος τὶς μισὲς φορὲς ἀρνιότανε μὲ μιὰ εὐγενικὴ πρόφαση· τὶς ἄλλες μισὲς ὅμως δεχόταν. Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔκαμε τὴν πρώτη του ἐπίσκεψη, ξαναεῖδε τὴ Λιλή Λαζαρίδου δυὸ-τρεῖς φορές.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ φίλου του τοῦ φερνόταν μὲ μεγάλη εὐγένεια. Ἀλλὰ τίποτα περισσότερο. Οὔτε πολλὲς κουβέντες εἶχε μαζύ του, οὔτε κἂν τὰ μάτια της ἀναπλήρωναν τὸ στόμα. Τὸν κύταζε ἀπαράλ-

λακτα ὅπως καὶ τὸ γέρο ἀρχιμανδρίτη. Ἔτσι ὁ Θράσος δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ὑποψία πῶς τρέλλανε τὴν κόρη τοῦ ἑκατομμυριούχου. Ἀπεναντίας νόμιζε πῶς ἀπὸ μέσα της, ἡ Λιλή θὰ εἶχε γιὰ τὸν ἐπαρχιώτη φοιτητὴ τὴ μεγαλήτερη περιφρόνηση. Οὔτε τὸν ἔμελε γι' αὐτό. Ὁ ἐγωϊσμός του, ἡ φιλοτιμία του δὲν ἀγγιζόταν. Πρῶτο γιατί ἕνα τέτοιο κορίτσι, ἔστω κι' ἄσχημο, τὸ θεωροῦσε πολὺ-πολὺ ἀνώτερό του. Ἔπειτα γιατὶ αὐτὸς δὲν ἔδινε ἀφορμή.

«Γιὰ, ἂς μὴν εἶχα τὴν Ἀφροδίτη, συλλογιζόταν καμμιὰ φορά, καὶ θὰ σοὔδειχνα ἐγώ. Τώρα ὅμως τί νὰ σοῦ κάμω;»

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἔκπληξη τοῦ Θράσου, ὅταν ἓν ἀπόγευμα, τὴ στιγμὴ ποῦ ἀνέβαινε στοῦ Τηλεμάχου,—ὁ μικρὸς τὸν εἶχε προσκαλέσει γιὰ περίπατο,—εἶδε ἄξαφνα τὴ Λιλὴ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν κάμαρά της, νὰ τὸν σταματᾷ στὸ διάδρομο καί...νὰ τοῦ δίνῃ ἕνα γράμμα!. Κατάλαβε ἀμέσως, πῶς περίμενε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα νἀκούσῃ τὰ βήματά του, καὶ πῶς τὸ γράμμα ἐκεῖνο,—ἕνας κομψὸς φάκελλος μὲ χρυσὸ μονόγραμμα,—ἦταν δικό της γι' αὐτόν. Καὶ ὅμως ἡ Λιλὴ οὔτε χλωμὴ ἦταν, οὔτε φοβισμένη. Ἀπεναντίας τὰ μάγουλά της εἶχαν μιὰ κοκκινάδα ἀσυνήθιστη, ἡ φωνή της δὲν ἔτρεμε καθόλου καὶ τὰ κινήματά της ἦσα τόσο ἐλεύθερα κι' ἄφοβα, σὰ νὰ ἔκανε κείνη τὴ στιγμὴ τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Μήπως τὸ γράμμα της δὲν ἦταν ἐρωτικό; Μὰ τότε τί ἦταν;

——Πάρτε το αὐτό, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, καὶ μὴ τὸ ἀνοίξετε, παρ' ἅμα βρεθῆτε μονάχος στὴν κάμαρά σας.

Τὸ ὕφος της εἶχε κάτι τὸ διαταχτικό, τὸ ἐπιβλητικό.

Ὁ Θράσος ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε. Κι' ὅταν, μετὰ τὸν περίπατο, ὁ Τηλέμαχος τὸν πῆγε μὲ τ' ἁμάξι ὥς τὸ σπίτι του, καὶ βρέθηκε μόνος στὴν κάμαρά του, κλείδωσε ἀπὸ μέσα, γιὰ νὰ μὴ μπῇ ἄξαφνα καμμιὰ Ἀφροδίτη, κι' ἔβγαλε τὸ φάκελλο μὲ τὸ χρυσὸ μονόγραμμα.

Ἡ κόρη τοῦ ἑκατομμυριούχου τοῦ ἔγραφε:

«Σᾶς ἀγαπῶ!

«Δέν ἔχω τὴν ἀξίωση νὰ μἀγαπᾶτε καὶ σεῖς ἀπὸ τώρα, ἀπαιτῶ ὅμως νὰ μοῦ πῆτε εἰλικρινῶς, ἂν αἰσθάνεσθε ὅτι μπορεῖτε νὰ μ' ἀγαπήσετε.

«Θὰ σᾶς περιμένω ὅσον καιρὸ θέλετε. Κι' ἅμα μὲ βεβαιώσετε

πῶς θὰ εἶσθε μαζύ μου εὐτυχής, ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ τί θὰ κάμετε.

«Ἀναμένω τὴν ἀπάντησή σας ΛΙΛΗ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ»

* * *

Ὅταν διάβασε τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ γράμμα, ὁ Θράσος ἔμεινε πρῶτα μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτό. Ἔπειτα τὸν ἔπιασε τέτοιο τρελλό, ἀκράτητο γέλοιο, ὥστε τὸν ἄκουσε ἀπέξω ἡ Ἀφροδίτη καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί ἔπαθες, Θράσο; μονάχος σου γελᾷς;

—Ἄχ, καϋμένη, νἄξερες!...

Κι' ἡ πρώτη του ὁρμὴ ἦταν ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ δείξῃ τὸ γράμμα στὴν ἀγαπητικιά του, γιὰ νὰ γελάσουν μαζύ.

Ἀμέσως ὅμως μετάνοιωσε. Ὤ τί προστυχιά θἄκανε...

—Τίποτα, τίποτα, εἶπε μὲ ἄλλο ὕφος στὴν Ἀφροδίτη, ποῦ ἔσπρωχνε τώρα τὴν πόρτα· κάτι θυμήθηκα... Πατρινό. Στάσου μιὰ στιγμή, γιατὶ ἀλλάζω. Τώρα θὰ βγῶ.

Κι' ἐκλείδωσε γρήγορα-γρήγορα τὸ γράμμα στὸ συρτάρι, χωρὶς νὰ τὸ ξαναδιαβάσῃ. ..

Στὸ τραπέζι ἦταν πολὺ σκεπτικός, καὶ κάθε τόσο ἡ Ἀφροδίτη τὸν ρωτοῦσε τί ἔχει.

—Τίποτα!

—Μὰ πῶς τίποτα; Προτήτερα γελοῦσες σὰν τρελλὸς..... τώρα κλαῖς τὰ πεθαμμένα σου. Κἄτι σπουδαῖο σοῦ συνέβη σήμερα.

Καὶ μήπως δὲν ἦταν σπουδαιότερο ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχαν συμβῇ; Νὰ τὸν ἐρωτευθῇ μιὰ κόρη ἀπὸ τέτοιο σπίτι, μὲ τέτοια προῖκα,—ὁ Τηλέμαχος τοῦ εἶχε πῇ πῶς ἔδιναν τῆς ἀδελφῆς του τρία ἑκατομμύρια!— καὶ νὰ τοῦ γράφῃ πῶς θὰ τὸν περιμένῃ ὅσον καιρὸ θέλει;.. Μὰ δὲν εἶναι ἀπὸ 'κεῖνα ποῦ συμβαίνουν καθεμέρα!..

Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάμῃ;..

Ἦταν τόσο ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀφροδίτη, καὶ τοῦ ἄρεσε τόσο λίγο ἡ Λιλή, ὥστε ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν νὰ φανῇ εἰλικρινὴς καὶ νὰ τῆς πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ἔπειτα τὸ συλλογίσθηκε καλλίτερα.

Ἔτσι εὔκολα κλωτσᾷ κανεὶς τέτοια τύχη; Θὰ ἔκανε τὴ μεγαλήτερη «κουταμάρα» τῆς ζωῆς του ..Τί τάχα αἰωνίως θ' ἀγαποῦσε τὴν Ἀφροδίτη κι' αἰωνίως θὰ ἦταν μπλεγμένος μ' αὐτή;

Ἔκρινε τώρα μόνο μὲ τὴ λογική· καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση ἀπαν-

τοῦσε ἀδίστακτα; Ὄχι βέβαια, σὲ λίγον καιρὸ, σ' ἕνα χρόνο, σὲ δυό, θὰ τὴ χόρταινε. Ἴσως μάλιστα ἐκείνη θὰ τὸν χόρταινε προτήτερα. Κι' ἔπειτα; Δὲ θὰ ἦταν ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει; Δόξα σοι ὁ Θεός, οὔτε στεφανωμένη τὴν εἶχε, οὔτε θὰ τὴν στεφανωνόταν ποτέ. Κι' ἡ Λιλή, σὰ νὰ τῶξερε, τοῦ ἔγραφε πῶς ἦταν πρόθυμη νὰ τὸν περιμένῃ. Τὸ φρονιμώτερο λοιπόν, ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦταν νὰ τὴν μανουβάρῃ, νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ἕνα ἤξεις ἀφήξεις, νὰ τὴν ἀφίσῃ μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ ..βλέποντας ὕστερα καὶ κάνοντας.

Ἀλλὰ τὸ σχέδιο αὐτοῦ τοῦ γράμματος δὲν ἦταν τόσο εὔκολο..

Ὅλη τὴ νύκτα σκεπτόταν γιὰ νὰ βρῇ τὸ καλλίτερο· κι' ἐπὶ τέλους νόμισε πῶς τὸ βρῆκε. Τὸ πρωΐ, ὅταν ἄφησε τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀφροδίττης καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά του, μὲ τὴν πρόφαση πῶς θὰ μελετήσῃ, σκάρωσε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Δεσποινίς, ..

«Ἡ πρότασή σας μὲ τιμᾷ καὶ μὲ συγκινεῖ. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια εἰλικρίνεια θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν γνωρίζω ἀκόμη... Ἡ καρδιά μου ἦταν καὶ εἶναι ἐλεύθερη, γιατί δύσκολα τὴν δίνω. Ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτό θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ περιμένετε νὰ γνωρισθοῦμε κἄπως καλλίτερα καὶ νὰ ἰδοῦμε ἂν οἱ χαρακτῆρες μας συμφωνοῦν. Καὶ σεῖς ἀκόμα ποῦ λέτε πῶς μ' ἀγαπᾶτε, εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ γνωρίσετε βαθύτερα, γιατί πολὺ πιθανὸ τὸ αἴσθημά σας νὰ εἶναι ἁπλῶς ἐνθουσιασμὸς στιγμιαῖος.

«Εὐτυχῶς ποῦ μποροῦμε νὰ βλεπώμαστε συχνά. Ἂς βλεπώμαστε λοιπόν, ἂς γνωριζώμαστε κι' ἂς περιμένωμε. Τίποτα δὲν μᾶς βιάζει!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ Κ. ΜΑΝΙΑΤΗΣ»

* * *

Χαμογελοῦσε πονηρά ὅταν ἔβαζε ὁλόκληρη τὴν ὑπογραφή του, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Λιλῆς. Τοῦ ἦλθε μάλιστα νὰ προσθέσῃ καὶ «τελειόφοιτος τῆς Ἰατρικῆς». Θυμήθηκε ὅμως τὴν ἱκεσία τοῦ Τηλεμάχου καὶ τὸ ἄφησε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τηλέμαχος τὸν ξαναπροσκάλεσε. Κι' ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ποῦ εἶδε μετὰ τοὺς διαφόρους λακέδες, ἦταν ἡ Λιλή, ποῦ θἄξερε, βέβαια τί ὥρα θὰ πήγαινε καὶ τὸν περίμεναι στὸ διάδρομο, ἀπέξω ἀπὸ τὸ ἀπαρταμέντο της, στὴν ἴδια θέση τὴν προχθεσινή.

Ὁ διάδρομος ἦταν ἔρημος κι' ὁ Θράσος δὲν ἐδίστασε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ γράμμα.

—Ἄ, ἔκαμε μὲ χαρὰ ἡ Λιλή μόλις τὸ εἶδε· μοῦ ἀπαντᾶτε; Ὡραῖα!

Καὶ πῆρε τὸ γράμμα κι' ἔτρεξε στὴν κάμαρά της, ἐνῶ ὁ Θράσος ἔμπαινε στὴν κάμαρα τοῦ Τηλεμάχου.

Φοροῦσε, γιὰ πρώτη φορά, ἕνα κοστούμι ποῦ εἶχε κάμει στὸ ράφτη τοῦ φίλου του. . .

—Ἄ, μάλιστα, φώναξε ὁ Τηλέμαχος, αὐτὸ σοῦ πηγαίνει θαυμάσια. Ἴλα, τί ὡραῖος ποῦ εἶσα σήμερα!. .

Ὁ Θράσος ἔρριξε μιὰ ματιά σ' ἕνα στενόμακρο καθρέφτη, χωρὶς κορνίζα, ποῦ ἀκουμποῦσε στὸ πάτωμα καὶ στὸν τοῖχο, σὲ μιὰ γωνιά.

Ἀλήθεια ἦταν ὡραῖος. .Καὶ συλλογίστηκε: «Αὐτὴ ἡ ὠμορφιά. . ἢ θὰ μὲ χάσῃ ἢ θὰ μὲ σώσῃ.»

Τὴν ἴδια ὥρα, ἡ Λιλή, ἀφοῦ διάβασε τὸ γράμμα στὴν κάμαρά της, συλλογιζόταν:

«Τί εἰλικρίνεια!. . .Τί ἀξιοπρέπεια!. . .Δὲν ἐγελάστηκα, ὄχι! Αὐτὸς ὁ νέος δὲν εἶναι μόνο ὡραῖος· ἔχει κι' ἕνα λαμπρὸ χαρακτῆρα. Εἶναι θαυμάσιος! Τοῦ ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ μ' ἀγαπήσῃ.» Ἔτσι, ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα, ποῦ τῆς τὸν ἀπεκάλυπτε κι' ἀπὸ μέσα ὡραῖο ὅπως κι' ἀπ' ἔξω, ἡ ἰδέα νὰ τὸν κάμῃ δικό της, ἄντρα της, δυνάμωσε στὸ νοῦ τῆς Λιλῆς· κι' ἐπειδή, γιὰ νὰ γινόταν αὐτό, ἔπρεπε πρῶτα πρῶτα νὰ τὴν ἀγαπήσῃ—ἔτσι δὲν τῆς ἔγραψε;—θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. . .

Ὅσο γιὰ τὸ παράξενο κίνημά της, θὰ τὸ ἐξηγήσουμε, ἅμα μάθουμε μιὰ λεπτομέρεια: Ἡ Λιλή ἦταν τέσσαρα χρόνια μεγαλήτερη ἀπὸ τὸν Τηλέμαχο. Μὲ τὴν προῖκα ποῦ εἶχε, θἄταν παντρεμένη πρὸ πολλοῦ· γιατί δὲν ὑπῆρχε νέος στὸν κύκλο της,—καὶ μεσόκοπος ἀκόμα,—ποῦ νὰ μὴ δοκίμασε νὰ τῆς κάμῃ κόρτε ἢ νὰ μὴ τὴ ζήτησε σὲ γάμο.

Μιὰ φορὰ ὅμως ἦλθε σὲ κάποια διάσταση, καὶ κατόπι σὲ κάποια ἐξήγηση μὲ τὸν πατέρα της. Ἕναν ἀπὸ τοὺς μνηστῆρας, ὁ κ. Λαζαρίδης τὸν συμπάθησε καὶ τὸν ἤθελε πολύ. Ἡ Λιλή ὅμως δὲν τὸν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο, γιατί ἰσχυριζόταν πῶς ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Ὁ γέρος ἐπέμενε. Ἐπέμενε κι' ἡ κόρη. «Δὲν μπορῶ, ἔλεγε μὲ τὴ συρμένη της φωνή. Θὰ εἶμαι δυστυχής σ' ὅλη μου τὴ ζωή.» «Ἀνοησίαι! φώναζε στὴν καθαρεύουσά του ὁ κ. Λαζαρίδης·

θὰ εἶσαι εὐτυχεστάτη, διότι ὁ νέος εἶναι λαμπρὸς ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις». «Μὰ δὲ μᾶρέσει...» «Τὴν κακή σου, λοιπόν», ἀπαντοῦσε ὁ κ. Λαζαρίδης, γυρίζοντας στὴ δημοτική.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ πατέρας καὶ κόρη τὰ τσούγκρισαν. Τότε ἡ Λιλή βρέθηκε στὴν ἀνάγκη ..νᾶρρωστήσῃ. Κι' ὁ γέρος ποῦ τὴν ἀγαποῦσε, συγκινήθηκε. «Καλά, τῆς εἶπε, ,μὴν κάνεις ἔτσι καὶ δὲν σοῦ τὸν δίδομεν.» «Ναί, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό, ἀποκρίθηκε ἡ Λιλή. Αὔριο μπορεῖ νὰ θελήσετε νὰ μοῦ δώσετε κανέναν ἄλλο.» «Τί θέλεις, λοιπόν; Δὲν θὰ ὑπανδρευθῇς μίαν φοράν;» «Ὄχι, ποτέ! Ἔτσι, ὅπως ἐννοεῖτε σεῖς, ποτέ.» «Ἀλλὰ, πῶς ἐννοεῖς ἐσύ;..»—«Ἐγὼ; Νὰ πῶς ἐννοῶ ἐγώ!»

Κι' ἡ Λιλή διατύπωσε μὲ θάρρος τὴν ἀξίωσή της: Νὰ διαλέξῃ αὐτὴ τὸν ἄνδρα ποῦ θὰ ἔπαιρνε. Νὰ τῆς ἀρέσῃ πρῶτα ἕνας νέος, νὰ τοῦ ἀρέσῃ κι' αὐτή, καὶ τότε μάλιστα!Βέβαια,δὲν θὰ διάλεγέ ποτε κανένα τοῦ δρόμου. Ἕνας καλὸς ὅμως νέος, ποῦ θὰ τῆς ἄρεσε, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, δὲν ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ἔχῃ οὔτε ἑκατομμύρια, οὔτε παράσημα, οὔτε σπαθὶ κι' ἐπωμίδες. Ἂν τὰ εἶχε κι' αὐτά, τόσο τὸ καλλίτερο. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν τὰ εἶχε, αὐτὴ δὲν θὰ τὴν ἔμελε καθόλου.

Τὰ εἶπε καλά, μὲ γαλήνη, μὲ ἠρεμία, μὲ γλύκα. Κι' ὁ γέρος ποῦ τὴν ἀγαποῦσε, πείσθηκε. Ἔτσι ἔκλεισαν τὴ συμφωνία κι' ἡ Λιλή ξαρρώστησε τὴν ἄλλη 'μέρα.

Σὲ λίγο, γνώριζε τὸ Θράσο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ τὸν εἶδε στὴν κάμαρα τοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Λιλή εἶπε μέσα της, πῶς αὐτὸς θἄταν ὁ ἐκλεκτός της. Τῆς ἄρεσε πολύ. Κι' ὅσο τὸν ἔβλεπε τόσο περισσότερο «ἔμπαινε στὴν καρδιά της». Ἀλλὰ κι' ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Τηλεμάχου γιὰ τὸ νέο του φίλο, κι' ἡ συμπάθεια ποῦ τοῦ ἔδειξαν ἀμέσως οἱ γέροι, βοήθησαν πολὺ γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὸ αἴσθημά της. Καὶ μόλις βεβαιώθηκε πῶς τὸν ἀγαποῦσε, τοῦ ἔγραψε. Τὸ γράμμα της ἐκεῖνο τὸ ἄφοβο, τὸ σταθερό, τὸ ὑπογραμμένο μ' ὁλόκληρο τὄνομά της, τοῦ τὸ ἔδινε, τρόπον τινά, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ πατέρα της. Γι' αὐτὸ ἦταν τέτοιο.

* * *

Μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ ἀδελφοῦ της, ὅπου ὁ Θράσος τὸν περίμενε νὰ ντυθῇ.

—Ποῦ θὰ πᾶτε; ρώτησε.

—Θὰ κάμουμε τὸ γύρο τῆς Ἀκροπόλεως μὲ τ' ἁμάξι, ἀποκρίθηκε ὁ Τηλέμαχος, κι' ἀπὸ κεῖ θὰ καταλήξουμε στὸ Μέτς.

—Μὲ παίρνετε καὶ μένα; πρότεινε ἡ Λιλή. . .

—Τιμή μας, πρόλαβε νἀπαντήσῃ ὁ Θράσος.

—Μόνο; παραπονέθηκε μὲ τὴ συρμένη, τὴ χαϊδεμένη της φωνή ἡ Λιλή.

—Καὶ μεγάλη μας εὐχαρίστηση! διώρθωσε ὁ Θράσος.

Γέλασε κείνη καὶ τὸν πλησίασε, καθὼς στεκόταν ὄρθιος κοντὰ στὸ παράθυρο. Κι' ἐνῷ ὁ Τηλέμαχος ἀποτελείωνε τὴν τουαλέττα του, τοῦ εἶπε σιγά:

—Τὸ λέτε ἆρά γε μὲ τὴν καρδιά σας;... Ἄς εἶν' αὐτὸ πειὰ μοῦ τὸ γράψατε... Σᾶς ἐκτιμῶ πολὺ περισσότερο, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ διάβασα τὸ γράμμα σας. Ἔχει τόση εἰλικρίνεια!

Καὶ τὸν κύταξε στὰ μάτια. Μὲ γλύκα, μὰ καὶ μ' ἕνα παράπονο σὰ νὰ τοὔλεγε: «Ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ... Τόσο δύσκολο εἶναι νὰ μ' ἀγαπήσετε καὶ σεῖς;»

—Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν μεταμορφωμένη. Ὁ Θράσος ἀποροῦσε πολὺ πῶς δὲν τὴν ἔβρισκε πειὰ ἄσχημη. Κι' ἡ μύτη της ἀκόμα εἶχε τώρα μιὰ γραμμὴ συμπαθητική...

Στὸ ἁμάξι,—ἕνα ὡραῖο λοντό, πολὺ χαμηλό, μὲ δυὸ περήφανα ἄλογα, πολὺ ψηλά, καὶ μ' ἕνα λακέ στὸ πλάϊ τοῦ ἁμαξᾶ, μ' ὅμοια στολὴ κι' οἱ δυό,—ἡ Λιλή κάθησε κοντὰ στὸ Θράσο κι' ὁ Τηλέμαχος ἀντίκρυ τους. Σὰν ὄνειρο πάλι τοῦ φαινόταν τοῦ Θράσου κι' αὐτὸς ὁ περίπατος... Νὰ πηγαίνῃ μ' ἕνα τέτοιο ἁμάξι, ποῦ ὅλοι στὸ δρόμο ἔχασκαν νὰ τὸ κυτάζουν, καὶ νἄχῃ στὸ πλευρό τὴν κόρη τοῦ ἑκατομμυριούχου, ἐρωτευμένη μαζύ του!...

Ἔκαμαν τὸ γῦρό τους σιγὰ-σιγά, κι' ὅπως ἦταν συμφωνημένο, καταστάλαξαν στὸ Μέτς. Ἐκείνη τὴν ἐποχή, τὸ Μέτς ἦταν στὶς δόξες του. Ταπογέματα, ὅλη ἡ «ἀριστοκρατία» ἀνέβαινε νὰ πιῇ τὴν μπύρα της στὸ λοφίσκο, καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴ θέα τῶν ἐρειπίων ποῦ κοκκίνιζαν σὰ χάλκινα στὸ ἡλιοβασίλεμμα.

—Ἄ! τί ὄμορφη ποῦ εἶναι τώρα ἡ Ἀκρόπολη! Φώναξε μιὰ στιγμὴ ἡ Λιλὴ μ' ἐνθουσιασμό. Κι' ὁ Θράσος, χωρὶς νὰ θέλῃ θυμήθηκε τὴν Ἀφροδίτη μιὰ μέρα ποῦ εἶχαν πάει μαζύ στοὺς Ἀμπελοκήπους...

Ἔτσι καὶ τότε ὅλα γύρω τους τοὺς φαινόνταν καινούργια, ὡραῖα, θαυμάσια.

«Ἡ δυστυχισμένη, συλλογιζόταν, μ' ἀγαπᾷ ἀληθινά, κι' ἐγώ.. ἀγρὸν ἠγάρασα. Ἆρά γε δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπᾷ δυὸ μαζύ;..»

Καί ξανακύτταξε τὴν ἐρωτευμένη. Μὰ τὴν ἀλήθεια ἦταν ὡραία! Τῆς ἄξιζε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανείς,—ὄχι μόνο γιὰ τὰ ἑκατομμύριά της... Καὶ τὴν ὥρα ποῦ κατέβαιναν τὴς σκάλες τοῦ λοφίσκου, μιὰ στιγμὴ ποῦ εἶχαν μείνει πίσω ἀπὸ τὸν Τηλέμαχο, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τάχα γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ, καὶ τῆς τὸ ἔσφιξε.

Ἡ Λιλὴ τοῦ τὸ ἄφησε καὶ τὸν κύτταξε.

—Ξέρετε; τῆς ψιθύρισε· μοῦ φαίνεται πῶς ἄρχισα νὰ σᾶς ἀγαπῶ.

ΙΔ'.

Στὸ σπίτι τῆς Ἀφροδίτης, ὁ Θράσος δὲν εἶχε τώρα καμμιὰν ἐνόχληση. Τὸ πρώϊμο καλοκαῖρι σταμάτησε τὶς βεγγέρες καὶ μόνο κἄπου-κἄπου ἔκαν' ἐπίσκεψη κανένας φίλος. Ἡ Ἀρλετάκαινα, κατενθουσιασμένη μὲ τὸν καινούργιο «γαμπρό της», ποῦ ξώδευε σὰ «γαλαντόμος», τὸν εἶχε μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ. Ἡ Ἀφροδίτη ἦταν θερμὴ ὅπως τὴν πρώτη μέρα ποῦ τοῦ παράδωσε τὸ κλειδί. Κι' ἡ δουλίτσα τὸν ὑπηρετοῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ κρεμασμένη ἀπ' τὰ χείλη του,—ὅπως δὰ ὅλοι.

Μόνο ὁ Βασιλάκης γιὰ τὸ Θράσο ἦταν αἴνιγμα. Ὑπωπτεύόταν τὴς σχέσεις του μὲ τὴν ἀδελφή του; Τὴς ἤξερε καλὰ καὶ τὴς ἀνεχόταν; Ἢ ἦταν θυμωμένος γι' αὐτὲς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιβληθῇ; Ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἐκφύλου αὐτοῦ ὁ Θράσος δὲν καταλάβαινε τίποτα.

Ἕνα βράδυ ὅμως ἔτυχε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι νωρίτερ' ἀπὸ τὴς γυναῖκες, ποῦ εἶχαν πάει νὰ ἰδοῦν μιὰ συγγένισσά τους νεοφερμένη. Καὶ βγῆκε στὸ μπαλκόνι, ὅπου ὁ Βασιλάκης, καθισμένος σὲ μιὰ κουνιστὴ πολυθρόνα κάπνιζε τὸ τσιγάρο του.

—Καλησπέρα, Βασιλάκη, τοῦ εἶπε. Καὶ στάθηκε δίπλα του ὄρθιος μὲ τὴ ράχη στὸ κάγκελλο τοῦ μπαλκονιοῦ.

Ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν. Ἔλεγαν τοῦτα-κεῖνα, ἀνόρεκτα, ὅταν ἄξαφνα ὁ Βασιλάκης, τοῦ κάνει:

—Καϋμένε Θράσο...ἐσὺ ποῦ εἶσαι τώρα ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ...καὶ ποῦ σ' ἀκούει ἡ 'Αφροδίτη...δὲν μπορεῖς νὰ τὴ φέρῃς σὲ θεογνωσία;

—Μὰ τί κάνει; ρώτησε ὁ Θράσος.

Καὶ τί ἄλλο χειρότερο, ἀπ' αὐτὸ ποῦ ξέρεις καὶ ξέρω;..ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Βασιλάκης. Ἄχ αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν ἔχει μυαλό, ντίπ. Γιατί ἂν εἶχε, θἄταν παντρεμένη πρὸ καιροῦ...Νά, ἕνα σωρὸ ξετρελλάθηκαν μαζύ της. Καὶ δὲ θέλησε ποτὲ κανένα. Οὔτε τὸν Ψιμάρη, ποῦ ἔχει τέτοια περιουσία. Προτιμοῦσε νὰ τὸν ἔχῃ ἔτσι, ἀστεφάνωτο ὅπως τώρα καὶ σένα.

'Ο Θράσος θεώρησε περιττὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ. 'Αφοῦ τὤξερε ὁ ἄνθρωπος;.. Τὸν ἄφησε λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ:

—Μὰ εἶναι κατάσταση αὐτή; Εἶναι διαγωγὴ κοριτσιοῦ ἀπὸ οἰκογένεια;..'Εγὼ δὲν ξέρω πειὰ τί νὰ πῶ!

—Οὔτ, ἐγώ...ψιθύρισε ὁ Θράσος.

Ἄ, ὄχι! 'Εσὺ μπορεῖς νὰ τῆς μιλήσῃς, νὰ τὴ συμβουλέψῃς, νὰ τὴν καταφέρῃς...Δὲν τῆς ἐπρότεινες, μοῦ φαίνεται νὰ τὴ στεφανωθῇς;

—Ναί, εἶπε ὁ Θράσος, στὴν ἀρχή, ὅταν γνωριστήκαμε...μὰ δὲ θέλει γάμο.

—Νὰ τῆς τὸ ξαναπροτείνῃς...νὰ ἐπιμένῃς!.. Πές της πῶς αὐτὸ ποῦ κάνει δὲν εἶναι καλό, δὲν εἶναι τίμιο, οὔτε γι' αὐτή, οὔτε γιὰ σένα...Ψέμματα;.... 'Επὶ τέλους δὲν εἶναι μονάχη της στὸν κόσμο...'Ανήκει σ' ἕνα τίμιο σπίτι...ἔχει κι' ἕνα δυστυχισμένο, ἄρρωστο ἀδελφό... Τὶ νὰ τῆς εἰπῶ ἐγώ; Δὲν μ' ἀκούει. Τὶ νὰ τῆς κάμω; Νὰ τὴ διώξω ἀπὸ τὸ σπίτι; Δὲν εἶναι δικό μου, εἶναι τῆς μάνας μου. Νὰ φύγω ἐγώ;...Καὶ ποῦ νὰ πάω, καὶ πῶς νὰ ζήσω, στὴ θέση ποῦ εἶμαι;.. Νὰ τὴ σκοτώσω, νὰ τῆς σκοτώσω καὶ τῆς δυό; —ἔ δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους ποῦ σκοτώνουν... 'Εσύ ὄχι, ἐσύ, τὸ ξέρω, δὲ φταῖς. 'Εζήτησες τὸ σωστό, τό τίμιο καὶ σοῦ πρόσφεραν τὸ ἄτιμο. Τὸ δέχτηκες. Στὴ θέση σου κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θἄκανα.

'Αλλὰ...κύταξε, Θράσο μου,, νὰ τὰ διορθώσῃς ὅπως μπορεῖς. Λυπήσου ἐπὶ τέλους καὶ μένα. Καὶ σὺ ἀδελφὲς ἔχεις. Θὰ ἤθελες;..

'Ο Βασιλάκης ἄφησε τὴ φράση του ἀτελείωτη κι' ἔπιασε τὸ κε-

φάλι μὲ τὰ δυό του χέρια σὰ νὰ τοῦ πονοῦσε... Ὁ Θράσος τὸν λυπήθηκε μὲ τὴν καρδιά του.

—Μὰ καὶ χωρὶς νὰ μοῦ τὸ πῇς, τοῦ ἀποκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, ἐγὼ τὸ εἶχα στὸ νοῦ μου καὶ τὸ ἔχω. Ξέρεις, τὴν Ἀφροδίτη τὴν ἀγαπῶ πολὺ καὶ τόνειρό μου εἶναι νὰ τὴν κάμω γυναῖκά μου.

Ὁ Βασιλάκης ἀνεστέναξε.

—Ἀπὸ πολὺ μικρό τὸ κορίτσι αὐτὸ πῆρε κακὸ δρόμο, εἶπε σὲ λίγο. Ἔτυχε νὰ μπλέξῃ μ' ἕναν παληάνθρωπο, ὅταν ἦταν μόλις δεκαπέντε χρονῶ. Ὅταν τοῦ τὴν πήραμε πίσω ἦταν ἀργά...

—Μὰ δὲν τοῦ τὴν πήρατε, νομίζω, ἀπὸ τὸ βαπόρι, τὴν ἴδια στιγμή; ρώτησε ὁ Θράσος, ποῦ εἶχε ἀκούσει κάτι τέτοιο.

Ἀπὸ ποιὸ βαπόρι; Ὅποιος σοῦ τῶπε σὲ γέλασε. Ὁ παληάνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε πάρει καλὰ τὰ μέτρα του, κι' ὥς που νἀνακαλύψουμε μὲ τὴν ἀστυνομία, τὸν κρυψῶνα, πέρασαν τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες.

—Μὰ τότε ἔπρεπε νὰ τοῦ τὴν ἀφήσετε, νὰ τὴ στεφανωθῇ.

—Μακάρι νὰ τὸ κάναμε! Σήμερα ἡ Ἀφροδίτη θἄταν ὑπουργίνα...Μὰ ποῦ νὰ τὸ ξέραμε; Ἦταν τότε ἕνας δικηγοράκος χωρὶς πελατεία, ἀργόμισθος σ' ἕνα ὑπουργεῖο, μπαγαπόντης, μὲ τὴ χειρότερη φήμη... Ποῦ νὰ φανταστοῦμε πῶς θὰ προοδέψῃ τόσο... Ὅ,τι εἴχαμε ἔλθῃ ἀπὸ τὴ Σμύρνη... Ἐ καὶ μὲ τὶς ἰδέες ποῦ μᾶς ἔδερναν τότε,—τὴ μάνα μας δηλαδή, γιατί ἐγώ, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἤμουν παιδάκι,—παρὰ νὰ δώσουμε τὸ κορίτσι μας σ' ἕναν παληάνθρωπο, φτωχὸ κι' ἐλεεινό, προτιμήσαμε νὰ τὸ πάρουμε πίσω. Λάθος, ἀλλὰ ἔγινε, πάει!..

Στάθηκε σὰ νὰ περίμενε κάτι νὰ τοῦ πῇ ὁ Θράσος. Ἀλλ' αὐτός, συλλογισμένος βαθειά, σιωποῦσε. Κι' ὁ Βασιλάκης ἐξακολούθησε:

—Ἀπὸ τότε ἡ Ἀφροδίτη ἐνόμισε πῶς εἶν' ἐλεύθερη πειὰ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει...Εἶχε φαίνεται τὴν ἰδέα πῶς ἡ τιμὴ τοῦ κοριτσιοῦ εἶν' ἐκεῖνο ποῦ τῆς εἶχε κλέψει, ὅταν ἦταν ἀνήλικη, ἕνας παληάνθρωπος. Μὰ ἡ τιμὴ δὲν εἶν' αὐτή, ὄχι. Κι' ἂν καθόταν φρόνιμη ἀπὸ τότε ποῦ τὴν ἔπαθε...

—Ναί, ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Θράσος. Ἀλλὰ ἡ Ἀφροδίτη θὰ σκέπτεται ὅπως ὁ περισσότερος κόσμος καὶ θὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό της καταδικασμένο... Ἂς εἶναι, ἐγὼ τώρα θὰ προσπαθήσω νὰ τῆς βγά-

λω τὴν ἰδέα. Αὐτὸν ὅμως τὸν παληάνθρωπο, ἤθελα νὰ τὸν ἤξερα..

—Ἄ, δὲν ἔχω καμμιὰ δυσκολία νὰ σοῦ τὸν πῶ. Ἐσύ τώρα πρέπει νὰ τὰ ξέρῃς ὅλα. Εἶναι ὁ Ἀγγελετόπουλος, ὁ πρώην ὑπουργός...Μάλιστα, μάλιστα καὶ τώρα πρόεδρος τῆς Βουλῆς!

Ὁ Θράσος ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄναυδος.

—Αὐτός;...ψιθύρισε. Ἄ, τί ἄσχημα ποῦ κάνατε νὰ τοῦ τὴν πάρετε!..Καὶ ἀλήθεια, ἤθελε νὰ τὴ στεφανωθῇ;

—Τὶ λὲς ἐκεῖ! Θὰ τῶκανε τρέχοντας. Γι' αὐτόν, τότε, ἡ προικούλα τῆς Ἀφροδίτης ἦταν κάτι τι...

* * *

Ἐκείνη τὴ στιγμή, γύρισαν ἀπ' ἔξω οἱ γυναῖκες. Βγῆκαν κι' αὐτὲς στὸ μπαλκόνι καὶ χαρούμενες, φαιδρότατες, ἄρχισαν νὰ λένε γιὰ τὴ νεοφερμένη τους συγγένισσα.

Ἦταν μιὰ δεύτερη ἀνεψιὰ τῆς Ἀρλετάκαινας,—Βιργινία τὴν ἔλεγαν,—ποῦ χήρεψε πρὸ δύο ἐτῶν, στὴ Σμύρνη, κι' ἦλθε τώρα νὰ ζήσῃ στὴν Ἀθήνα. εἶχε μαζύ της καὶ τὴ Ζωΐτσα, τὴ μικρότερη ἀδελφή της, ἕνα κορίτσι δεκαοκτὼ χρονῶν. Κι' ἐκείνη δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ εἰκοσιπέντε.

—Ὤμορφες; ρώτησε ὁ Θράσος.

—Πλάσματα! ἀποκρίθηκε ἡ Ἀφροδίτη. Μὰ δὲν ἔχεις ἰδέα... Θὰ χαλάσουν κόσμο ἐδῶ-πέρα!

Ὁ Βασιλάκης ἄκουγε καὶ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του.

—Δὲ βαρυέσαι, εἶπε σὲ λίγο, ἐγὼ ξέρω γιατ' ἦρθαν αὐτὲς στὴν Ἀθήνα.

—Γιατ' εἴμαστε καὶ μεῖς, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀρλετάκαινα. Τὴς τραβήξαμε.

—Ναί, σάματις δὲν εἶχαν ἄλλους συγγενεῖς στὴ Σμύρνη. Ἀλλὰ ἴσα-ἴσα ποῦ φύγανε γι' αὐτό. Ἐκεῖ πέρα βλέπεις, δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τὰ δικά τους.

Ἡ Ἀφροδίτη θύμωσε. «—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Γιατί τὴς κατηγορεῖς χωρὶς νὰ ξέρῃς;»

—Γιὰ νὰ μιλῶ, κάτι ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Βασιλάκης.

Καὶ γύρισε στὸ Θράσο.

—Αὐτὴ ἡ Βιργινία ποῦ ἀκοῦς, τοῦ εἶπε, εἶναι μιὰ ἐξώλης καὶ προώλης. Ἀφοῦ ἔφαγε τὸν ἄντρα της μὲ τὴς ἀπιστίες ποῦ τοῦ ἔ-

κανε, ξακολουθοῦσε, χήρα, νὰ ἔχῃ δυὸ-τρεῖς ἀγαπητικούς. Οἱ γονεῖς της δὲν τὰ σήκωναν αὐτὰ καὶ τῆς ἔκαναν σκηνές. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσῃ, νἄχῃ τὴν ἐλευθερία της, σηκώθηκε κι' ἔφυγε. Πῆρε μάλιστα καὶ τὴ Ζωΐτσα, γιὰ νὰ τὴ διαφθείρῃ κι' αὐτή... Ἔ, βέβαια! ἡ ζωὴ στὴν Ἀθήνα κοστίζει καὶ πρέπει νὰ κερδίζουν κι' οἱ δυό...

—Βασιλάκη, εἶσαι κακός! φώναξε ἡ Ἀφροδίτη καταφουρκισμένη. Θράσο, σὲ παρακαλῶ, μὴν πιστεύεις λέξη ἀπ' αὐτά. Εἶναι συκοφαντίες τῶν Σμυρνιῶν ποῦ τὴς φθονοῦν. Λόγια τοῦ κόσμου, τοῦ κακοῦ καὶ ...τοῦ τρελλοῦ Βασιλάκη!

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι μὲ ὁρμή. Ὁ Βασιλάκης, ὁ κακόμοιρος, δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο. Κι' ὁ Θράσος, γιὰ μιὰ στιγμὴ, σιχάθηκε τὴν Ἀφροδίτη. Ἄρχισε νὰ μὴ τοῦ ἀρέσῃ καθόλου αὐτὸ τὸ μπλέξιμο. Καὶ θὰ προτιμοῦσε πολὺ νὰ κατοικῇ ἀκόμα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ βλέπῃ κἄπου-κἄπου τὴν ἐρωμένη του κρυφά.

«Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποψινὴ συνομιλία, συλλογιζόταν πῶς δὲν θὰ μποροῦσε νἀντικρύζῃ αὐτὸν τὸν ἀδελφό. Θῦμα τῆς Ἀφροδίτης, ναί, ἀλλὰ καὶ θῦμα δικό του. Γιατί μήπως κι' αὐτὸς δὲν τὸν γελοῦσε; Μήπως δὲν τὸν ἡσύχαζε μὲ τὸ ψέμμα, πῶς θὰ προσπαθοῦσε νὰ καταφέρῃ τὴν Ἀφροδίτη ...νὰ τὴ στεφανωθῇ;

Ὄχι, αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξῃ. Ἂν κατάφερνε τὴν Ἀφροδίτη νὰ τὸν ἀφήσῃ, νὰ πάῃ πάλι νὰ καθίσῃ χωριστά;..Θὰ ἦταν μιὰ καλὴ λύση.

Κι' ἀποφάσισε νὰ τῆς τὸ προτείνῃ εὐθύς. Στὸ τραπέζι ὅμως δὲ βρῆκε τὴν εὐκαιρία. Οὔτε στὸ θέατρο ποῦ πῆγαν ἔπειτα, γιατί ὅλη τὴ βραδυά εἶχαν στὴ συντροφιά τους τὸ Νάσο. Καὶ τὸ ἄφησε γι' ἀργότερα ποῦ θὰ κλεινόταν οἱ δυό τους στὴν κάμαρα...

Μὰ τότε, στὴν ἀγκαλιά της, τὰ ξέχασε ὅλα...

«Δὲν βαριέσαι! συλλογίσθηκε τὴν ὥρα ποῦ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος. Δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ δῶ καὶ ...τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὸ Βασιλάκη!»

* * *

Ἀπ' αὐτὰ ὅλα ὁ πατέρας τοῦ Θράσου δὲν ἤξερε τίποτα. Κι' ἐπειδὴ ὁ καιρὸς περνοῦσε χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ στὴν Πάτρα κι' ἕνα ἀκόμα γράμμα, ποῦ καταδέχτηκε νὰ τοῦ στείλῃ στὶς ἀρχὲς Ἰουνίου, ἔμενε χωρὶς ἀπάντηση, ὁ ταγματάρχης ἀνησύχησε πολὺ κι' ἀποφάσισε νὰ πεταχθῇ ὁ ἴδιος στὴν Ἀθήνα.

—Πήγαινε, τοῦ ἔλεγε κι' ἡ γυναῖκά του, πήγαινε νὰ ἰδῇς τί ἔπαθε αὐτὸ τὸ παιδί. Γιατί δὲν γράφει; γιατί δὲν ἔρχεται;.. Ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι καὶ γιὰ τὴν ὑγεία του, κι' ἂς μᾶς λένε πῶς τὸν βλέπουνε καλά. Ἐπὶ τέλους πῶς ζῇ, ἀφοῦ δὲν τοῦ ξανάστειλες χρήματα;

Ὁ ταγματάρχης πῆρε τὸ βαπόρι. Κι' ἕνα βράδυ τοῦ Ἰουνίου, ἑπτὰ ἡ ὥρα, ὁ σιδηρόδρομος Πειραιῶς τὸν ἔβγαλε στὸ σταθμὸ τοῦ Θησείου. Ἔν' ἁμάξι καὶ κατ' εὐθεῖαν στοῦ Παπαδάκη.

—Ἐδῶ κάθεται, παρακαλῶ, ὁ φοιτητὴς Θρασύβουλος Μανιάτης;...Εἶμαι ὁ πατέρας του.

Τοῦ ἀποκρίθηκαν πῶς εἶχε φύγει, γιὰ νὰ πάῃ οἰκότροφος σ' ἕνα σπίτι. Ἀλλὰ δὲν ἤξευραν οὔτε δρόμο, οὔτε ἀριθμό. Δὲν τοὺς εἶχε πῇ... Ὁ πατέρας συλλογίστηκε τότε τὴν κυρία Ἀργυρώ. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ εἶχε ξαναπάῃ ὁ Θράσος. Ὁπωσδήποτε, ἡ πρώτη σπιτονοικοκυρά του θὰ ἤξερε. Καὶ πῆγε νὰ ρωτήσῃ στὴν ὁδὸν Ἀραχώβης.

Ἡ κυρία Ἀργυρώ, ποῦ τὸν γνώριζε ἀπὸ χρόνια—ἦταν πολὺ φίλος μὲ τὸ μακαρίτη τὸν ἄντρα της,—τὸν δέχτηκε μὲ χαρά. Ὁ Νάσος δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα στὸ σπίτι. Καὶ στὸ σαλόνι τὰ εἶπαν κάμποση ὥρα οἱ δυό τους.

Στὴν ἀρχὴ ἡ κυρία Ἀργυρὼ τὰ μάσησε. Δὲν ἤθελε νὰ πῇ στὸν ταγματάρχη ὅλα ὅσα ἤξερε γιὰ τὸ γυιό του. Ἔπειτα ὅμως συλλογίστηκε πῶς, σὰν πατέρας, ἔπρεπε νὰ τὰ μάθῃ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ του· κι' αὐτή, σὰν παληὰ φιλενάδα, χρωστοῦσε νὰ τοῦ τὰ πῇ. Τὸν ἔκαμε λοιπὸν νὰ τῆς ὑποσχεθῇ πῶς δὲ θὰ τὴ μαρτυροῦσε στὸ Θράσο καὶ τοῦ τὰ εἶπε. Τοῦ διηγήθηκε πῶς ὁ νέος γνωρίστηκε στὸ σπίτι της μὲ τὴν Ἀφροδίτη Ἀρλετάκη, πῶς τὴν ἐρωτεύτηκε τρελλά, πῶς πῆγε γι' ἀγάπη της κι' ἐκάθησε σ' ἕνα παληοξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ τοῦ περισσεύουν, λέει, λεπτὰ νὰ ξοδεύῃ μαζύ της,—πῶς τὸν ἀγάπησε κι' ἐκείνη, πῶς ἄξαφνα μιὰ μέρα, τὰ χάλασαν, καὶ πῶς ἄξαφνα πάλι, μετὰ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, βρέθηκε ἀπὸ τοῦ Παπαδάκη, οἰκότροφος στῆς Ἀρλετάκαινας!

..—Κι' ἂν ἦταν καμμιὰ τῆς προκοπῆς, συμπέρανε ἡ κυρία Ἀργυρώ, δὲν πείραζε τόσο. Ἡ διαγωγή της ὅμως...

Καὶ διηγήθηκ' ἐδῶ τὴν παληὰ ἱστορία τῆς ἀπαγωγῆς.

Ὁ ταγματάρχης τἄκουσε χωρὶς διακοπή, χωρὶς λέξη, περίλυπος, κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Στὸ τέλος μόνο ρώτησε:

—Μὰ καλά...αὐτὲς οἱ γυναῖκες τὸν τρέφουν τώρα; Ἐγὼ, ξέρετε, ἔπαυσα πειὰ νὰ τοῦ στέλνω...

Παραξενεύθηκε πολὺ ἡ κυρία Ἀργυρώ.

—Ὄχι δά, φώναξε. Ἀπεναντίας ξοδεύει ἀλύπητα, καὶ μέσα στὸ σπίτι κι' ἔξω! Σᾶς βεβαιῶ.

Ὁ πατέρας ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸ στόμα. Ποῦ τὰ εὕρισκε λοιπὸν τόσα λεπτὰ ὁ Θράσος; Εἶχε καμμιὰ ἐργασία; Δανειζόταν; ἔπαιζε; ἔκλεβε;...Ὤ, Θεέ μου!...

Τοῦ ἦλθε νὰ ὁρμήσῃ ἔξω, νὰ τρέξῃ ὡς που νὰ βρῇ τὸ Θράσο, καὶ νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαιμό: «Πές μου, γιατὶ σ' ἔπνιξα!..»

Ἡ κυρία Ἀργυρώ ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ.

—Καθῆστε τώρα ἐδῶ, τοῦ εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἰδῆτε ἀπόψε. Καλλίτερ' αὔριο...μὲ τὴν ἡσυχία σας, μὲ τὴν ἠρεμία σας... Νὰ σᾶς πῶ. Δὲν τρῶτε ἀπόψε μαζύ μας; Ὁ Νάσος μου θὰ ξέρῃ νὰ σᾶς πῇ πολλά. Ἔπειτα..δὲν πιστεύω νὰ πήγατε σὲ ξενοδοχεῖο;..

—Ὄχι, ἔρχουμαι ἀπὸ τὸ σταθμὸ κατ' εὐθεῖαν.

—Λοιπόν, ἡ κάμαρα τοῦ Θράσου εἶναι ἀδειανή. Δὲν μᾶς κάνετε τὴν τιμὴ νὰ σᾶς φιλοξενήσουμε, ὅσες μέρες θὰ χρειασθῇ νὰ μείνετε στὰς Ἀθήνας;

Ὁ ταγματάρχης δέχθηκε τὴ φιλικὴ πρόταση. Κι' ὕστερα, στὴν τραπεζαρία, ἔμαθε ἀπὸ τὸ Νάσο—πολὺ ἐμπιστευτικά — κι' ἄλλα πράγματα, ποῦ δὲν τὰ ἤξερε ἡ κυρία Ἀργυρώ.

Τὸ μπλέξιμο, λέει, τοῦ Θράσου μὲ τὴν Ἀφροδίτη δὲν ἦταν σπουδαῖο. Τώρα ὅμως τὰ εἶχε μ' ἕνα κορίτσι τῆς ἀριστοκρατίας, μὲ τὴ θυγατέρα τοῦ Λαζαρίδη, τοῦ ἑκατομμυριούχου. Γι' αὐτὴν,—ἔκοβε τὸ κεφάλι του ὁ Νάσος,—ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὰς Ἀθήνας. Ὅσο γιὰ τὰ λεπτὰ ποῦ ξώδευε ἄφθονα, αὐτὰ τὰ κέρδιζε, χωρὶς κόπο στὸ χαρτοπαίγνιο. Μὰ εἶχε μιὰ τύχη!...Νὰ μπροστὰ στὰ μάτια του, κέρδισε μιὰ βραδυὰ ἑπτακόσιες δραχμές.

Ἂν ἡ πρώτη πληροφορία ἠσύχασε κἄπως τὸν δυστυχισμένο πατέρα,—ἐπὶ τέλους ἕνας ἔρως μὲ τὴν κόρη ἑνὸς ἑκατομμυριούχου δὲν ἦταν καὶ μεγάλος ..ξεπεσμὸς,—ἡ τελευταία λεπτομέρεια τὸν τσάκισε. Κάθε ἄλλο θὰ προτιμοῦσε νἀκούσῃ παρὰ πῶς ὁ γυιός του

ἔπαιζε χαρτιά!..Χίλιες ἐρωμένες νὰ εἶχε, χίλιες τρέλλες νὰ ἔκανε, δὲν θὰ τὸν ἔννοιαζε. Ἀλλὰ χαρτοπαίκτης, βρὲ ἀδελφέ;..Μὰ ἦταν φοβερό!...Κι' ἡ λύπη του ἦταν τόσο μεγάλη καὶ τόσο φανερή, ὥστε ὁ Νάσος μετάνοιωσε ποῦ τοῦ τὸ εἶπε,—γιὰ τὸ καλὸ βέβαια τοῦ Θράσου,—καὶ τώρα δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

ΙΕ'.

Τὸ πρωΐ, ὁ Θράσος, ἀνύποπτος ὅλως διόλου, ἦταν κλεισμένος ἀκόμα στὴν κάμαρα τῆς Ἀφροδίτης,—ὅτι εἶχαν σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἔπαιζαν κατὰ τὴ συνήθειά τους ἐνῷ ντυνόνταν,—ὅταν ἡ δουλίτσα κτύπησε τὴν πόρτα κι' εἶπε πῶς τὸν γυρεύει ἕνας κύριος.

—Τί κύριος; πῶς τὸν λένε;

—Ἰωαννίδη εἶπε πῶς τὸν λένε. Δὲν τὸν γνωρίζετε, λέει, μὰ σᾶς θέλει γιὰ σπουδαία ὑπόθεση κι' εἶναι ἀνάγκη, λέει, νὰ σᾶς δῇ ἀμέσως.

Ἄ, ἄ, ἔκαμε ὁ Θράσος κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ποῦ πουλοῦν ἀντίκες...ὅλοι μ' ἔμαθαν πειά!

Γιατὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ «τοῦ ἔφεξε» ἡ καρφίτσα του, ὁ Θράσος γλυκάθηκε κι' ἐγύριζε τὰ σαράφικα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου νὰ μαζεύῃ ἀντίκες...Ἔδινε δέκα-δεκαπέντε δραχμές, κι' ἔπαιρνε μιὰ φοῦχτα στὸ βρόντο. Μόνο ποῦ διάλεγε τὰ χάλκινα καὶ τὰ πειὸ φθαρμένα. Γιατί μήπως τὰ ἐγνώριζε ποῦ τἀγόραζε, ἢ μήπως τὰ γνώριζε κι' ἐκεῖνος ποῦ τοῦ τὰ πουλοῦσε;...Ἔπειτα τὰ ἔδειχνε τοῦ κ. Λαζαρίδη. Δυὸ τρεῖς φορὲς λοιπὸν συνέβη, ἕνα μόνο ἀπὸ τὰ νομίσματα τῆς φούχτας, νἀξίζῃ δεκαπέντε, εἴκοσι δραχμές, δηλαδὴ περισσότερο ἀπ' ὅλη τὴ χούφτα. Αὐτὰ τὰ φύλαγε. Τἄλλα τὰ πουλοῦσε σ' ἄλλον σαράφη ἢ τἄλλαζε. Βρῆκε δουλειὰ δηλαδή. Καὶ μιὰ δουλειὰ ποῦ ἔμοιαζε λιγάκι μὲ χαρτοπαίγνιο...

Ὁπωσδήποτε, κάτι ἄρχιζε νὰ νοιώθῃ, νὰ μαθαίνῃ σιγά-σιγά, νὰ συνειθίζῃ. Καὶ συγχρόνως ἄρχιζαν νὰ τὸν μαθαίνουν κι'οἱ διάφοροι ἀρχαιοκάπηλοι τοῦ δρόμου. Πολλὲς φορές, ἐκεῖ ποῦ πήγαινε, ἕνας ἄγνωστος, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, τὸν πλησίαζε καὶ τοῦ ἐπρότεινε· «Ἔχω ἕνα σπουδαῖο...θέλετε νὰ τὸ ἰδῆτε;»

Κανένας ἀπ' αὐτοὺς λοιπόν θὰ ἦταν ὁ πρωϊνός ἐπισκέπτης. Καὶ μὲ ἀδιαφορία, ὁ Θράσος εἶπε τῆς δουλίτσας·

—Καλά· πέρασέ τον στὴν κάμαρά μου κι' ἂς περιμένῃ.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ ντύνεται καὶ νὰ παίζῃ μὲ τὴν Ἀφροδίτη.

Τὰ γέλια τους ἔφθαναν ὡς τὴν κάμαρη, ὅπου ἡ δουλίτσα εἶχε βάλει τὸν ταγματάρχη.

—Μιὰ στιγμή, τοῦ εἶχε πῆ, γιατί ντύνεται...

Ἦταν ἡ κάμαρα τοῦ Θράσου. Τὴν ἐγνώρισε ἀπὸ τὸ σεντόνι τοῦ κρεββατιοῦ μὲ τὴν κόκκινη μάρκα,—χειροτέχνημα τῆς γυναίκας του, ἀπὸ τὰ ἰατρικὰ βιβλία ποῦ ἦταν ἀραδιασμένα, γιὰ τὰ μάτια, στὸ τραπέζι, κι' ἀπὸ τὸ κρανίο ποῦ τὰ παράστεκε αἰώνια...

Ἀλλὰ τὸ κρεββάτι ἦταν ἀπείρακτο... Ποῦ εἶχε κοιμηθῆ λοιπὸν ἀπόψε ὁ προκομμένος; ..Ποῦ ἄλλοῦ παρὰ στὴν κάμαρα ὅπου ντυνόταν ὁλοένα;..Κι' ἦταν βέβαια ἡ κάμαρα τῆς ἐρωμένης του.

Ὡραῖα!.. θαυμάσια!.. Καὶ νὰ τοῦ λέῃ ἔπειτα ὁ Νάσος, πῶς δὲν ἦταν σοβαρὰ μπλεγμένος μ' αὐτὴ τὴ «βρῶμα» καὶ πῶς ἔμενε στὴν Ἀθήνα γιὰ τὴν κόρη τοῦ ἑκατομμυριούχου Λαζαρίδη.

Σουλατσάριζε νευρικὸς καὶ σχεδίαζε τὰ λόγια ποῦ θὰ τοὔλεγε μόλις τὸν ἔβλεπε...Κάπου-κάπου τὸ δροσερὸ γέλοιο τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ μέσα, ξάναβε τὸ θυμό του περισσότερο. Τοῦ ἐρχόταν τότε νὰ πεταχτῆ, νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ γέλιο, νὰ ὁρμήσῃ στὴν κάμαρα τῆς ἀτιμίας καὶ νὰ τοὺς ἀρχίσῃ στὸ ξύλο... Ἐπὶ τέλους ἄνοιξε ἡ πόρτα καί, ἀνύποπτος πάντα, παρουσιάσθηκε ὁ Θράσος.

—Ἄ!.. Κι' ἔμεινε ἀκίνητος κοντὰ στὴν πόρτα, ποῦ ἀπὸ τὴ σαστιμάρα του δὲν πρόφτασε κἂν νὰ τὴν κλείσῃ..

Ὁ ταγματάρχης σήκωσε σῶμα καὶ κεφάλι καὶ κυτάζοντας τὸ γυιό του, ὅπως θὰ κύταζε στὸ στρατῶνα ἕνα λιποτάκτη, τοῦ εἶπε:

—Καλημέρα σας, κύριε!

—Καλημέρα..ψιθύρισε ὁ Θράσος.

—Δὲν κλείνεις, σὲ παρακαλῶ, τὴν πόρτα;

Ὁ Θράσος τὴν ἔκλεισε.

—Ὡραῖα! Μὰ...γιατί αὐτὴ ἡ μεγάλη ἔκπληξῃ; Δὲ μ' ἐπερίμενες;... Περίεργο... μοῦ φαίνεται πῶς ἔπρεπε νὰ μὲ περιμένῃς!.. Δὲ σοῦ ἔγραψα, παιδί μου, πῶς τὴν 1η Ἰουνίου, τὸ πολύ, ἔπρεπε νᾶσουν στὴν Πάτρα; Ἐσὺ τίποτα... Σοῦ ξαναγράφω...μιλιά...Καὶ σήμερα ἔχουμε εἰκοσιεπτὰ τοῦ μηνός...Ἔ, δὲν μποροῦσα περισσότερο, τί διάβολο!..Καὶ ἦλθα.

Ὁ Θράσος ἄρχισε νὰ συνέρχεται καὶ νἀγριεύῃ. Μπροστὰ στὸν

πατέρα του, εἶχε τώρα τὴ στάση ποῦ θὰ εἶχε μπροστὰ σ' ἕναν ἐχθρό.

—Καλῶς ἤρθατε!.. πρόφερε μὲ αὐθάδεια.

Αὐτὸ τὸ ὕφος ἐρέθισε τὸν ταγματάρχη.

—Τί κάνεις ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ; ρώτησε μὲ αὐστηρότητα.

—Ὅ,τι θέλω!..ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος μὲ τὸ ἴδιο ὕφος.

—Πῶς, ὅ,τι θέλεις; Μπορεῖς ἐσὺ νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις;

—Καὶ παραμπορῶ! ...Κάνω ὅ,τι θέλω καὶ δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγο σὲ κανένα!

—Ἔχεις νὰ δώσῃς λόγο σὲ πολλούς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα στὸν πατέρα σου. Ἔλα!...Τί κάνεις ἐδῶ;....Τὶ γυρεύεις στὴν Ἀθήνα ἀφοῦ τὸ Πανεπιστήμιο ἔκλεισε;...Πῶς ζῇς;...Ποῦ βρίσκεις ἐσὺ λεπτά;...Καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ σπίτι, ποῦ ἐνῷ ἔχεις τὴν κάμαρά σου,—αὐτὴ ἐδῶ—κοιμᾶσαι σὲ μιὰν ἄλλη; Ἐμπρός, λέγε!

—Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτα!...Εἶμαι ἐνήλικος καὶ δὲν ἐξαρτῶμαι ἀπὸ κανένα. Ὑπῆρχε μία ἐξάρτηση, ὅσο μοῦ στέλνατε χρήματα καὶ μὲ διατηρούσατε. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποῦ μοῦ γράψατε· «δὲν σοῦ ξαναστέλνω πεντάρα», κι' ἡ ἐξάρτηση αὐτὴ τελείωσε. Ἦταν σὰ νὰ μοῦ λέγατε: «Κάμε ὅ,τι θέλεις...ζῆσε μόνος σου...ξεφορτώσου με!..» Καὶ σᾶς ἄκουσα. Κάνω ὅ,τι θέλω, ζῶ μόνος μου καὶ σᾶς ξεφορτώθηκα...» Τὸ καταλάβατε πῶς δὲν σᾶς ἔχω πειὰ ἀνάγκη; Ὁ πατέρας ποῦ θέλει νἄχῃ τὸ παιδί του, νὰ τὸ διευθύνῃ, νὰ τὸ ἐξουσιάζῃ, δὲν τοῦ τηλεγραφεῖ «γκάριζε» ὅταν, σὲ μιὰ ἀνάγκη του, τοῦ γυρεύει ἑκατὸ δραχμές. Ἀλλὰ πληρώνει!

Καὶ μὲ τὴν ἀπάντηση αὐτὴ, ὁ Θράσος ἐκάθησε αὐθαδέστατα στὸ κρεββάτι, ἐνῷ ὁ ταγματάρχης ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ὄρθιος...

Τότε ἔγινε μιὰ μικρὴ σιωπή. Γιατί ὁ ταγματάρχης εἶχε σαστίσει. Ἀπὸ τὸ κεφάλι του πέρασε σὰν ἀστραπὴ μιὰ ἰδέα, μιὰ τύψη: Μήπως γιὰ τὴ διαγωγή, γιὰ τὴν παρεκτροπὴ τοῦ γυιοῦ του, ἔφταιγε αὐτὸς καὶ ἡ φιλαργυρία του;..Ἀλλὰ γρήγορα τὴν ἔδιωξε. Θυμήθηκε ὅλες τὶς θυσίες ποῦ εἶχε κάμει γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ τὸν κλωτσοῦσε τώρα, γιατί εἶχε γεμίσει τὸ πορτοφόλι του σ' ἕνα χαρτοπαίγνιο. Κι' ὁ θυμός τοῦ γύρισε μεγαλείτερος.

—Ἄ ἔτσι νομίζεις; τοῦ εἶπε. Κι' ὅσα ξώδεψα ἐγὼ γιὰ σένα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ γεννήθηκες, ποιὸς θὰ μοῦ τὰ δώσῃ;

Ἐγώ! ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος δυνατά. Ἐγὼ θὰ σᾶς τὰ δώσω ὅλα,

μὴν ἀνησυχῆτε!..Εἶν' ἕνα χρέος ποῦ τὸ ἀναγνωρίζω. 'Αλλὰ μόνο αὐτό, τίποτ' ἄλλο! Καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο, πρόσθεσε:

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε τὸ λογαριασμό...Καὶ μόλις μπορέσω—καὶ θὰ μπορέσω γρήγορα, νὰ εἶσθε βέβαιος...

'Ωραῖα! Ὥστε ἅμα ἐξοφλήσῃς αὐτὸ τὸ χρέος, τελείωσε;..Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ κυλίεσαι στὸ βόρβορο, νὰ κατοικῇς σ' ἕνα..χαμαιτυπεῖο καὶ νὰ ξενυχτᾷς στὰ χαρτοπαίγνια τῶν 'Αθηνῶν; Ἔ;

—Οὔτε σὲ χαμαιτυπεῖο κατοικῶ,—Ἔχετε μεγάλο λάθος!—οὔτε στὰ χαρτοπαίγνια ξενυχτῶ. 'Αλλὰ συναναστρέφουμαι ἕναν κόσμο, ποῦ δὲν τὸν εἴδατε οὔτε στὸν ὕπνο σας. Μὰ κι' αὐτὰ νὰ ἦταν, σᾶς εἶπα πῶς εἶμαι ἀνεξάρτητος καὶ κάνω ὅ,τι θέλω.

—'Αμὲ τὸ ὄνομα ποῦ φέρεις; Νομίζεις πῶς ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ λασπώνῃς ἐσύ τὄνομά μου;

—Θὰ τἀλλάξω!...φώναξε ὁ Θράσος ἔξω φρενῶν. Σᾶς τὸ χαρίζω τὄνομά σας. 'Εγὼ θὰ ὀνομασθῶ ...Κολοκυθόπουλος!..Ἔτσι μ' ἀρέσει!...Ἂν εἶναι ἕνα ὄνομα νὰ μὲ κρατῇ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ σκλάβο τοῦ πατέρα μου, νὰ τὸ βράσω...νὰ τὸ βράσω!.. νὰ τὸ βράσω!..

'Ο ταγματάρχης πελιδνός, ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴ λαβὴ τοῦ μπαστουνιοῦ του. 'Αλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη φώναξε ἀπὸ τὸ διάδρομο ἡ 'Αφροδίτη:

—Θράσο!...Θράσο!..μπορῶ νὰ ἔρθω μέσα; Κι' ὁ ταγματάρχης κρατήθηκε. 'Ο Θράσος ὥρμησε μὲ θυμὸ κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Παρντόν μιὰ στιγμή!...τῆς φώναξε ἀπότομα· τώρα ἔχω δουλειά. Κι' ἐβρόντησε τὴν πόρτα κι' ἐγύρισε στὴ θέση του.

'Ο πατέρας τότε σκέφθηκε πῶς ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὸ «καλό». Κάθησε κι' αὐτὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ τραπέζι, κι' ἄρχισε νὰ μιλῇ τοῦ Θράσου γιὰ τὴ μητέρα του ποῦ ἔκλαιγε, γιὰ τὴν ἀδελφή του ποῦ ἀνησυχοῦσε, γιὰ τὴν 'Αγνὴ ποῦ πήγαινε κάθε μέρα στὸ σπίτι τους νὰ ρωτᾷ...'Ως καὶ γιὰ τὸ σκύλλο του ἀκόμα τοῦ μίλησε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν κάμῃ νὰ ξαναθυμηθῇ τὸ σπίτι καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ «χαμαιτυπεῖο». Στὸ τέλος τοῦ εἶπε μαλακά, σχεδὸν παρακαλεστά:

Ἔλα, Θράσο...ἄφησέ τα τώρ' αὐτά. 'Η ζωὴ ποῦ κάνεις δὲν εἶναι γιὰ σένα. Ἡ Μανιάτης λέγεσαι ἢ Κολοκυθόπουλος, ἐσὺ εἶσαι τίμιος νέος...Ἔλα, παιδί μου, πᾶμε τώρα στὸ σπιτάκι μας...Αὔριο

τὸ μεσημέρι φεύγω... Μάζεψε τὰ πραγματάκια σου, ἀποχαιρέτησε τοὺς φίλους, σου, τὴς φίλες σου, κι' ἔλα μαζύ μου...

Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ Θράσος εἶχε σηκωθῆ.

—Ποτὲ! τὸν ἔκοψε τώρα. Νὰ τὸ βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας, πῶς μπορεῖτε νὰ μὲ πιάσετε ἀπὸ τὸ χεράκι, σὰ μωρό, καὶ νὰ μὲ κουβαλήσετε μαζύ σας στὴν Πάτρα...Νὰ πᾶτε στὸ καλὸ καὶ νὰ μ' ἀφήσετε μένα ἐδῶ ποῦ κάθουμαι...Πῆτέ τους πῶς εἶμαι καλά καὶ τοὺς ἀγαπῶ πολύ. 'Αλλὰ δὲν θὰ ἔρθω στὴν Πάτρα, παρὰ ὅταν θελήσω ἐγώ!

Ἔ, ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει!

'Ο γέρω Μανιάτης ξανάγινε ὁ ἄγριος, ὁ τραχὺς, ὁ βάναυσος στρατιωτικός. 'Ο ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἐχάριζε κάστανα σὲ κανένα. Κι' ἔσφιξε πάλι τὴ λαβὴ τοῦ μπαστουνιοῦ του κι' ἔστρωσε τὸ γυιό του στὸ βρισίδι. Μὰ τί βρισίδι!..

'Ο Θράσος πῆρε μιὰ στάση προκλητικῆς ἀψηφησιᾶς καὶ κύταζε τὸν πατέρα του σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε: «Δὲν ἱδρώνει τ' αὐτί μου! Πάει ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ποῦ φοβόμουν τὸ μπαστοῦνί σου! Πές μου ὅ,τι θέλεις καὶ φεύγα.»

'Η 'Αφροδίτη ὡστόσο εἶχε τὴν ἰδέα, πῶς ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Θράσου ἦταν ἀρχαιοπώλης καὶ πῶς παζάρευαν κανένα νόμισμα.

Ἔτσι συνέβη κάτι ἀπρόοπτο: Τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ ταγματάρχης, ἐρεθισμένος ἀπὸ τὴν περιφρονητικὴ στάση τοῦ γυιοῦ του, ὥρμοῦσε ἀπάνω του μὲ τὸ μπαστοῦνι ὑψωμένο, ἄνοιξε ἄξαφνα ἡ πόρτα διάπλατη καὶ παρουσιάστηκε ἡ 'Αφροδίτη, φωνάζοντας εὔθυμα:

—Θράσο! οἱ ξαδέλφες μου!...

Δυὸ ὤμορφα κορίτσια τὴν ἀκολουθοῦσαν. Κι' ὅταν εἶδαν νὰ πέφτῃ ἡ μπαστουνιά στὸ μπράτσο τοῦ Θράσου, ξεφώνισαν κι' οἱ τρεῖς.

'Ο ταγματάρχης στράφηκε πρὸς τὴς φωνές καί, βλέποντας τόσα κορίτσια,—ὅλο τὸ «χαμαιτυπεῖο»!—κατέβασε τὸ μπαστοῦνι του σὰ ντροπιασμένος κι' ἀπομακρύνθηκε λίγο ἀπὸ τὸ γυιό του· αἰσθάνθηκε ὅμως τὴν ἀνάγκη νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ τὴ βάναυσότητά του ἐκείνη.

—Παληόπαιδο! φώναξε· αὐθαδέστατε! ἔτσι μιλοῦν στὸν πατέρα τους;....

'Η 'Αφροδίτη ἀπὸ χλωμή ἔγινε κατακόκκινη. 'Ο Θράσος ὅμως δὲν τὰ ἔχασε καθόλου.

—Εἶναι ὁ πατέρας μου! εἶπε γελαστά. Κι' ἐπειδὴ διαφωνήσαμε

σ' ἕνα ζήτημα, ἐνόμιζε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ μὲ πείσῃ μὲ τὸ μπαστοῦνί του...Δυστυχῶς, δέν εἶμαι πειὰ στὴν ἡλικία ποῦ μὲ κατάφερνε μι' αὐτὸν τὸν τρόπο...Ζητῶ συγγνώμη, κι' ἐκ μέρους τοῦ πατέρα μου, ποῦ ἀνησυχήσαμε τὸ σπίτι!

Ἐπλησίασε τὰ κορίτσια, ποῦ στεκόνταν σαστισμένα κοντὰ στὴν πόρτα, τοὺς ἔδωσε τὸ χέρι κι' ἐξακολούθησε:

Ἡ κυρία Βιργινία;... Χαίρω πολύ!...Ἡ δεσποινίς Ζωΐτσα;.. Πολὺ εὐτυχής!....Εἶμαι ὁ Θρασύβουλος....Κολοκυθόπουλος. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συστήσω τὸν τέως πατέρα μου; Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μανιάτης, ταγματάρχης.

Μὰ ὁ ταγματάρχης εἶχε πάρει τὸ καπέλλο του.

—Καλά, πολύ καλά! εἶπε στὸ γυιό του, κυτάζοντας μὲ περιφρόνηση τὴς γυναῖκες. Παῖζε ἐν οὐ παικτοῖς, καὶ θὰ ἰδῇς τί σὲ περιμένει! Ἐγὼ σ' ἀφίνω τώρα στὸ χαμαιτυπεῖό σου. Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ, γρήγορα θὰ μετανοιώσῃς!

Καὶ βγῆκε. Ὁ Θράσος τὸν ἀκολούθησε στὸ διάδρομο φωνάζοντας:

—Κύτταξε νὰ μὴν κάνῃς τίποτα, ἢ νὰ μὴν ξαναζυγώσῃς ἐδῶ, γιατί ὁ μόνος ποῦ θὰ τὸ μετανοιώσῃ, θὰ εἶσαι σύ!

Ὁ ταγματάρχης κατέβαινε τώρα τὴ σκάλα καὶ φώναζε τραγικά:

—Νὰ ἔχῃς τὴν κατάρα μου!...Τὴν κατάρα μου νὰ ἔχῃς!...τὴν κατάρα μου!...

Ὁ Θράσος ἔβαλε τὰ γέλια,—ἀληθινά αὐτὴ τὴ φορά. Πατέρας ποῦ καταριέται τὸ παιδί του, στὴν πάλη μεταξὺ τῶν δυό τους, αὐτὸς εἶναι ὁ νικημένος, τελείωσε!

Κι' ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο, γελῶντας πάντα, τοῦ πέταξε τὴν περίφημη λέξι:

—Γκάριζε!...

ΙΣΤ'.

Γυρίζοντας στὴν κάμαρά του ὁ νικητής, βρῆκε τὴν Ἀφροδίτη λιγόθυμη στὸν καναπέ. Ἡ Ἀρλετάκαινα τῆς ἔτριβε τὰ χέρια μὲ κολώνια, ἡ Βιργινία κι' ἡ Ζωΐτσα παρέστεκαν κατασυγχυσμένες.

Ὁ Θράσος τῆς ἔβγαλε τὴς φωνές

—'Αφροδίτη! τ' εἶν' αὐτά; Δέ ντρέπεσαι;

Κι' ἡ ἐρωμένη του συνῆλθε. 'Αλλὰ τότε τὴν ἔπιασε ἕνας μεγάλος θυμός.

—'Ακοῦς ἐκεῖ, οὔρλιασε, νὰ πῇ τὸ σπίτι μας ἔτσι! 'Ακοῦτ' ἐσεῖς χαμαιτυπεῖο!..Νὰ χρωστᾷ χάρη, Θράσο, ποῦ εἶναι πατέρας σου, εἰδεμὴ τοὔδειχνα ἐγώ!...Ἂν δὲν ἅρπαζα τὴν καρέκλα νὰ τοῦ σπάσω τὸ κεφάλι, νὰ μὴ μὲ ξανάλεγαν 'Αφροδίτη!...

Πάλι ὁ Θράσος τῆς ἔβγαλε τὴς φωνές

—'Αφροδίτη! δὲ ντρέπεσαι;...Δίνεις τώρα σημασία στὰ λόγια ἐγὸς γέρου ξεμωραμένου; Μὰ τί ἄλλο μποροῦσε νὰ πῇ;..Ἔλα, τελείωσε πειά, σύχασε, συχᾶστε!...'Ο πατέρας μου δοκίμασε νὰ μὲ πάρῃ στὴν Πάτρα μὲ μπαστουνιές, μὲ βρισιὲς καὶ μὲ κατάρες. Τὶς μπαστουνιές δὲν τὴς φοβᾶμαι, τὴς βρισιὲς δὲν τὴς ψηφῶ, τὴς κατάρες δὲν τὴς πιστεύω. Καὶ κάθησ' ἐκεῖνος καλὰ καὶ μεῖς ἐδῶ καλλίτερα!

'Ο Θράσος γέλασε, ἡ 'Αφροδίτη ξεθύμωσε καὶ κάθησαν πειὰ νὰ μιλήσουν μὲ τὴς Σμυρνιὲς ξαδέλφες ποῦ θὰ τὴς κρατοῦσαν καὶ στὸ τραπέζι. Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι ὁ Θράσος ἔκαμε τὴ γνωριμία τους.. Τί ὄμορφα κορίτσια καὶ ...τί εὔκολα! Ἂν δὲν εἶχε τὴν 'Αφροδίτη ὁ νέος θὰ καλοπερνοῦσε καὶ μὲ τὴς δυό. 'Η μικρὴ μάλιστα, ἡ δεσποινίς Ζωΐτσα, φαινόταν νὰ ξέρῃ πολὺ περισσότερα κι' ἀπὸ τὴ χήρα Βιργινία. Καλὰ τοῦ τὴς εἶχε παραστήσει ὁ κακόμοιρος ὁ Βασιλάκης!..Στὸ τραπέζι, γιὰ γοῦστο, ὁ Θράσος κρυφοπατοῦσε τὸ πόδι τῆς μιανῆς, ἐνῷ κρυφόσφιγγε τὸ χέρι τῆς ἄλλης.

Εἶχε ἄδικο λοιπὸν ὁ πατέρας του ποῦ ὠνόμασε ἔτσι τὸ σπίτι ἐκεῖνο;...'Ο Θράσος ἔβλεπε τώρα τὴ λέξη γραμμένη μὲ πύρινα γράμματα στοὺς τοίχους, στὰ ἔπιπλα, στὸ πάτωμα, στὸ νταβάνι, παντοῦ...Ἦταν οἰκότροφος σ' ἕνα χαμαιτυπεῖο...'Αλλὰ τί τὸν ἔνοιαζε! Ὅπως εἶχε καταντήσει τώρα κι' αὐτός!...

Κι' ἔμενε νὰ τρώῃ, νὰ πίνῃ, νὰ καπνίζῃ, νὰ φλυαρῇ καὶ νὰ παίζῃ μὲ τὰ κορίτσια ὥς τὴς πέντε τἀπόγεμα. Μόνο κἄπου-κἄπου θυμόταν τὴς πρωϊνὲς σκηνές. Μὰ δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου. Κι' ὅταν ἡ 'Αφροδίτη, ἀνήσυχη αὐτὴ τοῦ ψιθύριζε:

—'Ο πατέρας σου καϋμένε, ...φοβᾶμαι...

Τῆς ἀπαντοῦσε:

Δὲ βαριέσαι! Καὶ σὰν τί μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ;

Ὡς τόσο ὁ ταγματάρχης, φεύγοντας ἀπὸ τῆς Ἀρλετάκαινας, πῆγε ἴσια στὸν παληό του φίλο τὸ Λισγάρα, τοῦ τὰ ἐξιστόρησε ὅλα καὶ τοῦ ζήτησε βοήθεια καὶ συμβουλή. Ὁ Ἐφέτης, ποῦ καταλυπήθηκε, τὸν συμβούλεψε νὰ προστρέξῃ στὴν Ἀστυνομία. Κι' ὁ ταγματάρχης, ποῦ ἔτυχε νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸν κ. Διευθυντή, πῆγε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ἐνεργήσῃ.

—Αὔριο θὰ φύγω, τοῦ εἶπε. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν πάρω μαζύ μου. Ἔστω καὶ δεμένο!

Ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας συγκινήθηκε. Καὶ στὴς πέντε τἀπόγεμα, ὅταν ὁ Θράσος βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάῃ στοῦ κ. Λαζαρίδη, δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, ἐρυθροχίτωνες, τὸν τσάκωσαν στὴν ὁδὸν Ἀραχώβης νὰ τὸν πᾶνε στὴν Ἀστυνομία.

—Διαταγὴ τοῦ κ. Διαφεντή!

Ὁ Θράσος φοβήθηκε καμμιὰ παρανομία,—ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὅλα γινόνταν...—καὶ προσπάθησε νὰ τἀποφύγῃ μὲ κάθε τρόπο. Στὴν ἀρχή, νομίζοντας, πῶς εἶχε νὰ κάμῃ μόνο μ' ἕνα κλητῆρα, τοῦ ρίχτηκε ξαφνικά, τοῦ πάτησε τὰ δυὸ πόδια, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ τὸν ἔσπασε στὸ ξύλο. Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ τὸν ἀφήσῃ ζαλισμένο καὶ νὰ τὸ σκάσῃ. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη πετάχτηκε κι' ὁ δεύτερος, ποῦ φύλαγε στὸ φοῦρνο, κι' ὁ Θράσος ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ...μὲ τὸ καλό.

—Ἂς μὴν ἤσουν γυιὸς τοῦ κ. Ταγματάρχη, τοῦ εἶπε ὁ δαρμένος, καὶ σοῦδειχνα ἐγώ. Μὰ καὶ γυιὸς τοῦ Βασιληᾶ νὰ εἶσαι, ἂν ξανακάνῃς ἀντίσταση, θὰ σὲ δέσουμε.

Ὁ Θράσος τότε κατέφυγε στὸ δόλο. Τοὺς ἔκαμε νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σόλωνος, ἔτρεξε μιὰ στιγμὴ μπροστά, χώθηκε στὴν πάντ' ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ κ. Ἀναστασάκη, τὴν ἔκλεισε ἀπὸ μέσα μὲ τὸ σύρτη, ἀνέβηκε, βγῆκε στὸ μπαλκόνι καὶ φώναξε στοὺς σαστισμένους κλητῆρες

—Στὸ καλό τώρα, γειά σας!..Καὶ χαιρετισμοὺς στὸ Διαφεντή.

Τί θἄκαναν; Δὲν μπροῦσαν βέβαια νὰ σπάσουν τὴν πόρτα γιὰ νὰ τὸν «συλλήψουν». Μήπως εἶχαν κι' ἕνταλμα;.. Κι' ὁ ἕνας κλητῆρας ἔφυγε, γιὰ νὰ πληροφορήσῃ ἴσως τὴ Διεύθυνση, κι' ὁ ἄλλος ἔμεινε ἐκεῖ ἀπέξω νὰ φυλάῃ...

Μ' αὐτὸ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου τοῦ 'Αναστασάκη. Καὶ συμβούλευσε τὸ Θράσο νὰ πάῃ στὴν 'Αστυνομία.

—Ὅταν σὲ καλῇ μιὰ 'Αρχή, τοῦ εἶπε, ἔχεις χρέος νὰ παρουσιασθῇς. Τί φοβᾶσαι; Εἶσαι ἐνήλικος καὶ ἀνεξάρτητος, ἐμπορεύεσαι ἀρχαῖα νομίσματα καὶ ζῇς. Ὁ πατέρας σου δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σὲ πάρῃ μὲ τὴ βία. Κι' οὔτε ὁ 'Αστυνόμος μπορεῖ νὰ σοῦ κάμῃ τίποτα, παρὰ τὸ πολύ-πολύ νὰ σὲ βαστάξῃ εἰκοσιτέσσερες ὧρες. 'Αλλοιώτικα τὸν καταγγέλλουμε ἐπὶ παρανόμῳ συλλήψει καὶ κρατήσει....

Ὁ Θράσος δὲν ἐπείσθηκε πολὺ ἀπ' αὐτά. Ἔβλεπε ὅμως πῶς ὁ φίλος του, ποῦ φοβόταν τὸ σούσουρο καὶ τὸ σκάνδαλο,—κλητῆρες ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του; μπᾶ!—δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ ἄσυλο. Καὶ —τί νἄκανε;—ἔστειλε τὸ μικρὸ ὑπηρέτη νὰ τοῦ φέρῃ ἓν ἀμάξι, μπῆκε μέσα, πρόσταξε τὸ δαρμένο κλητῆρα νὰ καθήσῃ δίπλα στὸν ἀμαξᾶ κι' ἔτσι «καρροτσάδα ἐπίσημη» πῆγε στὴν 'Αστυνομία.

Ἦταν τότε στὴν ὁδὸν Νομισματοκοπείου, ἀντικρύ στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Ὁ Θράσος περίμενε στὸν προθάλαμο μισὴ ὥρα. Κι' ἀφοῦ ξέβγαλε μιὰ μαυροφόρα κυρία, ὁ κ. Διευθυντής,—ἕνας κοντόχοντρος μελαχροινὸς καὶ κόκκινος παλληκαρᾶς,—τὸν φώναξε στὸ γραφεῖό του. Ἄ, ἐκεῖ τὰ βρῆκε σκοῦρα ὁ Θράσος. Κάθε ἄλλο παρὰ ὅπως τοῦ τὰ εἶχε παραστήσει ὁ 'Αναστασάκης.

* * *

—Προσκυνῶ, κύριε Διευθυντά! ἄρχισε. Μ' ἐκαλέσατε κι' ἦλθα. Διαμαρτύρομαι ὅμως γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῶν ὀργάνων σας..

—Πῶς; πῶς; τί; τὸν ἔκοψε ὁ κ. Διευθυντής. Καὶ τολμᾶτε ἀκόμα, ὕστερ' ἀπὸ τὴ δολοφονική σας ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ κλητῆρός μου;

—Ἐγὼ; μὲ συγχωρῆτε... Δολοφονικῶς δὲν συνειθίζω νὰ ἐπιτίθεμαι. 'Αμύνομαι μόνον ὅταν μὲ προσβάλλουν.

—Καλά, καλά. Αὐτὰ θὰ τὰ ἰδοῦμε ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν ἔχουμε ἄλλα... Ἡ διαγωγή σας, κύριε Θρασύβουλε Μανιάτη, δὲν εἶναι ἀξία νέου τῆς θέσεως καὶ τοῦ ὀνόματός σας. Κατηγγέλθητε σήμερα στὴν 'Αστυνομίαν, ὅτι συζῆτε παρανόμως μὲ μιὰ γυναῖκα, τὴν 'Αφροδίτη 'Αρλετάκη, ὁδὸς 'Αραχώβης, ἀριθμὸς ἑβδομῆντα ὀκτώ.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ διάβασε ὁ κ. 'Αστυνόμος ἀπὸ ἕνα χαρτί, ποῦ τὸ πέταξε πάλι θυμωμένος στὸ τραπέζι του.

'Ο Θράσος δὲν περίμενε αὐτὴν τὴ «καταγγελία» Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ ἔχασε.

—Ποιὸς μὲ κατήγγειλε; ψιθύρισε.

—Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει... Σᾶς ρωτῶ: εἶναι ἀλήθεια;

—Ποιό; ὅτι συζῶ παρανόμως;...Καθόλου...Ψευδέστατο!... Αἰσχρὰ συκοφαντία!..Μένω ὡς οἰκότροφος —ὡς οἰ-κό-τρο-φος— στῆς κυρίας 'Αρλετάκη...

—'Η ὁποία ἔχει μιὰ νέα καὶ ὡραία κόρη, ὀνομαζομένη 'Αφροδίτη, ἔτσι;

—Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει!

Μ' ἀφοῦ κρατεῖτε ἁπλῶς ἕνα δωμάτιο σ'αὐτὸ τὸ σπίτι, γιατί κοιμᾶσθε σ' ἄλλο, καὶ ὡρισμένως στὸ δωμάτιο τοῦ κοριτσιοῦ;

—Σᾶς γέλασαν, κύριε Διευθυντά!...Κοιμοῦμαι στὸ δωμάτιό μου.

—Ψεύδεσθε, γιατί σήμερα τὸ πρωΐ, ὅταν ἦλθε νὰ σᾶς ἰδῇ ὁ πατέρας σας, βρῆκε τὸ κρεββάτι τοῦ δωματίου σας ἄθικτο, καὶ σᾶς στὸ διπλανό, ὅπου σᾶς ἄκουγε νὰ γελᾶτε καὶ νὰ χαριεντίζεσθε μὲ τὴν ἐρωμένη σας, ἐνῷ ἐκάνατε τὴν τουαλέττα σας....

—Ααααα!... ὁ πατέρας μου!... 'Επειδὴ δὲ θέλησα νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὰς Πάτρας,—εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ σᾶς τὸ εἶπε κι' αὐτό,—μὲ κατήγγειλε γιὰ νὰ μὲ ἐκδικηθῇ. 'Αλλὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, πρόκειται περὶ συκοφαντίας. Τὸ πρωΐ, ὅταν ἦλθε ὁ πατέρας μου, ποῦ σημειώσατε, δὲν τὸν θεωρῶ πειὰ πατέρα.

—Αὐτὰ εἶναι περιττά! τὸν ἔκοψε πάλι ὁ 'Αστυνόμος, κι' ἐκάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖό του. Θέλω νὰ μοῦ πῆτε τώρα τί γυρεύεται στὰς 'Αθήνας, ἀφοῦ τὸ πανεπιστήμιο εἶναι κλειστό;

—Δὲν εἶμαι μόνο φοιτητής, ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος μὲ τουπὲ ἑκατομμυριούχου· ἔχω ἐδῶ κι' ἄλλες ἐργασίες...

—Τί ἐργασίες;.. πῶς ζῆτε, ἀφοῦ ὁ πατέρας σας δὲν σᾶς παρέχει πλέον τὰ μέσα;

—Ξέρω...σᾶς εἶπε πῶς εἶμαι χαρτοπαίκτης. 'Αλλὰ κι' αὐτὸ συκοφαντία ὅπως καὶ τὸ ἄλλο...'Εγώ, κύριε Διευθυντά, ἐμπορεύομαι ἀρχαῖα νομίσματα. 'Αγοράζω ὅπου βρίσκω καὶ τὰ μεταπω-

λῶ. Κἄποτε εἶμαι πολὺ τυχερός. Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ἐπώλησα ἕνα στὸν κύριο Λαζαρίδη δυὸ χιλιάδες δραχμές. Ὁ κ. Λαζαρίδης εἶναι ἐδῶ καὶ ἂς μαρτυρήσῃ.

Ἔγινε σιωπὴ λίγες στιγμὲς. Ὁ κ. Διευθυντὴς συλλογιζόταν; Ἀλήθεια τοῦ ἔλεγε αὐτὸς ὁ κατεργάρης; Τί τὸν ἔμελε!..Τὸ ζήτημα ἦταν τώρα νὰ γίνῃ τὸ κέφι τοῦ πατέρα ποῦ ἦταν φίλος του.

—Ἄκουσε, νέε μου, τοῦ εἶπε σὲ λίγο, μὲ πειὸ ἤρεμο, ἀλλὰ ὄχι ὀλιγώτερο αὐστηρὸ τόνο. Ὅλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λές, καλὰ καὶ ἅγια. Ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ τ' ἀποδείξῃς. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχεις, δυστυχῶς, καιρό, θὰ σὲ συμβουλεύσω τὸ ἁπλούστερο ποῦ μπορεῖς νὰ κάμῃς Αὔριο τὸ πρωῒ στὴς δέκα, φεύγει ὁ πατέρας σου μὲ τὴ «Θεσσαλία». Προφταίνεις νὰ ἑτοιμασθῇς καὶ νὰ βρεθῇς, αὔριο τὸ πρωῒ στὴς δέκα στὸ βαπόρι. Ἀπὰ κεῖ καὶ πέρα...κάμε ὅ,τι θέλεις. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐδῶ ὡς ἐκεῖ, πρέπει νὰ κάμῃς αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω. Δέχεσαι;

—Ποτέ!..φώναξε ὁ Θράσος. Κι' ἄρχισε νὰ λέῃ τὰ ἴδια: πῶς ἦταν ἐνήλικος καὶ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, πῶς δὲν εἶχε ἀνάγκη κανένα, πῶς ἂν ὁ πατέρας του δὲν ἐπιδοκιμάζῃ τὴ ζωή του, μποροῦσε νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ, πῶς κι' αὐτὸς θἄλλαζε τὄνομά του «διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος» —καὶ καθεξῆς.

Ἀλλὰ ὁ κ. Διευθυντὴς τὸν ἔκοψε γιὰ τρίτη φορά.

—Αὐτά, κύριε, τοῦ εἶπε, εἶναι κολοκύθια! Ἀλλοίμονο στὴν κοινωνία, ἂν ὅλα τὰ παιδιὰ ἐφέροντο ἔτσι στοὺς γονεῖς των!...Ὀφείλεις νὰ ὑποταχθῇς καὶ θὰ ὑποταχθῇς. Δὲ σὲ συμβουλεύω τώρα, ἀλλὰ σοῦ προτείνω. Ἕν' ἀπὸ τὰ δύο: Ἢ θἀκολουθήσῃς τὸν πατέρα σου στὰς Πάτρας, ἢ σὲ στέλνω στὸν Εἰσαγγελέα μὲ δυὸ καταγγελίες, ἐπὶ παρανόμῳ συμβιώσει καὶ ἀντιστάσει κατὰ τῆς ἐξουσίας μετὰ βιαιοπραγιῶν. Δὲν ἔχει ἄλλο. Διάλεξε! Καὶ σηκώθηκε ἀπειλητικός.

Ὁ Θράσος τὰ χρειάστηκε. Ἡ θέση του ἦταν πολὺ πειὸ σοβαρὴ ἀπ' ὅ,τι τὴ φανταζόταν ὡς πρὸ ὀλίγου...

Συλλογίστηκε τὴν Ἀφροδίτη.

Ὤ!, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκθέσῃ αὐτή!.. Γιατὶ μιὰ καταγγελία «ἐπὶ παρανόμῳ συμβιώσει»,—καὶ ἦταν ἱκανὸς νὰ

τοῦ τὴ σκαρώση ὁ κ. 'Αστυνόμος γι' ἀγάπη τοῦ πατέρα του, θὰ εἶχε συνέπειες, πρὸ πάντων γιὰ τὴν'Αφροδίτη.

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, ἀποκρίθηκε

—Μ' ἐκβιάζετε, λοιπόν... Πολύ καλά... θὰ ὑποκύψω!.

—Θὰ φύγῃς μὲ τὸν πατέρα σου γιὰ τὰς Πάτρας;

—Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ εἶμαι στὸ βαπόρι.

—Ἔχω τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου;

—Μάλιστα.

—Γράψε το ἐδῶ.

Κι' ὁ κ. Διευθυντὴς τοῦ παρουσίασε μιὰ κόλλα χαρτί καὶ τοῦ ὑπαγόρεψε τὴν ὑπόσχεση. 'Ο Θράσος ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε.

—Ἄ, λαμπρὰ!...Αὐτὸ θὰ τὸ στείλω εὐθὺς τοῦ πατέρα σου. Καὶ τώρα, εἶσαι ἐλεύθερος νὰ πᾷς...

—Εὐχαριστῶ. Χαίρετε...

—Καλό ταξεῖδι.

—'Ελπίζω, ὅτι δὲν εἶμαι ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

—Καθόλου... Εἶναι περιττή. Αὔριο μόνο θὰ στείλω ἕναν κλητῆρα ἀπάνω στὴ «Θεσσαλία». Καὶ ἂν δὲν σὲ ἰδῇ ὥς τὴν ὥρα ποῦ θὰ φεύγῃ τὸ βαπόρι, τὰ εἴπαμε: αὐτὰ ὅλα ποῦ μοῦ εἶπες ἐδῶ, θὰ λάβῃς τὸν κόπο νὰ τὰ ξαναπῇς στὸν Εἰσαγγελέα. Χαίρετε!..

* * *

'Αλλὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ Θράσος ἔβγαινε ἀπὸ τὴν 'Αστυνομία, ἓν' ἁμάξι κλειστὸ σταματοῦσε. Καὶ μέσα στ' ἁμάξι ἦταν ἡ 'Αφροδίτη.

Εἶχε μάθει στὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, πῶς ἔπιασαν τὸ Θράσο της δυὸ κλητῆρες, ἀνησύχησε φοβερὰ κι' ἐρχόταν νὰ ρωτήσῃ τί τῆς τὸν ἔκαναν...'Ο Θράσος μπῆκε μαζύ της στ' ἁμάξι, καὶ καθὼς ἔτρεχε πάλι γιὰ τὴν ὁδὸν 'Αραχώβης, τῆς τὰ εἶπε. Ἔπρεπε νὰ φύγῃ' 'Αλλοιώτικα θὰ εἶχαν ντράβαλλα κι' οἱ δυό τους: Παράνομος συμβίωσις, ἀντίστασις κατὰ τῆς ἐξουσίας, βιαιοπραγία καὶ πάει λέοντας.

'Η 'Αφροδίτη ἄρχισε τὰ κλάματα καὶ τὰ παρακάλια.

Νὰ τῆς φύγῃ ὁ Θράσος; νὰ τὸν χάσῃ;.. Ποτέ! Καλλίτερα νὰ πέθαινε!... Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ τὸν ἄφινε... 'Εκτὸς ἂν δὲν τὴν

ἀγαποῦσε...Ἂν τὴν ἀγαποῦσε ὅμως καὶ δὲν ἤθελε τὸ θάνατό της, ἔπρεπε νὰ μείνῃ μὲ κάθε θυσία!..

—Καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ποῦ θὰ μᾶς στείλῃ στὸν Εἰσαγγελέα καὶ τοὺς δυό;

Μὴν τὸν πιστεύεις!.... Ἔτσι σοῦ τῶπε, γιὰ νὰ σ' ἀναγκάσῃ ...Ἔπειτα, ἅμα τοῦ πῇ δυὸ λόγια ἕνας ἄνθρωπος δικός μου...

Ποιός;

—Ἕνας παλιός μας φίλος...οἰκογενειακὸς... ποῦ σήμερα εἶναι δυνατὸς καὶ κάνει ὅ,τι θέλει... Νὰ, καλέ, ὁ κ. Ἀγγελετόπουλος, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς...Ἄφησε νὰ πάω ἐγὼ νὰ τὸν παρακαλέσω...

Ὁ Θράσος ἐχλώμιασε.

—Ἐσύ;! φώναξε. Νὰ πᾷς σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;..νὰ τοῦ ζητήσῃς χάρη ἐσύ;..Ποτέ!.. Ἂς πᾶμε φυλακὴ κι' οἱ δυό μας!..

Τώρα ἐχλώμιασε ἡ Ἀφροδίτη...Τὰ ἤξερε λοιπὸν ὁ Θράσος ὅλα;...

—Μὰ γιατί; ψιθύρισε. Τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;..

Ὁ Θράσος τὴν κύταζε καὶ συλλογιζόταν.... Ὄχι, καλλίτερα νὰ μὴ μάθαινε ἡ Ἀφροδίτη πῶς ὁ Βασιλάκης τοῦ τὰ εἶχε πῇ. Θὰ τοῦ ἔκανε ἱστορίες τοῦ κακόμοιρου. Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἔχει κακὴ φήμη... Λένε πῶς δὲν ἀφήνει γυναῖκα...Δὲν σἀφίνω νὰ πᾷς ἐσύ!

Ἡ Ἀφροδίτη συνῆλθε.

—Τότε πήγαινε σύ! τοῦ εἶπε.

Ἄ, ναί, αὐτὸ δὲν ἦταν ἄσχημη ἰδέα..Ἐξαίρετα μποροῦσε νὰ πάῃ ὁ Θράσος στὸν κ. Ἀγγελετόπουλο καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ τὴν παληά του ...φιληνάδα ποῦ ἐκινδύνευε. Ἕνα μπιλετάκι στὸν κ. Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τελείωναν ὅλα. Ἄφησε τὴν Ἀφροδίτη στὸ σπίτι καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἁμάξι, ἔτρεξε στὴν ὁδὸν Ὁμήρου, ὅπου καθόταν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

«Δημοκρατικώτατος» ὁ πολιτευόμενος, δεχόταν ὅλο τὸν κόσμο. Κι' ὁ Θράσος στάθηκε πολὺ τυχερὸς νὰ τὸν βρῇ ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ σπίτι του. Τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὴν ὑπόθεση, τοῦ παράστησε τὴν «παρεξήγηση» ποῦ ἐκινδύνευε νὰ δυσφημήσῃ τόσο τὴν Ἀφροδίτη Ἀρλετάκη,—φαντασθῆτε νὰ τὴν καταγγείλουν ἐπὶ παρα-

νόμῳ συμβιώσει, ἐνῷ ἡ καϋμένη δὲν ἔχει παρ' ἁπλῶς ἕναν οἰκότροφο, —καὶ τὸν παρακάλεσε θερμὰ νὰ πῇ ἢ νὰ γράψῃ στὸν κ. Διευθυντή νὰ μὴν ἐπιμείνῃ...

Ὁ κ. Ἀγγελετόπουλος, ὁ γυναικᾶς, δὲν εἶχε ἀμφιβολία πῶς ὁ μορφονηὸς ποῦ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι, ἦταν ἐρωμένος κι' ὄχι οἰκότροφος. Ἀλλὰ τί τὸν ἔννοιαζε τώρα πειὰ γιὰ τὴν Ἀφροδίτη Ἀρλετάκη! Καὶ τί θἄχανε, ἂν τῆς ἔκανε τὴ μικρὴ χάρη ποῦ τοῦ ζητοῦσε; Σπουδαῖο πρᾶμμα, βλέπεις!.. Πῆρ' ἕνα μπιλέττο κι' ἔγραψε βιαστικά:

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

«Ὁ ἐπιφέρων τὸ παρὸν Θρασύβουλος Κ. Μανιάτης, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρομαι, ἔχει νὰ σοῦ ὑποβάλῃ μίαν παράκλησιν. Παρακαλῶ πολὺ νὰ εἰσακουσθῇ καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων. Ὁ Σὸς, Α. Α.»

Ὁ Θράσος ἔβαλε αὐτὸ τὸ «παντοδύναμον» μπιλλετάκι στὴν τσέπη του. Ἦταν πειὰ ἐξασφαλισμένος. Μπροστὰ στὸν Πρόεδρο τῆς Βουλῆς, ὁ ταγματάρχης δὲν λογαριαζόταν. Κι' ὁ κ. Διευθυντὴς μὲ μεγάλη του λύπη, θὰ τὸν ἄφηνε ἥσυχο. Γύρισε στὸ σπίτι καὶ τῶδειξε τῆς Ἀφροδίτης θριαμβευτικά.

—Νὰ ποῦ ἀξίζουν καμμιὰ φορά κι' οἱ παληοὶ φίλοι, τῆς εἶπε, μά...ὅταν πᾶν καὶ τοὺς παρακαλᾶν οἱ καινούργιοι. Σύχασε τώρα! δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ δῶ...Κορίτσια, ἐμπρός! Τὰ καπέλλα σας καὶ δρόμο! Ἡ Ἀφροδίτη δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ περίπατο. Τόσες «συγκινήσεις» σήμερα!.... Καὶ τὰ καϋμένα τὰ κορίτσια, ποῦ θέλουν διασκέδαση;.. Τὰ καπέλλα σας γρήγορα!... Ἐγὼ λέω μάλιστα νὰ φᾶμε ἔξω, στὸν Παράδεισο, ποῦ εἶναι μαγεία. Κι' ὕστερα νὰ ἰδοῦμε τοὺς «Ληστάς» καὶ τὴ «Βαβυλωνία»!

Ἔτσι ἔγινε. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀντὶ νὰ ἑτοιμασθῇ καὶ ν' ἀποχαιρετήσῃ, ὁ Θράσος διασκέδασε μὲ τὰ κορίτσια ὥς τὰ μεσάνυχτα.....

.....

Στὸ λιμένα τοῦ Πειραιῶς, στὸ κατάστρωμα τῆς «Θεσσαλίας», ὁ ταγματάρχης Μανιάτης, ἀνήσυχος, νευρικὸς, σουλατσάρει.

Ἕνας κλητήρας τῆς Ἀστυνομίας, σταλμένος ἀπὸ τὸν κ. Διευθυντή, κάθεται σ' ἕνα μπάγκο καὶ κυτάζει τὶς βάρκες ποῦ πηγαινοέρχονται. Ἡ ὥρα εἶναι δέκα καὶ τέταρτο. Τὸ βαπόρι σφυ-

ρίζει γιὰ δεύτερη φορά. Ἀλλὰ ὁ Θράσος δὲν ἐφάνηκε ἀκόμα...

—Πάει!... συλλογίστηκε ὁ ταγματάρχης δὲ θάρθῃ. Ἔδωσε τὸ λόγο τῆς τιμῆς του καὶ τὸν ἀθέτησε. Ἐγὼ φταίω... Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω ἀπὸ ἕνα διεφθαρμένο χαρτοπαίκτη, καὶ νὰ παρακαλέσω τὸν κ. Διευθυντή νὰ τὸν κρατήσῃ ἀπὸ χτὲς καὶ νὰ μοῦ τὸν στείλῃ μὲ συνοδεία. Τώρα εἶναι ἀργά...»

Δὲν ἔρχουνται πειὰ ἐπιβάτες. Μιὰ μαούνα ἀκόμη θὰ ξεφορτώσῃ καὶ τὸ βαπόρι θὰ ξεκινήσῃ. Μιὰ βάρκα περιμένει στὴ σκάλα τὸν κλητῆρα. Κι' ὁ ταγματάρχης ἀπελπισμένος, συλλογίζεται ἂν πρέπῃ νἀναβάλῃ τὸ ταξείδι του καὶ νὰ ξεμπαρκαρισθῇ κι' αὐτὸς μὲ τὸν κλητῆρα, ἢ νὰ μείνῃ στὸ βαπόρι, κι' ὥρα καλή...

Νὰ καὶ τὸ τρίτο σφύριγμα, τὸ τελευταῖο...Ἡ ὥρα δεκάμισυ ἀκριβῶς. Ποῦ νἄρθῃ πειὰ ὁ Θράσος!

Ὁ κλητήρας σηκώνεται μιὰ στιγμὴ καὶ πλησιάζει μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ λύπη τὸν πατέρα.

Αὐτὸς ἔχει πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασή του.

—Πήγαινε, παιδί μου, τοῦ λέγει, πήγαινε, καὶ πὲς στὸν κύριο διευθυντή, πῶς ὁ γυιός μου μᾶς γέλασε καὶ τοὺς δυό. Τώρα ἂς μοῦ τὸν στείλῃ ὅπως μπορεῖ. Ἐγὼ θὰ τραβήξω γιὰ τὴν Πάτρα.

—Καλό ταξεῖδι, κύριε ταγματάρχα!

—Στὸ καλό.

Ὁ κλητήρας κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ πήδησε στὴ βάρκα ποῦ τὸν περίμενε. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ὁ ἔλικας τοῦ βαποριοῦ καί, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ταγματάρχη, ἡ προκυμαία ἄρχισε νὰ φεύγῃ...

Στάθηκε στὴν κουπαστή, ὥς που εἶδε τὴ μπλούζα τοῦ κλητήρα σὰν ἕνα ζωηρὸ κόκκινο σημάδι στὴ μακρυνή ἀποβάθρα. Ἔπειτα, ἀργοπερπάτητος, μπῆκε στὸ καπνιστῆρι καὶ μὲ κινήματα αὐτοματικά, κάθησε στὸ ντιβάνι, ἔβγαλε τὸ πηλήκιό του κι' ἐσκούπισε τὸ ἱδρωμένο του μέτωπο. Τὰ μάτια του ἦσαν δακρυσμένα.

Τόσο θἄκλαιγε ὁ τραχὺς στρατιώτης κι' ἂν ἐγύριζε ἀπὸ τὴν κηδεία τοῦ παιδιοῦ του.

Αὐτὸ τὸ Θράσο τὸν εἶχε πειά χαμένο..

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ἡ γυναῖκα ποῦ σὲ σώζει

Α'.

Ἀφοῦ ἔκαμε τὸ γῦρο τῆς Πελοποννήσου, ἡ «Θεσσαλία» ἀποβίβασε τὸν ταγματάρχη Μανιάτη στὴν Πάτρα. Κι' ὅταν πῆγε στὸ σπίτι του καὶ παρουσιάστηκε μπροστά του ἡ γυναῖκά του σὰν ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικὸ μὲ ἀποσιωπητικὰ ἀγωνίας, ὁ δυστυχισμένος πατέρας σήκωσε τὰ χέρια του στὸ νταβάνι καὶ εἶπε:

Τίποτα!

—Εἶναι τοὐλάχιστο καλά; ρώτησε τότε ἡ μητέρα.

—Ἄ, ἔκαμε ὁ ταγματάρχης, ὅσο ἀπὸ ὑγεία, μοῦ φαίνεται πῶς τοῦ περισσεύει. Τἆλλά του ὅμως νὰ ἰδοῦμε...

Ἡ Μανιάταινα κούνησε τὸ κεφάλι της. Ἔδειχνε ἀκόμη στενοχώρια, μὰ ἦταν σχεδὸν ἡσυχασμένη. Γιὰ μιὰ μητέρα εἶναι ἀρκετὸ νὰ βεβαιώνεται πῶς τὸ παιδί της στὰ ξένα εἶναι καλά, ὅταν πέρασε ἡμέραις ἀγωνίας μὲ τὴν ὑποψία πῶς κάτι τῆς ἔπαθε... Ἔπειτα ἡ Μανιάταινα ἦταν μιὰ ἀγαθὴ γυναικοῦλα, ἀπὸ κεῖνες ποῦ τὰ συγχωροῦν ὅλα στὰ παιδιά τους, κι' ἀκόμα φιλάσθενη καὶ ἀδύνατη. Ἄλλη στὴ θέση της, θὰ πήγαινε ἡ ἴδια στὴν Ἀθήνα. Αὐτὴ ἀρκέστηκε νὰ στείλῃ τὸν ἄνδρα της. Κι' οὔτε τώρα ποῦ τὸν ἔβλεπε νὰ γυρίζῃ χωρὶς τὸ Θράσο, δὲν ἐσκέφθηκε νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτὴ τὴν μητρική της ἐπιρροή. Αἰσθανόταν πῶς εἶχε τόσο λίγη!..

Ὁ ταγματάρχης τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία. Ποῦ καὶ πῶς βρῆκε τὸ Θράσο, τί εἶπαν μεταξύ τους, καὶ τί ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ στὸ τέλος, μὲ τὸ φίλο του τὸ Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας.

—Ἀλλὰ τοῦ κάκου! εἶπε ὕστερα. Ἀθέτησε τὸ λόγο τῆς τιμῆς

του καὶ ἐγὼ ἔφυγα μονάχος μου. Τώρα ἂς ἰδοῦμε...Μήνυσα στὸ Διευθυντή νὰ μοῦ τὸν στείλῃ ὅπως μπορεῖ....Μὰ θὰ φροντίσῃ; Θὰ τὸν καταφέρῃ; Ἢ ξένος πόνος ξέγδαρμα;..Ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν στεῖλῃ τί; Μήπως θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦ πῆρε; Κι' ἐδῶ τὰ ἴδια θὰ κάνῃ, κι' ἅμα γυρίσῃ στὴν Ἀθήνα, χειρότερα. Κακὰ τὰ ψέμματα, Μαρίκα μου! Αὐτὸ τὸ παιδὶ πρέπει νὰ τῶχουμε ξεγραμμένο.

Ἡ Μανιάταινα δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ παραδεχτῇ.

—Μὴν τὸ λές καϋμένε Κώστα! Παιδί εἶναι, νέος εἶναι, κάνει τρέλλες. Θὰ βαρεθῇ, θὰ φρονιμέψῃ. Ἔπειτα δὲν ἄρχισε, δόξα σοι ὁ Θεός, ἀπὸ πολὺ νωρίς, ὅπως ἄλλοι ... Τὴς σπουδές του, πὲς τὴς τελείωσε. Τώρα θὰ πάρῃ καὶ τὸ δίπλωμά του.

—Αὐτός; αὐτὸς νὰ πάρῃ δίπλωμα; φώναξε ὁ ταγματάρχης. Βγάλτο ἀπὸ τὸ νοῦ σου! Χαρτοπαίκτης σοῦ λέω, δὲν ἀκοῦς; Καὶ ξέρεις πῶς θὰ καταντήσῃ; Ἀργόμισθος σὲ κανένα ὑπουργεῖο.

—Ἀδύνατο! ψιθύρισε ἡ Μανιάταινα.

Ἡ Ἑλενίτσα ὅμως, ἡ ἀδελφή του,—ἕνα κορίτσι ὡς εἴκοσι χρονῶν, ποῦ φοροῦσε ἀκόμα κοντὰ φουστάνια κι' ἔκανε τὴ μικρή,— ἦταν μὲ τὴ γνώμη τοῦ πατέρα. Κι' ἅμα ἔμαθε πῶς ὁ Θράσος δὲν θὰ πήγαινε ἄρχισε τὰ κλάματα.

—Πάει, ἔλεγε, πάει ὁ ἀδελφός μου!..Καὶ τὴ δική μου τύχη θὰ μοῦ κόψῃ. Γιατὶ ἂν βγάλῃ αὐτὸς κακὸ ὄνομα, ποιὸς μὲ θέλει ἔπειτα καὶ μένα;

Ὡς ἐκεῖ, βλέπετε, ἔφτανε τὸ μυαλὸ τοῦ κοριτσιοῦ,—τοῦ ἐπαρχιώτικου κοριτσιοῦ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ποῦ δὲν εἶχε καμμιὰ αὐθυπαρξία, παρὰ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἐξαρτημένο ἀπὸ ἕναν πατέρα, ἀπὸ ἕναν ἀδελφό...Ἡ Ἑλενίτσα ἔλεγε: «Ἂν θὰ βρεθῇ νὰ μὲ πάρῃ κάποιος, θἄναι γιὰ τὰ γαλόνια τοῦ πατέρα μου, γιὰ τὸ δίπλωμα τοῦ ἀδερφοῦ μου, γιὰ τὴς εἰκοσιπέντε χιλιάδες ποῦ μοῦ δίνουν». Ὁ χαμὸς λοιπὸν τοῦ Θράσου ἦταν γι' αὐτὴ σὰν νὰ ἔχανε κάτι ἀπὸ τὴν προῖκά της. Καὶ κλαίγοντας τὸν χαμένο ἀδελφό, ἔκλαιγε τὸν χαμένο γαμπρό. Γι' αὐτὸ ἦταν τόσο πικρὰ τὰ δάκρυά της...

Ἡ μητέρα της ὄχι μόνο νὰ τὴν παρηγορήσῃ δὲν μπόρεσε, παρὰ στὸ τέλος παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τῆς κόρης της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ κι' ἡ ἴδια.

Καὶ τ' ἀπόγευμα, ὅταν ἡ Ἁγνή, ἡ φίλη τους, μόλις ἔμαθε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ταγματάρχη, πῆγε νὰ μάθῃ τὰ νέα τοῦ Θράσου καὶ νὰ

τοὺς πῇ κι' αὐτὴ τὰ δικά της,—εἶχε πολὺ σπουδαῖα,—τὴς βρῆκε καὶ τὴς δυὸ κλαμμένες, ἐλεεινές.

—Ἔ!.. τί εἶναι;...

Ἡ Μανιάταινα κουνοῦσε τὸ κεφάλι, χωρὶς ν' ἀπαντᾷ. Ἡ Ἐλενίτσα ὅμως τῆς τἆπε στ' αὐτί:

—Ὁ φίλος σου δὲ θἄρθῃ... Εἶναι μπλεγμένος μὲ μιὰ βρῶμα.. Ἀφροδίτη τὴ λένε. Ὤμορφη, λέει, πλάσμα! Ἀλλὰ φαντάσου τὶ διαγωγῆς, ἀφοῦ τὸν ἔχει στὸ σπίτι της ἔτσι ξεστεφάνωτο!

Ἡ Ἀγνὴ ἔγεινε ἄσπρη σὰν τὸ πανί. Ἀλλ' ἀμέσως δάγκασε τὰ χείλη της, σὰν νἄθελε νὰ συνέλθῃ μὲ τὸν πόνο.

—Καὶ γι' αὐτό κάνετε ἔτσι; εἶπε φανερὰ καὶ στὴς δυό, μόλις ἡ Ἐλενίτσα τῆς εἶχε μιλήσει κρυφὰ ἀπὸ τὴ μητέρα της. Κι' ἐγὼ φοβήθηκα μὴν ἦταν ἄρρωστος... Μπᾶ, αὐτὸ τὸ εἶχα καταλάβει πρὸ πολλοῦ...δηλαδή, νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, κἄποιος μοῦ τὸ εἶπε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ δὲν σᾶς ἔλεγα τίποτε , μὴν τὸ παίρνατε γιὰ σοβαρὸ κι' ἀνησυχούσατε... Ἀλλὰ δὲν εἶναι, ἡσυχᾶστε. Ἐγὼ ξέρω...Μιὰ σχέση ἐλαφρά, ἐπιπόλαιη ὅλως διόλου, ἀπὸ κεῖνες ποῦ δὲν βαστοῦν, οὔτ' ἔχουν συνέπειες...Ἐγὼ ξέρω...ὅλα τὰ κορίτσια δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμᾶς! Μερικὰ θέλουν νὰ διασκεδάζουν μὲ τοὺς νέους. Κι' ὅλοι οἱ νέοι διασκεδάζουν μαζύ τους. Αὐτοὶ δὲν εἶναι κορίτσια γιὰ νὰ φοβηθοῦν τίποτα. Ψέματα; Ἄντρες εἶναι καὶ κάνουν ὅ,τι θέλουν ...

Κι' ἔβαλε τὰ γέλοια, γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὴν μητέρα καὶ στὴν ἀδελφή.

Ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῆς Ἀφροδίτης, ὅπως τῆς τὴν εἶχε κάμει ἕνας Πατρινός, ποῦ τὴν εἶδε κάποτε στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ Θράσο, ἡ Ἀγνὴ εἶχε μαντέψει σωστὰ τὸ εἶδος τῆς σχέσης. Ἡ εἴδηση πῶς δὲν θἀρχόταν, τὴν τάραξε μιὰ στιγμή. Ἀλλ' ἀμέσως ἡσύχασε. Εἶχε δὰ ἄπειρη ἐμπιστοσύνη στὸ Θράσο καὶ ἡ Ἀγνή. Ὅπως στὴ μητέρα του, καὶ σ' αὐτὴ φαινόταν ἀδύνατο νὰ χαθῇ ποτε τέτοιος νέος γιὰ τέτοια γυναῖκα. Τὸ αἴσθημα ποῦ ἔτρεφε ἦταν δυνατὸ σὰ στοργή. Γι' αὐτὸ εἶχε τὴν ἴδια ἰδέα μὲ τὴ μητέρα....

* * *

Εἶπαν ἀκόμα γιὰ τὸ Θράσο, κι' ἔπειτα ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς Ἀγνῆς νἀναγγείλῃ τὰ νέα της.

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη, εἶπε, γιατὶ ὁ μπαμπᾶς τἀποφάσισε. Σήμερα μοῦδωσε τὸ λόγο του.

—Θὰ πᾶτε γρήγορα στὴν Ἀθήνα; μάντεψε ἡ Ἑλενίτσα.

—Ναί, τὸ Σεπτέμβρη.

—Ἄ, τί καλά!..φώναξε ἡ Μανιάταινα· θἄχετε κοντά σας καὶ τὸ Θράσο...Νὰ μποροῦσε νὰ μετατεθῇ κι' ὁ ταγματάρχης...Αὐτὸ θἄταν σωτηρία.

Μὰ δὲν ἦταν στὸ χέρι του. Ἐνῷ ὁ πατέρας τῆς Ἀγνῆς, ὁ κ. Στάβαρης, συνταξιοῦχος τώρα καὶ μ' ἀρκετὴ περιουσία, μποροῦσε νὰ ζῇ ὅπου ἤθελε. Ἦταν ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία. Πολλὰ χρόνια ἔκαμε νομάρχης στὴν Κέρκυρα, ἔπειτα στὴ Ζάκυνθο καὶ τελευταῖα στὴν Πάτρα. Κατόπιν τὸν ἔπαψαν, κι' ὅταν μιὰ ἄλλη Κυβέρνηση θέλησε νὰ τὸν ξαναδιορίσῃ, ὁ κ. Στάβαρης δὲν ἐδέχθηκε. Κι' ἰδιώτευε στὴν Πάτρα γιατ' εἶχε συνειθίσει τὸν τόπο, κι' ὁ τόπος τὸν ἀγαποῦσε. Ἔπειτα, ἡ μεγαλήτερη κόρη του, ἡ Ἀγγελική, εἶχε παντρευτῇ μὲ Πατρινό, κι' ὁ πατέρας ἤθελε νὰ τὴν ἔχῃ κοντά του. Ἡ Ἀγνή ὅμως, ἡ δεύτερη καὶ ἡ τελευταία,—ὁ κ. Στάβαρης εἶχε μείνῃ χῆρος πρὸ δώδεκα χρόνων μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ κορίτσια,—Στενοχωριώταν στὴν ἐπαρχία κι' ἤθελε πρωτεύουσα.

«Πᾶμε νὰ ζήσουμε στὴν Ἀθήνα! τὸν τρωγόταν. Εἶναι ὡραῖα ἐκεῖ! Τί ἀνάγκη ἔχουμε τώρα; Γιατί νὰ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦμε στὴν περιωρισμένη ἐπαρχία;» ..

Κι' ὁ πρώην Νομάρχης, ποῦ ἀγαποῦσε τὸ ἴδιο τὴν ἡσυχία του καὶ τὴν Ἀγνή, ἐδίσταζε.

«Ἄφησε νὰ ἰδοῦμε», τῆς ἔλεγε.

Ἐννοεῖται πῶς ὁ πόθος τῆς Ἀγνῆς γιὰ τὴν Ἀθήνα μεγάλωσε ἀφ' ὅτου ὁ Θράσος ἔγινε φοιτητής. Κάθε καλοκαῖρι ποῦ γύριζε ὁ νέος, τῆς ἔλεγε:

«Ἐδῶ μέσα ἀσφυκτιῶ καὶ δὲν βλέπω πότε νἄλθῃ ὁ Σεπτέμβρης, γιὰ νὰ πάω ἐκεῖ νὰ ζήσω».

Ἀπὸ τὶς διηγήσεις τοῦ Θράσου, ἡ Ἀγνή ἤξερε ἀπ' ἔξω ὅλη τὴν Ἀθήνα, ποῦ δὲν τὴν εἶχε ἰδῇ παρὰ μόνον μία φορά, σἂν ἦταν μικρὴ καὶ δὲν τὴν θυμόταν παρὰ σὰν ὄνειρο...Αἰσθανόταν κι' αὐτὴ νἀσφυκτιᾷ στὴν Πάτρα ὁλοένα περισσότερο. Κι' ἡ ἀσφυξία αὐτὴ

γινόταν ἀνυπόφορη, ὅταν ἔφτανε ὁ Σεπτέμβρης καὶ ξανάφευγε ὁ Θράσος γιὰ νὰ ζήση....

Τὄλεγε μάλιστα χωρὶς νὰ κοκκινίζη διόλου. Γιατὶ τὸ αἴσθημά της γιὰ τὸ Θράσο δὲν τὄξερε καλὰ-καλὰ οὔτε ἡ ἴδια. Πῶς μποροῦσε λοιπὸν νὰ τὸ ξέρη ὁ πατέρας της, ἢ ἡ ἀδελφή της, ἢ ἡ Μανιάταινα, ἢ ἡ Ἑλενίτσα, ἢ ὁ ταγματάρχης;...

Κι' ὅμως, ὅλοι τὸ ἐμάντευαν,—κι' ὅλοι τὸ ἤθελαν.

Ἂν ἡ Μανιάταινα, σὰν ἄκουσε τὴν ἀπόφαση τοῦ κ. Στάβαρη εἶπε: «Ἄ, τὶ καλά, θἄχετε κοντά σας καὶ τὸ Θράσο!», ὁ ταγματάρχης ὅμως εἶπε καθαρά «Μπράβο, θἄχης κοντά σου καὶ τὸ Θράσο!». Καὶ μάλιστα ἐπρόσθεσε:

—Νὰ ἰδοῦμε ... θὰ μπορέσης ἐσὺ τοὐλάχιστο νὰ τὸν φέρης σὲ θεογνωσία;

Ἔτσι ἦταν ... Ὅλοι τὸ ἤξεραν. Χωρὶς νὰ τὸ λένε, χωρὶς νὰ τὸ δείχνουν κἄν, τὸ ὑποβοηθοῦσαν. Αὐτὴ ἄξαφνα ἡ «φιλικὴ» ἀλληλογραφία ποῦ εἶχαν ἄλλοτε ὁ Θράσος καὶ ἡ Ἀγνή, ὅσο ἀθῶα κι' ἂν ἦταν, δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρεπόταν διαφορετικά. Καὶ ἡ μιὰ οἰκογένεια κι' ἡ ἄλλη τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ εἶχαν προωρισμένα νὰ ἑνωθοῦν.

Καθὼς εἴπαμε κι' ἀλλοῦ, εἶχαν γνωρισθῆ στὴν Κέρκυρα, ὅταν ὁ κ. Στάβαρης κι' ὁ κ. Μανιάτης συνυπηρετοῦσαν, ὁ ἕνας Νομάρχης κι' ὁ ἄλλος Φρούραρχος. Τότε ὁ Θράσος ἦταν ἕνα παχουλό, πεντάμορφο ἀγοράκι μὲ κοντὰ πανταλόνια, κι' ἡ Ἀγνή, ἡ ξανθούλα μὲ τὰ γαλανὰ μάτια, τρία ἢ τέσσερα χρόνια μικρότερή του.

Στὸν κῆπο τῆς Νομαρχίας, κάτω ἀπὸ τὰ παληά, πελώρια δένδρα, μέσα σὲ ψηλοὺς καὶ ζοφεροὺς τοίχους σὰν μοναστηριοῦ, μαζευόνταν τότε τὰ παιδάκια πολλῶν φιλικῶν οἰκογενειῶν γιὰ νὰ παίξουν μὲ τὶς μικρὲς Νομαρχοπούλες. Δέκα, δεκαπέντε παιδιὰ ἦσαν μαζύ, σχεδὸν κάθε μέρα. Κι' ἔκαναν παιχνίδια, καὶ συχνὰ μαλώματα... Μόνο ὁ Θράσος κι' ἡ Ἀγνὴ ξεχώριζαν. Αὐτοὶ ἔπαιζαν πάντα οἱ δυό τους, παράμερα, ἥσυχα, καὶ δὲν ἐμάλωναν σχεδὸν ποτέ.

Μιὰ μέρα, ὁ κῆπος ἀντηχοῦσε ἀπὸ ποδοβολητὸ καὶ ξεφωνητά. οἱ γονεῖς τὸν παιδιῶν, ποῦ ἦταν μαζεμμένοι στὴ σάλα, ἀνησύχησαν· οἱ μητέρες μάλιστα ἐτρόμαξαν. Καὶ κατέβηκαν ἀμέσως στὸν κῆπο, νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει.

Τίποτα κακό. Ἔπαιζαν ὅλα μαζὺ ἕνα τρελλὸ παιχνίδι, κι' ἀναστάτωναν τὸν κῆπο καὶ τὴ γειτονιά. Μόνο ὁ Θράσος καὶ ἡ Ἀγνὴ ἔλειπαν.

—Ποῦ εἶναι αὐτοί; ρώτησαν οἱ μητέρες.

—Δὲν ξέρουμε!..ἀποκρίθηκαν τὰ παιδιά, χωρὶς νὰ διακόψουν τὸ κυνηγητό.

Ἔψαξαν καὶ τοὺς βρῆκαν. Πέρα στὴν ἄκρη, κάτω ἀπὸ μιὰ κληματαριά, ποῦ ἀκουμποῦσε στὸν τοῖχο, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ κρόσσια ἀνθισμένου αἰγοκλήματος, ἔπαιζαν οἱ δυό τους πεντόβολα. Ἀδιάφοροι πρὸς τὸ θόρυβο ποῦ ἔκαναν τἄλλα τὰ παιδιά, κύτταζαν ἥσυχοι, φρόνιμοι, τὸ παιγνίδι τους. Βυθισμένοι, δὲν ἄκουσαν οὔτε τὴς φωνὲς τῶν μητέρων ποῦ τοὺς ἔκραζαν.

—Νά τους! εἶπε ἡ Μανιάταινα κι' ἔγνεψε μὲ χαμόγελο στὴ Σταβαρίνα νὰ πλησιάσῃ.

Στάθηκαν ἐκεῖ καὶ τοὺς εἶδαν, τοὺς καμάρωσαν λίγες στιγμὲς ἀπὸ μακρυά. Ἔπειτα ἡ μιὰ μητέρα εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Θράσος τὴ βρῆκε τὴ νύφη ἀπὸ τώρα...

Καὶ ἡ ἄλλη μητέρα γέλασε κι' ἀποκρίθηκε:

—Γιατί ὄχι; Ὁ Θεὸς κι' ὁ λόγος σου!

Ἀπὸ τότε εἶχαν τὴν ἰδέα...

Κι' ὅμως ὁ Θράσος δὲν ἦταν καθόλου ἥσυχος ὅταν ἔλειπε ἡ Ἁγνή. Ζωηρὸ παιδί, ἀνυπόταχτο, διαβολάκι, χαλοῦσε τὸν κόσμο. Ἀλλὰ ἡ παιδοῦλα ἐκείνη μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γαλανὰ μάτια ἐξαρχῆς εἶχε ἐπάνω του μιὰ ἐπίδραση κατευναστική. Τὸν ἡμέρωνε, τὸν ἔκανε ἀρνάκι. Κι' ὁ μικρὸς ταραξίας τὴν προτιμοῦσε ἀπ' ὅλα τ' ἄτακτα παιδιὰ καὶ κοριτσάκια τῆς ἡλικίας του, κι' ὁλόκληρες ὧρες μποροῦσε νὰ παίζῃ μαζύ της ἔτσι ἥσυχα, ἔτσι φρόνιμα, ὅπως τοὺς βρῆκαν στὴν κοσμοχαλασιά τοῦ κήπου, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριὰ καὶ πίσω ἀπὸ τὰ κρόσσια τοῦ ἀνθισμένου αἰγοκλήματος.

* * *

Ἡ ἐπίδραση αὐτὴ τῆς Ἁγνῆς, ἡ ἐπιβολή, δὲν ἐλαττώθηκε μὲ τὴν ἡλικία. Μεγάλος ἀκόμα ὁ Θράσος, παλληκάρι, σὲ κάθε κακό, ποῦ μποροῦσε νὰ κάμῃ συλλογιζόταν «τί θὰ πῇ ἡ Ἁγνή;» καὶ τὸ ἄφωνο μάλωμά της τὸ λογάριαζε περισσότερο ἀπὸ τὰ φωναχτὰ τοῦ πατέρα του, τῆς μητέρας του, τῶν δασκάλων του.

Φυσικά, ἡ ἐπιβολή ἀδυνάτισε, ἀφοῦ ὁ νέος πῆγε νὰ σπουδάσῃ

στὴν 'Αθήνα. Καὶ εἴδαμε πῶς τὸν τελευταῖο χρόνο, κυριευμένος ἀπὸ τὴν 'Αφροδίτη, εἶχε τὸ θάρρος νὰ μὴν ἀπαντᾷ οὔτε στὰ γράμματά της. Τόσο ποῦ ἐκείνη, ἅμα ἔμαθε μάλιστα τὴν αἰτία, ἔπαψε πειὰ νὰ τοῦ γράφῃ. Κι' ὅμως, οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς ἐπίστευαν ἀκόμα πῶς τώρα ποῦ θὰ πήγαινε κεῖ πέρα κι' ἡ 'Αγνή, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπ' τὸν κακὸ δρόμο.

«Νὰ ἰδοῦμε, θὰ τὸν φέρῃς ἐσύ τοὐλάχιστο σὲ θεογνωσία;» τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ξανάλεγε ὁ ταγματάρχης.

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ἔζησε ἡ οἰκογένεια ὅλο ἐκεῖνο τὸ θλιβερό καλοκαῖρι... 'Ο Θράσος δὲν ἔγραψε οὔτε μιὰ φορά. Καὶ δὲν ἐμάθαιναν παρ' ἀπὸ φίλους ποῦ γύριζαν ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τοὺς βεβαίωναν πῶς τὸν εἶδαν καλά.

Ἔπειτα τοὺς σηκώθηκε κι' αὐτὴ ἡ παρηγοριά. Τὴς τελευταῖες ἡμέρες, ὅσους ρωτοῦσε ὁ ταγματάρχης:

—Μὴν εἶδες τὸ Θράσο;

Τοῦ ἀπαντοῦσαν στερεότυπα:

—Ὄχι, καπετάνιο μου, δὲν ἔτυχε. Μὰ βλέπεις, δὲν ἔμεινα καὶ πολὺ στὴν 'Αθήνα....

Καλά· καὶ μήπως οἱ ἄλλοι ποῦ τὸν εἶχαν ἰδῇ, ἔμειναν περισσότερο; Οὔτε ἡ 'Αγνή, ποῦ κι' αὐτὴ ἔβλεπε καὶ ρωτοῦσε πολὺν κόσμο, εἶχε τώρα πληροφορίες.

Τὴν τελευταία φορά, πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, μιὰ φίλη της Πατρινιά, ποῦ εἶχε πάει στὴν 'Αθήνα μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, νὰ παραγγείλῃ τὴν προῖκα, τῆς εἶπε πῶς ἕνα βράδυ, στὸ θέατρο τοῦ 'Ορφανίδη, ὁ Θράσος καθόταν κοντά της. Συνώδευε δυὸ κυρίες: μιὰ νέα, πολὺ ὄμορφη, ἀλλὰ πρόστυχη,—ἦταν ἡ κρίσι τῆς Πατρινιᾶς,—καὶ μιὰ γρηά, ἀκόμα προστυχότερη. Καὶ φαινόταν ἀνήσυχος, στενοχωρημένος, ἔτσι σὰ νευρικός.

—Τοῦ μίλησες καθόλου; ρώτησε ἡ 'Αγνή.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε μὲ περιφρόνηση· οὔτ' ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε γνωριμιά, οὔτ' ἐγώ. 'Εκεῖνος βέβαια ἐξ αἰτίας τῶν κυριῶν ποῦ εἶχε μαζύ του. 'Εγὼ ἐξ αἰτίας αὐτῶν ποῦ ἔμαθα εἰς βάρος του. Ἄχ, 'Αγνή μου... Αὐτὸς ὁ νέος, φαίνεται, βγῆκε ἐξώλης καὶ προώλης. Κρῖμα στοὺς γονεῖς του!...

Ἀπὸ τότε, τίποτα νεώτερο, οὔτε καλό, οὔτε κακό. Ὅσοι τὸν ἀγαποῦσαν δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν. Ἀρρώστησε; ἔφυγε; δυστύχησε; Πῶς δὲν τὸν ἔβλεπαν πειὰ στὴν Ἀθήνα;...

Καὶ μ' αὐτὴν τὴν ἀβεβαιότητα ἦλθε ὁ Σεπτέμβρης.

Β'.

Ἡ Ἀγνὴ ξεσήκωνε τότε τὸ σπίτι της. Πράγματα, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ κουβαλήσῃ, τὰ πουλοῦσε. Ἄλλα τὰ μπαλλάριζε μὲ τοὺς ἀνθρώπους της, ἢ τὰ ἔβαζε στὰ μπαοῦλα. Μ' ὅλη τὴ μελαγχολία, ποῦ τῆς προξενοῦσε αὐτὸ τὸ χάλασμα τῆς φωλιᾶς,—εἶναι κάτι παληὰ ἔπιπλα ποῦ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ παίρνουμε μαζύ μας, καὶ ὅμως μᾶς πονεῖ τόσο νὰ τἀφήσουμε!...—ἡ Ἀγνὴ δὲν ἦταν καθόλου μετανοιωμένη. Τὸ παληό της ὄνειρο γινόταν πρᾶγμα..

Περίεργο ὅμως νὰ μὴ τὸν βλέπῃ πειὰ κανεὶς!..Αἰωνίως αὐτὸ συλλογιζόταν ἐκεῖ ποῦ πάλευε μὲ τὰ πράγματά της. Καὶ μιὰ στιγμή, ποῦ ἦταν ἀμφίβολη, ἀναποφάσιστη, μέσα στὴν κάμαρά της, ἂν ἔπρεπε νὰ πάρῃ μιὰ κομψὴ τουαλετίτσα ἢ νὰ τὴν ἀφήσῃ μὲ τἄλλα, κάποιος ἔσπρωξε τὴ μισόκλειστη πόρτα καὶ μπῆκε μέσα μὲ ὁρμή.

Στὸν καθρέφτη μέσα, ἡ Ἀγνὴ εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα της καὶ τῆς φάνηκε χλωμὸ καὶ σὰν ταραγμένο. Στράφηκε ἀμέσως καὶ ρώτησε:

—Τί εἶναι, παπάκη;

Ὁ κ. Στάβαρης ἐδίστασε λίγο.

—Τί κάνεις τώρα; τῆς εἶπε.

—Νά, αὐτὴ τὴν τουαλέτα δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ τὴν κάμω... Μὰ... δὲν εἶναι νωρὶς ποῦ γυρίσατε;

—Δὲ βαριέσαι...δός τη!... εἶπε ὁ κ. Στάβαρης, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴ δεύτερη ἐρώτηση. Ποῦ νὰ κουβαλοῦμε τόσα παληοπράμματα!... Περισσότερο τὸ ἔξοδο.

Καὶ ξαναδίστασε, καὶ σὰν νἀφαιρέθηκε...

—Κάτι θέλετε νὰ πῆτε, παπάκη, τὸν παρώτρυνε ἡ Ἀγνή. Μήπως.. ἀναβάλλεται τὸ ταξείδι;

—Ἄ, ὄχι, ἡσύχασε· τὴν Πέμπτη φεύγουμε χωρὶς ἄλλο. Θὰ σ' ἐρωτήσω ὅμως κάτι τι...ὁλωσδιόλου ἄσχετο... Δέ μοῦ λές: θυ-

μᾶσαι πῶς λέγεται ἐκείνη ἡ πλούσια οἰκογένεια, στὰς Ἀθήνας, ποῦ ἔχει σχέση μαζύ της ὁ Θράσος;... Δὲ θυμᾶμαι πῶς μοῦ τὴν εἶπε ὁ ταγματάρχης...

—Ἄ, τοῦ κ. Λαζαρίδου!...

—Εἶσαι βεβαία;

—Βεβαιοτάτη... Μὰ τί συμβαίνει;

..Ὁ κ. Στάβαρης ἔμεινε πάλι λίγες στιγμὲς σκεπτικός. Ἡ Ἀγνή ἄρχισε νὰ πατῇ σὲ ἀναμμένα κάρβουνα.

—Πῆτέ μου λοιπόν!...μὲ βάλατε σὲ περιέργεια...

Ὁ κ. Στάβαρης ἀποφάσισε τέλος νὰ μιλήσῃ.

—Ξέρεις, εἶπε, ὑποπτεύομαι κάτι σοβαρό...δηλαδή κάτι φοβερό!...Γιὰ φαντάσου...ὁ κλέφτης αὐτὸς.. νὰ εἶναι ὁ Θράσος!

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα φύλλο τῆς «Ακροπόλεως».

—Γιὰ, διάβασε ἐδῶ...

Ἡ Ἀγνὴ ἄρπαξε τὴν ἐφημερίδα καί, στὸ μέρος ποῦ τῆς ἔδειξε τὸ δάκτυλο τοῦ πατέρα της, διάβασε τ' ἀκόλουθα:

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΛΟΠΗ

«Ἡ νομισματικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Λαζαρίδου.—Ἡ ἀστυνομία ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δράστου».

«Θρασυτάτη κλοπὴ κατηγέλθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ κ. Κ. Λαζαρίδης, ἐπιστρέψας ἐκ διμήνου σχεδὸν ταξειδίου ἀναψυχῆς ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, εὗρεν ἐν τῷ μεγάρῳ του, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, τὴν νομισματικὴν συλλογὴν λεηλατημένην. Τὰ ἑρμάρια ἦσαν παραβιασμένα, ἔλειπαν δὲ τὰ σπουδαιότερα νομίσματα. Ὁ κ. Λαζαρίδης ὑπολογίζει τὴν ἀξίαν τῶν κλαπέντων εἰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγμα χρυσᾶ.»

«Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ κ. Λαζαρίδου, ταξειδεύοντος οἰκογενειακῶς, τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας μέγαρόν του ἦτο κλειστόν. Διότι κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ οἰκοδεσπότης, ἄλλους μὲν τῶν ὑπηρετῶν του εἶχε παραλάβει μεθ' ἑαυτοῦ, εἰς ἄλλους δὲ εἶχε δώσει δίμηνον ἄδειαν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰς πατρίδας των. Εἷς

μόνον ὑπηρέτης διέμενεν ὡς φύλαξ ἐντὸς τοῦ μεγάρου, καὶ αὐτὸς συνελήφθη ὡς ὕποπτος τῆς κλοπῆς.

«Κατὰ πᾶσαν ὅμως πιθανότητα, ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἦτο ἀθῷος καὶ σήμερον ἢ αὔριον θἀπολυθῇ, τῇ ἐγγυήσει αὐτοῦ τοῦ κυρίου του. Ὁ κλέπτης θὰ εἶναι ἄλλος, πολὺ σοφώτερος ἑνὸς ὑπηρέτου. Διότι ἐκ τῶν νομισμάτων τῆς συλλογῆς ἐκλάπησαν μόνον τὰ ἔχοντα μεγάλην ἀξίαν· δεδομένου δὲ ὅτι ἀφέθησαν ἀκόμη καὶ χρυσᾶ, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τὴν δύσκολον αὐτὴν ἐκλογὴν δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὁ τυχών.

«Πῶς ἀκριβῶς διεπράχθη ἡ κλοπή, δὲν γνωρίζει κανείς. Εἶναι πολὺ μυστηριώδης. Ὁ δράστης ὅμως δὲν θὰ διαφύγῃ καὶ μετὰ τὴν σύλληψίν του, ἡ ὁποία κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς ἀστυνομίας, εἶναι ζήτημα ὡρῶν, θὰ διευκρινισθῶσι τὰ πάντα. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ γράψωμεν περισσότερα διὰ νὰ μὴ δυσχεράνωμεν τὸ ἔργον τῆς καταδιωκτικῆς Ἀρχῆς. Ἀλλ' ἀρκούμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι αἱ βασιμώτεραι ὑπόνοιαι πίπτουν ἐπὶ ἑνὸς νέου, Θ. Μ. ὀνομαζομένου, τελειοφοίτου τῆς Ἰατρικῆς ἢ Νομικῆς, ἐκ Πατρῶν, ὁ ὁποῖος ἐσύχναζεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, ὡς φίλος τοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Λαζαρίδου.

«Ὁ νέος αὐτὸς πρὸ ἡμερῶν ἔγινεν ἄφαντος. Καὶ τοῦτο ἐπιτείνει τὰς ὑπονοίας. Ἀλλ' ἡ Ἀστυνομία εὑρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη του.»

Αὐτὰ μόνον ἔγραφεν ἡ «Ἀκρόπολις». Μὰ ἦταν ἀρκετά...

Ἡ Ἁγνὴ ἄλλαξε δέκα χρώματα κι' ἐδιάβασε τὴν εἴδηση δέκα φορές... Ἤθελε νὰ πιστέψῃ πῶς ἔκανε λάθος, πῶς δὲν ἦταν Θ. Μ. τἀρχικὰ τοῦ νέου, ποῦ τὸν βάρυνε ἡ ὑποψία τέτοιου ἐγκλήματος.

Ἀλλὰ τὰ δυὸ ψηφία ἦταν τόσο καθαρὰ τυπωμένα!..Κι' ὅλες οἱ λεπτομέρειες φώναζαν τόσο δυνατά, πῶς ὁ κλέφτης ἐκεῖνος ἦταν ὁ Θράσος!...

Γιὰ κάμποση ὥρα ἡ Ἁγνὴ ἔλεγε στὸν πατέρα της ἀσυνάρτητα. Ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ ἠρεμήσῃ, νὰ κατατάξῃ τὶς σκέψεις της καὶ νἄρθῃ σ' ἕνα συμπέρασμα.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπε, πῶς ἐννοοῦν τὸν Θράσο. Αὐτὸν ὑποπτεύονται γιὰ τὴν κλοπή. Ἄλλο ζήτημα ὅμως ἂν τὴν ἔκαμε. Ἐγώ, τοὐλάχιστο εἶμαι βεβαία πῶς...

—Ἐγώ, ὅμως Ἁγνή μου, φοβοῦμαι πολύ μήπως τὴν ἔκαμε...

—Ὁ Θράσος; Ἀδύνατο!...Καὶ νὰ τὸν ἔβλεπα μὲ τὰ μάτια μου δὲν θὰ τὸ πίστευα. Τὸν ὑποπτεύουνται ἄδικα, τὸν συκοφαντοῦν... Φαντασθῆτε τώρα νὰ τὸν συλλάβουν, νὰ τὸν φυλακίσουν...Ἡ ἀθωότης του βέβαια θὰ φανῇ, ἀλλὰ... Ὁ πατέρας του ἔμαθε τίποτα;

—Δὲν ξέρω... δὲν τὸν εἶδ' ἀκόμη...Ἐγὼ κατὰ τύχη διάβασα αὐτὰ στὴν «Ἀκρόπολι» κι' ἔτρεξα ἐδῶ...Τί νομίζεις πῶς πρέπει νὰ κάμουμε;

—Μὰ νὰ εἰδοποιήσουμε ἀμέσως τὸν κ. Μανιάτη!...Μπορεῖ νὰ μὴν ξέρῃ ἀκόμα τίποτε. Πότε ἦρθαν οἱ ἐφημερίδες;

——Πρὸ μιᾶς ὥρας.

—Οἱ ἄλλες γράφουν τίποτα;

—Δὲν εἶδα καμμιά.

—Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε...

—Ἔλα λοιπόν...βάλε τὸ καπέλλο σου καὶ πᾶμε...

Ἡ Ἀγνὴ ντύθηκε γρήγορα καὶ μὲ τὸν πατέρα της ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Μανιάτη.

Τὸν βρῆκαν μελαγχολικὸ ὅπως πάντα, ἀλλὰ ἥσυχο. Ἡ τρομερὴ εἴδηση δὲν εἶχε φθάσει ὡς ἐκεῖ.

Ἡ Μανιάταινα κι' ἡ Ἑλενίτσα παραξενεύτηκαν ποῦ ἔβλεπαν τέτοια ὥρα,—πλησίαζε μεσημέρι,—τὸν κ. Στάβαρη μὲ τὴν κόρη του.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔλειπε ὁ ταγματάρχης, ἡ Ἀγνὴ ἀνέλαβε νὰ φανερώσῃ τὴν αἰτία.

—Ἔτσι, εἶπε, ἤμαστε περίπατο καὶ, περνῶτας, ἀνεβήκαμε νὰ σᾶς ἰδοῦμε...Πρέπει νὰ σᾶς βλέπουμε συχνά, ἀφοῦ θὰ φύγουμε τὴν Πέμπτη... Ἂν μᾶς κρατήσετε μάλιστα καὶ στὸ τραπέζι, τόσο τὸ καλλίτερο, γιατί μὲ τὶς φασαρίες, δὲν μαγειρέψαμε σήμερα τίποτα.

Σὲ λίγο νὰ καὶ ὁ ταγματάρχης.

Εἶχε ἀγοράσει στὸ δρόμο δυὸ-τρεῖς Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες κι' ἐγύριζε νὰ φάῃ καὶ νὰ τὶς διαβάσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Δὲν ἤξερε τίποτα. Στενὸ φίλο, σὰν τὸν κ. Στάβαρη, δὲν εἶχε ἰδῇ ἀκόμα ἐκείνη τὴν ἡμέρα· κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποῦ ἔτυχε νὰ διαβάσουν τὴν εἴδηση, κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ τὸ πῇ. Ἔτσι, ἀπὸ σεβασμό, κι' ἀπὸ εἴκτο ἀκόμη κι' ἀπὸ ἐπιφύλαξη ἐπαρχιώτικη.

Χωρὶς τὴν παραμικρὴ λοιπὸν ὑποψία, πέταξε τὶς ἐφημερίδες στὸ τραπέζι, κι' ἔτρεξε νὰ χαιρετήσῃ τὸν κ. Στάβαρη καὶ τὴν Ἀ-

γνή. Τὸ πρόσωπό του ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἔδειχνε τόση χαρὰ ποῦ τοὺς ἔβλεπε, ὥστε ἡ Ἀγνή αἰσθάνθηκε τὸ θάρρος νὰ τῆς φεύγῃ. Μὲ τί στόμα θὰ τοῦ τὤλεγε;..Καὶ κλέφτης νὰ μὴν ἦταν ὁ Θράσος, καὶ μόνο μιὰ ὑποψία νὰ τὸν βάρυνε, γιὰ τὸν πατέρα ἐκεῖνο δὲν θἄταν κτύπημα φοβερό; Κι' ὅμως ἦταν ἀνάγκη...

Ὁ δισταγμός της δὲν ἐβάσταξε πολύ. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸν πατέρα της, ἄρχισε:

Ξέρετε λοιπὸν γιατί ἤρθαμε; Τώρα ποῦ εἶναι ἐδῶ κι' ὁ κ. Μανιάτης, μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε. Μοῦ φαίνεται πῶς κἄποιο ἀτύχημα συνέβη τοῦ Θράσου...ἔκλεψαν τὴ νομισματικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Λαζαρίδη...Κι' ἐπειδὴ ὁ Θράσος σύχναζε στὸ σπίτι, καὶ κάτι ἤξερε ἀπὸ ἀρχαῖα...τὸν ὑπωπτεύθηκαν γιὰ τὴν κλοπή, φαντασθῆτε!

—Καὶ τὸν ἔπιασαν; φώναξε ἡ Μανιάταινα κατάχλωμη.

— Ὄχι, μὴ φοβᾶστε!..Οὔτε θὰ τὸν πιάσουν...Φαίνεται πῶς τὰ ἔμαθε καὶ κρύβεται καλά..Ἡ «Ἀκρόπολις» γράφει:.....

—Ποῦ εἶναι; ποῦ εἶναι; φώναξε μὲ ἀγωνία ὁ ταγματάρχης. Τὴν ἔχετε;

—Ὁ παπάκης, εἶπε ἡ Ἀγνή. Ναί, διαβάστε καλλίτερα τὴν εἴδηση.. Ὁ κ. Στάβαρης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ φύλλο τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ τὸ ἄνοιξε ἀπάνω στὸ τραπέζι.

—Ἐδῶ... εἶπε.

Ὁ ταγματάρχης, ἡ Μανιάταινα κι' ἡ Ἑλενίτσα, ἔσκυψαν ἀπὸ πάνω καὶ τὰ διάβασαν ὅλα.

—Γιὰ, γιὰ νὰ ἰδοῦμε!.. γράφουν κι' οἱ ἄλλες ἐφημερίδες;

Καὶ μὲ χέρια ποῦ ἔτρεμαν, ὁ ταγματάρχης ξεδίπλωσε τὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλᾶ καὶ τὴν «Παλιγγενεσία» ποῦ εἶχε ἀγοράσει πρὸ ὀλίγου. Ὅλες τὰ ἴδια.

—Αὐτὸς εἶναι, ὁ μασκαρᾶς!.. φώναξε ὁ κ. Μανιάτης. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε. Δὲν τῶπα πῶς ἐκεῖ θὰ καταντήσῃ; Καὶ βέβαια, μὲ τὸ δρόμο ποῦ πῆρε. Ὤ, δυστυχία μου... δυστυχία μου!...Πάει τὸ παληόπαιδο...Κατεστράφη κι' αὐτός, μᾶς κατέστρεψε καὶ μᾶς!...

Ἡ Ἑλενίτσα σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ γοερά. Ἡ Μανιάταινα βουβή, μὲ γουρλωμένα μάτια, πεσμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, κύτταζε τὴν Ἀγνὴ σὰν νὰ περίμενε ἀπ'

αὐτὴ τὴν ὑπερτάτη ἀπόφαση. Κι' ὁ ταγματάρχης σουλατσάριζε καὶ κτυποῦσε μὲ τὴν παλάμη του πότε τὸ μηρί του καὶ πότε τὸ κεφάλι του.

—Δὲν πρέπει νὰ κάνετ' ἔτσι, εἶπε ἡ 'Αγνή, γιατί ὁ Θράσος εἶναι ἀθῶος. 'Ο Θράσος νὰ κλέψῃ; Μὰ τί λέτε; Θὰ χαλοῦσε πρῶτα ὁ κόσμος...

—Ὤ, 'Αγνή μου, ψιθύρισε ὁ ταγματάρχης· μοῦ φαίνεται πῶς ὁ κόσμος ἐχάλασε πρὸ πολλοῦ...

—Δὲν τὸ πιστεύω. Ὅπως κι' ἂν εἶναι ὅμως, ὁ Θράσος σήμερα βρίσκεται σὲ μιὰ δύσκολη θέση καὶ πρέπει νὰ τὸν βοηθήσουμε νὰ βγῇ. Καὶ πρῶτα πρῶτα εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθουμε τί ἀκριβῶς συμβαίνει.

—'Από ποῦ; ρώτησε ὁ ταγματάρχης, ποῦ στὴν ἀπελπισία του ὅλα τὰ θεωροῦσε πειὰ περιττά.

—'Από τὰς 'Αθήνας... νὰ τηλεγραφήσετε σὲ κανένα φίλο σας ....παραδείγματος χάρι στὸν κύριο Λισγάρα...Αὐτὸς δὲν μπορεῖ ...θὰ ἐξετάσῃ καὶ θὰ σᾶς πληροφορήσῃ.

—Ναί, εἶπε κι' ὁ κ. Στάβαρης· νὰ τηλεγραφήσῃς τοῦ Λισγάρα· παληὸς φίλος, θὰ φροντίσῃ...

'Ο ταγματάρχης ἐπείσθηκε. 'Η 'Ελενίτσα ἔπαψε τὰ κλάματα, ἡ Μανιάταινα συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἀπολίθωσή της, καὶ κάτι ποῦ ἔμοιαζε μ' ἐλπίδα ἄρχισε νὰ χαϊδεύῃ τὴ δυστυχισμένη οἰκογένεια. Ἦταν ἡ αἰσιοδοξία τῆς 'Αγνῆς ποῦ μεταδιδόταν. Θὰ τηλεγραφοῦσαν καὶ ποιὸς τὸ ξέρει τί ἀπάντηση θὰ εἶχαν. Μπορεῖ, ἀλήθεια, νὰ ἦταν παρεξήγηση, λάθος στὸ ὄνομα, κακὴ σύμπτωση, ἁπλῆ φήμη, ὑποψία, ποῦ διαλύθηκε ἀμέσως.

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε...ἔλεγε στενάζοντας ὁ ταγματάρχης.

Τὸ τηλεγράφημα πρὸς τὸν Λισγάρα ἔγινεν ἔτσι:

«'Εξετάσατε, παρακαλῶ, 'Αστυνομίαν καὶ Εἰσαγγελίαν, καὶ τηλεγραφήσατε ἀμέσως ἂν Θράσος ἐνέχεται εἰς ὑπόθεσιν νομισματικῆς συλλογῆς Λαζαρίδου·—Κ. Μανιάτης.»

'Ο κ. Στάβαρης κι' ἡ κόρη του ἔφαγαν τὸ μεσημέρι στοῦ Μανιάτη κι' ἔμειναν ὡς τὴς τρεῖς. 'Από κεῖ γύρισαν στὸ σπίτι τους. 'Αλλὰ μόλις πέρασε μιὰ ὥρα, ἡ 'Αγνὴ ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη νὰ ρωτήσῃ ἂν ἦλθε ἡ ἀπάντηση.

—Ὄχι, ἀκόμα τίποτα...

Στὴς πέντε, ἄλλο μήνυμα. Ἡ ἴδια ἀπάντηση: Τίποτα...

Στὴς ἑπτὰ ἡ Ἀγνὴ ξαναπῆγε στοῦ Μανιάτη καὶ ρώτησε μόνη της· Τίποτα ἀκόμη

Ἔκαναν χίλια συμπεράσματα. Ὡς που νὰ πάῃ τὸ τηλεγράφημα, νὰ ἐξετάσῃ ὁ Λισγάρας, νὰ μάθῃ, νὰ τηλεγραφήσῃ...μποροῦσε νὰ περάσῃ κι' ἡ νύκτα, κι' ἡ αὐριανὴ ἴσως ἡμέρα, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν ἀπάντηση.

—Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ λάβουμε...ἔλεγε ἡ Μανιάταινα.

—Αὔριο τὸ μεσημέρι...ἔλεγε ἡ Ἑλενίτσα.

—Αὔριο τὸ βράδυ...ἔλεγε ὁ ταγματάρχης.

—Ἀλλὰ κανένας δὲν ἐμάντεψε. Τὴν ἴδια νύχτα, στὴς ἔντεκα, ἐνῷ καθόνταν ὅλοι στὸ μπαλκόνι καὶ τἄλεγαν, ὁ διανομέας τοῦ τηλεγραφείου κτύπησε τὴν πόρτα.

Ὁ κ. Μανιάτης πῆρε ὁ ἴδιος τὸ τηλεγράφημα καὶ κάτω ἀπὸ τὴν κρεμαστὴ λάμπα τῆς τραπεζαρίας τὸ διάβασε.

Καλλίτερα νὰ μὴν τὸ διάβαζε ποτέ!

Νὰ τί τηλεγραφοῦσε ὁ Λισγάρας, ἀπὸ τὴς πέντε τ' ἀπόγεμα:

«Δυστυχῶς ἐνέχεται καὶ συνελήφθη. Ἀνάγκη ἀπόλυτος ἔλθετε Ἀθήνας.—Λισγάρας».

Ὁ θυμὸς τοῦ πατέρα ἦταν τώρα μεγαλήτερος ἀπὸ τὴ λύπη του.

—Νὰ πάω στὴν Ἀθήνα; φώναξε· καὶ νὰ κάμω τί; Μήπως θέλει νὰ πληρώσω τὴς πενῆντα χιλιάδες τοῦ Λαζαρίδη, γιὰ νὰ μὴ τὸν καταδιώξῃ; Ὁρίστε τοῦ εἶπαν!..Ἐκεῖ θὰ τὸν ἀφήσω, νὰ ρέψῃ στὴ φυλακή!...

Ἡ Ἑλενίτσα κατὰ τὴ συνήθειά της, ἔκλαιγε πάλι γοερὰ τὸ χαμένο ἀδελφὸ καὶ γαμπρό. Κι' ἡ Μανιάταινα, ἀποσβολωμένη δὲν ἔβγαζε μιλιά.

Ἡ Ἀγνὴ ὅμως δὲν ἔχανε τὸ θάρρος της ποτέ! Κι' ἀφοῦ περίμενε λίγο νὰ ξεθυμάνῃ ὁ ταγματάρχης, τοῦ εἶπε:

—Τὴν Πέμπτη θὰ φύγουμε γιὰ τὰς Ἀθήνας μαζύ.

Γ'.

Ἡ Ἀγνὴ ἦταν γελασμένη. Ὁ κ. Μανιάτης εἶχε μαντέψει καλά.

Μιὰ μέρα, ὁ Θράσος ξημερώθηκε μὲ λίγα πεντόδραχμα στὸ πορτοφόλι.

Καθόλου παράξενο μὲ τὴ ζωή, ποῦ ἔκανε. Ἡ Τύχη, ποῦ στὴν ἀρχὴ τοῦ χαμογέλασε, ἄρχισε ἄξαφνα νὰ κατσουφιάζῃ. Δὲν κέρδιζε πειὰ στὰ χαρτιά. Μιὰ νύχτα ἔχασεν ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Ἀναγκάστηκε τότε νὰ πουλήσῃ, ὅσα-ὅσα, ὅλα τὰ σπάνια νομίσματα, ποῦ εἶχε φυλαγμένα, γιὰ τὸ «μέλλον» του. Ἐσχημάτισε ἔτσι ἕνα ποσό, ποῦ θὰ τοῦ ἔφτανε νὰ ζήσῃ, ὅπως ζοῦσε, ἄλλους δυὸ μῆνες. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἡσυχάσῃ!... Ἤθελε καὶ καλὰ νὰ πάρῃ τὰ λεφτά του πίσω. Σὰ νὰ μὴ τὸ πίστευε, πῶς ἡ Τύχη, ὑποτακτική του ἕως τώρα, τολμοῦσε νὰ τοῦ κάνῃ σκέρτσα καὶ πείσματα, τὴν προκαλοῦσε.

Τὰ ἔχασε πάλι ὅλα. Κι' ἦταν τὰ τελευταῖά του... Οὔτε καρφίτσα μὲ ἀντίκα εἶχε ἄλλη, γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσῃ ὁ Λαζαρίδης, οὔτε νομίσματα, μὲ κάποια ἀξία, φυλαγμένα... Τίποτ' ἀπολύτως! Οὔτε κἂν μιὰ ἐλπίδα, οὔτε τὴν αἰσιοδοξία ἐκείνη, ποῦ τὸν εἶχε πλημμυρίσει ὕστερ' ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀνέλπιστες ἐπιτυχίες του...Καὶ βρέθηκε πάλι στὴν ἴδια θέση, ποῦ τὸν εἴδαμε ἄλλοτε· νὰ συλλογίζεται γιὰ ἐργασία καὶ νὰ μὴ ἠξεύρῃ τί νὰ κάμῃ...

Τὰ ἔξοδά του ὡς τόσο εἶχαν μεγαλώσει. Ἡ Ἀρλετάκαινα δὲν ἐννοοῦσε πειὰ νὰ ξοδεύῃ ἀπὸ δικά της οὐδὲ λεπτό. Βρῆκε κι' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ κάμῃ κομπόδεμα, κι' ὅλους τοὺς λογαριασμούς, ἀπὸ τοῦ γαλατᾶ ὣς τοῦ χασάπη, τοὺς ἔστελνε στὸ Θράσο. Ὁ νέος, γιὰ νὰ χαίρεται τὴν Ἀφροδίτη, ἦταν τώρα ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς τρέφῃ ὅλους. «Καλά, ποῦ δὲν μὲ βάζουν νὰ τοὺς πληρώσω καὶ τὸ νοῖκι!» ἔλεγε.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ διατήρηση τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ τοῦ ἐκόστιζε ἐπάνω ἀπὸ τριακόσιες τὸ μῆνα, κι' ἐκτὸς ἐκεῖνα, ποῦ ἔπρεπε νὰ ξοδεύῃ ἔξω, εἶχε καὶ τὶς τουαλέττες τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ ἐρωμένη ἔκανε τὰ πειὸ πολλὰ λοῦσα, κι' αἰτία ἦταν—ποιὸς νομίζετε; —ὁ Τηλέμαχος!... Γιατὶ ὁ Τηλέμαχος εἶχε καταφέρει τὸ Θράσο νὰ ντύνεται μὲ τὸ τελευταῖο φιγουρίνι καὶ στὸν πειὸ ἀκριβὸ ράφτη. Ζήλεψε λοιπὸν κι' ἡ Ἀφροδίτη κι' ἐννοοῦσε—«γιὰ νὰ ταιριάζουν»—νὰ ντύνεται τώρα, ὅπως δὲν ντυνόνταν βέβαια σᾶν εἶχε ἐρωμένο τὸν ἄκομψο κοιλαρᾶ, τὸν Ψιμάρη.

Δὲν εἶχε καὶ τόσο ἄδικο τὸ κορίτσι... Μὲ τὶς μπομποφανιὲς τοῦ Θράσου, εἶχε σχηματίσει τὴν ἰδέα, πῶς ὁ νέος της ἐρωμένος ἦταν πλουσιώτερος κι' ἀπὸ τὸν παληό, ἀνεξάντλητος. Γι' αὐτό, τὴ μεγαλή-

τερη ἔκπληξη ἐδοκίμασε μιὰ μέρα, ποῦ ὁ Θράσος τῆς εἶπε, ὅτι δὲν εὐκολυνόταν νὰ πληρώσῃ ἕνα λογαριασμὸ τῆς ράφτρας της ἀπὸ ἑκατὸν πενῆντα δραχμές, καὶ τὴν παρεκάλεσε ἀκόμα νὰ μὴ κάμῃ τὸ φθινοπωρινὸ ἐπανωφοράκι, ποῦ λογάριαζε.

—Καλά, εἶπεν ἡ Ἀφροδίτη, κατακόκκινη, μὲ μάτια ἕτοιμα νὰ δακρύσουν· ἀφοῦ εἶσαι στενοχωρημένος, ἐπανωφόρι δὲν κάνω.

Ἡ Ἀρλετάκαινα ὅμως ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ!... φώναξε· ὁ μίζεορς!... ὁ φιλάργυρος!... νὰ μὴ σοῦ κάνῃ οὔτε ἕνα ἐπανωφόρι!... Καὶ νἄχῃ μοῦτρα νὰ στέλνῃ τοὺς λογαριασμούς σου πίσω! ... Βλέπε τα τώρα, ποῦ δὲν μᾶκουσες, κι' ἔδιωξες ἐκεῖνον τὸν λαμπρὸν ἄνθρωπον, τὸ γαλαντόμο, γιὰ νὰ πέσῃς στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀφιλότιμου!

Κι' αὐτὰ ἡ Ἀρλετάκαινα τἄλεγε συχνά. Ἡ Ἀφροδίτη ὅμως δὲν ἔβγαζε μιλιά. Καὶ ἡ σιωπὴ τῆς κόρης ἔκανε τὸ Θράσο ἀκόμη χειρότερη ἐντύπωση ἀπὸ τὶς πρόστυχες φωνὲς τῆς μητέρας. Δὲν ἦταν σὰ νὰ παραδεχόταν καὶ νὰ μετάνοιωνε, ποῦ ἔδιωξε γι' ἀγάπη του ἕνα Ψιμάρη;

Κι' αἰστάνθηκε μιὰ ἀηδία μεγαλήτερη κι' ἀπὸ κείνη, ποῦ εἶχε αἰσθανθῇ τότε, ποῦ τοῦ μίλησε στὸ μπαλκόνι, γιὰ τὴν «τιμή» του, ὁ Βασιλάκης. Κι' ἀνάμεσα στἄλλα, ποῦ λογάριαζε τώρα νὰ κάνῃ, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται, πῶς ἔπρεπε πρῶτα-πρῶτα ν' ἀφήσῃ τὴν Ἀφροδίτη.

Τῆς ἔκανε σκηνές. Τῆς μιλοῦσε ἀπότομα, περιφρονητικὰ κι' ἐμάλωναν κάθε λίγο. Ἔμπαινε τότε στὴ μέση ἡ Ἀρλετάκαινα καὶ τὸ κακὸ γινόταν χειρότερο. Ἔκαναν δυὸ καὶ τρεῖς ἡμέρες νὰ μιλήσουν. Ἔπειτα πάλιν τὰ ἔφτιαναν. Ἀλλὰ γιὰ τὸ Θράσο ἦταν τὸ ξαναζεσταμένο φαΐ τῆς παροιμίας. Ἡ Ἀφροδίτη δὲν εἶχε πειὰ τὴν πρώτη γλύκα. Ἦταν μάλιστα στιγμές, ποῦ τοῦ φαινόταν τόσο κοινὴ ὠμορφιά, προστυχούλα, πεζή, σχεδὸν ἄσχημη, ποῦ ἀποροῦσε κι' ὁ ἴδιος, πῶς κατώρθωσε νὰ ξετρελλαθῇ «μιὰ φορὰ» μαζί της σὲ τέτοιο βαθμό!

Στὸ πρῶτο μάλωμα,—ὡρκιζόταν τώρα,—θἄπαιρνε τὸ καπελλάκι του καὶ θἄφευγε. Ἔπειτα θὰ ἔστελνε νὰ πάρῃ τὰ ροῦχά του καὶ θὰ τελείωναν ὅλα.

Ἔτσι λογάριαζε...

Ἀλλὰ μιὰ μέρα συνέβηκε κἄτι ἀπρόοπτο, ποῦ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ ὅλως διόλου διάθεση καὶ σχέδιο.

Ἦταν τέλος Αὐγούστου, ἀπόγευμα. Ἀφοῦ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ μεσημεριάτικο ὕπνο, βγῆκε ἔξω, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ κάμῃ ἕνα γῦρο στὰ σαράφικα καὶ στ' ἀρχαιοπωλεῖα. Ὕστερ' ἀπὸ ψάξιμο δυὸ ὡρῶν, κατώρθωσε νὰ βρῇ μιὰ ἀντίκα, ποῦ θὰ μποροῦσε, κατὰ τὴν ἰδέα του, νὰ τὴν μεταπωλήσῃ μὲ μεγάλο κέρδος. Ἔγεινε ἀρκετὰ εὔθυμος γι' αὐτὸ καὶ γύριζε νὰ πάρῃ τὴν Ἀφροδίτη , γιὰ κανένα περίπατο.

Δὲν ἀπεῖχε ἀπὸ τὴν πόρτα παρὰ πέντε-δέκα βήματα, ὅταν εἶδε νὰ βγαίνῃ,—μάλιστα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἀφροδίτης,—τὸν Ψιμάρη!

Βαστάχτηκε. Καὶ μὲ τὴ συνειθισμένη του εὐγένεια χαιρέτησε τὸ χοντρὸ χρηματιστή, ποῦ στάθηκε μάλιστα γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι.

Ἀλλ' ἅμα τὸν ἄφησε, ἔτρεξε στὸ σπίτι, πῦρ καὶ μανία, ἀνέβηκε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια καὶ χύμηξε στὴν κάμαρα τῆς Ἀφροδίτης, θηρίο μονάχο.

—Τί γύρευε αὐτὸς ὁ ἄτιμος ἐδῶ πέρα, ἔ; ἦταν ὁ πρῶτός του λόγος.

—Ποιός; ἐκαμε μὲ ἀπορία, ἡ Ἀφροδίτη.

—Ποιὸς ἄλλος; ὁ Ψιμάρης! ...

—Ἄ, μπᾶ; Ἦταν ἐδῶ ὁ Ψιμάρης; ... Δὲν ξέρω... Ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα... Ἡ μαμὰ θὰ τὸν δέχτηκε στὸ σαλόνι... Ἴσως καὶ στὴν τραπεζαρία. Γιατὶ δὲν τὸν ἄκουσα κἄν....

—Ἄς τ' αὐτά, Ἀφροδίτη!... Ἢ στὸ σαλόνι, ἢ στὴν τραπεζαρία ἤ... στὴν κάμαρά σου, πές μου τί γύρευεν αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος ἐδῶ μέσα... Πές μου!...

Τόσο θυμωμένο ποτὲ δὲν εἶχε ἰδῇ ἡ Ἀφροδίτη τὸ Θράσο. Τὸν φοβήθηκε ἀληθινά. Κι' ἐπέμεινε νὰ τὸν ἡσυχάσῃ μὲ τὸ ψέμμα:

—Μὰ στάσου, ντέ, νὰ σοῦ πῶ!... Πῶς κάνεις ἔτσι; Θὰ μὲ σκοτώσῃς, πρὶν μ' ἀκούσῃς;... Ἐγὼ δὲν ξέρω τὶ μοῦ λές!... Πότε ἦλθεν ὁ Ψιμάρης; ποιὸς στὸ εἶπε; ....

—Ἀφροδίτη, πρόσεξε!... Ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι πρὸ δύο λεπτῶν ἔφυγεν ἀπ' ἐδῶ ὁ Ψιμάρης. Ἔλα, τώρα!... λέγε μου, τὰ ξαναφτιάσατε;

Ἡ Ἀφροδίτη ἔκαμε τὸν σταυρό της.

—Ἐσύ, παιδί μου, τρελλάθηκες, εἶπε. Ἂν ἦλθε ὁ Ψιμάρης, τὸν δέχθηκε, σοῦ λέω, ἡ μαμά. Ἡ μαμά,, ἀκοῦς τὰ ρωμαΐϊκα;

Ἡ Ἀρλετάκαινα, ποῦ μόλις εἶδε τὸ Θράσο νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι, μάντεψε τὴ φοβερὴ σκηνή, εἶχε τρέξει μὲ τὴς μύτες ὥς τὴν κάμαρα τῆς Ἀφροδίτης καὶ κρυφάκουγε μὲ ἀγωνία ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτό, ἔκρινε καλὸ νὰ τὴν σπρώξῃ καὶ νὰ μπῇ.

—Ναί, Θράσο μου, νὰ σὲ χαρῶ, εἶπε, ἔτσι εἶναι. Ἐγὼ τὸν δέχτηκα... Τοῦ χρωστῶ, ἀπὸ καιρό, πεντακόσιες δραχμές. Μοῦ μήνυσε ὁ ἄνθρωπος πολλὲς φορές, πὼς τὴς θέλει... Ἐσύ, τώρα, θέλεις νὰ μὴ ξανάρθῃ; Δός μου πεντακόσιες δραχμὲς νὰ τοῦ τὲς στείλω καὶ δὲν ξαναπατᾷ!

Ὁ Θράσος ἄφησε τὴ γρηά, μὲ ὑπομονή, νὰ πῇ ὅλα. Ἀλλὰ μόλις σώπασε, τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸν ὦμο, τὴν πέταξε ἔξω μὲ μιὰ σπρωξιὰ κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ βρόντο. Συγχρόνως τῆς φώναξε:

—Ἄϊ νὰ χαθῇς ἀπὸ δῶ!... Καὶ ποιὸς σὲ ρώτησε σένα, παληόγρηα!...

Ἔπειτα γύρισε στὴν Ἀφροδίτη, ποῦ τὸν κύτταζε μὲ μάτια φοβισμένα:

—Ἔλα, τῆς εἶπε, κι' αὐτὰ δὲν περνοῦν! Μὰ γιὰ ποιὸν μὲ πῆρες; Ἀκοῦς, ἐκεῖ, ποῦ χρωστᾶ ἡ μάννα σου τοῦ Ψιμάρη πεντακόσιες δραχμές! ... Αὐτουνοῦ, ποῦ σὲ εἶχε μαιτρέσσα τρία χρόνια καὶ ξώδεψε γιὰ σένα χιλιάδες;... Ψεύτρα!... ἀδιάντροπη!... Θέλεις νὰ διώξῃς τώρα ἐμέ, γιὰ νὰ ξαναπάρῃς αὐτόν! Ἢ μήπως σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ, πῶς μπορεῖς νὰ μᾶς ἔχῃς καὶ τοὺς δυό;... Λέγε, σοῦ λέω, μίλα! Τὸ θέλω!... Θὰ σὲ πνίξω μὲ τὰ χέρια μου, μὰ θὰ μιλήσῃς!...

Ἡ Ἀφροδίτη ἔκαμε τότε κάτι, ποῦ δὲν τὸ συνήθιζε ποτὲ στοὺς καυγάδες τους: Ἔπεσε στὸ ντιβάνι, σκέπασε τὸ ξαναμμένο πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ κάτι λυγμούς, ποῦ τῆς τράνταζαν ὅλο τὸ σῶμα.

Ὁ Θράσος στάθηκε μπροστά της λίγες στιγμές, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Ἡ Ἀφροδίτη ξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ, ἀμίλητη, κι' ὁ νέος ἔχασε τὴν ὑπομονή.

—Ἔλα, τῆς εἶπε, περιμένω ν' ἀκούσω!

Ἡ Ἀφροδίτη ἀποκρίθηκε μὲ δυὸ λυγμούς.

—Μίλα, τὴ φοβέρισε, γιατὶ θ' ἀρχίσω!...

—Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ; εἶπε μέσ' στὰ δάκρυα ἡ 'Αφροδίτη. Κτύπα με, ἐπὶ τέλους, κτύπα με! ... 'Αφοῦ σοῦ εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν τὴν πιστεύεις;... Κτύπα με!...

—Ποιὰ ἀλήθεια; δὲν μοῦ λές, ποιὰ ἀλήθεια; φώναξε ὁ Θράσος. 'Ο Ψιμάρης ἦρθε γιὰ σένα!... Νά, ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Ἦρθε καὶ τὸν κράτησες ἐδῶ, ποιὸς ξέρει, πόσην ὥρα!... Γιατί δὲν σοῦ εἶπα, πῶς θὰ γυρίσω κι' ἐνόμιζες, πῶς θ' ἐρχόμουν μόνο τὸ βράδυ. 'Εκεῖ τὴν ἔπαθες!

—Φαντασίες... ὅλ' αὐτὰ εἶναι φαντασίες... ψιθύρισεν ἡ 'Αφροδίτη, κλαίγοντας, τώρα, λιγώτερο. Τίποτα!... Ὅπως σοῦ εἶπα εἶναι. Μ' ἀφοῦ δὲν πιστεύεις;..

—Ἦρθε, δηλαδή, νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα σου, γιὰ τὴς πεντακόσιες δραχμές, ἔ;

—Δὲν ξέρω, ἂν ἦρθε γιὰ τὴς πεντακόσιες δραχμές, ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν εἶδα. Αὐτὸ ξέρω.

—Κι' ἐγὼ ξέρω, πῶς ἦρθε γιὰ σένα, πῶς τὸν εἶδες καὶ τώρα θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω!...

Κι' ὁ Θράσος, μὲ ξαφνικὴ ἔμπνευση, ὥρμησε σ' ἕνα τραπεζάκι, μὲ δυὸ συρτάρια, ποῦ χρησίμευε στὴν 'Αφροδίτη γιὰ τουαλέττα.

Οἱ κλειδαριὲς ἦταν ψεύτικες, καὶ μὲ τὴν πρώτη γροθιὰ τοῦ νέου, τὸ ἕνα συρτάρι βρέθηκε ἀνοικτό.

Ἡ 'Αφροδίτη ἔκαμε μιὰ στιγμὴ νὰ σηκωθῇ, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Μά, σὰ νὰ τὸ μετάνοιωσε ἀμέσως, ξανακάθησε.

Μὲ νευρικὴ ταραχὴ ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ ψάχνῃ. Κι' ἀνάμεσ' ἀπὸ μιὰ τράπουλα πολυτελείας κι' ἕνα παληὸ λεύκωμα, ξεχώρισε ἕνα καινούργιο φάκελλο, φρεσκανοιγμένο. Φώναζε ἀπὸ μακρυά, πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ ἔνοχος τῆς τελευταίας ὥρας....

Ἡ 'Αφροδίτη εἶχε πάψει πειὰ νὰ κλαίῃ κι' ἀπὸ τὴ θέσι της κύτταζε τὸ Θράσο, μὲ μιὰ βουβή, πεισματικὴ περιφρόνηση.

Τὸν εἶδε τότε ν' ἀνοίγῃ τὸ γράμμα, νὰ τὸ διαβάζῃ καὶ νὰ γίνεται ἄσπρος σὰν πανί. Ἦταν γράμμα τοῦ Ψιμάρη, σταλμένο, μόλις πρὸ πέντε ἡμερῶν!

—Βλέπεις λοιπόν, πῶς ὁ Θράσος δὲν γελοιέται; τῆς φώναξε. Τί λὲς τώρα, σὲ παρακαλῶ; Εἶμαι πολὺ περίεργος ν' ἀκούσω!...

Καὶ τὴν ξαναπλησίασεν ἀπειλητικός.

Ἡ Ἀφροδίτη ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀτενίζῃ μὲ περιφρόνηση. Καὶ σιγὰ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Δὲν λέω τίποτα!... ἀφοῦ μοῦ σπάζεις τὰ συρτάρια καὶ διαβάζεις τὰ γράμματά μου, τί νὰ πῶ πειά; Μάλιστα!... Ἄμ' ἔλαβα αὐτὸ τὸ γράμμα, ἔγραψα τοῦ Ψιμάρη νἄρθῃ... καὶ ἦρθε... Τί εἴπαμε μεταξύ μας, δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω λογαριασμό. Μήπως θὰ μὲ πίστευες, ἂν σοῦ ἔλεγα, πῶς τὸν παρεκάλεσα νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ ἄλλη φορά;... Ἐσὺ τώρα, βάλε μὲ τὸ νοῦ σου χίλια κακὰ καὶ κάμε ὅ,τι θέλεις. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο!...

—Ἀφροδίτη!.... ἔκαμε ὁ νέος, μ' ἕνα τρόμο στὴ φωνή, σὰν νὰ ἔβλεπε μπροστά του φάντασμα. Ξέρεις τί λές;

—Ξέρω πολὺ καλά! Μὲ φοβέρισες τὴν ἄλλη φορά, πῶς ἂν σοῦ ξανάδινα τὴν παραμικρὴ ἀφορμή, θἄπαιρνες τὸ καπελλάκι σου καὶ θἄφευγες. Ὁρίστε!... Σοῦ δίνω σήμερα καὶ μεγάλη. Τὰ ξαναφτιάνω μὲ τὸν παληό μου. Τί ἄλλο θέλεις; Πᾶρε λοιπὸν τὸ καπελλάκι σου κι' ὥρα σου καλή!...

Ὁ Θράσος ἔμεινε ἄναυδος. Ἡ Ἀφροδίτη ἐξακολούθησε ἄφοβα:

—Γιατί νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Θράσο, βαρέθηκα αὐτὴ τὴ ζωή. Δὲν πᾶμε καθόλου καλὰ οἱ δυό μας, τώρα-ὕστερα. ... Αἰωνίως μὲ τὸ ἄγριο, αἰωνίως μὲ τὴ βρυσιὰ στὸ στόμα. Κάθε στιγμὴ καὶ μάλωμα. Καὶ γιατί; Τί κακὸ εἶδες ὡς τώρα ἀπὸ μένα; Σκλάβα σου εἶμαι ἐγώ, ἐπειδὴ σ' ἀγάπησα; Ἢ πρέπει νὰ μὲ περιφρονῇς, ἐπειδὴ δὲν μ' ἔχεις στεφανωμένη;... Ἄ, ἔπρεπε νὰ ξέρῃς καὶ νὰ θυμᾶσαι, πῶς ἂν τὸ ἤθελα ἐγώ, θὰ τῶχες κάμει δέκα φορές... Ναί, σοῦ εἶπα, βαρέθηκα αὐτὴ τὴ ζωή. Ἔχει δίκηο ἡ μαμά. Ἡ μεγαλήτερη τρέλλα, ποῦ ἔκαμα στὴ ζωή μου ἦταν, ποῦ ἔδιωξα τὸν Ψιμάρη γι' ἀγάπη σου. Δὲν ἄξιζες τέτοια θυσία καὶ τὸ εἶδα ἀργά... Μὰ ὄχι, ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά, γιὰ νὰ διορθωθῇ ἕνα σφάλμα. Καὶ δόξα σοι ὁ Θεός, τὸ εἶδες κι' ἀπὸ τὸ γράμμα του, ὁ Ψιμάρης μ' ἀγαπᾷ ἀκόμα, μὲ λατρεύει... Εἶπες, πῶς θὰ πάρῃς τὸ καπελλάκι σου. Καὶ τί νομίζεις, πῶς ἂν φύγῃς ἐσὺ θὰ χαθῶ; Ὁρίστε, στὸ ξαναλέω, πάρ' το καὶ φύγε!...

Ὄρθιος ὁ Θράσος μπροστά της αἰσθανόταν τώρα τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται καὶ τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ γονάτιζε νὰ τὴν παρακαλέσῃ...

Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸ πάθῃ αὐτό, χωρὶς νὰ θέλῃ, γιὰ νὰ μὴ ἐξευτελι-

σθῇ σὲ τέτοιο βαθμό, πισοπλάτησε ἀπότομα, βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρά της καὶ κλειδώθηκε γρήγορα στὴ δική του.

'Αλλοίμονό του! τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα... Κι' ἔφθασε νὰ ἰδῇ μιὰ στιγμὴ τὸν παληό του ἀντίζηλο νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀμέσως ἡ παληὰ ἀγάπη μ' ὅλη της τὴ ζήλεια. Διὰ μιᾶς κάθε αἴσθημα κόρου σβύσθηκε ἀπὸ τὴν ψυχή του κι' ἡ 'Αφροδίτη τοῦ ξαναφάνηκε τόσο ὡραία, τόσο ποθητή, ὅσο καὶ πρὶν τὴν ἀπολαύσῃ...

'Εκάθησε καὶ τῆς ἔγραψε ἕνα γράμμα. Τῆς ἔλεγε, ὅσα δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος, ἀπὸ ἕνα τελευταῖο ἴχνος ἀξιοπρέπειας, νὰ τῆς πῇ κατὰ πρόσωπο καὶ τὴν ἐξώρκιζε νὰ μὴ τοῦ κάμῃ αὐτὸ τὸ μεγάλο κακό. Τὴν πίστευε, πῶς εἶχε προσκαλέσει τὸν Ψιμάρη μόνο γιὰ νὰ τοῦ πῇ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλῇ πειά. Κι' ἐτελείων' ἔτσι:

«Θὰ φύγω τώρα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξαναγυρίσω τὴ νύκτα, ὅπως τὴν πρώτη φορά, ποῦ μὲ δέχτηκες στὴν κάμαρά σου... Ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη, θὰ ἔχῃς σκεφθῇ καὶ θὰ ἔχῃς κάμει τὴν ἀπόφασή σου. Κι' ἐγὼ θ' ἀργήσω ἐπίτηδες. 'Αλλὰ εἶμαι βέβαιος,—κάτι μοῦ τὸ λέει μέσα μου,— πῶς θὰ βρῶ καὶ τὴν πόρτα σου ἀνοιχτὴ καὶ τὴν ἀγκαλιά σου...»

Τὸ γράμμα αὐτό, τὸ βρεμένο μὲ δάκρυα, ἔκραξε τὴ δουλίτσα καὶ τῆς εἶπε νὰ τὸ δώσῃ τῆς κυρίας 'Αφροδίτης, μόλις θὰ ἔφευγε.

Καὶ βγῆκε ἔξω, χωρὶς νὰ ἰδῇ κανένα.

Ὤ, τί φρικτὴ ἀνησυχία, ποῦ εἶχε ὅλη ἐκείνη τὴ βραδυά!..... Οὔτ' ἔφαγε, οὔτε στὸ θέατρο πῆγε, οὔτε κανένα φίλο ζήτησε νὰ ἀνταμώσῃ. Ἔκαμε ἕνα μακρυνὸ περίπατο καὶ κατέληξε στὸ καφενεδάκι τῶν Στύλων, ὅπου πήγαιναν τὴν νύκτα οἱ ρωμαντικοί.

Ὧρες ὁλόκληρες κάθησε σὲ μιὰν ἄκρη σκοτεινή, κάτω ἀπὸ τὸν ἀστροφώτιστο οὐρανὸ τοῦ Αὐγούστου, ποῦ ἔρριχνε τὴν δροσιὰ σὰν δάκρυ. Εἶχε γίνει μουσκίδι, τὰ ροῦχά του κολλοῦσαν ἐπάνω του, κι' ὅμως ἐπέμενε νὰ κάθητ' ἐκεῖ, ὁλομόναχος, ἀφοῦ ἔφυγαν πειὰ ὅλοι οἱ θαμῶνες. 'Απορροφημένος, προσηλωμένος, μ' ὅλο του τὸ νοῦ στὴν 'Αφροδίτη, συλλογιζόταν. Θὰ τὴν συγκινοῦσε τὸ γράμμα του, ἢ εἶχε κάμει πειὰ τὴν ἀπόφασή της;

Ναί, ἢ ὄχι;...

Μὲ τόση συγκίνηση, μὲ τόση λαχτάρα, δὲν ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι της οὔτε τὴν πρώτην ἐκείνη νύχτα... Καὶ τὴ θυμήθηκε πολύ, ὅταν

ἔφθασε στὰ χαλάσματα τῆς ὁδοῦ 'Αραχώβης κι' εἶδε, ἀπὸ μακρυά, τὴ σιλουέττα τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὸ πέτρινο μπαλκονάκι. Τότε πήγαινε μὲ τὴ χαρά, μὲ τὴν περηφάνεια τοῦ κατακτητῆ. 'Απόψε ὅμως κινδύνευε νὰ βάλῃ τὸ κλειδί, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀνοίξῃ ἡ πόρτα...

Τὴν πλησίασε μὲ παλμούς, ἔβαλε στὴν κλειδαριὰ τὸ πασπαρτοῦ, ποῦ εἶχε πάντα μαζί του, καὶ τὸ ἔστριψε.

'Η πόρτα ἄνοιξε!

Δὲν εἶχαν βάλει τὸ σύρτη!

Ὅπως πάντα, μπόρεσε νὰ μπῇ καὶ σιγὰ-σιγά, ἀπὸ παλαιὰ συνήθεια, ν' ἀνεβῇ τὴ σκάλα ἐκείνη, μὲ τὰ κιτρινοβαμμένα γυμνὰ σκαλοπάτια, ποῦ ἔτριζαν ὡς τόσο κι' ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὰ βήματά του.

Οὔτε ἡ πόρτα τῆς 'Αφροδίτης δὲν ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα! 'Απλῶς γυρτή... Κι' ὁ Θράσος δὲν πίστεψε τὰ μάτια του, ὅταν εἶδε τὴ χαραμάδα ἐκείνη νὰ λάμπῃ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω φωτεινή, ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, ποῦ ἔκαιγε στὴν κάμαρα...

Τί χαρά του! ὄχι μόνο τὸν συχωροῦσε, ὄχι μόνο τὸν δεχόταν, παρὰ καὶ τὸν περίμενε ἄγρυπνη, ἂν καὶ ἦταν ἀργά. Γιατί ποτὲ δὲν ἄφινε ἔτσι τὴν πόρτα της, ἅμα ἔπεφτε στὸ κρεββάτι.

Τὴν ἔσπρωξε,—τὶ ἀνόητος νὰ βασανιστῇ ἀπὸ τόσους φόβους!... καὶ μπῆκε, ἕτοιμος ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά του στὴν μετανοιωμένη...

Μὰ τοῦ κάκου τὴ γύρεψε μὲ τὸ μάτι στὸ ντιβάνι, ὅπου καθόταν συνήθως, ὅταν ἀγρυπνοῦσε, καὶ διάβαζε κανένα μυθιστόρημα,—τοῦ κάκου στὸ κρεββάτι, στὸ παράθυρο, στὴν τουαλέττα....

'Αφροδίτη πουθενά!...

'Η κάμαρά της ἀδειανή, καὶ τὸ κρεββάτι της στρωμένο, ἀνάγγιχτο...

Δ'.

Οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Θράσου, πῶς ἡ 'Αφροδίτη μποροῦσε νὰ βρίσκεται σὲ ἄλλη κάμαρα, σὲ ἄλλο μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ κατάλαβε, τὸ εἶδε ἀμέσως: εἶχε φύγει, γιὰ νὰ μὴ τὸν ξαναϊδῇ στὰ μάτια της. Καὶ δὲν θὰ γύριζε βέβαια στὸ σπίτι, παρ' ἀφοῦ θὰ μετοικοῦσε αὐτός.

Ὅλοι στὸ σπίτι, ἐκείνη τὴν ὥρα, κοιμόνταν. Κι' ἡ 'Αρλετάκαινα, κι' ὁ Βασιλάκης, κι' ἡ δουλίτσα.

Ὁ Θράσος ἔμεινε λίγες στιγμὲς στὴν ἔρημη κάμαρα, σαστισμένος, ἀποσβολωμένος, κι' ἔπειτα ἔτρεξε στὴ δική του. Τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, πῶς ἡ Ἀφορδίτη θὰ τοῦ εἶχε ἀφήσει κανένα γράμμα στὸ τραπέζι...

Πραγματικῶς.

Δὲν ἦταν ὅμως γράμμα σὲ φάκελλο, παρὰ ἕνα χαρτὶ ἀνοιχτό, ἁπλωμένο στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ καὶ πλακωμένο στὴν ἄκρη μὲ τὸ κρανίο.

Μόλις ἄναψε ἕνα σπίρτο, ὁ Θράσος τὸ εἶδε, τὸ ἅρπαξε καὶ στὴ λάμψη μπόρεσε νὰ διαβάσῃ αὐτὰ τὰ τρία λόγια:

«Ἀδύνατο τῶν ἀδυνάτων!

Ἀφροδίτη».

Ἀδύνατο τῶν ἀδυνάτων νὰ τὸν συχωρέσῃ καὶ νὰ τὰ ξαναφτιάσουν. Ἀδύνατο τῶν ἀδυνάτων νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ψιμάρη νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσῃ πειά... Κι' ἂς ἔκανε ὅ,τι ἤθελε...

Γιὰ μιὰ στιγμή, τοῦ πέρασεν ἡ ὑποψία μὴ ἔφυγε μὲ τὸν Ψιμάρη, μὴ πῆγε στὸ σπίτι του. Αὐτὸ δὲν θἄχε τὴν ὑπομονὴ ν' ἀφήσῃ νὰ ξημερώσῃ, γιὰ νὰ τὸ μάθῃ. Κι' ἀπεφάσισε νὰ ξυπνήσῃ ἀμέσως τὴν Ἀρλετάκαινα.

Βγῆκε στὸ διάδρομο,—ἔτσι, μὲ τὸ καπέλλο του ἀκόμα ὅπως γύρισε ἀπέξω,—καὶ κτύπησε τὴν κάμαρά της.

—Κυρία Ἀρλετάκη!... κοιμᾶστε;... νὰ σᾶς πῶ... Μιλιὰ ἀπὸ μέσα.

Κτύπησε δυνατώτερα. τὸ ἴδιο.

Κάνει πῶς δὲν ἀκούει, μουρμούρισε. Τὴν παληόγρηα, κακὸ ψόφο νἄχῃ!..Αὐτὴ τὰ κάνει ὅλα!

Καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κάμαρα τοῦ Βασιλάκη.

Αὐτὸς ἄκουσε κι' ἀποκρίθηκε μὲ τὸ πρῶτο:

—Ποιὸς εἶναι;

—Ἐγώ, ὁ Θράσος...Παρντόν ποῦ σὲ ἀνησυχῶ... ἀλλὰ... νὰ σοῦ πῶ, σὲ παρακαλῶ....Μήπως ξέρεις ποῦ εἶναι ἡ Ἀφροδίτη; ....Λείπει ἀπὸ τὴν κάμαρά της, μοῦ φαίνεται κι' ἀπὸ τὸ σπίτι....

—Οὔτε ξέρω, φώναξε ὁ Βασιλάκης ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, οὔτε θέλω νὰ μάθω. Βαρέθηκα πειά. Στὸ πρῶτό της ξεπόρτισμα ἤμουν

παρὰ πολὺ μικρός. Στὸ δεύτερό της—ἂν ξεπόρτισε πάλι,—εἶμαι πάρα πολὺ μεγάλος!....

—Νά!... ἔκαμε ὁ Θράσος, μουντζώνοντας ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Κι' ἔτρεξε στὴν κάμαρα τῆς δουλίτσας.

Ἦταν ἕνα μακρυνάρι, δίπλα στὴν κουζίνα, χωρὶς πόρτα. Στὸ βάθος, κάτω ἀπὸ ἕνα μικρὸ φεγγίτη, ἀνοιγμένον ψηλά, τῆς εἶχαν δυὸ ξύλινα στρίποδα μὲ δυὸ σανίδες καὶ μ' ἓν ἀχερένιο στρῶμα. Τὸ χειμῶνα ἡ φτωχὴ κουκουλωνόταν μὲ δυὸ χράμια καὶ πάλι κρύωνε· τὸ καλοκαῖρι ἔπαιφτε ξέσκεπη καὶ πάλι ζεσταινόταν. Σὲ μιὰν ἄκρη ἦταν ἕνα παληὸ, κουτσὸ τραπέζι. Καὶ στὸ τραπέζι αὐτό, ἐπειδὴ φοβόταν στὰ σκοτεινά, κουβαλοῦσε τὸ κακόμοιρο καὶ ἀπίθωνε τὸ καντῆλι τοῦ «μέρους»—ἕνα ποτῆρι ραγισμένο σ' ἕνα βρώμικο πιάτο.

—Μαργαρίτα!... Μαργαρίτα!...

Ἡ δουλίτσα κοιμόταν τόσο βαθειά, ὥστε γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ὁ Θράσος ἀναγκάστηκε νὰ τὴ σκουντήσῃ.

Φοβισμένη ἄνοιξε τὰ μάτια της, καὶ μόλις ἀντίκρυσε τὸ Θράσο, κατέβασε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ σηκωμένο της μεσοφούστανο καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔκλεισε τὸ πουκάμισό της στὸ στῆθος.

—Ποῦ πῆγε ἀπόψε ἡ κυρία σου; τὴ ρώτησε.

—Ἡ κυρία Ἀφροδίτη;

—Ναί ...

Ἡ δουλίτσα ἀνασηκώθηκε στὸ στρῶμα καὶ μαζεύθηκε ὅσο μποροῦσε. Δὲν ἤθελε νὰ τὴ βλέπῃ ἔτσι μισόγδυτη ὁ κύριος Θράσος.....

—Δὲν ξέρω....ψιθύρισε.

—Μὰ τί ὥρα ἔφυγε;

—Λίγη ὥρα ἀφοῦ φύγατε σεῖς καὶ τῆς ἔδωσα τὸ γράμμα....

—Καὶ μὲ ποιὸν ἔφυγε;

—Μονάχη της.

—Ὥστε δὲν ξέρεις ποῦ πῆγε;

—Ὄχι. Δὲν εἶπε....

Καὶ ὅμως τὸ ὕφος τῆς δουλίτσας μαρτυροῦσε πῶς ἤξερε πολὺ καλά....

Τὸ κατάλαβε ὁ Θράσος κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν κάμῃ νὰ μιλήσῃ. Τί, στὸ χέρι της ἦταν;...

—Καλά, τῆς εἶπε, κοιμήσου...Αὔριο θὰ μάθω... Ξέρεις ὅμως ἕνα ἄλλο;...

—Τί;

—Πῶς ἔτσι...μὲ τὸ πουκάμισο εἶσαι πειὸ ὥμορφη, παρὰ μὲ τὸ φουστάνι;

Χαμογέλασε ἡ Μαργαρίτα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ προσεπάθησε νὰ σκεπασθῇ περισσότερο.

Ἀλλὰ ὁ νέος τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τῆς τὰ σήκωσε ψηλά.

—Μή, τῆς εἶπε, μὴν κρύβεις τέτοιες ὠμορφιές!....Εἶναι ἁμαρτία!

Ἡ δουλίτσα ἔσκυβε τὸ κεφάλι, μὰ δὲν ἀντιστεκόταν. Καὶ σὲ λίγο ὁ Θράσος ἦταν καθισμένος κοντά της, στὸ στρῶμα, καὶ τὴν ἔσφιγγε στὸ στῆθός του, φιλῶντάς την κάπου-κάπου στὸ μάγουλο.

«Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα»....

—Τὸ ξέρεις, τῆς ἔλεγε, πῶς θὰ φύγω;

—Γιατί; ρώτησε ἡ δουλίτσα, ζωηρά.

—Γιατί τὰ χάλασα μὲ τὴν Ἀφροδίτη.

Ἡ δουλίτσα σοβαρεύτηκε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Ἀμ' τὸ κατάλαβα ἐγώ, εἶπε. Ἔτσι τὰ κάνει πάντα ἡ κυρία Ἀφροδίτη...Τὰ χαλᾷ μὲ τὸν ἕνα καὶ τὰ φτειάνει μὲ τὸν ἄλλο...

—Ἔ, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ φεύγω καὶ τὴν ἀφίνω...

Καὶ τώρα, σὰν νὰ μιλοῦσε μονάχος του, ψιθύρισε:

—Ἤθελα ὅμως νὰ ἤξερα...ποῦ στὸ διάβολο πῆγε ἀπόψε!...

Χωρὶς καμμιὰ δυσκολία,—τώρα πειά!—ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Στῆς κυρίας Βιργινίας!

Ὁ Θράσος κτύπησε τὸ μέτωπό του.

—Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω εὐθύς!.. Καὶ ποῦ ἀλλοῦ θὰ πήγαινε; Κι' εἶπε πῶς θὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ;

—Ναί, ἐκεῖ. Εἶπε μάλιστα πῶς κι' αὔριο νὰ μὴ τὴν περιμένουμε...

—Κι' ἕν ἄλλο θέλω τώρα νὰ μοῦ πῇς, Μαργαρίτα. Ἐκεῖνος ὁ χοντρός, ὁ Ψιμάρης....

—Οὔ νὰ χαθῇ τὸ τέρας!...

—Ἦρθε δῶ πολλὲς φορὲς αὐτὲς τὶς ἡμέρες;

—Δυὸ φορές...χτὲς καὶ σήμερα.

—Καὶ ποῦ τὸν δέχτηκε ἡ Ἀφροδίτη;

—Μὰ.....στὴν κάμαρά της. Δὲν τὸ ξέρετε πῶς τὸν εἶχε.... ἄντρα της, πρὶν ἀπὸ σᾶς;

—Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω...

—Πῶς μποροῦσε, ἀλήθεια, ἡ κυρία Ἀφροδίτη νὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ βρωμόγερο!... Ἐγὼ ποῦ εἶμαι δοῦλα δὲν θὰ τὸν ἤθελα, νὰ μ' ἔκανε χρυσῆ.... Ἀμ' ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, ποῦ ἦρθε τὴν περασμένη βδομάδα μὲ ταμάξι;.... Φρίκη!...

—Ποιὸς ἄλλος;

—Ἕνας κύριος μὲ μεγάλα μάτια...ζωηρὸς μὰ μεσόκοπος, σταχτής....

Ἀμέσως πῆγε ὁ νοῦς τοῦ Θράσου στὸν Ἀγγελετόπουλο. Ὁ ἴδιος δὲν τοῦ εἶχε δώσει τὴ διεύθυνσιν τῆς Ἀφροδίτης; ...

—Πῶς τὸν ἔλεγαν;

—Δὲν ἄκουσα τὄνομά του... Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς ἡ γρηὰ τὸν εἶπε «κύριο Πρόεδρο»....

Αὐτός!...

Ἀπὸ τὴ σαστιμάρα του ὁ Θράσος ἄφησε τὴ δουλίτσα καὶ ξεχνοῦσε πειὰ νὰ τὴ φιλῇ κάπου-κάπου γιὰ νὰ τοῦ λέῃ. Τοῦ ἔλεγε ὅμως ἐκείνη μὲ προθυμία. Ἔτσι ἔμαθε πῶς ὁ κ. Πρόεδρος ἔκαμε μία μόνο ἐπίσκεψη, ἀλλὰ κάθησε σχεδὸν μιὰν ὥρα μὲ τὴν Ἀφροδίτη, καὶ μιὰ στιγμὴ ποῦ μπῆκε ἡ Μαργαρίτα στὴ σάλα τοὺς εἶδε μὲ τὰ μάτια της ἀγκαλιασμένους.

Κι' ἡ δουλίτσα πρόσθεσε μὲ ἀφέλεια:

—Φαίνεται πῶς αὐτὸν τὸν εἶχεν ἄντρα ἡ κυρία Ἀφροδίτη πρὶν ἀπὸ τὸν Ψιμάρη.

—Ἔτσι φαίνεται!...εἶπε μὲ στεναγμὸ ὁ Θράσος.

Καὶ γύρισε, τρικλίζοντας, σὰ μεθυσμένος στὴν κάμαρά του.

Ἡ Βιργινία, μὲ τὴν ἀδελφή της, τὴ Ζωΐτσα, εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο πρὸ ἑνὸς μηνὸς κι' εἶχαν πιάσει ἕνα σπίτι, μιὰ μικρὴ μονοκατοικία, στὴν ὁδὸν Νίκης, κοντὰ στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Τὴν ἐπίπλωσαν μὲ τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴ Σμύρνη, καὶ μονάχες, ἐλεύθερες, ξέννοιαστες, ἔκαναν τὴ ζωὴ ποῦ τοὺς ἄρεσε.

Μὲ τὴν Ἀφροδίτη βλεπόνταν συχνά· κάπου-κάπου ἐπήγαινε στὸ σπίτι τους κι' ὁ Θράσος.

Ἦσαν δυὸ-τρεῖς φίλοι, ποῦ τοὺς ἔβλεπε ἐκεῖ σχεδὸν κάθε φορά. Ἕνας μεσόκοπος παραλῆς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο· ἕνας νέος μπαγαμποντάκος ἀπὸ τὴν Πόλι· κι' ἕνας Ἀθηναῖος γλεντζές, χωρὶς οἰκογένεια. Τοὺς εἶχαν γνωρίσει καὶ τοὺς τρεῖς ὅταν καθόνταν ἀκόμα στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὁ Θράσος δὲν εὕρισκε κανένα γοῦστο στὴ συντροφιά τους, παρὰ μόνο σὰν ἔπαιζαν χαρτιὰ στὴν ταράτσα. Ἀλλὰ τὶς σπάνιες φορὲς ποῦ πετύχαινε τὰ κορίτσια μονάχα εὐχαριστιόταν. Ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνα καὶ πρὸ πάντων φαιδρά.

Ἐκεῖ λοιπὸν εἶχε καταφύγει ἡ Ἀφροδίτη γιὰ νὰ μείνῃ ὡς ποῦ νὰ τῆς ἀδειάσῃ τὴ γωνιὰ ὁ ὀχληρὸς ζηλιάρης....Τότε μόνο θὰ γύριζε στὸ σπίτι της καὶ θὰ φώναζε, στὴ θέσι του, τὸν Ψιμάρη.

Ἢ μήπως ἦταν ἁπλὸ σκέρτσο, ἁπλὸ πεῖσμα;

Ὁ Θράσος ἔμεινε ἄγρυπνος ὅλη τὴ νύκτα. Οὔτε κἂν ἔπεσε στὸ κρεββάτι. Κι' ἡ αὐγὴ τὸν βρῆκε ἀποκαμωμένο, σὲ μιὰ πολυθρόνα, χλωμό, ἐλεεινό, μὲ μαύρους κύκλους στὰ μάτια....

Τότε μπόρεσε νὰ τὰ κλείσῃ, μὰ μόλις μισὴ ὥρα. Ἕνας ἐφιάλτης, μιὰ Ἀφροδίτη ἀνάμαλλη κι' ἀγριεμένη, σὰ Μαινάδα, τὸν ξύπνησε ἀπότομα.....

Σηκώθηκε τότε καὶ φώναξε νὰ τοῦ φέρουν τὸ γάλα του.

Ἡ ἴδια ἡ Ἀρλετάκαινα τοῦ τὸ πῆγε σὲ λίγο.

Καλημερίστηκαν μὲ μισὸ στόμα καὶ καθένας περίμενε τὸν ἄλλο νὰ μιλήσῃ....

Σ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι ὑποχώρησε ὁ Θράσος. Καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ Ἀρλετάκαινα ἔκανε νὰ βγῇ, τὴν κράτησε μὲ τὴν ἐρώτηση:

—Τί γίνεται, καλέ, ἡ Ἀφροδίτη;.. Ἔφυγε;... Ἡ μητέρα σήκωσε τοὺς ὤμους της.

—Δέν ξέρω, παιδί μου, δὲν ξέρω... Ἔτσι ποῦ τὰ κάνατε οἱ δυό σας, ἐγὼ δὲν ἀνακατεύουμαι πειά.

—Καλά. Μὰ δὲν μπορεῖτε τοὐλάχιστο νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἰδέα της; Ἔφυγε... γιὰ νὰ φύγω κι' ἐγώ; Τί θέλει;

—Μμ... δὲν ξέρω...

—Τί εἶπε τελοσπάντων;

—Τίποτα.

—Οὔτε ποῦ πῆγε;

—Οὔτε.

—Ὥστε δὲν ξέρετε ποῦ εἶναι τώρα;

—Ὄχι.

—Ἐγὼ ὅμως ξέρω.. Δηλαδὴ τὸ μαντεύω .. Εἶναι στὴ Βιργινία.

—Μπορεῖ, δὲν ξέρω... Ἔτσι ποῦ τὰ κάνατε οἱ δυό σας ...

—Ὥστε ἐγὼ τώρα... πρέπει νὰ μαζέψω τὰ πράμματά μου, ἔ;

—Δὲν ξέρω. Κάμε, παιδί μου, ὅ,τι σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός.

—Μὰ τί ἄλλο νὰ κάμω; Μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ λείπῃ ἡ Ἀφροδίτη; Θὰ φύγω.

Ἡ μητέρα σήκωσε πάλι τοὺς ὤμους κι' ἔκαμε «χμ».

Ὁ Θράσος ἀγρίεψε.

—«Χμ» ἔ; Τί «χμ»; Νὰ φύγω;.. Ἔ, ὄχι! Δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ δῶ ἐγώ. Αὐτὴ ἡ χάρη, κυρά μου, δὲν θὰ σᾶς γίνῃ, καὶ βγάλτε το ἀπὸ τὸ νοῦ σας!... Τὸ ξέρω πῶς ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν ἀπὸ σᾶς, γιὰ νὰ πάρετε πίσω τὸ χοντρό ποὖχει παράδες καὶ νὰ τὸν ἀρμέγετε καλά... Μὰ ἔννοια σας, γιατί παράδες ἔχω κι' ἐγώ. Ἀρκετὰ μὲ ἀρμέξατε καὶ μένα τρεῖς μῆνες ποῦ εἶμαι στὸ σπίτι σας. Κι' ἔτσι, ἐπειδὴ μιὰ φορά βρέθηκα στενοχωρημένος, γυρεύετε τώρα νὰ μὲ πετάξετε; Ἄ, αὐτὸ δὲ θὰ τὸ φᾶτε! Δὲ φεύγω, τ' ἀκοῦτε; Ἐδῶ!

—Καὶ μήπως σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ φύγῃς; διαμαρτυρήθηκε τάχα ἡ Ἀρλετάκαινα. Σοῦ εἶπα μόνο νὰ κάμῃς, ὅ,τι θέλεις, γιατὶ ἐγὼ δὲν ἀνακατεύουμαι.

—Οὔτε κι' ἐγὼ θέλω ν' ἀνακατευθῆτε! φώναξε ὁ Θράσος. Τὴν Ἀφροδίτη θὰ πάω νὰ τὴ βρῶ μονάχος μου. Θὰ τὰ φτιάσουμε, μὴν ἀμφιβάλλετε. Κι' ἅμα θέλῃ ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρός .... ἐλᾶτε, μεταβολή!

Ἡ Ἀρλετάκαινα βγῆκε μουρμουρίζοντας. Ὁ Θράσος ρούφηξε τὸ γάλα του. Κι' ὕστερα ντύθηκε βιαστικὰ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν ὁδὸν Νίκης.

* * *

Στὸ σπίτι τῶν «κοριτσιῶν», ὅταν ὁ Θράσος κτύπησε τὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι, μιὰ γρίλια κρότησε ἀπὸ πάνω του. Σήκωσε τὸ κεφάλι του νὰ ἰδῇ, ἀλλὰ στὸ παράθυρο δὲν ἦταν πειὰ κανένας. Κάποιος ἐπρόβαλε, τὸν εἶδε μιὰ στιγμὴ καὶ ξαναμπῆκε.

Πέρασε κάμποση ὥρα, κι' ἐνῷ σήκωνε πάλι τὸ χέρι του, ἀπο-

φασισμένος νὰ μὴν ἀφήσῃ πειὰ τὸ κουμπί, ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγὰ καὶ ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τῶν «κοριτσιῶν» τοῦ εἶπε πῶς ἡ 'Αφροδίτη βγῆκε ἀπὸ τὴς ὀκτὼ καὶ πῶς ἡ κυρία Βιργινία κι' ἡ κυρία Ζωΐτσα δὲν εἶχαν σηκωθῇ ἀκόμη.

Ἔγινε λογομαχία. 'Ο Θράσος ἤθελε νὰ μπῇ μὲ βία. 'Ο μικρὸς ἔσπρωχνε ἀπὸ μέσα τὸ πορτόφυλλο. Κι' ἄξαφνα:

—Καλὲ, ἄφησε τὸν κύριο Θράσο νἀνεβῇ!.. 'Εγὼ σηκώθηκα πειά..ἀκούσθηκε ἀπὸ πάνω ἡ φωνὴ τῆς Βιργινίας.

Καὶ πραγματικῶς, ἡ ὡραία χηροῦλα, μὲ μιὰ ρόμπα περασμένη πρόχειρα καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ της ἀκόμα στὰ χαρτιά, φαινόταν πῶς τώρα μόλις σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι.

—Καλημέρα, εἶπε. Τὴν 'Αφροδίτη γυρεύετε; Μὰ δὲν εἶν' ἐδῶ. Σᾶς ὁρκίζουμαι. Βγῆκε ἔξω πρωΐ-πρωΐ. Πρὶν ξυπνήσῃ καμμιά μας.

—Μὰ ποῦ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω; ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ.

—Τότε νὰ ψάξετε τὸ σπίτι· τί ἄλλο θέλετε;

—Μ' αὐτὸ ἐσκόπευα νὰ κάμω καὶ χωρὶς τὴν ἄδειά σας! ἐδήλωσε ὁ νέος. Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ, ἐνῷ ἡ Βιργινία τὸν ἀκολουθοῦσε...

Ἔψαξε παντοῦ. Μπῆκε καὶ στὴ μισοσκότεινη κάμαρα, ὅπου κοιμώταν'—μονάχη της—ἡ Ζωΐτσα. 'Ανέβηκε ἀκόμα καὶ στὴν ταράτσα. Πουθενά 'Αφροδίτη! Ἤ πραγματικῶς θὰ εἶχε φύγει, ἢ θὰ ἦταν κάπου κρυμμένη, ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. 'Επίστευε ὅμως μᾶλλον τὸ δεύτερο. Γιατί, ἂν πραγματικῶς ἔλειπε ἡ 'Αφροδίτη, πρὸς τί ὅλες ἐκεῖνες, οἱ προφυλάξεις; Δὲν θὰ τοῦ ἄνοιγαν ἀμέσως; «Καλά, εἶπε, δὲν πειράζει, θὰ τὴν βρῶ ἔξω. Καὶ μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχληση...'Αλήθεια, μήπως σᾶς εἶπε, πότε καὶ ἂν θὰ γυρίσῃ;

—Μ' ἀφοῦ, σᾶς λέω, πῶς δὲν τὴν εἴδαμε ὅταν ἔφυγε;..

—Καλημέρα σας.

Καμμιὰ ἄλλη κουβέντα. Μπροστά στὴ Βιργινία, ὁ Θράσος κρατοῦσε κάποια ἀξιοπρέπεια. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ψάξιμο στὸ σπίτι ἦταν σχεδὸν τυπικό. Ντράπηκε ἄξαφνα νὰ κυττάξῃ καὶ κάτω ἀπὸ τὰ κρεββάτια. Ἂν κύτταζε ὅμως κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς Ζωΐτσας, στὴ μισοσκότεινη κάμαρα, θὰ εὕρισκε χωμένη καὶ συμμαζεμένη τὴν 'Αφροδίτη.

Μόλις ἄκουσε κάτω τὴν πόρτα, ποῦ ἔκλεισε ἀφοῦ βγῆκε ὁ Θράσος, βγῆκε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν κρυψῶνά της, λιγωμένη στὰ γέλοια. Γελοῦσε κι' ἡ Ζωΐτσα, ποῦ εἶχε κάμει τὴ βαρυκοιμισμένη, γελοῦσε κι' ἡ Βιργινία, γελοῦσε ἀκόμα κι' ὁ μικρὸς ὑπηρέτης....

Ὁ Θράσος γύρισε ἴσια στὸ σπίτι, ἔπιασε τὴν 'Αρλετάκαινα καὶ τῆς εἶπε:

—Ἡ 'Αφροδίτη βρίσκεται στῆς Βιργινίας, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὴν ἰδῶ. Μοῦ κρύφτηκε κι' εἶπε νὰ μοῦ ποῦν πῶς λείπει. Ψέμματα, ἐκεῖ εἶναι. Λοιπὸν νὰ πᾶτε νὰ τὴν βρῆτε ἐκ μέρους μου. Καὶ νὰ τῆς πῆτε νὰ γυρίσῃ πίσω ἀμέσως, γιατὶ θὰ γίνῃ τὸ μεγάλο κακό. 'Ακοῦτε ποῦ σᾶς λέω; Τὸ μεγάλο κακό!..

—Δὲν ἀνακατεύομαι... ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ 'Αρλετάκαινα.

—Ὄχι!.. τὴν ἔκοψε ὁ Θράσος ἐπιτακτικά. Θἀνακατευθῆτε! Θὰ ἐξαντλήσετε μάλιστα ὅλη σας τὴν ἐπιρροή. Καὶ τώρα ἀμέσως. Θὰ βάλετε τὸ καπέλλο σας καὶ θὰ πᾶτε. 'Αλλοιώτικα θὰ πάω ἐγώ... 'Αλλὰ ξέρετε ποῦ; Στὴν 'Αστυνομία!...Καὶ κεῖνο ποῦ ἐμπόδισα μιὰ φορὰ τὸν 'Αστυνόμο, θὰ τὸν παρακαλέσω τώρα νὰ τὸ κάνῃ. Ἄ, δὲν παίζω!..Θράσο μὲ λένε μένα!..

Τί νὰ κάνῃ πειὰ ἡ 'Αρλετάκαινα; 'Αντιστάθηκε ἀκόμα λίγο, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ εὐσχημότερα. Κι' ἐξεκίνησε, μὲ στεναγμούς καὶ μουρμοῦρες, γιὰ τῆς Βιργινίας.

Ἄς ἔκανε κι' ἀλλοιῶς...

Ὁ Θράσος, στὸ σπίτι, τὴν περίμενε.

Ὁ Βασιλάκης κλεισμένος στὴν κάμαρά του, ἐξακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ πρωΐ νὰ σκορπᾷ τὴν τρέλλα του μὲ τοὺς πειὸ ἀλλόκοτους ἤχους τοῦ βιολιοῦ του. Κι' ἡ φτωχὴ Μαργαρίτα, ποῦ ἤθελε τὰ χθεσινὰ χάδια, ἔφερνε βόλτες γύρω στὸ Θράσο, περιμένοντας νὰ τῆς μιλήσῃ..

'Αλλὰ κάθε ἄλλο εἶχε τώρα στὸ νοῦ του ὁ Θράσος κι' ἐπὶ τέλους τοῦ μίλησε 'κείνη.

—Γιατί νὰ πῆτε στὴ γρηά, τοῦ παραπονέθηκε γλυκά, πῶς σᾶς φανέρωσα ἐγὼ ποῦ εἶναι ἡ κυρία 'Αφροδίτη; Ἅμα φύγατε μ' ἔσπασε στὸ ξύλλο.

—'Εγώ; τῆς εἶπε μόνο· κάθε ἄλλο!...Κι' οὔτε φιλὶ, οὔτε χάδι...

Ἡ Μαργαρίτα, πικραμένη, συλλογιζόταν: «Ἄχ, ἂς μὲ ξα-

νάπαιρνε μιὰ στιγμὴ στὴν ἀγκαλιά του, κι' ἂς μ' ἔδερνε ἡ γρηὰ ἕνα μῆνα!» Ἀλλὰ ποῦ...

* * *

Δέν ἄργησε πολὺ νὰ γυρίσῃ ἡ Ἀρλετάκαινα.

—Πῶς; μονάχη; ἀγρίεψε ὁ Θράσος μόλις τὴν εἶδε.

—Δὲν ἔρχεται... ἦταν ὁ πρῶτός της λόγος. Καὶ πρὶν τὴ ρωτήσῃ ὁ Θράσος, βιάστηκε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ:

Δηλαδή ἔρχεται, εὐχαρίστως .... ἀλλὰ... θέλει κι' ἀπὸ σένα μερικὰ πράγματα.

—Νὰ τἀκούσουμε!..

—Πρῶτα-πρῶτα, λέει, γιὰ νὰ λείψουν τὰ καθημερινὰ μαλώματα, θέλει νὰ τῆς δίνῃς, ταχτικὰ γιὰ τὸ σπίτι καὶ γιὰ τὰ ἔξοδά της, πεντακόσιες δραχμὲς τὸ μῆνα. Δέχεσαι;

Ἄλλη φορὰ, ὁ Θράσος θὰ γελοῦσε μὲ περιφρόνηση. Τί ἦταν γι' αὐτόν, «Τί ψυχὴ εἶχαν» πεντακόσιες δραχμές;...Ἀλλὰ τώρα δίστασε, τὸ συλλογίσθηκε. Ἡ παληὰ ἐκείνη αἰσιοδοξία τὸν εἶχε ἀφήσει. Δὲν ἦταν πειὰ ὁ Θράσος ὁ πλούσιος...

Ὡς τόσο εὕρισκε τὴν ἀξίωση τῆς Ἀφροδίτης λογική. Τὴν ἀγαποῦσε, τὴν ἤθελε περισσότερο παρὰ ποτέ. Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τῆς ὑποσχεθῇ, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο νὰ τὴ γελάσῃ...

—Καλά, εἶπε, δέχουμαι. Ἄλλο;

—Θέλει ἀκόμα νὰ τῆς ὑποσχεθῇς, πῶς δὲν θὰ τῆς κάνῃς σκηνές, πῶς δὲ θὰ τὴ βρίζῃς, πῶς δὲ θὰ εἶσαι ἔτσι δύστροπος, καὶ πῶς θὰ τῆς ἔχῃς τὴν ἐλευθερία της νὰ πηγαίνῃ ὅπου θέλει καὶ νὰ συναναστρέφεται ὅποιον θέλει.

—Νὰ ἔχῃ δηλαδή κι' ἄλλους; ρώτησε τρομαγμένος ὁ Θράσος.

—Σὲ παρακαλῶ νὰ μετρᾷς τὰ λόγια σου! Ἡ Ἀφροδίτη μου δὲν εἶν' ἀπὸ κεῖνες ποῦ ξέρεις. Ἄμα σοῦ λέει πῶς θέλει τὴν ἐλευθερία της, ἐννοεῖ νὰ τὴν ἐμπιστεύεσαι, νὰ ἔχῃς πεποίθηση πῶς θὰ σοῦ εἶναι πιστή. Ἀμὴ τί; μὲ τὴν παραμικρὴ ὑποψία, ἐπειδὴ ἤρθε μιὰ φορὰ στὸ σπίτι ὁ Ψιμάρης...ἐσὺ θὰ χαλᾷς τὸν κόσμο. Χτὲς φοβήθηκε πῶς θὰ τὴ σκότωνες...Καὶ τί σὰν ἤρθε ὁ Ψιμάρης; Ὅπως ἤρθε, ἔτσι κι' ἔφυγε...

Κι' αὔριο πάλι μπορεῖ νὰ ξανάρθῃ, ἔ;

Γιατί ὄχι; Ἄμα παιδί μου, ἕνα κορίτσι εἶναι τίμιο,—αὐτὸ νὰ

τὸ ξέρῃς,—μπορεῖ νὰ δέχεται σὰ φίλο ὅποιον κι' ἂν εἶναι, ἀκόμα καὶ τὸν πρῶτό της ἀγαπητικό.

Ὁ Θράσος συλλογίστηκε νὰ πῇ: «Καὶ τὸν κ. Ἀγγελετόπουλο..» Ἀλλὰ κρατήθηκε γιὰ κείνη τὴ φτωχὴ Μαργαρίτα. Θὰ τὴ σκότωνε ἡ μέγαιρα...

—Μήπως σοῦ τὸ κρύψαμε ποτέ, ἐξακολούθησε αὐτή, πῶς εἶχε πρῶτα τὸν Ψιμάρη; Τώρα ὅμως ἔχει σένα, εἶναι δική σου, τελείωσε.. Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι καὶ νὰ βάζῃς ὅλο ὑποψίες. Ἔτσι δὲν εἶναι ζωή, εἶναι μαρτύριο!

Τὴν ἤθελε, τὴν ἤθελε τώρ' ἀμέσως, τελείωσε! Ὁ πόθος του, τὸ πάθος του γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο βαθμό ὥστε κι' ἂν ἀκόμα τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν ἔχῃ στὸ ἑξῆς μαζὺ μὲ τὸν Ψιμάρη, θὰ τὸ δεχόταν. «Ἐπὶ τέλους στὸ διάβολο! συλλογίστηκε. Θὰ κάνω τὸν ἀνήξερο, θὰ κλείνω τὰ μάτια μου κι' ἂς κάνῃ ὅ,τι θέλει!.. Φτάνει νὰ κοιμᾶται μαζύ μου.» Καὶ μὲ στεναγμὸ εἶπε:

—Καλά, πάει κι' αὐτό. Ἄλλο;

—Τίποτ' ἄλλο. Αὐτὰ τώρα θὰ τὰ γράψῃς σ' ἕνα χαρτί, καὶ θὰ πάω νὰ τῆς τὸ δώσω καὶ ..νὰ σοῦ τὴ φέρω.

—Πότε;

—Μὰ... σήμερα... τ'ἀπόγεμα.

—Ὄχι, ὄχι!.. Τώρ' ἀμέσως!

Καιγόταν ἀπὸ ἀνυπομονησία, σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ πρῶτο φιλί. Κάθησε, ἔγραψε βιαστικὰ τὸ γράμμα τῆς ὑποταγῆς, τῆς σκλαβιᾶς, καὶ τὸ ἔδωσε στὴ μητέρα:

—Γρήγορα!.. Ἀκόμα εἶσαστ' ἐδῶ;.. Καὶ νὰ ἔρθετε μ' ἁμάξι.

...Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ Ἀφροδίτη ἦταν γυρισμένη στὸ σπίτι καὶ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θράσου. Τοὺς εἶχε πιάσει ἕν' ἀλλοιώτικο πρᾶμμα. Ἔκλαιγαν κι' οἱ δυό σὰ νὰ εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν δέκα χρόνια,—μὰ καὶ σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ χωρισθοῦν σὲ λίγο γιὰ πάντα...

Ε'.

Ἕνα δειλινό, λίγες ἡμέρες ἀπὸ τὴ δεύτερη αὐτὴ ὑποδούλωσή του στὴν Ἀφροδίτη, μονάχος μὲ τὶς σκέψεις του, βρέθηκε στὴν ὁδὸν Κηφισιᾶς. Τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα εἶχε γιγαντωθῇ πάλι μπροστά

του κι' ἄλλο δὲν συλλογιζόταν παρὰ μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγεμίσῃ τὸ ἄδειο του πορτοφόλι...

Ἄξαφνα, τὸ μέγαρο τοῦ Λαζαρίδη, λευκὸ καὶ καλλίγραμμο, τοῦ παρουσιάστηκε, σὰ νὰ εἶχε ἀναδύσει ἐκείνη μόλις τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τοῦ κήπου.

Τὸ μάτι του ἔπεσε σ' ἕνα παράθυρο τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς, κλειστὸ ὅπως καὶ τἄλλα, μὰ πειὸ προσεκτικά, πειὸ ἑρμητικά...

«Ἐκεῖ μέσα, συλλογίσθηκε, εἶναι ἡ νομισματικὴ συλλογή...»

Εἶχε προχωρήσει ὡς τὴν καγκελλόπορτα, ὅταν τοῦ ἦρθε ἡ πρώτη-πρώτη ἰδέα τῆς κλεψιᾶς. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν κυρίεψε τόσο,—νά, καλέ, ἡ μόνη σωτηρία!—ὥστε χωρὶς κανένα δισταγμό, καθαυτὸ σὰ νἄχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ σπίτι ποῦ ξεπίτηδες, κτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ὁ Μιχάλης, ὁ γέρος ὑπηρέτης, ἔφτασε ἀπὸ τὸ χαλικόστρωτο δρομάκο.

—Γειά σου, Μιχάλη, τοῦ φώναξε ὁ Θράσος. Τί χαμπάρια ἀπὸ τἀφεντικά;

Ὁ γέρος τοῦ ἄνοιγε ἐνῷ τοῦ ἀπαντοῦσε:

—Καλῶς τὸν Κύριο Μανιάτη!.. Μὰ ὡς τὴν ἄλλη ἑβδομάδα θὰ τοὺς ἔχουμε... Σήμερα ἴσα-ἴσα ἔλαβα γράμμα.

—Καὶ ποῦ εἶναι τώρα;

—Μὰ στὴν Ἑλβετία ἀκόμα.. Σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὴ Λωζάννη ...Δὲν θυμᾶμαι τώρα....

Ὁ Θράσος μπῆκε στὸν κῆπο, παρακάλεσε τὸ Μιχάλη νὰ τοῦ κόψῃ λίγα γιατσέντα καὶ κάθησε, κουρασμένος τάχα, σ' ἕνα μπάγκο.

Ὁ ὑπηρέτης, ποῦ τὸν εἶχε σὲ μεγάλη ὑπόληψι,—γιατ' εἶχε τὴν ἰδέα πῶς ἔμπαινε σὰ γαμπρός,—τσακίστηκε νὰ τὸν περιποιηθῇ. Κι' ὁ Θράσος ἄνοιξε μαζύ του ψιλὴ κουβέντα.

Ἔτσι ἔμαθε πῶς ὁ Μιχάλης, μονάχος τώρα, φύλαγε τὸ σπίτι «σὰ σκυλλί», πῶς κοιμώταν ἐκεῖ κάτω, στὴν καμαροῦλά του, εἶχε ὅμως καὶ τὰ κλειδιὰ τοῦ ἀπάνω σπιτιοῦ· πῶς κλέφτες δὲ φοβόταν, γιατ' εἶχε τὰ μάτια του τέσσαρα καὶ τὰ φυσέκια του δεκατέσσερα,—μάλιστα! δυὸ ρεβόλβερ κι' ἕνα δίκανο,—κι' ἀκόμα, γιατὶ τὸ βράδυ πήγαινε συχνὰ καὶ κοιμώταν μαζύ του κι' ὁ ἀνιψιός του Ἀντρίκος.

—Κι' ἀπὸ φαΐ; τὸν ρώτησε ὁ Θράσος, μὲ τὸ σκοπό του πάντα· δὲν θὰ καλοπερνᾷς τώρα ποῦ δὲ δουλεύει ἡ Κουζίνα...

—Μπᾶ! τοῦ ἀποκρίθηκε. Πῶς τὸ λέτε αὐτό; Ἐδῶ παρὰ-κάτω εἶν' ἕνα μαγέρικο, ποῦ τὸ μάγερά του θὰ τὸν ἔπαιρνε κι' ὁ ἀφέντης! Τὸ μεσημέρι περνῶ ὅπως-ὅπως· τὸ βράδυ ὅμως πετιέμαι 'κεῖ καὶ τὴν τυλώνω καλά.

—Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ περίφημο μαγέρικο;

—Νὰ, στὸν ἄλλο δρόμο, καθὼς στρίβουμε νὰ βγοῦμε στὸ Κωλωνάκι. Στοῦ Κύρ-Παντελῆ τὸ λένε. Ἔχει κι' ἕνα ρετσινάτο, Θεός!

—Τὸ ξέρεις, μπάρμπα, ποῦ μ' ἀρέσει καὶ μένα νὰ τρώω καμμιὰ φορὰ στὸ μαγέρικο;..

—Τὸ καταλαβαίνω. Ἔτσι, κἄπου-κἄπου, γιὰ ποικιλία, ἀξίζει.

—Ναί, ναί. Καὶ νὰ ἰδῇς κανένα βράδυ, ποῦ θἀρθῶ νὰ σοῦ κάμω συντροφιά.

—Μεγάλη μου τιμή, κύριε Μανιάτη! εἶπε ὁ Μιχάλης, ἂν καὶ χωρὶς νὰ πιστεύῃ πῶς ὁ Θράσος θὰ καταδεχόταν ποτὲ νὰ φάῃ μαζύ του στὸ μαγέρικο.

Κι' ὅμως αὐτὸς δὲν ἐχωράτευε καθόλου. Εὐθὺς τὴν ἄλλη μέρα, καὶ σχεδὸν τὴν ἴδια ὥρα, ξαναπέρασε ἀπὸ τοῦ Λαζαρίδη. Κι' ὁ Μιχάλης, μὲ μεγάλη του ἔκπληξη, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ:

—Ἦρθα νὰ σὲ πάρω ἀπόψε νὰ φᾶμε μαζύ. Ἔλα, δὲν εἶναι ὥρα;

—Ἤθελα νὰ ποτίσω καὶ τοῦτο τὸ παρτέρρι, τοῦ ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ δὲν πειράζει...αὔριο τὴν αὐγή.

—Ὄχι, ὄχι, περιμένω. Κάμε πρῶτα τὴ δουλειά σου. Κι' ἔπειτα...θὰ τὸ κάψουμε!

Ὁ Μιχάλης ἀποτελείωσε βιαστικά, ἔπειτα μπῆκε στὸ σπίτι ἀπὸ τὴ βορεινὴ πορτοῦλα τοῦ ἰσογείου, ἔβαλε τὸ σακκάκι του καὶ τὸ καπέλλο του, ξαναβγῆκε, κλείδωσε καὶ φώναξε εὔθυμα στὸ Θράσο, ποῦ τριγύριζε τὸν κῆπο:.

—Ἐδῶ εἶμαι!

—Πᾶμε!.. Ὁ ἀνιψιός σου δὲ θἀρθῃ ἀπόψε;

—Δὲν τὸ πιστεύω. Μὰ κι' ἂν ἔρθῃ, θὰ ἰδῇ τὸ κάγκελλο κλειδωμένο καὶ θὰ περιμένῃ.

Βγῆκαν, ἐκλείδωσαν καὶ τὴν καγκελλόπορτα καὶ ξεκίνησαν.. γιὰ νὰ τὸ κάψουν. Ὁ φτωχὸς Μιχάλης φαινόταν πολὺ κολακευμένος ἀπὸ τὴν ἀπίστευτη τιμή κι' ἦταν ὅλος χαρὰ καὶ εὐγλωττία.

—Ἄσε νὰ ἰδοῦμε τί θὰ ἔχῃ ἀπόψε, τοῦ ἔλεγε στὸ δρόμο. Ἂν ἔχετε τύχη, θὰ βροῦμε καὶ ψητὸ γουρουνόπουλο τοῦ γαλάτου. Εἶναι τὸ φόρτε του. Μὰ καὶ τὸ στιφάδο τὸ κάνει περίφημο, καὶ τὰ ποδαράκια μὲ τὸ αὐγολέμονο, καὶ τὸ κοκορέτσι...

Ἔφτασαν στὸ μαγέρικο, γεμᾶτο ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ ἐργατικούς τοῦ Κολωνακιοῦ· καὶ πρὶν καθήσουν, ἔκαμαν γενικὴ ἐπιθεώρηση τῶν φαγητῶν. Καὶ ψητὸ γουρουνόπουλο εἶχε, καὶ στιφάδο. Ὁ παραμάγερας ὅμως τοὺς ἐσύστησε τὰ γιουβαρελάκια του. Ἔκτακτο πρᾶγμα!.....

Ἡ χαρὰ εἶχε ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξῃ τοῦ Μιχάλη κι' ἔφαγε γενναῖα. Ὁ Θράσος ὅμως, ἂν κι' ἔκανε τὸν εὐχαριστημένο, οὔτ' ἔτρωγε πολύ, οὔτ' ἔπινε. Κερνοῦσε ὅμως τὸ σύντροφό του ἀλύπητα καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξεχνιέται μὲ διάφορες ἱστορίες καὶ νὰ τραβᾷ τὰ ποτήρια χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ.

—Ἀέρα!... εἶπε στὸ τέλος ὁ γέρος. Πᾶμε ὄξω νὰ πάρω ἀέρα, γιατὶ θὰ σκάσω... Περίεργο πῶς μ' ἔπιασε ἔτσι ἀπόψε!

Κι' ἄλλῃ καλοτυχία: Ὁ Ἀντρίκος, ποῦ ὁπωσδήποτε θἄταν ἐμπόδιο, ἀπόψε δὲν ἐφάνηκε. Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι, δὲν εἶδαν ἀπ' ἔξω νὰ περιμένῃ κανένας.

—Ὁ ἀνιψιός σου σὲ γέλασε, μπάρμπα!.. εἶπε ὁ Θράσος. Κι' ἀφοῦ ξεκλείδωσε ὁ ἴδιος τὴν καγκελλόπορτα καὶ τὴν ἔκλεισε πάλι ἀπὸ μέσα μὲ τὸ σύρτη, ἔπιασε τὸ Μιχάλη καὶ τὸν πῆγε βιαστικὰ ὡς τὴν κάμαρά του.

—Ἄ, ὡραῖα περάσαμε ἀπόψε! ἔκαμε ὁ γέρος, ἐνῷ ἄραξε στὸ κρεββάτι του.

Ὁ Θράσος κάθησε ἀντίκρυ, σὲ μιὰ παληὰ πολυθρόνα.

—Δὲ φεύγω ἀκόμα, τοῦ εἶπε, μὴ χρειαστῇς τίποτε... Φοβᾶμαι νὰ σ' ἀφήσω ἔτσι.

Καλέ, τί λές; φώναξε ὁ Μιχάλης. Ἐγὼ εἶμαι καλά. Ἄμε, παιδί μου στὸ καλό. Καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Ἀπὸ τὸ μεθύσι, εἶχε ἀφήσει τὸν πληθυντικὸ κατὰ μέρος καὶ μιλοῦσε τοῦ Θράσου ὅμως θὰ μιλοῦσε τοῦ Ἀντρίκου.

—Καλά ντέ! ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος· δὲ βιάζουμαι...Ἀλήθεια, δὲν θὰ σοῦκανε καλό ἕνας καφές; Νὰ σοῦ πῶ, κι' ἐγὼ τὸν ἤθελα...

—Εὐθύς! εἶπε ὁ Μιχάλης. Στάσου νὰ ψήσω...

Κι' ἔκαμε νὰ σηκωθῇ. 'Αλλὰ βαρὺς ξανάπεσε στὸ στρῶμα.

—Δὲν μπορεῖς, μπάρμπα, εἶπε ὁ Θράσος. Ἄφησε καὶ τὸν ψήνω ἐγώ. Δὲ σοῦ τῶλεγα πῶς χρειάζουμαι ἀκόμα;

Ἔστησε τὸ μπρικάκι, ἄναψε τὸ καμινέτο καί, περιμένοντας νὰ βράσῃ τὸ νερό, ἄρχισε πάλι νὰ λέῃ τοῦ Μιχάλη ἱστορίες.

Αὐτὸς ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὸ μαξιλάρι κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. 'Ο Θράσος ἐξακολούθησε νὰ τὸν νανουρίζῃ μὲ τὴν κουβέντα του καὶ σὲ λίγο, μὲ ἀνέκφραστη χαρά, τὸν ἄκουσε νὰ ροχαλίζῃ.

Ἦταν ὁ βαρὺς ὕπνος τοῦ μεθυσμένου, ποῦ δὲν θὰ ξυπνοῦσε τώρα οὔτε μὲ κανόνια...

* * *

Ἔτσι ὁ Θράσος βρέθηκε νοικοκύρης μέσα στὸ σπίτι. Μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία, μποροῦσε νὰ κάμῃ ὅ,τι ἤθελε καὶ νὰ φύγῃ ἔπειτα χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ κανείς.

Εἶχε τὴν ψυχραιμία νἀποτελειώσῃ τὸ ψήσιμο τοῦ καφέ καὶ νὰ πιῇ ἕνα φλυτζάνι, ἐνῷ ὁ Μιχάλης ἐξακολουθοῦσε νὰ ροχαλίζῃ καὶ κάπου-κάπου νὰ βογγᾷ. Κύτταζε τὸ ρολόϊ του. Ἐννηὰ παρὰ δέκα. Ὡρισμένως ὁ 'Αντρῖκος δὲν θὰ ἐρχόταν νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ οὔτε μὲ μερικὲς κουδουνιές. Γιὰ μιὰ στιγμή, σκούντησε τὸ γέρο καὶ τοῦ φώναξε δυνατά:

—Μπάρμπα-Μιχάλη!.. ἔ, Μιχάλη!..

Μὰ ὁ μεθυσμένος δὲν ἔκαμε ἄλλο, παρὰ νὰ ἀλλάξῃ ρυθμὸ ροχαλιτοῦ... 'Ο Θράσος ἄναψε τὸ σαμτάνι ποῦ ἦταν στὸ τραπέζι, πῆρε ἕνα μάτσο κλειδιὰ ποῦ τὸ βρῆκε ἀμέσως στὸ συρτάρι, καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ ἀπάνου σπίτι... Μιὰ σκάλα πέτρινη γυριστή, ἀπὸ τὸ διάδρομο τοῦ ἰσογείου, τὸν ἔβγαλε σὲ μιὰ πόρτα κλειδωμένη.

Δοκίμασε δυὸ-τρία κλειδιά, τὰ μεγαλήτερα. Μὲ τὸ τέταρτο κατώρθωσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ καί, ἀφοῦ παραμέρισε ἕνα παραπέτασμα, βγῆκε στὸν προθάλαμο τοῦ πρώτου πατώματος μὲ τὸν καθρέφτη,— ποῦ εἶχε ντραπῇ τόσον πολὺ ὅταν εἶδε, τὴν πρώτη φορά, ἐκεῖ μέσα τὰ μοῦτρά του... Τὰ εἶδε κι' ἀπόψε στὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τοῦ κεριοῦ. Μὰ δὲν ντράπηκε καθόλου...

'Αντικρύ του, στὸ βάθος, ἦταν ἡ πόρτα τοῦ ἀπέραντου ἐκείνου σαλονιοῦ, ποῦ τὸν εἶχε καταπλήξει. Ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ θησαυρό.

Δοκίμασε πάλι τὰ κλειδιά, βρῆκε εὔκολα τὸ ἁρμόδιο κι' ἄνοιξε. Περνῶντας γρήγορα, σὰν ἄνθρωπος ποῦ ξέρει τὸ δρόμο, ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ σαλόνι. Τοῦ φάνηκε σὰ γυμνό καὶ σὰ διπλάσιο. Τὰ βήματά του ἀντηχοῦσαν στὸ παρκέτο καὶ τὸ κινούμενο φῶς τοῦ κεριοῦ τοῦ σχημάτιζε ἕνα χορὸ ἀπὸ μαῦρες σκιές.

Μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὸ νοῦ του πέρασε ἡ μορφὴ τῆς Λιλῆς. Μὰ δὲν ταράχθηκε περισσότερο ἀπὸ προτήτερα ποῦ εἶδε τὸν ἑαυτό του στὸν καθρέφτη.

Κι' ἔφτασε στὴν πόρτα τοῦ θησαυροῦ. Ἐνῷ κύτταζε τὰ κλειδιά, γιὰ νὰ διαλέξῃ τὸ πολυπλοκώτερο, θυμήθηκε ἕνα ξόρκι, ἀπὸ τὰ παραμύθια ποῦ τοῦ ἔλεγε ἡ νταντά του ἡ Κορφιάτισσα:

«Ἄνοιξε πόρτα τοῦ τρεζόρου..»

Κι' ἀλήθεια, ξόρκι χρειαζόταν γιὰ ν' ἀνοίξῃ. Δοκίμασε ὅλα τὰ κλειδιά. Δυὸ-τρία ἔμπαιναν στὴν κλειδαρότρυπα. Μὰ δὲ γύριζε κανένα. Ἔλειπε λοιπὸν αὐτὸ τὸ κλειδί;

Ὁ Θράσος ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται. Ὅταν ἄξαφνα στρίβει μὲ δύναμι τὸ πόμολο κι' ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ.

Ἦταν ἁπλούστατα ξεκλείδωτη!... Τὴν ἄφησαν, φαίνεται, ἔτσι, γιατί, γιατὶ ἡ κλειδαριά της ἦταν σκανταλισμένη καὶ τὸ κλειδὶ δὲν ἐδούλευε. Τί φόβο εἶχαν;.. «Ἄϊ στὸ διάβολο! παιδεύτηκ' ἄδικα τόση ὥρα!..» ψιθύρισε ὁ Θράσος.

Καὶ μπῆκε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, εἶδε στὴ θέση τους τὶς περίφημες θῆκες τοῦ κ. Λαζαρίδη κι' ἄφησε τὸ κερὶ πάνω στὸ μεγάλο τραπέζι τῆς μέσης. Σ' ἕνα συρτάρι αὐτοῦ τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν τὰ κλειδιὰ τῶν θηκῶν. Αὐτὸ τὸ ἤξερε καλά. Μὰ τὸ κλειδὶ τοῦ συρταριοῦ δὲν ἦταν βέβαια στὸ μάτσο τῶν κλειδιῶν ποῦ εἶχε. Ὁ κ. Λαζαρίδης ἢ θὰ τὸ εἶχε πάρει μαζύ του ἢ, πιθανώτερο,—θὰ τὸ εἶχε κρύψει κάπου ἀλλοῦ... Δοκίμασε τὸ συρτάρι. Ἦταν πραγματικῶς κλειδωμένο. Τὸ κτύπησε ἀπὸ κάτω κι' ἄκουσε τὸ μεταλλικὸ ἦχο τῶν κλειδιῶν. Πῶς νὰ τὰ πάρῃ;

Νὰ δοκιμάσῃ τὰ κλειδιὰ ποῦ εἶχε, μήπως ταίριαζε κανένα κατὰ τύχη; Μὰ καὶ τὸ μικρότερο ἦταν διπλὸ ἀπὸ τὴν τρύπα ἐκείνης τῆς κλειδαριᾶς.

Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ παραβιάσῃ. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶχε πάρει μάλιστα μαζύ του κι' ἕνα ἐργαλεῖο. Ναί, ἀλλὰ τότε ἀκόμα, ποῦ

τὰ πράγματα τοῦ ἤλθαν τόσο βολικά, προτιμοῦσε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ τέλος χωρὶς κανένα σπάσιμο, καμμιὰ βία....

Τὸ μάτι του τότε ἔπεσε κατὰ τύχη σ' ἕνα βάζο, στημένο σ' ἕνα τρίποδο, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σάλας. Τοῦ ἦρθε μιὰ ὑποψία σὰν ἀστραπή. Κι' ἔτρεξε ἴσια σ' ἐκεῖνο τό βάζο. Ἔχωσε μέσα τὸ χέρι του καί...ἔπιασε ἕνα κλειδί. Μπρούτζινο κλειδί σὲ κρῖκο ἀσημένιο... Τὸ κλειδὶ τοῦ συρταριοῦ! «Ἀμ' καλὰ τὸ κατάλαβα!..εἶπε τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ κυροῦλά μου...»

Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ, θυμούμενος πῶς πολλὲς φορὲς, σὰν ἦταν μικρὸς, μέσα σ' ἕνα βάζο βρῆκε τὸ κλειδί τοῦ μπουφέ κι' ἔκλεψε τὰ μελομακάρουνα τῆς κυρούλας του.

Τἄλλα πειὰ ἦταν εὔκολα.

. . . . . .

Πρέπει νὰ ποῦμε τώρα, πῶς ἡ «Ἀκρόπολις» ποῦ ἔγραψε, καθὼς εἴδαμε, ὅτι τὰ ἑρμάρια τοῦ κ. Λαζαρίδου βρέθηκαν «παραβεβιασμένα», δὲν εἶχε σωστὲς πληροφορίες. Ἀπεναντίας, στὴν αἴθουσα τῆς νομισματικῆς συλλογῆς ὅλα βρέθηκαν ἀπείρακτα καὶ στὴ θέση τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νομίσματα ποῦ ἔλειπαν.

Τὰ χαράγματα, ὅταν πῆγε πειὰ νὰ κοιμηθῇ κοντὰ στὴν Ἀφροδίτη, τὴν ξύπνησε. Κι' ἀνάμεσα σὲ δυὸ φιλιά τῆς εἶπε:

—Εἶμαι γιὰ τὸ Παρίσι· ἔρχεσαι μαζύ μου;

—Ἀκοῦς ἐκεῖ!.. ἔκαμε ἡ Ἀφροδίτη· μὰ τὸ λές ἀλήθεια;

—Σοῦ ὁρκίζουμαι!.. Ἔχω ἐκεῖ μιὰ σπουδαία ὑπόθεση καὶ θ' ἀναγκασθῶ νὰ μείνω κάμποσο καιρό.

—Μὰ τότε δὲ θέλει ρώτημα, πῶς θὰ μὲ πάρῃς κι' ἐμένα!

Καὶ ἀπὸ τὴ χαρά της ἡ Ἀφροδίτη δὲν ξανακοιμήθηκε.

ΣΤ'.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Θράσος πῆγε νὰ ξεκάμῃ μερικὰ κλοπιμαῖα. Τὸ σχέδιό του ἦταν νὰ μὴν πουλήσῃ στὴν Ἀθήνα παρὰ λίγα κι' ὄχι ἀπὸ τὰ πειὸ σπάνια. Ἕνας ἀνώτερος δικαστικός, ποῦ ἐμπορευόταν ἀρχαῖα καὶ ποῦ τὸν ἐγνώριζε, γιατί ἄλλοτε τοῦ εἶχε ἀγοράσει κι' ἄλλα, σχετικῶς σὲ πολὺ καλὲς τιμές, φάνηκε πρόθυμος νὰ πά-

ρῃ κι' αὐτά. Ἔτσι ὁ Θράσος, χωρὶς νὰ κινήσῃ καμμιὰ ὑποψία, μπόρεσε νὰ δώσῃ τὰ κοινότερα καὶ νὰ βάλῃ στὸ πορτοφόλι του δυὸ-τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς.

Γιὰ τὰ ἴδια πράγματα, θὰ ἔπαιρνε ἴσως στὸ Παρίσι, ἑπτὰ, ὀκτὼ χιλιάδες. Ἀλλὰ τοῦ χρειαζόνταν ἀμέσως λεπτὰ γιὰ τὸ ταξεῖδι Γιατί καὶ μισοτιμῆς ἂν ἀποφάσιζε νὰ τὰ δώσῃ ὅλα στὴν Ἀθήνα, δὲν θὰ μποροῦσε. Ἦταν νομίσματα μοναδικά, ποῦ ἤξεραν πῶς μόνο ὁ Λαζαρίδης τὰ εἶχε στὴ συλλογή του. Καὶ ἅμα γύριζε αὐτὸς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ἀμέσως θὰ γινόταν γνωστὸ πῶς τοῦ τὰ ἔκλεψαν.

Ὁ Θράσος ἦταν λοιπὸν ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃ καὶ μάλιστα τὸ γρηγορώτερο, ὄχι μόνον γιὰ νὰ πουλήσῃ σὲ καλλίτερες τιμὲς τὰ κλοπιμαῖα στὸ Παρίσι, παρὰ καὶ γιατί, ἂν τὰ ἔβγαζε ἐδῶ στὴν ἀγορά, ἔτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ πιαστῇ. Μὰ καὶ χωρὶς αὐτό, τὸν ἴδιο κίνδυνο δὲν θὰ εἶχε, ἅμα φανερωνόταν ἡ μεγάλη κλοπή; Γιὰ νὰ πέσουν οἱ ὑποψίες ἀπάνω του, θὰ ἔφθανε νὰ ὁμολογήσῃ ὁ Μιχάλης τὸ μεθύσι του. Καὶ θὰ τὸ ἔκανε βέβαια, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ αὐτός.

Γυρίζοντας στὸ σπίτι μὲ τὸ πορτοφόλι πάλι γεμάτο, ὁ Θράσος ἔκραξε χαρούμενος τὴν Ἀρλετάκαινα, τῆς ἔδωσε ἕνα πεντακοσιάρικο καὶ τῆς εἶπε:

—Ὁρίστε τὸ μῆνά σας, μολονότι δὲν θὰ περάσουμε ὅλο τὸ μῆνα μαζύ. Αὔριο-μεθαύριο, σᾶς ἀφίνουμε γειά!...

Ἡ Ἀρλετάκαινα ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι της. Αὐτὸ τὸ ταξεῖδι στὸ Παρίσι δὲν τὴν ἐνθουσίαζε πολύ...Δὲν ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν Ἀφροδίτη στὰ χέρια τοῦ Θράσου, μακρυά της, σὲ ξένον τόπο. Θὰ ἤθελε, ἂν ἦταν τρόπος, νὰ τὴν ἔπαιρναν μαζύ τους. Μὰ πάλι πῶς μποροῦσε νἀφήσῃ μονάχο τὸ Βασιλάκη; Ὁ κακόμοιρος ὁ ὑποχονδριακὸς θὰ κινδύνευε νὰ αὐτοκτονήσῃ...

Ἔτσι μὲ τὴν πρόταση τοῦ Θράσου, τὸ σπίτι ἔγινε ἀνάστατο. Ἡ Ἀφροδίτη ἤθελε νἀκολουθήσῃ τὸν ἐρωμένο της. Ἡ μητέρα της δὲν ἤθελε. Ὁ Θράσος ἐπέμενε. Κι' ὁ Βασιλάκης δὲν ἔλεγε οὔτε ναί οὔτε ὄχι· εἶχε γίνει ὅμως πειὸ δύστροπος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ τοὺς βασάνιζε μὲ χίλια τρελλοκαμώματα.

Πέρασαν κάμποσες ἡμέρες, χωρὶς νὰ καταλήξουν σὲ μιὰν ἀπόφαση. Ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς μητέρας της. Ὁ Θράσος δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ. Κι' ἐνῷ προσπαθοῦσε

νὰ καταφέρῃ τὴν ἀμετάπειστη γρηά, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται, πῶς μποροῦσε ἐπὶ τέλους νὰ ξεσηκώσῃ κι' ὅλη τὴν οἰκογένεια. Νὰ μείνῃ στὴν 'Αθήνα, δὲν ἦταν δυνατό. Νὰ φύγῃ χωρὶς τὴν 'Αφροδίτη, οὔτε τὄβαζε στὸ νοῦ του. Τί ἄλλο λοιπὸν τοῦ ἔμενε, παρὰ νὰ τοὺς πάρῃ μαζύ του ὅλους; Δὲν θἄταν ὅμως γελοῖο;

Σ' αὐτὴ τὴν ἀμηχανία βρισκόταν ὁ νέος, ὅταν ἄξαφνα, ἕνα πρωΐ,—δὲν εἶχε περάσει ἀκόμη μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος,—ἓν ἀμάξι σταμάτησε στὴν ὁδὸν 'Αραχώβης κι' ἐπήδησεν ἀπὸ μέσα, ὡραῖος ὅπως πάντα, δροσερὸς καὶ μοσχοβολημένος, ὁ Τηλέμαχος Λαζαρίδης!

'Ο Θράσος, ποῦ μόλις εἶχε σηκωθῇ, τὸν δέχτηκε στὴν κάμαρά του. Κι' ὁ αἰσθηματίας τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ διάχυση και τὸν φίλησε σὰ νὰ εἶχε νὰ τὸν ἰδῇ χρόνια.

—Πότε ἤρθατε; τὸν ρώτησε ὁ Θράσος.

—Μόλις χθὲς τὸ βράδυ. Καὶ βλέπεις; ἀμέσως ἔτρεξα νὰ σὲ ἰδῶ. 'Απὸ ὅλους μας τοὺς φίλους, εἶσαι ὁ πρῶτος ποῦ βλέπω.

—Γι' αὐτὸ μοῦστειλες καὶ κανένα γράμμα, τόσον καιρὸ ποῦ ἔλειπες;.. παραπονέθηκε τάχα ὁ Θράσος.

—Μὰ δέ σοῦ τῶπα, καϋμένε; 'Εγὼ δὲ γράφω ποτέ. 'Εκείνους ποῦ ἀγαπῶ, θέλω νὰ τοὺς βλέπω, νὰ τοὺς μιλῶ. Ὅταν δὲν μπορῶ, τί νὰ μοῦ κάμῃ ἕνα γράμμα;.. Γι' αὐτὸ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ γυρίσουμε στὰς 'Αθήνας.

—Καὶ ἡ Λιλή; θυμήθηκε νὰ ρωτήσῃ ὁ Θράσος.

—Λαμπρά! Γιὰ νὰ εἶμαι μάλιστα εἰλικρινής, πρέπει νὰ σοῦ πῶ, πῶς κι' αὐτή μὲ φαγώθηκε νὰ ἔρθω ἀμέσως. 'Ανυπομονεῖ νὰ σὲ ἰδῇ. Ἔλα λοιπόν, τὸ ἀμάξι περιμένει. Ντύσου καὶ πᾶμε.

—Εὐχαρίστως! περίμενέ με.

'Ο Θράσος ἔπρεπε νὰ δείξῃ τώρα τὴ μεγαλήτερη προθυμία. 'Ο Λαζαρίδης βέβαια δὲν θὰ εἶχε ἀνακαλύψει ἀκόμα τὴν κλοπή. Διαφορετικὰ ὁ Τηλέμαχος δὲν θὰ ἦταν ἔτσι ἀτάραχος καὶ πρῶτα πρῶτα θὰ τοῦ ἔλεγε αὐτό.. Τὸ καλλίτερο ἦταν νὰ πάῃ ἀμέσως στὸ μέγαρο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τί ἀπέγινε καὶ νὰ ξέρῃ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του.

'Ατυχία του βέβαια ποῦ γύρισαν οἱ Λαζαρίδηδες πρὶν προφθάσῃ νὰ φύγῃ αὐτὸς ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ. 'Αλλὰ εἶχε ἀκόμα ἀρκετὴ ἐμπιστοσύνη στὴν ἐξυπνάδα του καὶ στὴν ψυ-

χραιμία του. Θὰ τὰ κατάφερνε καλά... Ἐπὶ τέλους κι' ὁ Μιχάλης μπορεῖ νὰ μὴ φανέρωνε τὸ μεθύσι του. Καὶ πρὶν τὸν ὑποπτευθῇ κανείς, στὸ βαπόρι καὶ φευγιό!

Βρῆκε τὸ μέγαρο ὅλο ἄνω κάτω. Μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν ὁ Μιχάλης εἶχε λάβει τηλεγράφημα πῶς ἐρχόντανε τ' ἀφεντικά, καὶ δὲν εἶχε προφθάσει οὔτε νὰ συμμαζέψῃ ὅλο τὸ προσωπικό, οὔτε νὰ συγυρίσῃ ὅλο τὸ σπίτι. Ἀκόμα ξεσκόνιζαν, σκούπιζαν, ἔτριβαν, ἐσφουγγάριζαν, μετακινοῦσαν ἔπιπλα, ἔβαζαν χαλιὰ καὶ μπερντέδες. Καὶ μέσα στὴν ἀναστάτωση αὐτή, βασίλευε καὶ μιὰ ταραχὴ ἀλλοιώτικη... Τὴ στιγμὴ ποῦ ἔμπαινε στὸν προθάλαμο ὁ Θράσος, νὰ κι' ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σαλόνι ἡ Λιλή, χλωμή.

Τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, ἔπειτα εὐθὺς γύρισε στὸν Τηλέμαχο καὶ μ' ἔντρομη φωνὴ τοῦ εἶπε:

Ἔκλεψαν τὴ συλλογὴ τοῦ μπαμπᾶ!

—Ἔ;! ἔκαμε ὁ Θράσος μὲ θαυμάσια προσποιημένη κατάπληξη. Σήκωσαν τὶς θῆκες;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ Λιλή. Οἱ θῆκες εἶναι στὴ θέση τους, ἀλλὰ λείπουν ἀπὸ μέσα τὰ καλλίτερα νομίσματα.

—Τί λέτε!.. τὶς ἔσπασαν λοιπόν;

—Οὔτε! Βρέθηκαν κλειδωμένες, ὅπως τὶς εἶχε ἀφήσει ὁ μπαμπᾶς. Δὲν εἶναι περίεργο;

Ὁ Τηλέμαχος, στὸ ἀναμεταξύ, εἶχε τρέξει μέσα νὰ βρῇ τὸν πατέρα του. Ἡ Λιλὴ κι' ὁ Θράσος τὸν ἀκολούθησαν σὲ λίγο στὴν αἴθουσα τῆς Συλλογῆς. Ὁ κ. Λαζαρίδης, περίλυπος ἕως θανάτου, εἶχε ἀνοικτὸ στὸ τραπέζι τὸν κατάλογό του καὶ μ' ἕνα κόκκινο μολύβι σημείωνε τὰ νομίσματα ποῦ τοῦ ἔλειπαν. Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει πρὸ μιᾶς ὥρας κι' ἐπλησίαζε στὸ τέλος της. Ὁ κ. Λαζαρίδης ἤξερε ἀπέξω τὰ νομίσματά του, τὰ εἶχε μὲ μεγάλη τάξη τοποθετημένα καὶ γραμμένα, ὥστε μ' ἕνα βλέμμα σὲ κάθε μόστρα καὶ σὲ κάθε συρτάρι, μποροῦσε νὰ βάζῃ ἔπειτα στὸν κατάλογο τὰ κόκκινα σημάδια ποῦ θὰ τοῦ ἔδειχναν τὴ ζημία του.

Καὶ σὲ λίγο τοὺς εἶπε τὸ ἀποτέλεσμα:

—Διακόσια δεκατρία νομίσματα κλεμμένα!...

—Σωστά!... εἶπε μέσα του ὁ Θράσος.

Ξαναπέρασε ὕστερα τὸν κατάλογο, κι' ἄλλα σημάδια τἄλλαξε

μὲ σταυρούς., ἄλλα σὲ κύκλους κι' ἄλλα τἄφησε ἔτσι. Ὕστερα μέτρησε χωρισὰ κάθε εἶδος καὶ εἶπε:

—Ὁρίστε... Σαράντα δυὸ χρυσᾶ, τριανταπέντε ἀργυρᾶ καὶ τὰ ἐπίλοιπα χάλκινα....

—Σωστότατα!... εἶπε μέσα του ὁ Θράσος.

—Καὶ λείπουν, ἀλήθεια, τὰ καλλίτερα; ρώτησε ὁ Τηλέμαχος.

—Δυστυχῶς!.. ἀποκρίθηκε μὲ στεναγμό ὁ κ. Λαζαρίδης. Εἶνε ζήτημα ἂν ὁ κλέπτης μὲ ἄφησε κατὰ λάθος, καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἀπὸ τὰ σπανιώτερα. Ἄχ, κύριε Μανιάτη!... Λείπει καὶ ὁλόκληρος ἡ συλλογὴ τοῦ Ἄργους. Πάει καὶ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο νόμισμα ποῦ ἠγόρασα ἀπὸ σᾶς!..

—Τί κρῖμα!... ἔκαμε ὁ Θράσος, δείχνοντας πῶς συμμερίζεται ὅλη τὴ θλίψη τοῦ ἰδιοκτήτη. Καὶ τί ἀξία μπορεῖ ν' ἀντιπροσωπεύουν τὰ νομίσματα ποῦ σᾶς λείπουν;

—Δὲν δύναμαι νὰ προσδιορίσω, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Λαζαρίδης· ἀλλὰ μὲ τὸν πρόχειρον ὑπολογισμόν, τὸν ὁποῖον ἔκαμα ἐνδιαθέτως, νομίζω, ὅτι ἡ ἀξία των θὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ὀγδόντα χιλιάδας...

—Τόσο πολλὰ;!.. φώναξε χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Θράσος.

Τί χαρά του! Ποτὲ δὲ φανταζόταν πῶς θὰ ἦταν ἔτσι μεγάλη ἡ περιουσία του... Καὶ ἀφοῦ ἔμαθε τὴν ἀξία τῶν κλοπιμαίων, ζήτησε νὰ μάθῃ πῶς καὶ πότε ἀνακαλύφθηκε ἡ κλοπή.

—Σήμερα τὸ πρωΐ, διηγήθηκε ὁ κ. Λαζαρίδης, ἅμα ἔφυγεν ὁ Τηλέμαχος. Εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ τοποθετήσω μερικὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἐπρομηθεύθην εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἤνοιξα δύο παράθυρα κι' ἐβάδισα κατ' εὐθεῖαν εἰς αὐτὸ τὸ ἀνθοδοχεῖον, διὰ νὰ λάβω τὸ κλειδὶ τοῦ συρταριοῦ τῆς τραπέζης, εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττω συνήθως τὰ κλειδιὰ τῶν θηκῶν. Τὸ κλειδὶ τοῦ συρταριοῦ ἦτο εἰς τὴν θέσιν του. Τὰ κλειδιὰ τῶν θηκῶν ἐπίσης. Ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασα νἀνοίξω τὴν πρώτην, ἔριψα βλέμμα ἐπὶ τῆς ἄνωθεν προθήκης καὶ εἶδα, ὅτι μερικὰ νομίσματα ἔλειπαν. Ἔκπληκτος, τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρατηρῶ καὶ εἰς τὰς ἄλλας προθήκας. Τί συμβαίνει;.. Ἀνοίγω ταχέως τὰ ἑρμάρια, τραβῶ τὰ συρτάρια καὶ ἐξακριβώνω, ὅτι τὰ περισσότερα ἦσαν λεηλατημένα. Ἐρωτῶ τοὺς ὑπηρέτας· κανεὶς δὲν γνωρίζει τίποτε. Ἐξετάζω τὰ παράθυρα, τὰς θύρας, τὰ ἑρμάρια αὐτά· οὔτε ἴχνος παραβιάσεως!.. Καὶ προβαίνω τότε εἰς

τὴν καταγραφήν, τῆς ὁποίας εἴδατε τὸ ἀποτέλεσμα, διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἀστυνομίαν.

—Περιεργότατο!.. ψιθύρισε ὁ Τηλέμαχος.

—Μὰ πῶς ἔγεινε λοιπὸν αὐτὴ ἡ κλοπή;.. φώναξε ὁ Θράσος.

—Μυστήριον, φίλε, κύριε Μανιάτη!.. Μοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κάμω οἱανδήποτε ὑπόθεσιν. Ἡ κλοπὴ ἀναμφιβόλως ἔγινε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας. Δὲν ὑπάρχει ἐπίσης ἀμφιβολία, ὅτι ὁ κλέπτης δὲν ἦτο κοινός τις ἄνθρωπος,—ὁ Μιχάλης, ἐπὶ παραδείγματι, ἢ ἄλλος τις τῶν ὑπηρετῶν,—ἀλλὰ κάποιος, ἔχων στοιχειώδεις γνώσεις τῆς Νομισματικῆς. Διότι, ὁπωσδήποτε, ἔκαμεν ἐκλογήν. Ἀλλὰ ποῖος οὗτος; Καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ἕως ἐδῶ χωρὶς νὰ θραύσῃ τὴν θύραν καὶ οὐδὲν παράθυρον; Αὐτὰ πλέον ἂς τὰ ἐξιχνιάσῃ ἡ Ἀστυνομία.

Τοῦ Θράσου τοῦ ἦλθε τότε μία ἰδέα.

—Θέλετε, ἐπρότεινε, νὰ πάω ἐγὼ νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἀστυνομία;

—Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Λαζαρίδης.

—Πᾶμε μαζύ, εἶπε ὁ Τηλέμαχος.

—Ἐμπρός!...

Κι' οἱ δύο φίλοι μπῆκαν πάλι στ' ἁμάξι καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Ἀστυνομία. Ὁ κ. Διευθυντὴς ἄκουσε τὴν ἐξιστόρηση καὶ διέταξε ἕναν ἀστυνόμο νὰ πάῃ ἐπὶ τόπου νὰ κάμῃ πρόχειρη ἀνάκριση.

Ὁ ἀστυνόμος πῆγε, εἶδε, βεβαιώθηκε πῶς δὲν ἐπρόκειτο περὶ «κλοπῆς διὰ ρήξεως» κι' ἐρώτησε πρῶτα τὸν οἰκοδεσπότη. Ὁ κ. Λαζαρίδης τοῦ εἶπε ὅσα ξέρουμε. Ἔπειτα ἀνακρίθηκε ὁ Μιχάλης. Καὶ φυσικὰ ὁ γέρος εἶπε, πῶς δὲν ξεύρει τίποτα.

—Ἔχεις καμμιὰ ὑποψία; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Καμμιά.

—Κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ κυρίου σου, ἦλθ' ἐδῶ κανένας;

—Ξένος; Κανένας!.. Ὁ Ἀντρίκος μονάχα, ὁ ἀνιψιός μου.

—Ὁ ὁποῖος, βέβαια, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Λαζαρίδης, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ κλέπτης.

—Παρντόν, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ἀφῆστέ με μένα... Ὅλα γίνονται στὸν κόσμο, κύριε Λαζαρίδη!.. Νὰ σοῦ πῶ, Μιχάλη, αὐτὸς ὁ Ἀντρῖκος κοιμώταν καμμιὰ φορὰ ἐδῶ;

—Συχνὰ μάλιστα, γιὰ τὴ φύλαξη τοῦ σπιτιοῦ.

—Αὐτὸς, πῆρε ποτὲ τὰ κλειδιὰ ἀπὸ τὸ συρτάρι σου ν' ἀνοίξῃ τὸ ἀπάνω σπίτι;

—Ποτέ.

—Μπροστά σου, ὄχι.Μὰ ἂν ἤθελε νὰ τὸ κάνῃ κρυφὰ, θὰ μποροῦσε;

—Χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ ἐγώ; Ὄχι.

—Οὔτε τὴ νύκτα; στὸν ὕπνο σου;

—Ποτέ!.. Ὅ,τι εἶμαι ἐγώ, εἶναι κι' ὁ Ἀντρῖκος. Ἔπειτα καὶ κλέφτης νἄταν, τί ξέρει αὐτὸς ἀπὸ ἀντίκες;

—Χμ!.. Κι' ἂν ἦταν συνεννοημένος μὲ κανέναν ἄλλο ποῦ νὰ ἤξερε; Κι' ἂν τὸν ἔμπασε νὰ διαλέξῃ αὐτὸς τὴς ἀντίκες;

Ὁ Μιχάλης ἔβαλε τὰ γέλοια.

Ὁ ἀστυνόμος, ἀπὸ τὴ φούρκα του ποῦ δὲν ἔβρισκε γρήγορα τὴν ἄκρη, μάλωσε τὸ Μιχάλη.

—Μὴ γελᾷς!.. Νἀπαντᾷς μόνο σ' ὅ,τι σ' ἐρωτῶ καὶ νὰ λὲς τὴν ἀλήθεια... Ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀνδρίκος;

—Κάτω εἶναι... ἦρθε τώρα δά.

—Νὰ ἔρθῃ ἐδῶ ἀμέσως!

Ὁ Ἀντρῖκος ἀνέβηκε κι' ὁ ἀστυνόμος τὸν ἀνέκρινε. Τὸ παιδὶ δὲν ἤξερε τίποτα. Βεβαίωνε μόνο πῶς πήγαινε συχνὰ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ βοηθῇ τὸν μπάρμπα του, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶδε κανέναν ἄλλο στὸ σπίτι, οὔτε μέρα οὔτε νύκτα.

Γιὰ τὸν Θράσο, λέξη. Ποτὲ ὁ Μιχάλης δὲν εἶπε στὸν ἀνιψιό του, —τί ἀνάγκη ἦταν;—πῶς ὁ κ. Μανιάτης τοῦ ἔκαμε κάποτε τὴν τιμὴ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ τὸν πάρῃ νὰ φᾶνε μαζύ στοῦ κύρ-Παντελῆ τὸ μαγέρικο. Καὶ πολὺ περισσότερο φυλάχθηκε νὰ φανερώσῃ σὲ κανένα τὸ μεθύσι του ἐκείνης τῆς βραδυᾶς. Ἦταν ἕνα «παραστράτημα», ποῦ τοῦ ἐπροξενοῦσε καὶ ντροπὴ καὶ φόβο. Ποτὲ δὲ θἄθελε νἀκούσῃ ἀπὸ τὸν κ. Λαζαρίδη: «ἄ ἔτσι μοῦ φύλαγες τὸ σπίτι;»

Σκότος λοιπὸν παντοῦ κι' ἀπροχώρητο. Ὁ ἀστυνόμος δὲν ἤξερε καὶ ποιὸν ἄλλον νἀνακρίνῃ. . Ἐπειδὴ ὅμως οὔτε τὰ νομίσματα μποροῦσε νὰ πετάξουν μονάχα τους, οὔτε ὁ κ. Λαζαρίδης νὰ λέῃ ψέμματα, οὔτε νἄκανε ἄλλος τὴν κλοπὴ παρὰ ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, ἔφθασε στὸ συμπέρασμα πῶς ὁ ἔνοχος θὰ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό: ἢ ὁ Μιχάλης, ἢ ὁ Ἀνδρῖκος. Ἢ καὶ οἱ δυὸ μαζύ.

Ὁπωσδήποτε, μιὰ ποῦ τὸν ἔστειλαν νὰ κάμῃ ἀνάκριση, τὸ φιλότιμο δὲν τοῦ συγχωροῦσε νὰ γυρίσῃ μὲ ἄδεια χέρια. Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, εἶπε:

—Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι περιπίπτουν εἰς ἀντιφάσεις. Πρέπει νὰ τοὺς ἀνακρίνωμε καλλίτερα στὴν Ἀστυνομία...

—Εἰς τί ἀντιφάσεις; διαμαρτυρήθηκε ὁ κ. Λαζαρίδης. Πρὸς Θεοῦ!.. Συλλαμβάνετε λοιπὸν τὸν ὑπηρέτην μου ὡς κλέπτην;

—Μάλιστα. Τὸν συλλαμβάνω. Συλλαμβάνω καὶ τοὺς δύο.

—Μ' αὐτὸ εἶναι παράλογον!...Οἱ ἄνθρωποι....

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Λαζαρίδη!.. Σεῖς δὲν θέλετε τώρα νὰ σᾶς βροῦμε τὸν κλέφτη σας;

—Πρὸ πάντων τὰ νομίσματά μου.

—Πολὺ καλά! Τὰ ἄλλα εἶναι δική μας δουλειά.

Ἔτσι ὁ Μιχάλης κι' ὁ Ἀντρῖκος ὡδηγήθηκαν στὴν Ἀστυνομία. Κι' ὁ Θράσος ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ τώρα σοβαρά.

Καταλάβαινε πολὺ καλά γιὰ ποιὸ λόγο ὁ γέρος εἶχε ἀποσιωπήσει τὶς ἐπισκέψεις, ποῦ τοῦ ἔκαμε ὅσο ἔλειπαν οἱ κύριοί του. Ἂν τὸν στενευαν ὅμως περισσότερο στὴν Ἀστυνομία, δὲν θὰ τἄλεγε ὅλα γιὰ νὰ γλυτώσῃ; Θὰ προτιμοῦσε βέβαια νὰ κατηγορηθῇ γιὰ κακὸς φύλακας παρὰ γιὰ κλέφτης. Καὶ τί θὰ γινόταν ὁ Θράσος; Ἴσως οὔτε τότε δὲν θὰ τὸν ὑποπτεύόταν ἡ ὑπνωτισμένη οἰκογένεια. Θὰ τὸν ὑποπτεύόταν ὅμως ἡ Ἀστυνομία. Κι' ἦταν ἀρκετό...

Νὰ φύγῃ; Τώρα πειὰ δὲν πρόφταινε, ἦταν ἀργά. Γι' αὐτὸ συλλογίστηκε, πῶς ἔπρεπε νὰ συνδεθῇ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο μὲ τὴν οἰκογένεια. Αὐτὴ μόνο θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ καὶ, στὴν ἀνάγκη, νὰ τὸν συχωρέσῃ... Πῆγε ξεπίτηδες καὶ στάθηκε σ' ἕνα παράθυρο τοῦ μεγάλου σαλονιοῦ. Σὲ λίγο, ἡ Λιλή, ποῦ ποθοῦσε τόσο νὰ μιλήσουν οἱ δυό τους, τὸν πλησίασε.

—Ἄχ, τί φασαρίες!.. τοῦ εἶπε· λέτε νὰ κάμῃ τίποτε ἡ Ἀστυνομία; Στενοχωροῦμαι, ξέρετε, γιατὶ τοῦ κόστισε πολὺ τοῦ μπαμπᾶ.

—Θὰ προτιμοῦσε νὰ τοῦ κλέψουν... ἄρχισε ὁ Θράσος.

—Ὅλο τὸ σπίτι!.. συμπλήρωσε ἡ Λιλή.

—Καὶ σᾶς μαζύ; ρώτησε μὲ χαμόγελο ὁ Θράσος.

—Καὶ μένα, σᾶς βεβαιῶ!

—Τότε λοιπόν...

—Τότε λοιπόν;... τί;

—Τίποτα, ἀστειεύθηκα. Ἤθελα δηλαδὴ νὰ σᾶς πῶ πῶς θὰ σᾶς ἔκλεβα ἐγώ. Ἀλλ' ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαπῶ... ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ ἔχῃ ἀντίρρηση.

—Ἀλήθεια; μ' ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς; φώναξε ὅσο μποροῦσε σιγώτερα ἡ Λιλή, ἐνῷ τὰ χλωμά μάγουλά της κοκκίνιζαν.

Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος, καὶ τῆς ἔπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι. Ἔπρεπε νὰ μοῦ λείψετε δυὸ μῆνες γιὰ νὰ τὸ καταλάβω. Σᾶς ἀγαπῶ, καὶ τώρα εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ σᾶς ἀγαπῶ γιὰ πάντα! Θυμᾶστε τὸ γράμμα σας;

—Περισσότερο θυμοῦμαι τὸ δικό σας! εἶπε μὲ ἀκράτητη χαρὰ ἡ Λιλή.

—Ἔ, σήμερα μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπάντηση ποῦ σᾶς ὑποσχέθηκα. Εἶναι ἕνα «ναί» μεγάλο, ἀληθινό, αἰώνιο!..

Ἡ Λιλὴ δὲν εὗρισκε πειὰ λόγια. Μόν γύρισε πίσω μιὰ στιγμὴ τὸ κεφαλάκι της, ποῦ ἔπλεε ὅλο σ' ἕνα φῶς εὐδαιμονίας, χυμένο ἀπὸ τὰ μισόκλειστα μάτια της. Καὶ ἅμα εἶδε πῶς στὸ σαλόνι δὲν ἦταν κανείς, ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι ποῦ κρατοῦσε ἀκόμα τὸ δικό της, καὶ ψήλωσε λίγο γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ στόμα της στὸ στόμα του...

—Πρέπει νὰ τὸ πῆτε τοῦ μπαμπᾶ, τοῦ ψιθύρισε ὕστερα. Σεῖς νὰ τοῦ τὸ πῆτε. Ἢ θέλετε νὰ τοῦ τὸ πῶ ἐγώ; Ἔχω, ξέρετε τὴν ἄδεια..

—Ὄχι, ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος, ἀφῆστε...Καλλίτερα νὰ τοῦ τὸ πῶ ἐγώ. Μὰ ὄχι τώρ' ἀκόμη... Εἶναι τόσο λυπημένος μὲ τὴ συμφορὰ ποῦ ἔπαθε ἡ συλλογή του!

—Μὰ ἴσα-ἴσα ποῦ θὰ παρηγορηθῇ.

Κι' ὁ Θράσος τῆς τὸ ὑποσχέθηκε.

Ζ'.

Στὴν Ἀστυνομία, τὸ Μιχάλη καὶ τὸν Ἀνδρῖκο τοὺς ἀπομόνωσαν. Καὶ ἄρχισαν ν' ἀνακρίνουν τὸν ἀνεψιό. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ φτωχὸ παιδὶ ἐπέμενε πῶς δὲν ἤξερε τίποτα, τὸν ἔδειραν ἕνα χέρι καὶ τὸν κλείδωσαν στὴν κατώγα. Ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ τοῦ κάμουν ὅλα τ' ἀστυνομικὰ βασανιστήρια τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὡς νὰ μαρτυρήσῃ.

Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ γέρο-Μιχάλης συλλογιζόταν. Δὲν τοῦ ἔμενε

ἀμφιβολία, πῶς ἡ δουλειὰ εἶχε γίνει τὴ νύκτα ποῦ μέθυσε. Μὰ ποιὸς νὰ ὠφελήθηκε ἀπὸ τὸ βαθὺ ὕπνο, νὰ μπῆκε τὴ νύκτα καὶ νὰ τοῦ πῆρε τὰ κλειδιά;.. Κάποιος βέβαια, ποῦ γνώριζε τὰ κατατόπια. Καὶ δὲν ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ του κανένα, κανένα..

Ἔξαφνα ὅμως τοῦ γεννήθηκε μιὰ ἀπορία: Γιατί ὁ Θράσος, παρὼν στὴν ἀνακάλυψη τῆς κλοπῆς, παρὼν καὶ στὴν ἀνάκριση τοῦ Μιχάλη, δὲν εἶπε λέξι γιὰ τὸ γλέντι; Δὲν ἤθελε τάχα νὰ ἐκθέσῃ τὸν ὑπηρέτη, ἀπὸ μεγάλη του εὐγένεια καὶ καλωσύνη; ἢ μήπως...

Καὶ γιὰ πρώτη φορά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὑπωπτεύθηκε τὸ Θράσο.

Ἔπειτα, σιγά -σιγά, ἡ ὑποψία του ἔγινε σχεδὸν βεβαιότης. Ποιὸς ἄλλος, καλέ, ποιός;

Κι' ὅμως οὔτε τότε δὲν ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ. Ὄχι πειὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του,—ἐπὶ τέλους ἂς τὸν μάλωναν,—ἀλλὰ γιὰ τὸ Θράσο. Ἡ συμπάθεια, ποῦ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ὁ νέος αὐτός ἦταν τόσο μεγάλη,—καὶ ξέρουμε πόσο ἦταν συμπαθητικὸς ὁ Θράσος, γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ποῦ τὸν γνώριζε μιὰ φορὰ,—ὥστε ὁ γέρος συλλογιζόταν ἀκόμα πῶς θὰ μποροῦσε νἀφίσῃ τὸ πρᾶγμα νὰ περάσῃ ἔτσι. Ἡ ἰδέα πῶς ὁ Θράσος θὰ κινδύνευε νὰ φυλακισθῇ, τὸν ἀποτροπίαζε. Ὁ ἀφέντης του, ἔλεγε, εἶχε τόσα ἑκατομμύρια. Δὲν θὰ χανόταν ἂν ἔχανε τώρα μερικὲς ἀντίκες. Καὶ παρὰ νὰ χαθῇ ἕνας νέος σᾶν τὸ Θράσο, καλλίτερα νὰ τοῦ γινόνταν χαλάλι οἱ ἀντίκες ποῦ ἔκλεψε.

Ἀλλὰ στὴ γενναία αὐτὴ ἀπόφαση ὁ Μιχάλης δὲν ἔμεινε πολύ. Ὅταν τὸν φώναξε πάλι ὁ ἀστυνόμος, γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ, τοῦ εἶπε ὀρθὰ κοφτά:

—Γέρο, τὴν κλεψιὰ τὴν ἔκαμες ἐσύ, μὲ τὸν ἀνιψιό σου καὶ μὲ κάποιον ἄλλον ποῦ θὰ ἤσαστε βέβαια συνεννοημένοι. Λοιπόν, ἂν θέλῃς νὰ ἐλαφρώσῃς τὴ θέση σου, μίλησε μὲ τὸ καλὸ καὶ φανέρωσέ τα ὅλα. Μὲ τὸ καλό, ἄκουσες;.. Ἀλλοιώτικα θὰ ὑποφέρῃς πολύ, καὶ νὰ τὸ ξέρῃς.

Αὐτὸ ἔλειπε τώρα!.. Νὰ κατηγορήσουν αὐτόν, τὸν τίμιο ἄνθρωπο, τὸν πιστὸ ὑπηρέτη, καὶ τὸν Ἀντρῖκο, τὸ καλὸ φτωχὸ παιδί...

Ὡς ἐκεῖ δὲν ἔφτανε ἡ αὐταπάρνηση τοῦ Μιχάλη γιὰ τὸ Θράσο. Θὰ τἄλεγε ὅλα κι' ἂς ἔβαζε τὸ χέρι του ὁ Θεός...

Καὶ μίλησε. Ἐξιστόρησε διεξοδικὰ τὸ «παραστράτημα» ἐκείνης

τῆς βραδυᾶς κι' ἔφτασε στὸ συμπέρασμα πῶς «κἄποιος» θὰ μπῆκε τότε στὴν κάμαρά του καὶ θὰ τοῦ πῆρε τὰ κλειδιά, ποῦ τὰ εἶχε στὸ συρτάρι.

—Σκυλί εἴχατε στὴν αὐλή; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μιχάλης· ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μᾶς ψόφησε ἡ Φλόξ, δὲν πήραμε ἄλλο.

—Καὶ δὲ μοῦ λές, αὐτὸς ὁ κύριος Μανιάτης, τί λογῆς εἶναι;

—Μὰ δὲν τὸν εἴδατε; ,Αρχοντόπουλο, γιατρός, πολὺ φίλος τοὔ σπητιοῦ.

—Αὐτὸς...θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ τὴν κλεψιά;

—Τί λέτε, κύριε ἀστυνόμε; Αὐτός;

—Μὰ ἂν ἤθελε; σὲ ρωτῶ, μποροῦσε νὰ πάρῃ τὰ κλειδιά, τὴν ὥρα ποῦ κοιμώσουν;...

—Ὄν ἤθελε; ἔ, βέβαια, μποροῦσε...

—Τὴν ὥρα ποῦ ἔφυγε, τὸν εἶδες;

—Σᾶς εἶπα ὄχι. Μάφησε κοιμισμένο κι' ἔφυγε. Ἐγὼ ξύπνησα τὸ πρωΐ.

—Καὶ πόσες ἡμέρες πρὶν γυρίσουν τἀφεντικά σου ἀπὸ τὴν Εὐρώπη' ἔγινε αὐτὸ τὸ ..γλέντι;

—Μὰ ἕξη, ἑφτά...

—Καὶ πότε ἄνοιξες τὸ ἀπάνω σπίτι;

—Προχτὲς ποῦ ἔλαβα τηλεγράφημα πῶς ἔρχονται.

—Ἔ, εἶδες στὸ σπίτι καμμιὰ ἀνωμαλία;

—Τὸ παραμικρό. ....

—Ἄλλο τίποτα δὲν ξέρεις;

—Ὄχι... Ἀφῆστέ με τώρα νὰ φύγω, νὰ γυρίσω στὴ δουλειά μου, καὶ βγάλτε καὶ κεῖνο τὸ παιδί...

—Μὴ βιάζεσαι, γέρο, μὴ βιάζεσαι!—ἔκαμε ὁ ἀστυνόμος. Ἔχουμε καιρό, καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Κι' ἀφοῦ εἶπε στοὺς κλητῆρες νὰ τὸν κλείσουν πάλι μονάχο του, πῆγε νἀναγγείλῃ τὸ «πόρισμα» στὸν κ. Διευθυντή.

* * *

Μόλις ἄκουσε τὴν ἱστορία τοῦ Μιχάλη μὲ τὸ Θράσο, ὁ κ. Διευθυντὴς κτύπησε τὸ μέτωπό του καὶ ψώναξε:

—Αὐτὸς εἶναι! Καλὰ τὸ ὑπωπτεύθηκα ἐγώ!

Γιατ' εἶχε σχηματίσει τὴ χειρότερη ἰδέα γιὰ τὸ Θράσο ἀπὸ τότε.. Ἕνας νέος ποῦ διατηροῦσε ἐρωμένη, ποῦ ἔπαιζε χαρτιά, ποῦ «ἐμπορευόταν» ἀρχαῖα, ποῦ τὰ εἶχε χαλασμένα μὲ τὸ σπίτι του, γιὰ ὅλα ἦταν ἱκανός... Πατρικὸς ὅμως φίλος, ὁ κ. Διευθυντὴς δὲν θέλησε νὰ βιασθῇ παρὰ πολύ. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ πῆρε ἀπάνω του τὴν ὑπόθεση. Κι' ἀφοῦ σύστησε στὸν ἀστυνόμο νὰ μὴν πῇ σὲ κανένα γιὰ τὸ Θράσο, μπῆκε στ' ἁμάξι του καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὸν κ. Λαζαρίδη.

Ἦταν ἀπόγευμα. Ὁ Θράσος εἶχε κρατηθῇ στὸ πρόγευμα τῶν Λαζαρίδηδων,—γιὰ παρηγοριά,—καὶ μόλις κατὰ τὶς τρεῖς εἶχε φύγει, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάμῃ καμμιὰ πρόταση γάμου στὸν πατέρα τῆς Λιλῆς. Τὸ θάρρος του δὲν ἔφθανε ὥς ἐκεῖ, καὶ δικαιολογήθηκε στὴν κόρη πῶς προτιμοῦσε νὰ στείλῃ ἕνα γράμμα.

Ὁ κ. Διευθυντὴς ἔγινε δεκτὸς στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ κ. Λαζαρίδη, δίπλα στὸ σαλόνι, ὅπου ἦταν μαζεμένη ἡ οἰκογένεια μὲ τὸν Ἀρχιμανδρίτη. Τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία ὅπως τὴν εἶπε στὴν ἀνάκρισί του ὁ Μιχάλης, καὶ τὸν ρώτησε μὲ τρόπο ἂν μποροῦσε νὰ στηριχθῇ ἡ ὑποψία, πῶς τὴν κλοπὴ τὴν ἔκαμε ὁ Μανιάτης.

—Ὥραῖα, κύριε Διευθυντά! φώναξε ὁ κ. Λαζαρίδης, σηκώνοντας τὰ χέρια μὲ χαμόγελο, ποῦ μόλις σκέπαζε τὴν ἀγανάκτησή του. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ Ἀστυνομία ἐθεώρησεν ὡς κλέπτην τὸν καλλίτερόν μας ὑπηρέτην. Τώρα ἐνοχοποιεῖ τὸν καλλίτερόν μας φίλον. Δὲν λείπει πλέον παρὰ νὰ εἴπῃ, ὅτι τὴν κλοπὴν τῶν νομισμάτων μου τὴν διέπραξεν ὁ υἱός μου, ἢ ....ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Καὶ τὸ χαμόγελο ἔγινε γέλοιο τρανταχτό.

Ὁ κ. Διευθυντὴς δὲν ἐθύμωσε. Ἀπεναντίας εὐχαριστήθηκε, βλέποντας πῶς στὸ σπίτι ἐκεῖνο ὁ Θράσος ἦταν τόσο ἀγαπητός. Πῆρε ἀκόμα πειὸ ἐμπιστευτικὸ ὕφος, χαμήλωσε περισσότερο τὴ φωνή του καὶ εἶπε:

—Καὶ ὅμως, κύριε Λαζαρίδη, ἐγώ, δυστυχῶς, ἔχω πλήρη τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ ἔνοχος εἶναι αὐτὸς καὶ μόνος. Φαίνεται, ὅτι σεῖς δὲν γνωρίζετε καλὰ τί μέρος λόγου εἶναι ὁ κ. Θράσος ἢ Θρασύβουλος Μανιάτης.

—Πῶς; ἔκαμε ἀφελέστατα ὁ κ. Λαζαρίδης. Εἶναι υἱὸς τοῦ ταγματάρχου κ. Μανιάτη. Ἀνήκει κατὰ τὰς πληροφορίας μου, εἰς ἐντι-

μοτάτην οἰκογένειαν. Φίλος προσφιλὴς τοῦ υἱοῦ μου καὶ τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς.

—Τῆς Ἰατρικῆς, διώρθωσεν ὁ κ. Διευθυντής.

—Ἔχετε λάθος· εἶνε νομικός· ἤρχετο συχνὰ καὶ συμμελετοῦσε μὲ τὸν υἱόν μου.

—Ὄχι, σᾶς λέγω!.. καὶ σ' αὐτὸ σᾶς γέλασε.. Εἶναι τῆς Ἰατρικῆς.

—Οὔφ! ἔκαμε ὁ κ. Λαζαρίδης.

Καὶ σηκώθηκε φουρκισμένος, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ φώναξε:

—Τηλέμαχε, ἔλα ἐδῶ!...

Ὁ Τηλέμαχος ἔτρεξε κι' ὁ Λαζαρίδης ἐξακολούθησε:

—Δὲν μὲ λέγεις, Τηλέμαχε, ὁ κύριος Μανιάτης εἶναι τελειόφοιτος τῆς Ἰατρικῆς ἢ τῆς Νομικῆς;

—Μὰ.. τῆς Ἰατρικῆς ψιθύρισε.

—Ὁρίστε! ἔκαμε ὁ κ. Διευθυντής.

—Τῆς Ἰατρικῆς; φώναξε κατάπληκτος ὁ κ. Λαζαρίδης· σὺ ὁ ἴδιος δὲν μὲ εἶπες, ὅτι εἶναι τῆς Νομικῆς καὶ ὅτι...

—Παρεξήγησις!.. τὸν ἔκοψε ὁ Τηλέμαχος. Ὅταν μοῦ τὸν ἐσύστησε ὁ κ. Ἀναστασάκης, ἐνόμισα, ὅτι μοῦ εἶπε τῆς Νομικῆς. Κατόπι ἔμαθα κι' ἐγώ.

—Καὶ τί εἴδους λοιπὸν συμμελέτην ἐκάμνατε σεῖς ἐπάνω; ρώτησε ὁ κ. Λαζαρίδης.

—Μὰ.. γενικὰ πράγματα, ἀποκρίθηκε ὁ Τηλέμαχος, κοκκινίζοντας περισσότερο· ὁ κ. Θράσος εἶναι τόσο μορφωμένος!..ἀπ' ὅλα ξέρει.

—Καλά! εἶπε ὁ κ. Λαζαρίδης μὲ αὐστηρότητα· πολὺ καλά! πήγαινε ἀπὸ ἐδῶ, Τηλέμαχε, διότι ἔχομεν ὁμιλίαν.

Ὁ Τηλέμαχος βγῆκε. Ὁ κ. Λαζαρίδης ξανακάθησε στὴ θέση του, λιγάκι ταπεινωμένος καὶ πολὺ σκεπτικός. Ἡ πεποίθησή του στὸ Θράσο ἄρχισε νὰ κλονίζεται.

—Εἴχατε δίκηο, εἶπε στὸν κ. Διευθυντή· ἐξακολουθήσατε.

—Λοιπόν, κύριέ μου, αὐτὸς ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ σας εἶν' ἕνας νέος ἐντελῶς παραστρατισμένος. Ἔχει διακόψει κάθε σχέση μὲ τὴν ἔντιμη οἰκογένειά του, ἔχει ἐγκαταλείψει τὴν ἐπιστήμη του, μένει αὐθαι-

ρέτως στὰς Ἀθήνας,—ἡ οἰκογένειά του, ξέρετε, μένει στὰς Πάτρας,—καὶ συζῇ μὲ μίαν ἑταίραν, κάποιαν Ἀφροδίτην Ἀρλετάκη, στὴν ὁδὸν Ἀραχώβης...

—Εἶναι νομίζω, ἡ κόρη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του.

—Μάλιστα, ἔτσι λέει, ἀλλὰ πράγματι εἶναι ἡ μαιτρέσσα του. Παίζει χαρτιὰ στὰ καταγώγια, (αὐτὸ τὸ ξέρω καλὰ καὶ ἀπὸ ἀστυνομικὲς πληροφορίες,) κι' ἐμπορεύεται ἀρχαῖα νομίσματα,—αὐτὸ μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος.

Ὁ κ. Λαζαρίδης γούρλωνε λίγο-λίγο τὰ μάτια του καὶ γινόταν πελιδνός. Τὸ ἀπότομο αὐτὸ ξεμασκάρεμα τοῦ Θράσου τοῦ ἔκανε σχεδὸν τρόμο.

—Μὰ τότε, λοιπόν, φώναξε, αὐτὸς εἶναι ὁ κλέπτης!..Οὔτε εἰμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος, βέβαια!...Ἀφοῦ λέγετε ὅτι εἶναι τοιαύτης διαγωγῆς, καὶ πείθομαι εἰς τοὺς λόγους σας...

—Ναί, δυστυχῶς, δὲν χωρεῖ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία...ὁ μόνος ἔνοχος εἶναι ὁ κ. Θράσος, καὶ τώρα ποῦ ξέρουμε τὸν κλέφτη, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι τὰ κλοπιμαῖα εἶναι στὰ χέρια μας.

—Νὰ τὸν συλλάβετε ἀμέσως!.. νὰ ἐνεργήσετε κατ' οἶκον ἔρευναν!.. Τί περιμένετε, σᾶς παρακαλῶ; φώναξε παράφορα ὁ κ. Λαζαρίδης.

—Μὴν ἀνησυχῆτε κι' ἔχουμε καιρό, ἀποκρίθηκε μὲ ἠρεμία ὁ κ. Διευθυντής. Θὰ γίνουν ὅλα... Πρὸ τούτου ὅμως θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω τὸ ἑξῆς: Ὁ κλέπτης σας ἀνήκει, καθὼς εἴπαμε, εἰς καλὴν οἰκογένειαν. Γνωρίζω πρὸ καιροῦ τὸν πατέρα του, τὸν ταγματάρχη Μανιάτη, καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εἶναι ἕνας λαμπρὸς ἄνθρωπος...Θὰ ἦσθε ἆρά γε διατεθειμένος νὰ δείξετε κάποια ἐπιείκεια, χάριν τοῦ πατέρα του καὶ τῆς δυστυχισμένης οἰκογενείας;..

—Ἐπιείκειαν; Καὶ τί εἴδους ἐπιείκειαν εἰμπορῶ νὰ δείξω ἐγώ; Μοῦ ἐλεηλάτησεν ὁ ἄθλιος τὴν συλλογήν μου, μοῦ ἔκλεψε νομίσματα ἀξίας ἄνω τῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων φράγκων, καὶ θέλετε τώρα νὰ τὸν συγχωρήσω;

—Ναὶ ... δηλαδὴ ... νὰ μὴ τὸν καταδιώξετε. Ἀλλὰ ἐννοεῖται ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ σᾶς ἀποδώσῃ τὰ κλοπιμαῖα μέχρις ἑνός. Δὲν ἐπιμένω καὶ μὴ μὲ παρεξηγεῖτε....Ἂν ὅμως αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς ἕνα οἶκτο γι' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια ποῦ θ' ἀτιμασθῇ, ποῦ θὰ καταστραφῇ..

τὸν οἶκτο ποῦ αἰσθάνομαι κι' ἐγώ, τότε... θὰ ἦταν εὔκολο νὰ κρατήσουμε μιὰ μυστικότητα,—εὐτυχῶς, κανεὶς ἀκόμα δὲν ξέρει τίποτε, —καὶ νὰ τὰ διορθώσωμε, χωρὶς νὰ γίνῃ σκάνδαλο.

Ὁ κ. Λαζαρίδης σιωποῦσε τώρα σκεπτικός. Ὁ κ. Διευθυντὴς ἐξηκολούθησε:

—Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὸν βρῶ, νὰ τοῦ πάρω τὰ νομίσματά σας καὶ νὰ σᾶς τὰ φέρω. Ἀλλὰ νὰ μὴ τὸν στείλουμε καὶ στὸν Εἰσαγγελέα...Ἐκτὸς πλέον ἂν, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, δὲν μπορέσουμε νὰ βροῦμε τὰ κλοπιμαῖα. Τί λέτε γι' αὐτό;

Ὁ κ. Λαζαρίδης δὲν βιαζόταν ν'ἀπαντήσῃ... Κατὰ βάθος, ὁ ἑκατομμυριοῦχος δὲν εἶχε πολλὲς εὐαισθησίες. Μιὰ πεντάρα δὲν ἔδινε αὐτὸς γιὰ τὸν λαμπρὸ ἄνθρωπο, τὸν ταγματάρχη, οὔτε γιὰ τὴν ἐντιμοτάτη του οἰκογένεια. Ἂς ἤξερε νἀναθρέψῃ καλλίτερα τὸ γυιό του, νὰ μὴ καταντήσῃ κλέφτης...Συλλογιζόταν ὅμως πῶς ὁ κλέφτης αὐτὸς ἦταν φίλος τοῦ υἱοῦ του, ἔμπαινε στὸ σπίτι του, καθόταν στὸ τραπέζι του, φαινόταν ἔξω μὲ τὰ παιδιά του. Τί θὰ ἔλεγε ὁ κόσμος, ὅταν θὰ ἔσκαζε αὐτὸ τὸ σκάνδαλο; Τὸ λίγο-λιγώτερο, ὁ οἰκογενειάρχης θὰ εἶχε νὰ δικαιολογῆται γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποῦ ἔδειξε σ' ἕναν «ἄγνωστο». Καὶ γιὰ ν'ἀποφύγῃ τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐνόχληση, ὁ ἐγωϊστὴς ἔκρινε φρόνιμο νὰ προσποιηθῇ τὸν οἶκτο ποῦ τοῦ ζητοῦσε γιὰ χάρη ὁ κ. Διευθυντής.

Στέναξ' ἐπὶ τέλους καὶ εἶπε:

—Ναί... ὁμολογῶ, ὅτι μὲ συνεκινήσατε. Σύμφωνοι. Ἂς μὴ καταδιωχθῇ ὁ κακοῦργος καὶ ἂς μὴ μάθῃ τίποτε κανείς. Ἰδοὺ ὁ κατάλογος τῶν κλοπιμαίων, τὸν ὁποῖον κατέστρωσα διὰ νὰ ὑποβάλω τὴν μήνυσίν μου. Λάβετέ τον σεῖς κι' ἐνεργήσατε τὰ δέοντα. Θὰ περιμένω ἕως αὔριον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σας.

—Ἕως σήμερα, κύριε Λαζαρίδη!.. εἶπε ὁ κ. Διευθυντής, παίρϊστὴς ἔκρινε φρόνιμο νὰ προσποιηθῇ τὸν οἶκτο ποῦ τοῦ ζητοῦσε γιὰ παρὰ πολύ, σᾶς εἶμαι προσωπικῶς ὑποχρεωμένος.

Ὁ κ. Λαζαρίδης ξέβγαλε τὸν κ. Διευθυντὴ ὡς τὸν προθάλαμο κι' ἐγύρισε στοὺς δικούς του.

—Λοιπόν; τὸν ρώτησαν.

—Τίποτε ἀκόμη! Μ' ἐβεβαίωσε μόνον, ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἐνεργεῖ δραστηρίως καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ὁ κλέπτης θὰ συλληφθῇ. Ἔ, ἂς

ἐλπίσωμεν...Σύ ὅμως, κύριε Τηλέμαχε, ἔκαμες πολὺ ἄσχημα νὰ παρουσιάσῃς τὸν κ. Μανιάτην ὡς τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς.

—Μὰ δὲ σᾶς εἶπα, μπαμπᾶ, τί συνέβη; Ἔπειτα τί σημασία ἔχει αὐτό;

—Ὅλα ἔχουν σημασίαν, καὶ τὸ ἐλάχιστον!.. Καὶ εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ, πολὺ προσεκτικοί...

Ὁ Τηλέμαχος ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ γίνεται τόση φασαρία γιὰ τὸ Θράσο; Γιατί ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἦταν τῆς Νομικῆς ἢ τῆς Ἰατρικῆς;

—Ἔχετε δίκηο ψιθύρισε, ἀλλὰ.. τί συμβαίνει μὲ τὸ Θράσο;.

—Τίποτε ἀπολύτως!.. ἀποκρίθηκε δυνατὰ ὁ οἰκοδεσπότης. Ἠμποροῦσε ὅμως καὶ νὰ συμβαίνῃ. Ἂς εἶναι. Ἁπλῶς ὁ κ. Διευθυντὴς μὲ ἠρώτησε ποῖος εἶναι ὁ νέος, ὁ ὁποῖος κατήγγειλε τὴν κλοπήν.

Τόσο μόνο. Ὁ κ. Λαζαρίδης κρατοῦσε τὸ λόγο του. Κι' ἔτσι ἡ δυστυχισμένη ἡ Λιλή δὲν ἔμαθε σήμερα ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποῦ ἀγαποῦσε.

* * *

Ὅταν ὁ κ. Διευθυντὴς γύρισε στὴν Ἀστυνομία, ἔγραψε κι' ἔστειλε τοῦ Θράσου ἕνα μπιλλιετάκι.

Τὸ μπιλλιετάκι φιλικώτατο, σχεδὸν ἐγκάρδιο. Οὔτε λέξη γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ κ. Λαζαρίδη. Τὸν παρακαλοῦσε μόνο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ Διεύθυνση τὸ γρηγορώτερο, γιὰ κατεπείγουσα «οἰκογενειακή του ὑπόθεση». Συγχρόνως ὅμως ἔδωσε διαταγὴ στὸν κλητῆρα, ἂν δὲν ἦταν ὁ Θράσος στὸ σπίτι του, νὰ τὸν εὕρισκε ὅπου κι' ἂν ἦταν καὶ νὰ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τρόπο, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ τοῦ ἔδιδε τὸ μπιλλιετάκι, ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ μπαίνῃ στὴν Ἀστυνομία καὶ στὸ γραφεῖό του.

Ὁ Θράσος ἦταν στὸ σπίτι του. Τὸ μπιλλιετάκι τοῦ ἦλθε σὲ μιὰ στιγμή, ποῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν πιάνῃ πανικός. Ὑπνωτισμένος ὡς τώρα, ἐπίστευε πῶς τὸ κόλπο, ἀπὸ ἐξυπνάδα του κι' ἀπὸ τύχη, εἶχε γίνῃ μὲ τέτοια μαστοριά, ὥστε θἄταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸν ὑποπτευθοῦν. Ἅμα ὅμως βρέθηκε μόνος του καὶ προσπάθησε, μὲ ἡσυχία νὰ συναρμολογήσῃ τὰ διάφορα περιστατικὰ καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατάσταση, εἶδε καθαρώτατα πῶς δὲν εἶχε κάμῃ παρὰ μιὰ μεγάλη ἀφροσύνη! Μωρὸ παιδὶ δὲν τὴν ἔκανε. Ἂν τοῦ ἔκοβε νὰ σπάσῃ, νὰ παραβιάσῃ, ἐκεί-

νη τὴν νύκτα, πόρτες καὶ παράθυρα καὶ συρτάρια,—μάλιστα! Ἀλλὰ ἔτσι ποῦ τἄκανε, ἔφτανε τώρα νὰ πῇ μισὴ λέξη ὁ Μιχάλης. Καὶ θὰ τὴν ἔλεγε χωρὶς ἄλλο!..

Ἔτσι τὸν ἔπιασε ὁ πανικός. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περίμενε νὰ τὸν γραπώσουν, καὶ βιαστικὰ ἑτοίμαζε τὰ πράγματά του κι' ἔκανε σχέδια φυγῆς καὶ σωτηρίας....Ἡ πρόσκληση τοῦ κ. Διευθυντή κορύφωσε φυσικὰ τὸν πανικό. Εἶχε ὅμως τὴν ἑτοιμότητα νὰ δείξῃ τὴ μεγαλείτερη ἀφοβία καὶ προθυμία.

—Ἀμέσως, εἶπε γελαστός καὶ χαρούμενος στὸν κλητῆρα· πηγαίνω ἀμέσως!

Ὁ κλητήρας χαιρέτησε καὶ κατέβηκε. Δὲν ἤξερε αὐτὸς τί τὸν ἤθελε τὸν Θράσο ὁ κ. Διευθυντής, κι' ἅμα τὸν εἶδε τόσο πρόθυμο, συλλογίσθηκε πῶς θὰ πήγαινε κατ' εὐθεῖαν καὶ πῶς γιὰ τὸν τύπο μόνο θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ.

Ὁ Θράσος ὅμως δὲν εἶχε ἀμφιβολία, πῶς ὁ κλητήρας δὲν θὰ τὸν ἄφηνε ἀπὸ κοντά. Θὰ εἶχε βέβαια διαταγὴ νὰ τὸν συλλάβῃ. Καὶ συλλογιζόταν πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν ξεγελάσῃ. Γιατί, φυσικά, κάθε ἄλλο εἶχε στὸ νοῦ του παρὰ νὰ παρουσιασθῇ τώρα θεληματικὰ στὴν Ἀστυνομία. Ἐνόμιζε πῶς θἄταν ἡ καταστροφή του, ἐνῷ αὐτὸ θἄταν ἡ σωτηρία του. Σ' ὅλα γελασμένος ὁ κακόμοιρος!...

Τὰ νομίσματα τὰ εἶχε βάλει ἀπὸ πρὶν σὲ δυὸ κουτιὰ λουκουμιῶν, στουμπωμένα μὲ χαρτιὰ γιὰ νὰ μὴ κροτοῦν. Ἐτύλιξε αὐτὰ τὰ δυὸ κουτιὰ σὲ μιὰν ἐφημερίδα, τὰ ἔδεσε μὲ σπάγγο, τὰ πῆρε στὸ ἀριστερό του χέρι κι' ἔρριξε ἀπὸ πάνω του τὸ ψιλὸ καλοκαιρινό του ἐπανωφόρι. Φόρεσε τὸ καπέλλο του, ἔχωσε στὴν πισινὴ τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του τὸ πιστόλι του, πῆρε τὸ μπαστοῦνί του—ἕνα κομψὸ μπαστοῦνι μὲ στόκο,—καὶ στὸ διάδρομο φώναξε τὴν Ἀφροδίτη.

Αὐτὴ εἶχε μάθει ἀπὸ τὴ Μαργαρίτα πῶς ἕνας κλητῆρας τοῦ ἔφερε γράμμα κι' ἀνήσυχη τὸν ρώτησε:

—Ποῦ πᾷς;

—Ἔχω μιὰ δουλειά, πολὺ σπουδαία, τῆς ἀποκρίθηκε γελαστός. Νὰ σοῦ πῶ, ἂν τυχὸν ἀργήσω τὸ βράδυ, τρῶτε· μὴ μὲ περιμένετε.

—Θὰ φᾷς ἔξω;

—Κι' αὐτὸ πιθανόν.

—Μὰ τί σὲ ἤθελε ὁ κλητήρας;

—Ἄ, τίποτα! Ἕνας φίλος μου, ἀστυνόμος, μοῦ μήνυσε γιὰ κάτι ποῦ τὸν εἶχα παρακαλέσει. Ἄσχετο ἐντελῶς....

—Κι' ἐγὼ τρόμαξα...

Ὁ Θράσος ἔβαλε τὰ γέλοια κι' εἶπε:

—Τί; νόμισες πάλι πῶς θὰ μᾶς καταγγείλουν «ἐπὶ παρανόμῳ συμβιώσει»;.. Ὄχι, ὄχι, πάει πειὰ αὐτό, ἡσύχασε. Ἀναγνώρισαν πῶς ἡ συμβίωσίς μας εἶναι ἡ πειὸ νόμιμος τοῦ κόσμου, γιατί μ' ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπῶ! Ἔ, ψέμματα;..Ἔλα, χρυσῆ μου, ὀρεβουάρ...

Καὶ μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι, τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε δυὸ τρεῖς φορὲς στὸ στόμα...

Αὐτὸ δὲν ἦταν πολὺ συνηθισμένο. Τὸν τελευταῖο καιρό, σπάνια ὁ Θράσος φιλοῦσε τὴν ἐρωμένη του φεύγοντας. Ἀλλὰ τὄφερε τόσο φυσικά, ὥστε ἡ Ἀφροδίτη δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτα. Τὴν εὐχαρίστησαν μάλιστα ἐκεῖνα τἀπρόοπτα φιλιὰ καὶ τἀνταπόδωσε ὅσο μποροῦσε θερμότερα.

—Προσπάθησε, καϋμένε, τοῦ εἶπε, νὰ γυρίσῃς νωρίς.

—Καλά, τῆς ἀποκρίθηκε ἀπὸ τὴ σκάλα, θὰ προσπαθήσω.

—Ὁπωσδήποτε, τοῦ φώναξε ἡ Ἀφροδίτη, ἐγὼ δὲν θὰ κοιμηθῶ.. θὰ σὲ περιμένω, ἀκοῦς;

Τὸν ἔβλεπε νὰ κατεβαίνῃ. Κι' ἄξαφνα:

—Τί εἶν' αὐτὸ τὸ πακέτο; τὸν ρώτησε.

—Τίποτα, καλέ, κἄτι ἀντίκες... ἀπὸ τὴς πρόστυχες! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος, κουνῶντας μὲ τὴ μεγαλείτερη περιφρόνηση τὸ πακέτο.

Καὶ πρὶν στρίψῃ στὴ σκάλα, γιὰ νὰ χαθῇ ἀπὸ τὰ μάτια της, σήκωσε τὸ κεφάλι του νὰ τὴν ξαναϊδῇ.

Πότε θὰ τὴν ξαναφιλοῦσε; Πότε θὰ τὴν ξανάβλεπε;

Ἴσως καὶ ποτέ!..

Η'.

Στὸ πρῶτο σταυροδρόμι, ὁ κληπήρας τὸν παραφύλαγε. Κι' ἅμα τὸν εἶδε, ἀδιάφορος τάχα, τράβηξε τὸν ἀνήφορο.

Μὰ ὁ Θράσος τὸν ἔφτασε καὶ προσπερνῶντας τοῦ φώναξε:

—Πάω!

—Πολὺ καλά! ἀποκρίθηκε ὁ κλητήρας χαιρετῶντας στρατιωτικά.

Καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ὁ Θράσος ἔπρεπε νὰ τὸν ξεφορτωθῇ. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τοῦ ἦταν τόσο δύσκολο. Μήπως κι' ἄλλη φορά;...

Μπῆκε στὸ πρῶτο ἀμάξι ποῦ ἀπάντησε ἄδειο, προπλήρωσε τὸν ἀμαξᾶ καὶ τοῦ εἶπε, μπροστὰ στὸν κλητῆρα ποῦ εἶχε πλησιάσει, νὰ τὸν πάῃ στὴν Ἀστυνομία. Σὲ λίγο ὅμως προσποιήθηκε πῶς κάτι ξέχασε καὶ πρόσταξε τὸν ἀμαξᾶ νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὴν ὁδὸν Σόλωνος.

Ὁ κλητήρας ἄφησε τότε τὰ προσχήματα κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τ' ἀμάξι.... φανερά. Μὰ ποῦ νὰ τὸ φτάσῃ! Σὲ λίγο ποῦ ἔστριψε στὴν ὁδὸν Σόλωνος, οὔτε τὸ βλεπε πειά. Καὶ καθὼς περνοῦσε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τοῦ Ἀναστασάκη, ὁ Θράσος πήδησε ἐλαφρὰ καὶ χώθηκε στὴν πάντ' ἀνοιχτὴ πόρτα, χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ εἴδησι οὔτε ὁ ἀμαξᾶς. Ἔτσι τ' ἀμάξι ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ ἄδειο κι' ἀπὸ μακρυὰ ὁ κλητήρας νὰ τὸ κυνηγᾷ...

Ὅταν ὁ ἀμαξᾶς κατάλαβε ἐπιτέλους πῶς δὲν εἶχε πειὰ ἐπιβάτη, σταμάτησε· κι' ὁ κλητήρας μὲ τὴ γλῶσσα ἔξω τὸν ἔφτασε. Μὰ ἦταν ἀργά. Ὁ ἀμαξᾶς δὲν ἤξερε νὰ τοῦ πῇ. Μόνο κάτι παιδιὰ ποῦ ἔπαιζαν στὸ δρόμο, τοῦ εἶπαν πῶς ὁ «κύριος μὲ τὸ παλτὸ στὸ χέρι» εἶχε πηδήσει ἐκεῖ παραπάνω. Μὰ κι' αὐτὰ δὲν εἶχαν ἰδῇ πῶς μπῆκε σὲ πόρτα,—ἦταν ἀρκετὰ μακρυά,—παρὰ ἐνόμισαν πῶς πῆρε τὸ δρόμο, ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ Ἀναστασάκη, πρὸς τἀπάνω. Τὸν ἴδιο δρόμο πῆρε τότε κι' ὁ κλητήρας, μὰ χωρὶς ἐλπίδα: τὸ πουλί εἶχε πετάξει.

Τοῦ Ἀναστασάκη, ποῦ τὸν βρῆκε ἕτοιμο νὰ βγῇ ἔξω, ὁ Θράσος τοῦ εἶπε ἕνα σωρὸ ψευτιές: πῶς τὸν στένευε τὸ παπούτσι του καὶ τὸν πονοῦσε σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἀνέβηκε μιὰ στιγμὴ νὰ καθήσῃ· πῶς τὰ κουτιὰ ἐκεῖνα εἶχαν μέσα χαρτιὰ καὶ φακέλλους· καί, τὸ σπουδαιότερο, πῶς τὰ ξαναχάλασε μὲ τὴν Ἀφροδίτη κι' ἔπρεπε νὰ τῆς στείλῃ ἕνα γράμμα, γιὰ νὰ τῆς πῇ πῶς δὲν θὰ ξαναπατοῦσε.

—Καϋμένε Γιῶργο... ἂν μοῦκανες τὴ χάρη...νὰ τὸ γράψω ἐδῶ καὶ νὰ τὸ στείλω μὲ τὸν ὑπηρέτη σου;..Ἐσὺ, ἂν βιάζεσαι, μπορεῖς νὰ φύγῃς. Κι' ὕστερα ἔρχουμαι καὶ σὲ βρίσκω...

Ἔτσι ἔγινε. Ὁ Ἀναστασάκης, ποῦ ἦταν πολὺ βιαστικός, ἔφυγε. Κι' ἄφησε στὸ σπίτι του τὸ Θράσο νὰ κάμῃ, ὅ,τι θέλει: «Οὔφ κι' αὐτὸς!.. σκουτούρα εἶναι!..» Κάθησε ὁ Θράσος κι' ἔγραψε:

«Χρυσῆ μου ἀγάπη, μὴν ἀνησυχήσῃς ἂν δὲν ἔλθω ἀπόψε ὁ-

λωσδιόλου στὸ σπίτι. Πιθανὸν μάλιστα νὰ μὴν ἔλθω οὔτε αὔριο, οὔριο, οὔτε μεθαύριο...Μοῦ συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρό..Ἴσως θὰ ἐνοχλήσουν καὶ σένα, ἀλλὰ μὴ φοβηθῇς, μὴ λιποψυχήσῃς, καὶ πρὸ πάντων μὴ πιστεύσῃς, οὔτε λέξη ἀπ' ὅσα θ' ἀκούσῃς ἐναντίον μου. Εἶναι μιὰ παρεξήγησι, μιὰ περιπέτεια. Ὅ,τι δήποτε ὅμως καὶ ἂν συμβῇ, σύ μὴν ἀμφιβάλῃς στιγμὴ ὅτι εἶμαι ἀθῶος, ὅτι σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω ὅπως πάντα, καὶ ὅτι μόλις γλυτώσω θὰ τρέξω στὴν ἀγκαλιά σου. Ἀφροδίτη μου, μπόρα εἶναι καὶ θὰ περάσῃ. Μὴ λυπηθῇς! Ἔλπιζε καὶ περίμενέ με. Χίλια φιλιά. Ὁ δυστυχής σου—Θράσος».

Φώναξε ὕστερα τὸν ὑπηρέτη καὶ τοῦ εἶπε:

—Θὰ πεταχτῇς μιὰ στιγμὴ νὰ δώσῃς αὐτὸ στὴ δεσποινίδα Ἀρλετάκη, ὁδὸς Ἀραχώβης...ξέρεις;

—Ξέρω, ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός· ὁ κύριός μου μ' ἔχει στείλει κι' ἄλλη φορά.

—Ἄ, μπράβο! Θὰ γυρέψῃς τὴν ἴδια νὰ τῆς τὸ δώσῃς στὰ χέρια της· κι' ἂν δὲν εἶν' ἐκεῖ, θὰ τὸ δώσῃς τῆς ὑπηρέτριας...Θὰ τὸ δώσῃς καὶ θὰ φύγῃς, χωρὶς νὰ πῇς τίποτ' ἄλλο παρὰ «ἀπὸ τὸν κύριο Θράσο.» Γιὰ τὸ σπίτι μὴν ἀνησυχῇς. Θὰ τὸ φυλάξω ἐγὼ ὡς που νὰ γυρίσῃς. Καὶ γιὰ νὰ πᾷς καὶ νἄρθῃς πειὸ γρήγορα, πάρε τὸ πρῶτο κλειστὸ ἁμάξι ποῦ θὰ βρῇς στὸ δρόμο, καὶ φέρε τό μου ἐδῶ. Θέλω νὰ φύγω μὲ ἁμάξι, γιατὶ μοῦ πονεῖ τὸ πόδι μου. Ἄκουσες; Ἔλα, τρέχα!...

Ὁ ὑπηρετάκος, σπίρτο μονάχο, ἔφυγε σὰν ἀστραπή. Τὸν ἐνθουσίαζε ἡ ἰδέα πῶς θὰ πήγαινε ἁμαξάδα...

Κι' ὁ Θράσος βγῆκε στὸ μπαλκόνι, νὰ καθήσῃ καὶ νὰ τὸν περιμένῃ στὴ δροσιὰ μὲ ρεμβασμούς...

Πόσα δὲν πέρασαν ἀπὸ τὸν ταραγμένο του νοῦ, τὴν ὥρα ἐκείνη τῆς βραδυνῆς γαλήνης, ἐνῷ ὁ δυτικὸς οὐρανὸς ἁπλωνόταν στὸ βάθος τοῦ δρόμου κατακόκκινος σὰν αἷμα, καὶ τὰ φανάρια, ἄσπρα φῶτα ποῦ ὅ,τι τὰ εἶχαν ἀνάψει, πάλευαν ἀκόμη μὲ τὶς τελευταῖες λάμψεις τοῦ δειλινοῦ...

Τί θὰ ἔδινε τώρα, ἂν μποροῦσε νὰ μάθῃ τί γινόταν στὴν Ἀστυνομία, τί γινόταν στὸ σπίτι τοῦ Λαζαρίδη...Εἶχε μιλήσει ὁ Μιχάλης; Καὶ τώρα ἦταν βέβαιοι ὅλοι, πῶς ὁ κλέφτης ἦταν αὐτός;..Τί νὰ εἶπε ὁ Λαζαρίδης ἅμα τἄκουσε;.. Ἀμ' ὁ Τηλέμαχος; Ἀμ' ἡ Λι-

λή;..Κι' ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας ποῦ τὸν εἶχε στὸ στομάχι ἀπὸ τότε, πῶς θὰ ἔτριβε τώρα τὰ χέρια;..

'Αμ' ἡ 'Αφροδίτη;.. Αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη θὰ εἶχε τὶς περισσότερες ἐνοχλήσεις... Φουρτούνα στὸ κεφάλι της! Θὰ πήγαιναν νὰ τὴν ἀνακρίνουν, νὰ ψάξουν στὸ σπίτι,—γιατί ὄχι καὶ νὰ τὴ συλλάβουν γιὰ συνένοχο;..

Πῶς ἤθελε νὰ ἤξερε τί τοῦ γινόταν ὁλοένα!

Μισὴ ὥρα συλλογιζόταν ἔτσι. Τοῦ ἐρχόνταν οἱ πειὸ ἄλλόκοτες ἰδέες κι' ἔκανε τὰ πειὸ τολμηρὰ σχέδια. Ἂν εἶχε μάλιστα μιὰ περοῦκα κι' ἕνα ρᾶσο, νὰ μασκαρευθῇ τώρα καλόγηρος καὶ νὰ βγῇ ἔξω, νὰ τὰ μάθῃ ὅλα;..'Αλλὰ ὁ κρότος τοῦ ἀμαξιοῦ, ποῦ ἔφερνε ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, τὸν ἀπόσπασε ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς καὶ τὸν ἐγύρισεν εἰς τὴν πραγματικότητα. «Φρόνηση, Θράσο!.. εἶπε μέσα του. Ἄς τα τώρ' αὐτὰ καὶ κύτταξε πῶς θὰ κρυφθῇς, ὥσπου νὰ μπορέσῃς νὰ τὸ σκάσῃς γιὰ τὸ 'Εξωτερικό...»

Ἅρπαξε γρήγορα τὸ ἐπανωφόρι του καὶ τὰ κουτιὰ μὲ τὸ θησαυρό, ποῦ τὰ εἶχε δίπλα του σὲ μιὰ καρέκλα, καὶ κατέβηκε στὸ δρόμο.

Τὸ ἀμάξι διπλὸ καὶ κλειστό, σταματοῦσε ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ὁ ὑπηρετάκος πηδοῦσε κατευχαριστημένος.

—Ποιὸς πῆρε τὸ γράμμα; τὸν ρώτησε ὁ Θράσος.

—'Η ἴδια, ἡ κυρία 'Αφροδίτη.

—Καὶ τί σοῦ εἶπε;

—Τίποτα, ἔφυγα εὐθύς, καθὼς μοῦ εἴπατε.

'Ανέβηκε στ' ἀμάξι.

—Πάρε τὴν ὁδὸν Πινακωτῶν καὶ τράβα κάτω!... εἶπε στὸν ἀμαξᾶ, ὥστε νὰ τἀκούσῃ κι' ὁ ὑπηρέτης.

'Αλλὰ πρὶν φθάσῃ ὡς ἐκεῖ τ' ἀμάξι, τοῦ ξαναεῖπε: 'Εμπρὸς, ἐμπρὸς... Τὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη θὰ πάρουμε, ἀπάνω.

Καθόταν στὸ βάθος, μὲ τὴν ρεπούμπλικά του χωμένη ὥς τὰ φρύδια καὶ κουκκουλωμένος μὲ τὸ ἐπανωφόρι του σὰν ἄρρωστος. Κι' ἅμα ἔφθασε τ' ἀμάξι ἕνα τετράγωνο παραπάνω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Πασχάλαινας κι' ἐβεβαιώθηκε πῶς τὰ περίχωρα ἦταν ἔρημα, εἶπε τοῦ ἀμαξᾶ νὰ σταθῇ.

Τὸν πλήρωσε καὶ καμώθηκε—γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό,—πῶς πάει νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι ἑνὸς ἄλλου σπιτιοῦ, ἀπέναντι. Καὶ μόνο σὰ

γύρισε τ' ἀμάξι κι' ἐκίνησε πρὸς τὰ κάτω, ἔτρεξε στὴν πόρτα τῆς Πασχάλαινας καὶ τρύπωσε.

Τελείωσε! Ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ξαναβγῇ, παρὰ ὅταν πειὰ θὰ μποροῦσε... νὰ τὸ στρίψῃ γιὰ τὸ Ἐξωτερικό. Ἐκεῖ θὰ ἦταν ὁ κρυψώνας του. Τὸ σχέδιο, βασισμένο ὅλο στὴν καλωσύνη αὐτῆς τῆς οἰκογενείας καὶ πρὸ πάντων στὴν ἀγάπη τῆς Πόπης, τὸ εἶχε καταστρώσει ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Μ' αὐτὸ τὸν σκοπό, καὶ πρὶν τὸν ἐπισκεφθῇ ἀκόμα ὁ κλητήρας, ἑτοιμαζόταν, καθὼς εἴδαμε, νὰ φύγῃ·

—Μπᾶ, καλῶς τὸ Θράσο!.. καλῶς τον!.. Καὶ πῶς αὐτὸ τὸ θάμμα;...

—Δὲν ξέρω πάλι ποιὸς φοῦρνος γκρεμίστηκε, μὰ τελοσπάντων ἦρθα!... Θυμᾶσαι, Πόπη, τί μοῦ εἶπες τὴν τελευταία φορά; πῶς θὰ μὲ περιμένῃς. Ἐγὼ λοιπὸν βασίσθηκα σ' αὐτό, τελείωσα ὅσο πειὸ γρήγορα μπόρεσα, γλύτωσα καὶ νάμε!.. Δὲν τὸ κουνῶ!

—Μακάρι!.... μακάρι!...

—Ἐσύ τώρα δὲν τὸ πιστεύεις, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ θὰ τὸ ἰδῇς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἔχεις κανένα συρτάρι, μὲ κλειδί ἰδιαίτερο, νὰ φυλάξω αὐτὸ τὸ πακετάκι;

—Καὶ τ' εἶν' αὐτό;

—Ἡ περιουσία μου!.. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύεις, τὸ ξέρω...

—Ἀλλὰ θὰ τὸ ἰδῶ, ἔ;

—Ὄχι, δὲν θὰ τὸ ἰδῇς ἀκόμα.. ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ τὸ φυλάξω, γιατὶ βαρέθηκα νὰ τὸ κρατῶ. Δεῖξέ μου.

—Μὰ νά, ἐδῶ...

Κι' ἡ Πόπη ἔτρεξε στὴν κάμαρά της, ὅπου ὁ Θράσος τὴν ἀκολούθησε. Τὸ ντιβανάκι, ποῦ ἦταν δίπλα στὸ παράθυρο, εἶχ' ἕνα συρτάρι, ποῦ τὸ σκέπαζε τὸ μεγάλο βολάν τοῦ στρωσιδιοῦ. Ἡ Πόπη εἶχε φυλαγμένα μερικὰ πράγματα ποῦ δὲν τὰ μεταχειριζόταν καθεμέρα. Ἐξαίρετα, λοιπὸν μποροῦσε ὁ Θράσος νὰ κλειδώσῃ ἐκεῖ μέσα τὴν «περιουσία» του καὶ νὰ πάρῃ τὸ κλειδί.

Τοῦ τῶλεγε, κι' ἀκόμα δὲν τὸ πίστευε... Γι' αὐτὸ ἀπόρησε πολύ, ὅταν εἶδε τὸ Θράσο νὰ φυλάῃ πραγματικῶς τὸ πακέτο του στὸ συρτάρι, νὰ τὸ κλειδώνῃ καλὰ καὶ νὰ βάζῃ τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του. Ἀστεῖο, καλέ, ἦταν αὐτὸ ἢ σοβαρό;..

—Θὰ σοῦδινα σένα νὰ βαστᾷς τὸ κλειδί, τῆς εἶπε, γιατί κι' ἔ·

κατομμύρια νὰ εἶχα κεῖ-μέσα, θὰ σοῦ τὰ ἐμπιστευόμουν. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι μονάχη σου στὸ σπίτι καὶ ξέρω πῶς ἀφίνεις τὰ κλειδιά σου ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μόνο ἀπὸ τὸ ὕφος ποῦ τῆς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, κατάλαβε ἐπὶ τέλους ἡ Πόπη πῶς ὁ Θράσος δὲν ἀστειευόταν...

Σοβαρεύθηκε καὶ τὸν ρώτησε:

—Θράσο, τί συμβαίνει;

—Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα.. Ἔχε λίγη ὑπομονή... Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί θὰ φᾶμε.

—Ἀλήθεια; Θὰ φᾶτε ἀπόψε μαζύ μας;!..

—Ἀπόψε μονάχα; Μὰ δὲ σοῦ εἶπα πῶς δὲν τὸ κουνῶ πειὰ ἀπὸ δῶ; Περίεργη εἶσαι!.. Ἐκτὸς ἂν δὲν μὲ θέλῃς...

Στὴ σαστιμάρα της τὴν ὁλόχαρη, ἡ Πόπη δὲν βρῆκε ν' ἀπαντήσῃ παρ' αὐτό:

—Καὶ νὰ μὴν ἔχουμε ἀπόψε παρὰ παντζάρια καὶ μαρίδες!

—Ἄ, δὲν φτάνουν! Ὅλα κι' ὅλα, ἀλλὰ θὰ τρῶμε καὶ θὰ πίνουμε καλά...Θὰ στείλω τὴν Ἀρετὴ στοῦ Ξύδη...

Ἦταν ἀλήθεια χαρούμενος. Ἡ ἰδέα πῶς βρισκότανε τώρα σ' ἕνα ἄσυλο, ἀνάμεσα σ' ἀνθρώπους ποῦ τὸν ἀγαποῦσαν ἀληθινὰ καὶ ποῦ μποροῦσαν νὰ κάμουν τὰ πάντα γι' ἀγάπη του, τοῦ ἔδινε τὴν παράξενη ἐκείνη εὐθυμία. Χαμένος πρὸ ὀλίγου, πανικόβλητος, ἐνόμιζε τώρα πάλι πῶς ὁ κόσμος ἦταν ὅλος δικός του.

—Λοιπόν, κυρία Πασχάλη, εἶπε γυρίζοντας στὴν τραπεζαρία· θέλω νὰ μοῦ νοικιάσετε ἕνα δωμάτιο, νὰ μείνω μαζύ σας ὅσον καιρὸ μπορέσω. Μὴ σᾶς νοιάζῃ γιὰ τὴν τιμή· σᾶς τὸ πληρώνω καὶ χίλιες δραχμὲς τὸ μῆνα. Μὰ μεσημέρι βράδυ θὰ τρώω ἐδῶ.

Ἡ Πασχάλαινα κύτταξε τὴν κόρη της.

—Μὰ...βέβαια! ἀποκρίθηκε ἡ Πόπη.

—Ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία ἀκόμα, ἐξακολούθησε ὁ Θράσος.Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποῦ θὰ μείνω, δὲν ἔχει νὰ πατήσῃ ἄνθρωπος στὸ σπίτι. Κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἰδῇ καὶ σὲ κανένα δὲν θὰ πῆτε πῶς μ' ἔχετε οἰκότροφο. Χωρὶς αὐτὸ δὲν γίνεται τίποτα.

Ἡ Πασχάλαινα κι' ἡ Πόπη κυττάχθηκαν: «καλὲ μεθυσμένος εἶνε;» Ἡ Πόπη ὅμως, ποῦ μὲ τὴ διαίσθησῃ τῆς καρδιᾶς της καταλάβαινε τώρα πολὺ περισσότερ' ἀπ' ὅσα ἤθελε νὰ φανερώσῃ ὁ Θράσος, βιάστηκε νἀποκριθῇ:

—Μὰ καὶ βέβαια πῶς δὲν θὰ βάλουμε τρουμπέτα! Τίς ἡ ἀνάγκη;.. Ὅποιος κτυπᾷ τὴν πόρτα, θὰ βγαίνῃ ἡ Ἀρετὴ ἀπὸ πάνω καὶ θὰ λέῃ: «Οἱ κυρίες λείπουν», τελείωσε!

Ἀλλὰ τῆς Λόπης αὐτὸ δὲν τῆς καλάρεσε. Καλά, ἡ Πόπη θὰ εἶχε τὸ Θράσο. Ἀμὴ αὐτή;..

Ὁ Θράσος τὸ κατάλαβε.

—Ἡ Λόπη ἔχει ἀντίρρηση, εἶπε, ἀλλὰ θὰ τὰ συμβιβάσουμε.. Γιὰ τὸ «χρυσό» τὸ δικό της θὰ κάμουμε μιὰ ἐξαίρεση. Καὶ κάθε πότε ἔρχεται αὐτὸς ὁ κύριος;

—Ἄ, ὄχι καὶ πολὺ συχνά, ἀποκρίθηκε μὲ χαριτωμένο παράπονο ἡ Λόπη. Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα...

—Θὰ μὲ εἰδοποιῇς τότε καὶ θὰ κρύβουμαι στὴ σοφίτα, εἶπε ὁ Θράσος γελῶντας.

—Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔρχεται, ὅταν θὰ εἶστε σεῖς ἔξω; ρώτησε ἡ Πόπη.

—Ἀδύνατο, Πόπη μου! γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι...δὲν θὰ ..βγαίνω ἔξω ποτέ.

—Μέρα νύχτα θὰ κάθεσαι στὸ σπίτι;

—Αἰωνίως καὶ ἰσοβίως!...

Ἤθελε, μὰ δὲν ἀποφάσιζε νὰ τοὺς πῇ ἀκόμα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὅσο περνοῦσε ὅμως ἡ ὥρα, ἀπὸ τὶς προφυλάξεις ποῦ ἔπαιρνε, ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ ἔτρεχε νὰ κρυφτῇ μόλις ἄκουγε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἢ βήματα στὴ σκάλα, ἀπὸ τὸν ἀθέλητο τρόμο ποῦ ρωτοῦσε κάθε τόσο «ποιὸς εἶναι;»— Εἶχαν καταλάβει πῶς εἶχε πολὺ σπουδαῖο λόγο νὰ κρύβεται...

Ὁπωσδήποτε, κάθησαν κι' ἔφαγαν μὲ ὄρεξη καὶ μὲ γέλοια τὶς τηγανιτὲς μαρίδες, τὰ παντζάρια καὶ τὸ ψητὸ ἀκόμη ἀρνάκι ποῦ ἔφερε ἀπὸ τοῦ Ξύδη ἡ Ἀρετή...Κατόπι ἡ Πασχάλαινα μὲ τὴ Λόπη βγῆκαν νὰ πᾶνε στὸ θέατρο τῆς Ὁμονοίας, νὰ ἰδοῦν τὸ «Λίγο ἀπ' ὅλα» δωρεάν. Θὰ πήγαινε κι' ἡ Πόπη, μὰ προτίμησε νὰ κάμῃ συντροφιὰ τοῦ Θράσου.

Βγῆκαν οἱ δυό τους στὸ ψηλὸ μπαλκονάκι κι' ἐκάθησαν ἐκεῖ στὰ σκοτεινά. Κι' ἐπειδὴ ἔκανε ἀρκετὴ δροσιὰ τὴ νύχτα ἐκείνη τοῦ Αὐγούστου, τυλίχτηκαν κι' οἱ δυὸ μαζὺ μὲ μιὰ μεγάλη μπέρτα τῆς Πασχάλαινας. Ἡ νυκτερινὴ ἡσυχία, ἡ ἐρημιὰ τῆς γειτονιᾶς, ἡ ἐπαφὴ τῆς Πόπης ποῦ τὴν αἰσθανόταν τόσο ἀφωσιωμένη, εἶχαν ξαναφέρει ὅλη

τὴ γαλήνη στὴν ψυχὴ τοῦ Θράσου. Καὶ σὰ νὰ ἤθελε νὰ βρῇ ἀκόμα πειὸ μεγάλη λήθη μὲ τὴ σαρκικὴ ἡδονή, τὴν ἔσφιγγε καὶ τὴ φιλοῦσε.

Ἀλλὰ ἔπρεπε πειὰ νὰ τῆς τὰ πῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ. Γιὰ νὰ τὸν φυλάξουν, νὰ τὸν κρύψουν καλὰ ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες, ἔπρεπε πρῶτα-πρῶτα νὰ ξέρουν τί ἔκαμε.

—Πόπη, θέλεις νὰ σοῦ πῶ τώρα τὸ μυστικό μου;

—Λέγε λοιπόν! ....

Καὶ τοῦ ἔπιασε καὶ τὰ δυὸ χέρια, σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ μιὰ στιγμὴ τὰ χάδια του.

—Πόπη, ἔκαμα....ἕνα κακό!

—Τί κακό;

—Ἐσὺ τώρα τί θὰ προτιμοῦσες; Νὰ σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο, ν' ἀτίμασα ἕνα κορίτσι, ἢ νὰ ἔκλεψα διαμαντικά;

Ἡ Πόπη ἔμεινε ἄναυδη. Κάποιο ἀπὸ τὰ τρία θὰ εἶχε κάμει,—ἀλλὰ ποιό; Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ὁ νοῦς της πῆγε στὸ βραχιόλι της...

Εἶχε τραβηχθῇ λιγάκι ἀπὸ κοντά του καὶ τὸν κύτταζε στὰ μάτια. Ἔπειτα τοῦ εἶπε:

—Θράσο, ὅ,τι κι' ἂν ἔκαμες, μοῦ εἶναι τὸ ἴδιο.. Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ, ποῦ καὶ τὴ ζωή μου θὰ θυσίαζα γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω. Πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ μὴ φοβᾶσαι τίποτα.

—Ἔκλεψα!

—Διαμαντικά;

—Ὄχι. Κάτι ἀντίκες, πολύτιμες, ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Λαζαρίδη..

—Ἐκεινοῦ τοῦ πλούσιου στὴν ὁδὸν Κηφισσιᾶς;

—Ναί.

—Καὶ τὶς ἔχεις στὸ πακέτο;

—Ναί. Ὀγδόντα χιλιάδες ἀξίζουν, καὶ εἶναι ὅλες δικές σου.

—Εὐχαριστῶ, Θράσο, δὲν σοῦ γύρεψα μερτικό.. Καὶ ξέρουν πῶς τὶς ἀντίκες τὶς πῆρες ἐσύ; ..

—Ναί.

—Καὶ σὲ κυνηγᾶνε;

—Ναί..Κι' ἦρθα νὰ κτυφτῶ ἐδῶ, ὡς που νὰ μπορέσω νὰ φύγω στὸ Ἐξωτερικό...Πόπη μου, τὸ βλέπεις. Δὲν εἶχα ἄλλον ἀπὸ σένα. Ἐσὺ μόνο θὰ μὲ σώσῃς. Ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ στὰ χέρια σου!..

Ἔγινε σιωπή,—σιωπὴ τραγική.

Σιγά-σιγά ἡ Πόπη εἶχε βγάλει ἀπὸ πάνω της τὴ μπέρτα κι' εἶχε σηκωθῆ.

—Ἄξαφνα, τράβηξε τὸ Θράσο ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια μὲ ὁρμὴ καὶ τὸν σήκωσε.

—Ναί, τοῦ εἶπε. Θὰ σὲ σώσω!.. Ὅποιος ἄλλος νὰ ἦταν, ὁ ἀδελφός μου, θὰ εἰδοποιοῦσα τὴν Ἀστυνομία. Ἀλλὰ σένα σ' ἀγαπῶ, σοῦ τὰ συγχωρῶ ὅλα καὶ μοῦ φαίνεται πῶς σύ, ὅ,τι κάνεις, ἔχεις πάντα δίκηο. Εἶσαι ἕνας ξεχωριστός, ἀλλοιώτικος ἄνθρωπος ἐσύ, ποῦ μπορεῖς νὰ κλέβῃς χωρὶς νὰ εἶσαι κλέφτης καὶ νὰ σκοτώνῃς χωρὶς νὰ εἶσαι φονιᾶς.. Δὲν ξέρω νὰ τὸ πῶ καλά, ἀλλὰ κάτι τέτοιο αἰσθάνουμαι στὴν ψυχή μου...Ναί, Θράσο, θὰ σὲ σώσω!

Θ'.

Ἔτσι τὸ σπίτι τῆς Πασχάλαινας ἔγεινε ὁ κρυψῶνας τοῦ Θράσου. Ἡ Πόπη τὰ εἶπε στὴ μητέρα της καὶ στὴν ἀδελφή της, κι' ὅλες μαζὺ πῆραν καλὰ τὰ μέτρα τους, ὥστε νὰ μὴ ἰδῇ μάτι ἀνθρώπου τὸ «φυγόδικο» οὔτε νὰ μάθῃ κανένας πῶς τὸν εἶχαν «κρυμμένο».

Ἡ πρώτη μέρα τῆς καινούργιας αὐτῆς ζωῆς πέρασε χωρὶς καμμιὰ ἐνέργεια καὶ χωρὶς καμμιὰ εἴδηση. Εἰκασίες πολλὲς ἔκανε ὁ Θράσος, μὰ τίποτε θετικὸ δὲν ἤξερε. Μόνο τὴν ἀκόλουθη μέρα, τὸ πρωΐ, ἔμαθε κάτι ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Ἦταν ἡ πρώτη πρώτη ἐκείνη εἴδηση, ποῦ ἀνησύχησε τόσο, καθὼς εἴδαμε, στὴν Πάτρα τὴν οἰκογένεια τοῦ Θράσου καὶ τὴν Ἀγνή.

—Ἄ, μπᾶ, μπᾶ!.. φώναξε ὁ νέος γελῶντας, ἀφοῦ τὴ διάβασε Δὲν τὸ πιστεύω νὰ εἶναι «ἐπὶ τὰ ἴχνη μου»...Τὰ ἔχασαν τώρα γιὰ καλά!..Καὶ γιὰ νὰ μὲ ξετρυπώσῃ ἐδῶ-μέσα ἡ Ἀστυνομία μας, ἔπρεπε νὰ ἦταν λιγάκι πειὸ ἔξυπνη. Πόπη, ἄς τους κι' ἄς ψάχνουν..

Μὰ θὰ ἔψαχναν...Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ἅμα ἔμαθε ἀπὸ τὸν κλητῆρά του πῶς ὁ Θράσος μπῆκε σ' ἕν' ἁμάξι καὶ τοῦφυγε, ἀναγκάσθηκε, μὲ μεγάλη του λύπη, νὰ κάμῃ δυὸ πράγματα· πρῶτο νὰ τιμωρήσῃ τὸν κλητῆρα ποῦ φάνηκε τόσο ἀδέξιος, καὶ δεύτερο νὰ ἀλλάξῃ ὁλωσδιόλου τακτική. Ἂν πήγαινε ὁ Θράσος μὲ τὸ καλό, θὰ μποροῦσε νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα. Ἀλλὰ τώρα πειὰ ποῦ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὸν κυνηγήσῃ καὶ νὰ τὸν πιάσῃ,—ἂν τὸν εὕρισκε...—τοῦ ἦταν ἀδύνατο. Ἔγραψε λοιπὸν ἕνα γράμμα

στὸν κ. Λαζαρίδη, ὅτι δυστυχῶς ὁ κλέπτης «ἀπέδρα» καὶ ἑπομένως ἦταν ἐλεύθερος νὰ ὑποβάλῃ τὴ μήνυσή του στὴν Εἰσαγγελία. Συγχρόνως ξαπόλυσε τὰ λαγωνικά του. Πάει πειά, ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ἀστυνόμος πῆγε στὸ σπίτι τῆς 'Αρλετάκαινας. 'Εζήτησε τὴν 'Αφροδίτη. Τῆς εἶπε τί εἶχε κάμει ὁ «οἰκότροφός» της καὶ τῆς γύρεψε τὴν ἄδεια νὰ ψάξῃ στὴν κάμαρά του γιὰ τὰ κλοπιμαῖα. Ἡ 'Αφροδίτη, ποῦ εἶχε λάβει ἐκεῖνο τὸ γράμμα τοῦ Θράσου, ἦταν βέβαια πολὺ ἀνήσυχη, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀκόμα τὴν παραμικρὴ ἰδέα. Κι' ὅταν ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀστυνόμου τὸ ἔγκλημα, ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτη. Ἔπειτα ἔγινε ἔξω φρενῶν ἐναντίον τοῦ Θράσου. 'Ακοῦς ἐκεῖ κλέφτης!.. Καὶ νὰ τὸν ἔχῃ στὸ σπίτι της ἀνύποπτη, καὶ τώρα νὰ τὴ βάζῃ σὲ τέτοιους μπελάδες, ὁ κακοῦργος!..

Ἄ, ὡς ἐκεῖ ἔφθανε ἡ ἀγάπη τῆς 'Αφροδίτης. Θ' ἀγαποῦσε ἕνα Θράσο ζηλιάρη, τύραννο, βασανιστή. Θ' ἀγαποῦσε ἴσως ἀκόμα κι' ἕνα Θράσο φτωχό, ἀπένταρο, ποῦ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸν τρέφῃ. Ποτὲ ὅμως ἕνα Θράσο κλέφτη, λωποδύτη. Ἄ, ὡς ἐκεῖ!..

Τὸν ἔβριζε ἡ 'Αφροδίτη, τὸν ἔβριζε καὶ ἡ 'Αρλετάκαινα χειρότερα. 'Απὸ τὸ φόβο τους μὴν ἐνοχοποιηθοῦν κι' αὐτὲς—δύσκολο ἦταν;—οἱ γυναῖκες ἔδειξαν στὸν ἀστυνόμο τὴ μεγαλείτερη προθυμία. Καὶ ὄχι μόνον τὸν ἄφησαν νὰ ψάξῃ τὴν κάμαρα τοῦ Θράσου, —καὶ σ' ὅλο τὸ σπίτι ἂν ἤθελε,—ἀλλὰ τοῦ ἔδωσαν κι' ὅλες τὶς πληροφορίες.

Ἡ 'Αφροδίτη μάλιστα τοῦ ἔδειξε καὶ τὸ γράμμα ποῦ εἶχε λάβει τὸ δειλινό. Τὴν ἐξέθετε βέβαια πῶς ἦταν ἐρωμένη τοῦ Θράσου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔσωζε ἀπὸ κάθε ὑποψία συνενοχῆς.

Ὁ ἀστυνόμος τὸ διάβασε κι' ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τὸ κρατήσῃ.

—Καὶ δὲν τὸ κρατεῖτε; εἶπε ἡ 'Αφροδίτη. 'Εγὼ τί νὰ τὸ κάμω;

—Μὲ ποιὸν, εἴπατε, σᾶς τὸ ἔστειλε;

—Μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ κ. Γιώργου 'Αναστασάκη, ποῦ ἔχει τὸ Νομικὸ Φροντιστήριο.

—Καὶ ποῦ κάθεται αὐτὸς ὁ κύριος;

—Στὴν ὁδὸν Σόλωνος.

—Ἄ, ἔκαμε ὁ ἀστυνόμος, εὐχαριστῶ πολύ.

Καὶ ἀφοῦ ἔψαξε χωρὶς νὰ βρῇ ἄλλο διαφωτιστικό, τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος.

Ὁ Ἀναστασάκης ἦταν στὸ σπίτι του, κατὰ σύμπτωση. Εἶχε πεταχτῇ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ποῦ ἔφαγε, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἐπανωφόρι του καὶ νὰ ξαναβγῇ.

Ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα ἅμα ἄκουσε τί τὸν ἤθελε ὁ ἀστυνόμος,—τέτοιο πρᾶγμα ὁ Θράσος!.. —κι' ἀφοῦ μπόρεσε νὰ τὸ κλείσῃ, τὸ ξανάνοιξε πάλι γιὰ νὰ διηγηθῇ, «ὡς νομοταγὴς πολίτης», ὅ,τι ἤξερε καὶ δὲν ἤξερε.

—Ἔπειτα φώναξαν τὸν μικρὸν ὑπηρέτη ποῦ ξενύοταξε μὲ τὴ φασαρία, κι' ἄκουσαν τὴ συνέχεια τῆς ἱστορίας· πῶς δηλαδὴ ὁ Θράσος μὲ τὸ πακέτο στὸ χέρι, μπῆκε στ' ἁμάξι ποῦ τοῦ ἔφερε,—διπλὸ καὶ κλειστὸ ἁμάξι, μ' ἁμαξᾶ ποῦ φοροῦσε ψηλὸ καπέλλο, μὰ τὸν ἀριθμὸ δὲν τὸν εἶδε,—καὶ πῶς τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ «τὴν ὁδὸν Πινακωτῶν, πρὸς τὰ κάτω».

Ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲν ἔβγαινε τίποτα. Ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ὁ ἁμαξᾶς.

Ὁ ἀστυνόμος πῆρε τὸν ὑπηρετάκο στὴν Ἀστυνομία καὶ τὸν ἔδωσε σὲ δυὸ κλητῆρες, γιὰ νὰ πᾶνε μαζύ ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἁμαξᾶ μὲ τὸ κλειστὸ ἁμάξι καὶ μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο.

Δὲν ἄργησαν. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τοῦ ὑπηρετάκου, ὁ Θανάσης ὁ κλητήρας μάντεψε πῶς θὰ ἦταν ὁ Σωτήρης, ποῦ στάθμευε στὸ Σύνταγμα, ἀπέξω ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας. Καὶ πραγματικῶς, μόλις τὸν εἶδε ὁ μικρός, εἶπε: «Νά τος!»

Ὁ Σωτήρης ὡδηγήθηκε στὴν Ἀστυνομία καὶ πρόθυμος ἔδωσε στὸν κ. ἀστυνόμο τὴν πληροφορία, πῶς τὸ «παιδάριο» ποῦ πῆγε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σόλωνος,—καὶ «παιδάρια» ἔλεγε στὴ γλῶσσά του τοὺς νέους τῆς ἡλικίας τοῦ Θράσου,—τὸν ἄφησε σ' ἕνα σπίτι στὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη ψηλά, καὶ καθὼς ἀνεβαίνουμε, ἀριστερά.

—Καλά, πᾶμε νὰ μᾶς τὸ δείξῃς.

Καὶ τὸ κακόμοιρο τὸ σπίτι βρῆκε τὸν μπελᾶ του... Κατοικοῦσε ἐκεῖ, μὲ τὴ γυναῖκά του καὶ μὲ τοὺς δυὸ γραμματεῖς του, ἕνας ὑπουργικὸς γραμματέας. Ὅλοι αὐτοὶ βεβαίωσαν τὸν ἀστυνόμο πῶς κανένας νέος μὲ παλτὸ καὶ μὲ πακέττο δὲν τοὺς ἐπισκέφθηκε τὸ βράδυ, καὶ πῶς κανένα Θράσο Μανιάτη, δὲν ἐγνώριζαν στὴν Ἀθήνα ἢ στὸν κόσμο. Κάτι λάθος θἄκανε ὁ ἁμαξᾶς.

—Μωρὲ Σωτήρη, εἶσαι βέβαιος πῶς τὸ σπίτι ἦταν αὐτό;

—Παίρνω ὅρκο, κύρ' ἀστυνόμε, κόβω τὸ κεφάλι μου!

—Ἔ, τότε σὲ γέλασε... Καμώθηκε πῶς χτυπάει τὸ κουδοῦνι, κι' ἅμα ἔφυγες, ποιὸς ξέρει ποῦ στὸ διάβολο τρύπωσε!.. Πᾶμε πίσω!

Καὶ τὸ ἁμάξι τοῦ κὺρ Σωτήρη, μὲ τὸν ἀστυνόμο καὶ μὲ τὸ Θανάση τὸν κλητῆρα, πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Πασχάλαινας, ἐνῷ ὁ Θράσος, ἐπάνω γλεντοῦσε μὲ τὴν Πόπη στὴν κάμαρά της.

Ποιὸς νὰ τῶξερε!.. Δὲν μποροῦσαν βέβαια νὰ πάρουν σβάρνα ὅλα τὰ σπίτια τοῦ δρόμου, οὔτε τὸ σπίτι τῆς Πασχάλαινας ἦταν γνωστὸ στὴν Ἀστυνομία.

Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ποῦ ἐξακολούθησε ἡ ἀνάκριση καὶ τὸ ἀνθρωποκυνῆγι, κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους τοῦ Θράσου δὲν θυμήθηκε νὰ πῇ πῶς εἶχε σχέσεις μὲ τὴν οἰκογένεια. Ὁ Ἀναστασάκης, ὁ μόνος ποῦ τῶξερε, τὸ ξέχασε. Δὲν πῆγε ὁ νοῦς του ἐκεῖ.. Εἰδεμὴ θὰ τῶλεγε τρέχοντας. Γιατί ἀπ' ὅλους περισσότερο, κι' ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη ἀκόμα, αὐτὸς εἶχε ἄχτι τὸ Θράσο κι' ἤθελε νὰ βρεθῇ καὶ νὰ πιαστῇ. Ἐξ αἰτίας του, βλέπετε, εἶχε γνωρισθῇ μὲ τὴν οἰκογένεια Λαζαρίδη ποῦ τῆς ἔκαμε τέτοιο κακό.

Ἔτσι δὲν ἐστάθηκε δυνατὸ νἀνακαλυφθῇ ὁ κρυψῶνας τοῦ κλέφτη. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, ἀστυνόμοι καὶ χωροφύλακες εἶδαν πῶς τὰ ἴχνη του ἦταν τελείως χαμένα. Ἄφαντος ὁ Θράσος!.. Ἄφαντα καὶ τὰ νομίσματα τοῦ κ. Λαζαρίδη, ποῦ ἔβριζε τώρα καταφουρκισμένος καὶ ἀστυνόμους καὶ εἰσαγγελεῖς.

—Νὰ χαθοῦν οἱ ἀδέξιοι!.. ἔλεγε στὸν Ἀρχιμανδρίτη. Καλὲ ἀκοῦτε σεῖς ἐκεῖ νὰ γίνεται τέτοια κλοπή, νὰ ἔχουν τὸν κλέπτην εἰς χεῖράς των καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ δραπετεύσῃ!

Ἐννοεῖται πῶς ὁ ἑκατομμυριοῦχος δὲν εἶχε πειὰ λόγο νἀποσιωπᾷ τὄνομα τοῦ κλέφτη του. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λιλὴ ἔμαθε ἐπὶ τέλους ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποῦ ἀγαποῦσε.

Ἔγινε σὰν τὸ κερὶ καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα δὲν ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα της λέξη.. Λίγο ἀκόμα καὶ τί θὰ πάθαινε! Θἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ τῆς δώσῃ γι' ἄντρα ἕνα χαμένο!..

Αὐτὸ τὸ γέλασμα τῆς ἔκαμε φοβερή, καταπληκτικὴ ἐντύπωση καὶ τῆς ἀναποδογύρισε διὰ μιᾶς τὶς ἰδέες. Στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ.

—Μπαμπᾶ, εἶπε στὸν κ. Λαζαρίδη· δὲν ἐπιμένω πειὰ στὴν παληὰ συμφωνία μας καὶ δὲν θὰ πάρω ἄντρα παρὰ ὅποιον μοῦ πῆτε σεῖς.

—Καὶ πῶς αὐτὸ τὸ ξαφνικό; ἀπόρησε ὁ κ. Λαζαρίδης.

—Μὰ νά, ὡμολόγησε μὲ συντριβή κι' ἀπελπισία ἡ Λιλή· πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιὰ νὰ μὲ οἰκτείρετε.. Ξέρετε ποιὸν θὰ ζητοῦσα νὰ μοῦ δώσετε;..

—Ποιὸν;

—Τὸν κλέφτη σας, φαντασθῆτε!

Ὁ κ. Λαζαρίδης κούνησε κάμποση ὥρα τὸ κεφάλι του. Ἔπειτα, κτυπῶντας τὸν ὦμο τῆς κόρης του, τῆς εἶπε:

—Λοιπόν, ἂν μὲ ζητοῦσες τὸν Θράσον Μανιάτην, ἐγὼ...θὰ σὲ τὸν ἔδιδα! Εἴμεθα, παιδί μου, καὶ οἱ δυὸ γελασμένοι. Αὐτὸ ἂς σὲ παρηγορήσῃ!

* * *

Τὴν τετάρτην ἡμέρα, ὁ Θράσος, ξεθαρρεμένος, εἶπε τῆς Πόπης:

—Μπορεῖ νὰ πάῃ ἡ Ἀρετὴ ὥς τὸ σπίτι μου, νὰ πῇ νὰ μοῦ στείλουν λίγα ροῦχα;

Ἡ Πόπη ἔφριξε.

—Τί θὰ κάμῃς!...Τέτοια τρέλλα;...Μὰ δὲν συλλογίζεσαι πῶς τὸ σπίτι σου θὰ εἶναι πολιορκημένο ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία;

Ὁ Θράσος γέλασε.

—Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; εἶπε. Νομίζεις πῶς μ' ἔχουν γιὰ τρελλό; Τί διάβολο! Ἅμα εἶδαν πῶς ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου, τελείωσε. Δὲν θὰ φυλᾶνε ἀπ' ἔξω μὴν ξαναγυρίσω. Ἡ Ἀρετὴ θὰ πάῃ στὴ σπιτονοικοκυρά μου, θὰ τῆς δώσῃ τὸ γράμμα μου καὶ...

—Κι' ἔχεις τόση πεποίθησι στὴ σπιτονοικοκυρά σου;

—Ἄ, ὅση καὶ στὴ μητέρα μου, ὅση καὶ σὲ σένα. Γι' αὐτὸ μὴν ἀμφιβάλλῃς!

Καλά! ψιθύρισε ἡ Πόπη. Καὶ τὸν ἄφησε, ἂν καὶ μὲ μισὴ καρδιά, νὰ κάμῃ τὴν «τρέλλα» του.

Ὁ Θράσος ἔγραψε τότε ἕνα γράμμα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς τὸ ἔστειλε μὲ τὴν Ἀρετή. Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς ἔλεγε, πῶς ἦταν κρυμμένος σ' ἕνα φιλικό του σπίτι, στενοχωριόταν φοβερὰ ποῦ τοῦ ἔλειπαν τὰ πράγματά του καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ κάμῃ τρόπο καὶ νὰ τοῦ στείλῃ μερικὰ ποῦ τῆς σημείωνε.

«Καὶ μὴν πικραίνεσαι,—τῆς ἔγραφε στὸ τέλος,—γιατὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Γνωρίζεις τώρα γιὰ ποιὸ λόγο μὲ καταδιώκουν. Ἀλλὰ σοῦ εἶπα ὅτι εἶναι παρεξήγησις καὶ συκοφαντία. Τὸ μόνο ποῦ μὲ λυπεῖ ἐμένα εἶναι ὅτι ὡς νὰ ξεκαθαρισθοῦν τὰ πράγματα καὶ νὰ λάμψῃ ἡ ἀθωότης μου, θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ζῶ μακρυά σου..»

Ἕνα τέτοιο μήνυμα, ἕνα τέτοιο γράμμα, πάντα τὸ περίμενε ἡ Ἀφροδίτη. Κι' εἶχε πάρει τὰ μέτρα της κι' ἤξερε καλὰ τί θὰ ἔκανε.

Δέχτηκε λοιπὸν τὴν Ἀρετὴ μὲ χαρὰ καὶ μὲ προθυμία, κι' ὅταν διάβασε μπροστά της τὸ γράμμα τοῦ Θράσου, κατώρθωσε καὶ νὰ κλάψῃ. Ἔπειτα τὴ ρώτησε γιὰ τὸ σπίτι—δρόμο, ἀριθμὸ, κατατόπια, ὅλα,—κι' ἀφοῦ ἔμαθε ὅ,τι τῆς χρειαζόταν, τῆς ἔδωσε πρόχειρα ἕνα ζευγάρι παντοῦφλες, δυὸ νυκτικά, ἕνα πουκάμισο τῆς ἡμέρας, μερικὲς γραβάτες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μπογαλάκι αὐτὸ, τῆς ἔδωσε κι' ἕνα μπουκετάκι γιατσέντα, νὰ τὸ δώσῃ τοῦ Θράσου. Καὶ τῆς εἶπε:

—Ἂς οἰκονομηθῇ ἀπόψε μὲ αὐτά, κι' αὔριο θὰ τοῦ στείλω τὰ ἐπίλοιπα ὅλα, μ' ἄνθρωπο δικό μου, ὅπως ξέρω ἐγώ. Πές του, πῶς ὅλη τὴν ἡμέρα κλαίω καὶ νὰ κάμῃ τρόπο νὰ ἰδωθοῦμε... Πήγαινε τώρα στὸ καλό· κι' ἔχε τὸ νοῦ σου μὴ σὲ πάρῃ κανένας ἀπὸ πίσω.

Χωρὶς νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ πίσω κανένας, ἡ Ἀρετὴ γύρισε στὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη καὶ διηγήθηκε στὸ Θράσο μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σῖγμα, τὴν ὑποδοχὴ ποῦ τῆς ἔκαμε ἡ «κυρία». Ἔτσι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Θράσος εἶχε τὴν εὐχαρίστησι νὰ ξεκουράσῃ τὰ πόδια του με παντοῦφλες δικές του καὶ νὰ φορέσῃ τὴν πλατειὰ καὶ ἄνετη πουκαμίσσα του... Μὰ δὲν τὴν ἐχάρηκε πολύ.

Μόλις μπῆκε ἀπ' τὸ μπαλκόνι, ὅπου εἶχε καθήσει μὲ τὴν Πόπη, κι' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ νὰ πλαγιάσῃ,—ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι τῆς ξώπορτας.

Ποιὸς νἄναι τέτοια ὥρα; ..

Ἡ Πόπη πετάχτηκε μιὰ στιγμὴ στὸ μπαλκόνι, κι' εὐθὺς ξαναγύρισε χλωμή.

—Θράσο!, εἶπε· κρύψου γρήγορα!..Κλητῆρες καὶ χωροφύλακες!...Ἐσένα θὰ γυρεύουν...

Ἀμὴ ποιὸν ἄλλο;..

Ἡ ἄπιστη Ἀφροδίτη, ἀπὸ φόβο, πάντα, μήπως εὑρισκε στὸ τέλος τὸ μπελᾶ της, εἶχε κάμει τὸ θαῦμα της: Λίγην ὥρα ἀφοῦ ἔφυγε

ἡ 'Αρετή, ἔτρεξε μ' ἕνα ἁμάξι στὴν 'Αστυνομία καὶ πρόδωσε τὸν κρυψῶνα τοῦ Θράσου. Καὶ τώρα ἐρχόνταν κλητῆρες καὶ χωροφύλακες, μὲ τὸν ἀστυνόμο γιὰ νὰ τὸν πιάσουν.

Στὴ Σοφίτα! εἶπε ἀμέσως ὁ Θράσος. Θὰ βγῶ στὰ κεραμίδια κι' ἀπὸ 'κεῖ θὰ χωθῶ ὅπου βρῶ· Ἔλα γρήγορα!...

Καὶ σὰν τρελλὸς, πέταξε τὴν πουκαμίσα, φόρεσε τὸ σακκάκι του, ἅρπαξε τὸ καπέλλο του. τὸ μπαστοῦνί του μὲ τὸ στόκο, τὸ ρεβόλβερ του, κι' ἔκαμε νὰ βγῇ.

Στὰ δευτερόλεπτα αὐτὰ, ἐνῷ ὁλοένα τὸ κουδοῦνι κτυποῦσε ἀνυπόμονα, ἡ Πόπη τοῦ πῆρε τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὴν τσέπη, ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ ντιβανιοῦ κι' ἔβγαλε τὸ πακκέτο μὲ τὰ νομίσματα.

—Ποῦ θὰ τὸ κρύψῃς αὐτό; ρώτησε ὁ Θράσος.

—Θὰ τὸ καταχωνιάσω, ἔννοια σου! Ἔλα τώρα, φεύγα! Μαμμά! Λόπη! 'Αρετή! Σούτ!.. μὴν ἀνοίξετε, ἂν δὲν κατεβῶ.

Καὶ μὲ τὸ πακκέτο στὰ χέρια, ἡ Πόπη ἀκολούθησε τὸ Θράσο, ποῦ πῆρε τοὺς διαδρόμους κι' ἀνέβαινε τὴ σκαλίτσα τῆς ὑπηρεσίας. Ἔφτασαν στὴ σοφίτα.

'Αντικρὺ στὴν καμαροῦλα, ὅπου κοιμώταν ἡ 'Αρετή, ἦταν ἡ Πόρτα τῆς ταράτσας. Ἡ ταράτσα αὐτή, ἀρκετὰ εὐρύχωρη, μὲ ὑψηλὸ πεζοῦλι ὁλόγυρα, εἶχε μπροστὰ τρεῖς καμινάδες. Οἱ δυὸ δούλευαν· ἡ μεσιανὴ ἦταν ψευτοκαμινάδα, κτισμένη ἐκεῖ γιὰ τὴ συμμετρία.

Ἡ Πόπη πέταξε στὴν ψευτοκαμινάδα τὸ πακκέτο καὶ τὸ σκέπασε μὲ δυὸ σπασμένα τοῦβαλ ποῦ βρῆκε ἀπάνω στὸ πεζοῦλι. Ποιὸς θὰ συλλογιζόταν νὰ ψάξῃ στὴν ψευτοκαμινάδα!

Μιὰ πλευρὰ τῆς ταράτσας συνώρευε μὲ τὰ κεραμίδια τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Θράσος ἀνέβηκε στὸ πεζοῦλι κι' ἀπὸ κεῖ ἑτοιμάστηκε νὰ πηδήσῃ στὰ ξένα κεραμίδια.

Τὸ ὕψος ἦταν ἀρκετὸ, γιατί ἡ σκέπη τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ ἄρχιζε πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ τὸ δάπεδο τῆς ταράτσας. 'Αλλὰ γιὰ τὸ Θράσο τὸ πήδημα ἦταν παιχνιδάκι.

—'Αντίο, Πόπη! εἶπε. Ἄντε τώρα κάτω, ἄνοιξέ τους νὰ ψάξουν καὶ διῶξέ τους. 'Εγὼ τὸ σκάζω.

Κι' ἐπήδησε. Κάτω εἶχαν πάψει νὰ χτυποῦν τὸ κουδοῦνι καὶ βρόνταγαν τὴν πόρτα... 'Αλλὰ δὲν τοὺς ἄνοιγε κανένας.

—Γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε ἡ Πόπη κι' εἶπε:

—'Αρετή, ἔβγα σὺ τώρα στὸ μπαλκόνι καὶ ρώτησε ποιὸς εἶναι καὶ τί θέλει. Πές πῶς κοιμούμαστε. Γρήγορα!..

'Η 'Αρετὴ τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο της, ἄνοιξε μὲ κρότο τὴ μπαλκονόπορτα καὶ ρώτησε ποιός εἶναι.

—'Εγὼ, ὁ ἀστυνόμος...

—Καὶ τί ἀγαπᾶτε;

—Νὰ μοῦ ἀνοίξῃς ἀμέσως!

—Μὰ οἱ κυρίες κοιμοῦνται.

—Νὰ τοὺς πῇς νὰ ξυπνήσουν, γιατὶ ἔχω διαταγὴ νὰ κάμω ἔρευνα.

Στὸ ἀναμεταξὺ ἡ Πόπη εἶχε βάλει μιὰ καμιζόλα καὶ τὴς παντοῦφλές της, γιὰ νὰ φαίνεται πῶς πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Βγῆκε κι' αὐτὴ στὸ μπαλκόνι καὶ ρώτησε:

—Ποιὸν θέλετε, σᾶς παρακαλῶ;

—'Η κυρία Φρόσω Πασχάλη δὲν κάθεται ἐδῶ;

—Μάλιστα, μ' αὐτὴ τὴν ὥρα κοιμᾶται.

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ ξυπνήσῃ. 'Ανοίξτε μας τὴν πόρτα.

—Μὰ τέτοια ὥρα; σᾶς παρακαλῶ, ἐλᾶτε αὔριο...,

—Κι' ἐγὼ σᾶς παρακαλῶ νἀνοίξετε τώρα μὲ τὸ καλό, γιατί, με λύπη μας, θἀναγκασθοῦμε νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα. Ἔχομε διαταγὴ ἀπὸ τὸν κ. Εἰσαγγελέα· Λοιπόν, ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου!

Τώρα παρουσιάστηκε στὸ μπαλκόνι κι' ἡ Πασχάλαινα.

—Καλά, εἶπε δυνατά στὴν Πόπη, ἀφοῦ ὁ κύριος ἐπιμένει, ἂς κατεβῇ ἡ 'Αρετή νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Δὲν πειράζει... Πήγαινε, 'Αρετὴ.

'Ο Θράσος, ὡστόσο προσπαθοῦσε νὰ βρῇ διέξοδο ἀπὸ τὰ κεραμίδια... Κατέβηκε ἡ 'Αρετή, τράβηξε τὸ σύρτη τῆς πόρτας καὶ μόλις ἄνοιξε τὸ θυρόφυλλο, ὁ ἀστυνόμος, δυὸ κλητῆρες μὲ τὰ ρεβόλβερ στὸ χέρι καὶ δυὸ χωροφύλακες, μπῆκαν κι' ἐτράβηξαν ἴσια ἀπάνω. Οἱ ἄλλοι ἔμειναν νὰ φυλᾶνε ἀπέξω κι' ἐκράτησαν τὴν πόρτα ἀνοιχτή. 'Ο ἀστυνόμος ἐξέτασε τὴς γυναῖκες, ποῦ τοῦ εἶπαν ἕνα σωρὸ ψέμματα, κι' οἱ κλητῆρες ἔψαξαν ὅλο τὸ σπίτι. Ὕστερα γύρισαν στὴν τραπεζαρία κι' εἶπαν πῶς δὲν βρῆκαν κανένα, πουθενά.

—'Ανεβήκατε καὶ στὴ σκεπή; τοὺς ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Στὴ σκεπή;... ὄχι.

Νὰ χαθῆτε ζωντόβολα! Στὴ σκεπὴ γρήγορα!.. στὰ κεραμίδια! Δὲν τὸ καταλαβαίνετε λοιπόν, πῶς ἀπὸ 'κεῖ πολεμᾷ νὰ φύγῃ;

Χύθηκαν οἱ κλητῆρες κι' ὁ ἀστυνόμος τοὺς ἀκολούθησε. Μὰ δὲν ἄφησε καὶ τὴς γυναῖκες νἀνεβοῦν στὴ σοφίτα. Ἕνας χωροφύλακας τοποθετήθηκε στὴν πορτοῦλα, ὅπου τελείωνε ἡ σκαλίτσα.

Ὁ ἀστυνόμος εἶχε ἰδῇ πῶς δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδο παρ' ἀπὸ πάνω. Μιὰ μόνο πόρτα εἶχε τὸ σπίτι στὸ δρόμο· κι' ἡ δεύτερη σκαλίτσα τῆς ὑπηρεσίας, ἀπὸ τὴν αὐλίτσα, στὴν ἴδια ξώπορτα ὡδηγοῦσε. Γι' αὐτὸ εἶχε βάλει νὰ φυλᾶνε ὁλόγυρα καὶ στὸ διπλανὸ σπίτι, μήπως ὁ Θράσος τρύπωνε σ' αὐτὸ ἀπὸ τὰ κεραμίδια ἢ μήπως, μὲ κανένα σχοινί, κατώρθωνε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴ σκεπὴ στὸ δρόμο καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ὅσο γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ φευγάλα του στὰ κεραμίδια, δὲν ὑπῆρχε φόβος, γιατί τὰ δυὸ ἐκεῖνα κολλητὰ σπίτια ἦταν ἀπομονωμένα. Δεξιὰ οἰκόπεδο, ἀριστερὰ δρόμος.

Μπροστὰ κρεμνός, λοιπόν, καὶ πίσω ρέμμα...Μόλις πήδησε στὰ κεραμίδια κι' ἐπροχώρησε ὡς τὸν κορφία, ὁ Θράσος εἶδε ἀμέσως πῶς ἦταν χαμένος. Ἕνας μόνο τρόπος σωτηρίας ὑπῆρχε: Ἀπὸ τὸν κορφία νὰ γλυστρήσῃ τὸν κατήφορο, νὰ φτάσῃ ὡς τὸ γεῖσο, νὰ κρεμασθῇ ἀπὸ 'κεῖ καὶ νὰ πέσῃ στὸ ἀποκάτω μπαλκόνι.

Δοκίμασε νὰ τὸ κάμῃ. Σιγὰ-σιγά, σκυφτά, μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια προχώρησε. Ἀλλ' ἅμα ἔφτασε σ' ἕνα μέρος, ἀπὸ ὅπου φαινόταν ὁ δρόμος, εἶδε τοὺς κλητῆρες ποῦ φύλαγαν καὶ χαμήλωσε ἀμέσως το κεφάλι του γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδοῦν...Τί θὰ τὸν ὠφελοῦσε κι' ἂν κατώρθωνε νὰ πέσῃ στὸ μπαλκόνι; Θὰ τὸν ἔβλεπαν, θἄμπαιναν στὸ διπλανὸ σπίτι καὶ θὰ τὸν ἔπιαναν σὰν τὸν ποντικό.

Ἀποφασίσθηκε. Καὶ νά, σὲ λίγο, ὁ Θράσος βλέπει πάνω στὸν κορφία δύο ἐρυθροχίτωνες νὰ τὸν σημαδεύουν μὲ τὰ ρεβόλβερ καὶ νὰ τοῦ φωνάζουν:

—Στάσου!...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ ἀποφασίστηκε, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ τὸν ἄφησε κι' ἡ ἀγωνία τῆς τελευταίας ἐλπίδας, ὁ Θράσος ξαναβρῆκε τὴν ἀταραξία του, τὴ συνηθισμένη καὶ τὸ ρωμαϊϊκό του τὸ χιοῦμορ, ἐκεῖνο, ποῦ δὲν τὸν ἄφηνε, καθὼς ξέρουμε, οὔτε στὴν πειὸ κρίσιμη ὥρα τῆς ζωῆς του.

—Στέκουμαι! τοὺς φώναξε. Βλέπετε νὰ κουνιέμαι καθόλου;

—Αὐτὸς εἶναι; ρώτησε ἀπὸ τὴν ταράτσα ὁ ἀστυνόμος.

Αὐτός! αὐτός!.. τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κλητῆρες, ποῦ γνώριζε τὸ Θράσο καλά.

—Πιάσε τον! πρόσταξε ὁ ἀστυνόμος.

—Ἔλα 'δῶ! εἶπε στὸ Θράσο ὁ κλητήρας.

—Καὶ γιατί δὲν ἔρχεσθε σεῖς; ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος. Ἐλᾶτε νὰ μὲ πιάσετε. Ἐγώ...στέκουμαι.

Οἱ κλητῆρες, ἀπὸ τὸν καρφία τῆς σκεπῆς, ἔκαμαν νὰ προχωρήσουν τὸν κατήφορο.

—Ἔτσι ντὲ! τοὺς φώναξε ὁ Θράσος· γκρεμοτσακισθῆτε καὶ σεῖς, ὅπως γκρεμοτσακίσθηκα κι' ἐγώ. Τὸ νοῦ σας, παιδιά, θὰ πέσετε! Ἄ, κρῖμα σ' ἐσᾶς! Δὲν εἴσασθε, βλέπω γυμνασμένοι νὰ σουλατσάρετε στὰ κεραμίδια...Ὁ κύριος ἀστυνόμος περιμένει στὴν ταράτσα;...Χαίρω πολύ, ποῦ θὰ τὸν ξαναϊδῶ... Μὰ ἐλᾶτε γρήγορα, λοιπόν!... Ὁ κ. ἀστυνόμος περιμένει!...

Τοὺς ἔλεγε καὶ δὲν τὸ κουνοῦσε.

Ἐπὶ τέλους—καὶ μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια δὲν ἦταν τόσο εὔκολο,—οἱ κλητῆρες τὸν ἔφτασαν. Μὲ τὰ δυὸ ἐλεύθερα χέρια τους, τὸν ἔπιασαν τότε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ τὸν σήκωσαν.

—Ἄ, μπράβο! φώναξε ὁ Θράσος· τώρα θὰ πᾶμε καλά, ἔτσι πιασμένοι κι' οἱ τρεῖς. Θὰ μὲ στηρίζετε καὶ θὰ σᾶς στηρίζω. Ἐμπρὸς! ὡραῖα!...

Στὴν ταράτσα τοὺς ὑποδέχτηκε ὁ ἀστυνόμος μ' ἕνα χωροφύλακα. Περισσότερο τὰ εἶχε χαμένα αὐτὸς ἀπὸ τὸ Θράσο. Κι' ἐνῷ δὲν εὕρισκε νὰ πῇ μιὰ λέξη, κατάλληλη στὴν περίστασι, ὁ Θράσος εἶπε ἀμέσως τὴ δική του:

—Λοιπόν; Ἐδῶ εἴμαστε!... Καλησπέρα σας καὶ στὰς διαταγάς σας!...

Ἡ ἀναίδεια θύμωσε τὸν ἀστυνόμο κι' ὁ θυμὸς τὸν ἔκαμε ἠλιθιώτερο.

—Τὸν ψάξατε; ρώτησε τοὺς κλητῆρες.

—Ὄχι.

—Ψάχτε τον!

Τὸν ἔψαξαν καὶ τοῦ βρῆκαν τὸ πιστόλι καὶ τὸ πορτοφόλι.

—Βλέπετε, εἶπε ὁ Θράσος, πῶς ἂν ἤθελα, σᾶς σκότωνα; Μὰ ἐγὼ εἶμαι καλό παιδί.

—Κρατῆστε τὸ πιστόλι, πρόσταξε ὁ ἀστυνόμος καὶ ἀφῆστέ του τὸ πορτοφόλι. Ἂς τὸ παραδώσῃ μόνος του στὸν κ. Εἰσαγγελέα.

—Καὶ τὸ μπαστοῦνι, παρακαλῶ;.. φώναξε ὁ Θράσος. Δὲν βλέπετε ποῦ εἶναι στόκος; Ἐγὼ θέλετε νὰ σᾶς τὰ λέω;

Ὁ θυμὸς τοῦ ἀστυνόμου κορυφώθηκε:

—Ἐμπρὸς, ἔγνεψε στὸ χωροφύλακα.

Ὁ χωροφύλακας, ποῦ κρατοῦσε ἀπὸ πίσω του ἕνα ζευγάρι χειροπέδες, τὴς ἐπρότεινε καὶ προχώρησε στὸ Θράσο.

—Μπᾶ! ἔκαμε ὁ Θράσος· ἔχουμε καὶ τέτοια; Καὶ στάθηκε γελαστὸς νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια.

Ὁ ἀστυνόμος ἔκρινε ἀπαραίτητο νὰ κάμῃ ἐπὶ τόπου μιὰ πρόχειρη ἀνάκριση. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί, τὸ ἄνοιξε καὶ σὲ κάποιες ἀκτῖνες ποῦ ἔφθαναν ὥς τὴν ταράτσα ἀπὸ ἕνα φωτισμένο παράθυρο, ἔκαμε πῶς τὸ διαβάζει καὶ ρώτησε:

—Σεῖς εἶσθε ὁ Θράσος ἢ Θρασύβουλος Κ. Μανιάτης;

—Ὁλόκληρος! ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἐλάβατε τὴν τιμὴ νὰ κάμετε τὴ γνωριμία μου πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, στὸ σπίτι τοῦ κ. Λαζαρίδη. Ἄλλως τε μὲ εἴδατε καὶ ὅταν ἤλθα νὰ καταγγείλω τὴν κλοπή.

—Μπορεῖ.. Εἶναι ἀλήθεια λοιπὸν αὐτὸ ποῦ σᾶς κατηγοροῦν; σεῖς τὴν ἐκάματε;

—Θὰ σᾶς ἔλεγα πῶς δὲν τὴν ἔκαμα ἐγώ, ἀλλὰ δὲν συνειθίζω νὰ λέω ψέμματα. Μάλιστα, ἐγὼ τὴν ἔκαμα.

—Γιατί; φώναξε ὁ ἀστυνόμος , σαστισμένος ἀπὸ τὴν ὁμολογία, ποῦ δὲν τὴν περίμενε.

Ὁ Θράσος γέλασε. «—Γιατί; μὲ ρωτᾶτε γιατί;..Μ' αὐτὸ εἶναι ἀστεῖο! Μοῦ χρειάστηκαν μερικὰ νομίσματα, ποῦ δὲν τὰ εἶχε ἡ συλλογή μου, κι' ἐπειδὴ ὁ κ. Λαζαρίδης δὲν ἤθελε νὰ μοῦ τὰ δώσῃ ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ τὰ πάρω.

—Καὶ ποῦ τὰ ἔχετε;

—Τὰ νομίσματα; ποῦ ἔχω τὰ νομίσματα; Ὄχι δά!....Αὐτὸ μὴ περιμένετε νὰ σᾶς τὸ πῶ, στὸν αἰῶνα!..Φαντασθῆτε μόνο, ὅτι εἶναι νομίσματα ἀξίας ἄνω τῶν ὀγδόντα χιλιάδων φράγκων χρυσῶν.

—Τὰ πουλήσατε;

—Ὄχι βέβαια...

—Ποῦ τὰ βάλατε λοιπόν; Ἡ θέση σας εἶναι λιγάκι βαρειά, τὸ ἐννοεῖτε. Μὰ θὰ ἐλαφρωθῇ πολύ, ἂν ἀποδώσετε τὰ κλοπιμαῖα.

—Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε, πῶς θέλω νὰ ἐλαφρωθῇ ἡ θέση μου; Ψάξτε νὰ τὰ βρῆτε...Σᾶς λέω ὅμως, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο, ὅτι κάποιος ἐμπιστευμένος φίλος μου τὰ ἔχει φυλαγμένα τόσο καλά, ὥστε δὲν θὰ τὰ βρίσκατε οὔτε ἂν ψάχνατε, πέτρα πρὸς πέτρα τὴν Ἀθήνα. Ἀπελπισθῆτε λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο τῶν κλοπιμαίων. Ψάξτε, μ' ἀπελπισθῆτε. Δὲν σᾶς φτάνει ἡ δόξα ποῦ ἐπιάσατε τὸν κλέφτη;

—Μὰ ἴσα-ἴσα μιὰ ποῦ πιαστήκατε, γιατί δὲν δίνετε τοῦ ἀνθρώπου τὰ πράγματά του; Τί σᾶς χρησιμεύουν;

—Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε! Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ δυσκολία νὰ σᾶς πῶ τὸ σχέδιό μου. Θὰ δικασθῶ—ἀλήθεια;—θὰ καταδικασθῶ, θὰ φυλακισθῶ. Δὲν θὰ μὲ καταδικάσουν, βέβαια ἐπὶ ζωῆς. Ἔπειτα ξέρετε, ἔχω τὰ μέσα..Λίγα χρονάκια, ποῦ περνοῦν γρήγορα, τί διάβολο! Θὰ βγῶ ἔξω καὶ θὰ βρῶ τὰ νομίσματά μου, ποῦ θὰ μὲ περιμένουν. Καὶ ξέρετε κατὰ τὸ νόμο, θὰ εἶναι τότε δικά μου. Θὰ τὰ ἔχω πληρώσει μὲ τὴ φυλακή. Τί λέτε; Δὲν εἶναι δικαίωμά μου νὰ κάμω ἔτσι;

Ὁ ἀστυνόμος ἄρχισε νὰ σχηματίζῃ τὴν ὑποψία πῶς ἔχει νὰ κάμῃ μὲ παλαβό. Καὶ μὴ ἔχοντας τὶ ἄλλο νὰ πῇ πρόσταξε τοὺς κλητῆρες νὰ μεταφέρουν τὸ Θράσο στὴν ἀστυνομία. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὴ νύκτα ,γιὰ νὰ σταλῇ τὸ πρωῒ στὸν Εἰσαγγελέα.

Στὴν πόρτα τῆς σκαλίτσας, κοντὰ στὸ φρουρὸ χωροφύλακα, ποῦ τὴν ἐμπόδιζε νἀνεβῇ στὴν ταράτσα, — ὢ, ἀγωνία...—περίμενε ἡ Πόπη. Κι' ἅμα εἶδε τὸ Θράσο μὲ τ' ἁλυσοδεμένα χέρια, ἔπεσε ἀπάνω του μὲ κλάματα καὶ μὲ φιλιά.

—Ἄχ τοῦ ἔλεγε· γιατί νὰ σ' ἀφήσω ἐγὼ νὰ κάμῃς ἐκείνη τὴν

τρέλλα;..Δὲ σοῦ τῶλεγα πῶς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σἀγαπᾷ σὰν τὴ μητέρα σου καὶ σὰν ἐμένα;..Τὸ βλέπεις τώρα, τὸ βλέπεις;..Σὲ πρόδωσαν οἱ ἄπιστοι, οἱ κακοῦργοι!. Καὶ τώρα τὶ θὰ γίνῃς ἐσύ; τὶ θὰ γίνω ἐγώ;.. Καὶ ἐπέμενε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

—Πάρτε καὶ μένα στὴ φυλακὴ!..ξεφώνιζε· μαζὶ κάναμε τὴν κλεψιά!..

Χρειάστηκε κόπος γιὰ ν' ἀποσπασθῇ ἡ μικροῦλα ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ἔκαμε ἀντίσταση κι' ὁ Θράσος. «—Ἔχετε ἁμάξι;, θυμήθηκε νὰ ρωτήσῃ.

—Ὄχι, θὰ πᾶτε μὲ τὰ πόδια.

—Δὲν τὸ συνειθίζω, ἐδήλωσεν ὁ Θράσος, ἢ ἁμάξι, ἢ δὲν τὸ κουνῶ. . Εἶναι δικαίωμά μου. Ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ μὲ πᾶτε κομμάτια!...

—Εἶδε κι' ἀπόειδε ὁ ἀστυνόμος κι' ἔστειλε ἕνα κλητῆρα γι' ἁμάξι. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Θράσος κάθησε νὰ περιμένῃ στὴν τραπεζαρία, μὲ τὴν Πόπη πάντα κοντά του, καὶ μιὰ στιγμὴ μπόρεσε νὰ τῆς ψιθυρίσῃ:

—Μὴ φοβᾶσαι γιὰ μένα...Τὸ πακέτο μόνο νὰ καταχωνιάσῃς ..Θὰ τὸ σκάσω καὶ θὰ φύγουμε μαζύ!

—Κι' ἡ δυστυχισμένη δὲν ἔκαμε καινούργια σκηνή, ὅταν ἦλθε τ' ἁμάξι. Ἀγκάλιασε μόνο τὸ Θράοσ μὲ σιωπηλὰ δάκρυα, τὸν φίλησε καὶ τὸν ἄφησε νὰ κατέβῃ...

Ἥσυχα καὶ φρόνιμα, ὁ νέος μπῆκε στ' ἁμάξι μ' ἕνα χωροφύλακα καὶ μὲ δύο κλητῆρες. Τ' ἁμάξι ἔφυγε ἀμέσως κι' ὁ ἀστυνόμος μὲ δύο κλητῆρες ἔμεινε στὸ σπίτι, νὰ ψάξῃ ἀκόμα γιὰ τὰ νομίσματα.

Ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτα.

—Τὰ παρέδωσε σ' ἕνα φίλο του, νὰ τοῦ τὰ φυλάξῃ, τὸν ἐβεβαίωσε κι' ἡ Πόπη. Ἀλλὰ σᾶς ὁρκίζουμαι, δὲν ξέρω οὔτε πῶς τὸν λένε, οὔτε ποῦ κάθεται.

Ὅλο τὸ σπίτι ὁ ἀστυνόμος τὸ ἔκαμε ἄνω-κάτω, ἀπὸ τὴν ταράτσα ὡς τὴν αὐλή. Τίποτα! Δέκα φορὲς εἶδε τὴν ψευτοκαμινάδα· μιὰ στιγμὴ μάλιστα στήριξε τὸ χέρι του ἀπάνω της. Ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ πῶς ἦταν ψεύτικη καὶ μποροῦσε νὰ εἶχαν πετάξει κεῖμέσα τὸ θησαυρό.

Ἕνα πηγάδι θὰ τὸ ὑπωπτεύόταν περισσότερο· ἀλλὰ τὸ σπίτι δὲν

εἶχε πηγάδι. Κύτταξε μὲ προσοχὴ τὴς πλάκες τῆς αὐλῆς, τῆς κουζίνας, τῆς εἰσόδου, παντοῦ ὅπου μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ χῶμ' ἀπὸ κάτω. Καμμιὰ δὲν εἶδε μετατοπισμένη ἢ φρεσκοβαλμένη. Ἄ, δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὔκολο ν' ἀνακαλυφθῇ μιὰ χούφτα νομίσματα, καταχωνιασμένη σ' ἕνα ὁλόκληρο σπίτι! Κι' ὁ ἀστυνόμος, ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἄκαρπη ἔρευνα, ἀναγκάσθηκε νἀφήσῃ τὴς γυναῖκες στὴν ἡσυχία του.. Ἀφοῦ ἔφυγε ἡ Ἐξουσία, ἡ Πόπη ξανανέβηκε στὴν ταράτσα καὶ πῆρε ἀπὸ τὴν ψευτοκαμινάδα τὸ πακέτο. Ἔπρεπε νὰ τὸ κρύψῃ καλλίτερα.

Τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸ Θράσο αὐτή, ὥστε οὔτε στιγμὴ δὲν τὴ φόβισε ἡ ἰδέα, πῶς ἔτσι ποῦ ἔκανε, γινόταν συνένοχη.

Τὸ σχέδιό της τὸ εἶχε κάμει προτήτερα. Ἕνα ντουλάπι τοῦ τοίχου, σὲ μιὰ κάμαρα, ποῦ τὴν εἶχε γιὰ ἀποθήκη, ἦταν χαλασμένο ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ μιὰ σανίδα τοῦ βάθους, ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω εἶχε ξεκολλήσει ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Ἡ Πόπη, βοηθουμένη κι' ἀπὸ τὴ Λόπη, ἄδειασε τὸ ντουλάπι, σήκωσε τὴν σανίδα, ἔσκαψε κάτω στὸν τοῖχο, ἔβγαλε δυὸ τοῦβλα, ἔκανε τόπο ἴσια-ἴσια γιὰ τὸ πακέτο, τὸ ἔχωσε μέσα ὅπως ἦταν, ἔβαλε στὴ θέση της τὴ σανίδα καὶ τὴν κάρφωσε. Ἔπειτα σκούπισε τοὺς ἀσβέστες καὶ τὰ χώματα κι' ἐγέμισε τὸ ντουλάπι.

Ἐκεῖ μέσα πειὰ ὁ θησαυρὸς τοῦ Θράσου—καὶ δικός της τώρα —ἦταν ἀσφαλισμένος. Ἔπρεπε νὰ γκρεμίσουν τὸ σπίτι γιὰ νὰ τὸν ξετρυπώσουν!

* * *

Ὁ Θράσος ὡδηγήθηκε στὴν Ἀστυνομία. Ὡς νὰ γυρίσῃ ὁ ἀστυνόμος, τὸν εἶχαν σ' ἕνα γραφεῖο, ἔτσι μὲ τὰ χέρια δεμένα, καὶ τὸν φύλαγαν. Ἐπὶ τέλους ἦλθε ὁ ἀστυνόμος κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ τὸν κλείσουν στὸ ἴδιο ἐκεῖνο γραφεῖο. Τοῦ ἔλυσαν τότε τὰ χέρια, τοῦ ἔδωσαν ἕνα χράμι γιὰ νὰ κοιμηθῇ στὸν καναπέ ποῦ ἦταν ἐκεῖ μέσα, ἔκλεισαν τὴν πόρτα, καὶ τὴν κλείδωσαν ἀπ' ἔξω.

Ὅταν ἄκουσε τὸν κρότο τῆς κλειδαριᾶς, ὁ Θράσος, ποῦ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε ἀφήσει τ' ἀστεῖά του, ἀνατρίχιασε χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἦταν πειὰ στὴ φυλακή, τελείωσε!

Μὰ κι' ἡ ἀνατριχίλα ἐκείνη ἦταν στιγμιαία. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν «περιπέτεια» στὸ τραγικό. Καὶ

κατὰ βάθος τὸν διασκέδαζε, ὅπως σᾶν ἦταν μικρὸς ποῦ τὸν φυλάκιζε κἄποτε ὁ δάσκαλός του. Ἐπὶ τέλους εἶχε τὸ γοῦστό του κι' αὐτό, νὰ πάῃ μιὰ φορὰ φυλακή... Συλλογιζόταν πῶς δὲν ἦταν κανένας κλεφτοκοττᾶς κι' ἀπὸ μέσα του δὲν καμάρωνε λιγάκι γιὰ τὸ κόλπο ποῦ ἔκαμε. Ἀντίκες ὀγδόντα χιλιάδων, σοῦ λέει ὁ ἄλλος.

Τὸ βέβαιο εἶναι πῶς δὲν πέρασε καθόλου ἄσχημα τὴν πρώτη νύκτα τῆς φυλακῆς του. Πολλὴν ὥρα κάθησε στὸ παράθυρο καὶ μετροῦσε τοὺς ἀπονύκτερους διαβάτες. Μερικοὶ σήκωναν τὰ μάτια καὶ τὸν κύτταζαν. Θὰ τὸν ἔπαιρναν βέβαια γιὰ κανένα ἀστυνομικό.. Ποῦ νὰ φαντασθοῦν πῶς ἔβλεπαν ἐκεῖ τὸν περίφημο κλέφτη τοῦ Λαζαρίδη, τὸν ἄγνωστο, ποῦ μιλοῦσε γι' αὐτὸν ὅλη ἡ Ἀθήνα..Κι' αὐτὸ τοῦ φαινόταν τόσο ἀστεῖο τοῦ Θράσου!..Τοῦ ἐρχόταν νὰ τοὺς φωνάξῃ: «Ἐγώ, εἶμαι, ποῦ βλέπετε!..» Ἢ νὰ τοὺς κρεμάσῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ κλαφτῇ: «Δῶστε, ὅ,τι ἀγαπᾶτε γιὰ ἕνα φτωχὸ φυλακισμένο!...»

Τελείωσε ὅλα του τὰ τσιγάρα, μισογδύθηκε καὶ ξαπλώθηκε στὸν καναπέ. Ἄργησε νὰ κοιμηθῇ, συλλογιζόμενος τί θὰ ἔλεγε αὔριο στὸν Εἰσαγγελέα. Ἐπὶ τέλους ἀποκοιμήθηκε. Κι' ἐνῷ ἐκείνη τὴ νύκτα, ὡς τὸ πρωῒ ἡ Πόπη δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ὁ Θράσος, χρειάστηκε νὰ τοῦ βροντήξουν τὴν πόρτα.

—Ποιὸς εἶναι; ρώτησε τρομαγμένος.

—Κατὰ διαταγὴ τοῦ κυρίου ἀστυνόμου, ἀποκρίθηκε ἀπέξω ἕνας κλητήρας, μὴ θέλετε τίποτα;

«Ἄ, ναί! συλλογίσθηκε ὁ Θράσος, εἶμαι στὴν Ἀστυνομία...»

—Καφὲ μὲ γάλα καὶ κουλοῦρι.

Ὡς που νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ντυθῇ, τοῦ ἔφεραν τὸ πρόγευμα. Ἔδωσε στὸν κλητῆρα νὰ τοῦ πάρῃ ἕνα πακέτο τσιγάρα καὶ τὴν «Ἀκρόπολι». Ἦρθαν ἀμέσως. Καὶ τὸ πρῶτο ποῦ διάβασε στὴν ἐφημερίδα, ἦταν ἡ εἴδησις καὶ περιγραφὴ τῆς σύλληψής του. Ὅλα μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα.

«Μὰ ποῦ τἄμαθαν κι' ὅλα!..» ἀπορροῦσε ὁ Θράσος. Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸν διασκέδασε. Ἐγέλασε μάλιστα, μὲ τὴ λεπτομέρεια πῶς «εὑρέθη κρυπτόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μνηστῆς του», γιατί φαντάσθηκε πῶς τὸ ψέμμα αὐτὸ θὰ τὸ εἶπε ἡ Πόπη στὸν ἀστυνόμο γιὰ νὰ δι-

καιολογήση τὴ συνδρομὴ ποῦ τοῦ ἔδωσε καὶ τὴ συγκίνηση ποῦ ἔδειξε στὸν ἀποχωρισμό του.

Ἡ ὥρα ἦταν ἐννηὰ. Πολὺ νωρίτερα εἶχε διαβάσει τὴν εἴδηση στὴν ἐφημερίδα ὁ ἐφέτης Λισγάρας. Καὶ τότε ἔστειλε στὴν Πάτρα τὸ τηλεγράφημα, ποῦ ἔκαμε τὸν ταγματάρχη Μανιάτη νὰ φύγη βιαστικὰ γιὰ τὰς Ἀθήνας, μὲ τὸ φίλο του Στάβαρη, καὶ μὲ τὴν Ἀγνή.

* * *

Στὴς δέκα τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα ἁμάξι,—ἀλλοιώτικα δὲν τὸ κουνοῦσε, τὸ ἐδήλωσε,—καὶ τὸν πῆγαν στὴν Εἰσαγγελία.

Ὁ Εἰσαγγελέας, πολὺ φίλος τοῦ κ. Λισγάρα, εἶπε νὰ τοῦ βγάλουν τὴς χειροπέδες καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήση στὸ γραφεῖό του γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνη. Μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία, μ' ὅλο τοῦ τὸ θάρρος σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ὑπόθεση τρίτου, ὁ Θράσος διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς κλοπῆς. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποῦ τοῦ ἦλθε ἡ πρώτη ἰδέα, ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ, ξεγελῶντας τὴν Ἀστυνομία, τρύπωσε στὸ σπίτι τῆς Πασχάλαινας, δὲν ἔκρυψε τίποτα. Κι' ἔτσι ὁ Εἰσαγγελέας, ποῦ εἶχε ὑπ' ὄψει του τὴν ἀνάκρισι τοῦ κ. Λαζαρίδη, τοῦ Τηλεμάχου, τοῦ Μιχάλη, τῆς Ἀφροδίτης Ἀρλετάκη καὶ τοῦ Γιώργου Ἀναστασάκη, σχημάτισε πειὰ βεβαιότητα πῶς συνένοχος σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα δὲν ὑπῆρχε. Ὁ Θράσος τὸ ἔκαμε μόνος του κι' οἱ ἄλλοι τὸν βοήθησαν χωρὶς νὰ θέλουν καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν.

Ὅσο γιὰ τὰ νομίσματα στὴν ἐρώτηση τοῦ κ. Εἰσαγγελέα ὁ Θράσος ἀποκρίθηκε πῶς τὰ εἶχε παραδώσει σ' ἕνα φίλο του, ποῦ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ τὰ βγάλη στὸ ἐξωτερικό. Πάνο Ἀργυρίου τὸν ἔλεγαν, ἀπὸ τὴ Σμύρνη, μὰ δὲν τὸν ἤξερε καὶ καλά. Καὶ τώρα ἴσως θὰ εἶχε φύγει.

Ἀπ' αὐτά, ἐννοεῖται, ὁ κ. Εἰσαγγελέας δὲν πίστεψε λέξη. Καὶ τὸ εἶπε τοῦ Θράσου ὀρθὰ κοφτά:

—Αὐτὸς ὁ κύριος Ἀργυρίου... Πᾶνος ἔ;.. εἶναι πρόσωπο ἀνύπαρκτο. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, παιδί μου. Δικαίωμά σου νὰ... περάσης ὅλα σου τὰ νειᾶτα στὴ φυλακή. Δὲν μοῦ λές ὅμως; Ἡ Ἀφροδίτη ἡ Ἀρλετάκη λέει στὴν ἀνάκρισί της, πῶς ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι της μ' ἕνα πακετάκι. Τί εἶχες ἐκεῖ-μέσα;

—Μαντήλια καὶ κάλτσες, ἀποκρίθηκε ὁ Θράσος. Καὶ τῆς εἶπα

πῶς εἶχα μέσα ἀντίκες, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ πῶς δὲν θὰ ξαναγύριζα στὸ σπίτι...

—Κι' αὐτοκτονοῦσε ἀπὸ τὴ λύπη της, ἔ;

—Ὄχι ὥς ἐκεῖ...ἀλλὰ.... θὰ μοὔκανε μιὰ σκηνὴ, ποῦ ἤθελα νὰ τὴν ἀποφύγω.

—Γιατὶ σἀγαπᾷ πολὺ αὐτὴ ἡ Δεσποινὶς Ἀφροδίτη, ἔ;

—Ὁπωσδήποτε...

Κι' ἔγινε σιωπή.

Ὁ Εἰσαγγελέας, μὲ παράξενο ὕφος, κουνοῦσε τὸ κεφάλι του. Κι' ἄξαφνα εἶπε

—Μάθε λοιπὸν, πῶς αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Ἀφροδίτη, ἡ ἐρωμένη σου, ἐπρόδωσε τὸ ἄσυλό σου στὴν Ἀστυνομία. Μάλιστα, μάλισα!.. Μόλις ἔφυγε ἡ γρηὰ ποῦ ἔστειλες γιὰ τὰ ροῦχά σου, αὐτή ἡ λατρευτή σου, ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν!..

Ὁ Θράσος ἀπόμεινε μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτό.

Ὁ Εἰσαγγελέας σηκώθηκε μὲ ὁρμὴ καὶ, κτυπῶντας τὸ γρόθο του στὸ τραπέζι, ἐξακολούθησε:

—Νά! αὐτὲς εἶναι οἱ γυναῖκες, ποῦ γι' ἀγάπη τους φτάνετε σεῖς ὥς τὸ ἔγκλημα, ὥς τὴ φυλακή!.. Νέοι, μορφωμένοι, ἐπιστήμονες, παιδιὰ οἰκογενειῶν, μὲ τίμιους γονεῖς, μὲ κοινωνικὴ θέση, μὲ μέλλον, καὶ παρασύρεσθε ἀπ' αὐτὰ τὰ γύναια, καὶ βασίζεσθε στὰ αἰσθήματά τους, καὶ δίδετε πίστη στοὺς ὅρκους τους, καὶ καταντᾶτε μὲ τὰ σίδερα στὰ χέρια!.. Προχθὲς καὶ σήμερα εἶδα τὸν κ. Λισγάρα..Καὶ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα... Κρῖμα σ' ἐσέ! Κρῖμα σ' ἕνα νέο, ποῦ θὰ ἦταν αὔριο τὸ καμάρι τῆς οἰκογενείας του, καὶ τὸ στολίδι τῆς κοινωνίας...Ὅλα γιὰ μιὰ παληογυναῖκα..Καὶ τώρα; τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω ἐγώ;.. τί;..

Καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ κύταξε λίγες στιγμὲς τὸ Θράσο κατάμματα. Αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ βλέμμα. Καὶ γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ στὴ ζωή του, χαμήλωσε μπροστὰ σὲ ἄνθρωπο τὰ μάτια του. Αἰσθανόταν πῶς περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄτιμη πράξη του, τὸν ἐντρόπιαζε ἡ προδοσία τῆς Ἀφροδίτης. Νὰ κλέψῃ, δὲν ἦταν τίποτα. ἀλλὰ νὰ κλέψῃ γιὰ τέτοια γυναῖκα, τοῦ φαινόταν τώρα φοβερὰ τα πεινωτικό, κι' ἀνόητο, ἠλίθιο... Ἦταν συντριμμένος. Λίγο ἀκόμα νὰ ἐπέμενε ὁ Εἰσαγγελέας, θὰ τοῦ φανέρωνε καὶ τὰ νομίσματα. Ἀλλὰ κεῖνος δὲν ξαναγύρισε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐπὶ τέλους δὲν εἶχε καμμιὰ

ὑποχρέωση νὰ βρῇ τὰ κλοπιμαῖα· τὸ καθῆκόν του, ποῦ ἦταν νὰ καταδιώξῃ τὸν κλέφτη, θὰ τὤκανε.

—Ὅρίστε, λοιπόν, στὴ φυλακή, τοῦ εἶπε σιγώτερα. Πήγαινε κεῖ μέσα, νὰ μάθῃς, πῶς ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι τὴ φαντάστηκες, καὶ πῶς καμμιὰ γυναῖκα στὸν κόσμο δὲν ἀξίζει τὴ θυσία ποῦ ἔκαμες σύ, γιὰ τὴ χειρότερη, τὴν ἐλεινότερη, τὴν ποταπώτερη ..... Εἶναι λιγάκι ἀργά, μὰ τί νὰ σοῦ κάμω;

Οἱ χωροφύλακες, ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὰ τυπικά, ἔλαβαν διαταγὴ νὰ μεταφέρουν τὸ Θράσο στὴς φυλακὲς τοῦ Συγγροῦ, μὲ ἁμάξι καὶ χωρὶς χειροπέδες. Καὶ τὸ ἁμάξι βρέθηκε νὰ περιμένῃ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν Εἰσαγγελία, μὲ τὴν Πόπη, ποῦ ἔφερνε στὸ φυλακισμένο τὰ ροῦχά του, ἕνα στρῶμα, σεντόνια καὶ σκεπάσματα ἀπὸ τὸ σπίτι της.

Μόνο ἅμα ξαναεῖδε τὴν Πόπη, συνῆλθε ὁ Θράσος ἀπὸ τὸ κτύπημα ποῦ ἔλαβε. Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωση αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ τὸν παρηγόρησε λίγο γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸν ἐγκαρδίωσε. Πρὸ ὀλίγου τοῦ φάνηκε πῶς ἦταν χαμένος, τελειωμένος, γιὰ πέταμα. Ἀλλὰ μὲ τὴν Πόπη ξανάβρισκε τὸ θάρρος του καὶ τὸν ἑαυτό του. Ποτὲ δὲν ἀγκάλιασε, ποτὲ δὲν ἐφίλησε θερμότερα τὴν πιστή του μικροῦλα, ὅπως ἐκεῖ ἔξω, στὸ δρόμο, τὴ στιγμὴ ποῦ ἑτοιμαζόταν νἀνεβῇ στ' ἁμάξι γιὰ νὰ πάῃ στὴ φυλακή.

—Θὰ παίρνω ἄδεια ἀπὸ τὸν κ. Εἰσαγγελέα, τοῦ εἶπε καὶ θἄρχουμαι νὰ σὲ βλέπω. Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲ θὰ σοῦ λείψῃ τίποτα. Κάνε μόνο ὑπομονή. Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω!

Τοῦ ξανάλεγε τὸν ἴδιο λόγο ποῦ τοῦ εἶπε πῇ καὶ τὴν ἡμέρα ποῦ τὴν ἀποχαιρέτησε γι' ἀγάπη τῆς Ἀφροδίτης... Ὤ, τὶ διαφορετικὰ θὰ ἦταν, ἂν ἔμενε ἀπὸ τότε κοντά της! Βέβαια ποῦ ἂν εἶχε τὴν Πόπη μαιτρέσσα, δὲν θὰ καταντοῦσε στὴ φυλακή...

ΙΑ'.

ΚΑΘΑΥΤΟ μετάνοια δὲν ἦταν τὸ αἴσθημα ποῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ κυριεύῃ τὸ Θράσο στὴ φυλακή. Ἕνα πεῖσμα, ἀλλόκοτο, παιδιάτικο πεῖσμα, δὲν τὸ ἄφινε νὰ ὑποταχθῇ ὁλωσδιόλου. Εἶχε πάθει ὅμως μεγάλο κλονισμὸ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ τοῦ φανερώθηκε ἡ προδοσία τῆς Ἀφροδίτης. Καὶ μιὰ νύχτα, στὸν ὕπνο του, ἔκλαψε.

Ἦταν ἡ τετάρτη νύχτα ποῦ κοιμώταν στοῦ Συγγροῦ, ὅπου τοῦ εἶχαν δώσει τὴν καλλίτερη κάμαρα. (Αὐτὸ μόνο μπόρεσε νὰ κάμῃ, γι' ἀγάπη τοῦ φίλου του Λισγάρα, ὁ κ. Εἰσαγγελέας.)

Εἶχε πέσει νωρίς· καὶ λίγο πρὶν τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος, ἐκεῖ ποῦ ρέμβαζε νυσταγμένος, ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του ἡ μορφὴ τοῦ Ἀλέκου,—τοῦ παληοῦ του ἐκείνου φίλου, ποῦ τὸν σιχάθηκε ὕστερα, ἅμα ἔμαθε πῶς παίζει χαρτιά. Κι' ἐπειδὴ συλλογίσθηκε τὸν Ἀλέκο τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, ἐξακολούθησε νὰ τὸν βλέπῃ σὲ ὄνειρο. «Ἀπαντήθηκαν, λέει, στὸ στενὸ ἐκεῖνο ὅπου ἦταν τὸ χαρτοπαικτεῖο. Ὁ Ἀλέκος ἔβγαινε, ὁ Θράσος ἑτοιμαζόταν νὰ μπῇ.

—«Καλησπέρα, Ἀλέκο», τοῦ εἶπε.

Μὰ ὁ Ἀλέκος γύρισε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος. Δὲν καταδέχτηκε νὰ χαιρετήσῃ τὸν κλέφτη.

«Οὔτε αὐτός», συλλογίσθηκε ὁ Θράσος.

Κι' ἀνέβηκε, λέει στὸ χαρτοπαικτεῖο.

Τὸ βρῆκε ἔρημο. Δὲν ἦταν ἐκεῖπαρὰ ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος κύριος, ὁ ὑποχρεωτικός, ποῦ τὸν εἶχε βοηθήσει τὴν πρώτη φορὰ νὰ παίξῃ, καὶ ποῦ τὸν ἔβλεπε κάπου-κάπου ἀπὸ τότε. Αὐτὸς ὅμως τὸν ἐχαιρέτησε μὲ τὴ συνηθισμένη του εὐγένεια. Δὲν ἤξερε, φαίνεται, πῶς ἦταν ὁ κλέφτης τοῦ Λαζαρίδη....

«—Πῶς δὲν εἶναι παιγνίδι ἀπόψε;» τὸν ρώτησε.

«—Δυστυχῶς, κύριέ μου, τὸ ἐμπόδισε ἡ Ἀστυνομία.»

Ἀπογοητευμένος, ἐτράβηξε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ξύδη. Μπῆκε στὴ σάλα κι' ὁ γεροξενοδόχος τὸν ὑποδέχθηκε χαρούμενος:

«—Σ' ἔβγαλαν παιδί μου, ἀπὸ τὴ φυλακή;... Μπράβο!... μπράβο!... καλῶς τον!... Κάθησε στὸ Ἕνα. Νὰ κι' οἱ φίλοι, σὲ περιμένουν...»

Πραγματικῶς, στὸ τραπέζι Ἕνα, κοντὰ στὸ παγκάρι, ὅπως πάντα, καθόνταν ὁ Κώστας Τσαγγαράκης, ὁ Παῦλος Θεοφανίδης, ὁ Νάσος τῆς κυρίας Ἀργυρὼς κι' ὁ Γεῶργος ὁ Ἀναστασάκης.

Κανένας δὲν ἀποκρίθηκε στὸ καλησπέρα του. Ὅλοι ἔσκυψαν στὰ πιάτα τους, σὰν νὰ μὴ ἤθελαν νὰ τὸν βλέπουν. Ὡς τόσο ὁ Θράσος ἐκάθησε στὴν ἀδειανὴ θέση κοντά τους, χωρὶς νὰ πῇ καὶ χωρὶς νὰ τοῦ εἰποῦν λέξη.

Σιγοκουβέντιαζαν μόνο μεταξύ τους. Τὰ πρόσωπά των ἦταν αὐ-

στηρά, ἀλλαγμένα. Τοῦ φαινόνταν σἂν ξένοι, σἂν ἄλλοι, σἂν ἀπόκοσμοι. Καὶ ὅμως ἦσαν οἱ ἴδιοι. Καὶ κἄπου-κἄπου ἔπαιρνε τὸ αὐτί του καμμιὰ λέξη, ἀπὸ τὴν μυστική τους κουβέντα. Ἔλεγαν γι' αὐτόν, κι' ἔλεγαν φοβερά...

Ἔπειτα, λέει, σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν. Καὶ τὸν ἄφησαν μόνο. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφυγαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ποῦ ἔτρωγαν στὸ ξενοδοχεῖο, καὶ τὰ γκαρσόνια, κι' ὁ γέρο-Ξύδης, καὶ ἔμεινε ὁλομόναχος, ἀνάμεσα στὰ ξεστρωμένα τραπέζια. Ἔπειτα 'χάθηκαν κι' αὐτά ...

Ἡ ἐρημιά, ἡ ἐγκατάλειψη, τὸν ἐλυποῦσε, τὸν ἐτρόμαζε καὶ τὸν ἐπίεζε. Ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ δὲν μποροῦσε. Οὔτε ἤξευρε, ποῦ νὰ πάῃ...

Ἀλλὰ νά, ἔξαφνα, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει στὴν ἀδειανὴ σάλα ὁ Βασιλάκης. Φοροῦσε ἕνα μεγάλο μανδύα, μιὰ πλατειὰ ρεπούμπλικα, σἂν Ἱσπανός, καὶ κρατοῦσε μέσα σὲ θήκη τὸ βιολί του, ὅπως τὸν εἶχε ἰδῇ μιὰ μέρα νὰ γυρίζῃ στὸ σπίτι.

«Ἐδῶ εἶσαι; τοῦ εἶπε. Ἔλα, καϋμένε, καὶ σὲ γυρεύω. Τί ἔγεινες; Ἡ Ἀφροδίτη ἀνησύχησε καὶ μ' ἔστειλε νὰ ψάξω. Πᾶμε στὸ σπίτι γρήγορα!»

Τὸν 'πῆρε κι' ἔφυγαν.

Στὴν ὀδὸν Ἀραχώβης, τὸ μόνο φωτισμένο ἦταν τὸ σπίτι τῆς Ἀφροδίτης. Ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ παράθυρα, ἔβγαιναν γέλοια κι' ἀλαλητός. Ἀνέβηκε ὁ Θράσος καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι. Ἦταν ὅλοι μαζεμένοι ἐκεῖ καὶ ἔπαιζαν χαρτιά καὶ φλυαροῦσαν φαιδρά. Ἀλλὰ μόλις σήκωσαν τὰ κεφάλια καὶ τὸν εἶδαν, τὰ χαμήλωσαν καὶ σώπασαν.

Ἡ Ἀφροδίτη ἔπαιζε κοντὰ στὸν Ψιμάρη συντροφιά. Ὁ Θράσος ἐπλησίασε δειλὰ ἀπὸ πίσω καὶ τὴν ρώτησε σιγά:

—Μ' ἐζήτησες;

—Ὄχι, διόλου! τοῦ ἀποκρίθηκε, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

Ἀπόρησε ὁ Θράσος κ' ἐγύρισε κατὰ τὸν Βασιλάκη. Αὐτὸς τοῦ ἔγνεψε «Ἄσε την, ἔλα δῶ...» Κι' ἅμα τὸν πλησίασε ὁ Θράσος, ὁ τρελλὸς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε:

«Μούντζωσέ τους αὐτοὺς καὶ πᾶμε μεῖς νὰ καθήσουμε στὸ μπαλκόνι...»

Ἀκολούθησε τὸν Βασιλάκη καὶ τοῦ εἶπε:

—Μά, τί συμβαίνει;

—Δὲν βλέπεις; τοῦ ἀποκρίθηκε· τὰ ξανάφτειασε μὲ τὸν Ψιμά-

ρη... Δὲν σοῦ ἔλεγα νὰ τὴν καταφέρῃς καὶ νὰ τὴν στεφανωθῇς; Δὲν μὲ ἄκουσες καὶ νά!... Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, πῶς ὕστερ' ἀπ' αὐτό, ποῦ ἔκαμες καὶ σύ, εὐλογημένε...»

Τῶξερε λοιπὸν καὶ ὁ Βασιλάκης; ... Ὁ Θράσος ἀπόρησε πολύ... Μιὰ ἀπορία καὶ μιὰ λύπη ἦταν γι' αὐτὸν ὅλη ἐκείνη ἡ βραδυά. Ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους γύρω του ἀλλοιώτικους, παράξενους καὶ περιφρονητικούς. Δὲν τὸν ἔδιωχναν, μὰ δὲν τὸν ἤθελαν καὶ κοντά τους.

Κι' ἦταν ὅλοι μαζεμένοι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὸ σπίτι τῆς Ἀρλετάκαινας. Ἀκόμη κι' ἄνθρωποι, ποῦ πρώτη φορὰ τοὺς ἔβλεπεν ἐκεῖ. Ὁ Λισγάρας καὶ ἡ γυναῖκά του. ... Ὁ κ. Ἀγγελετόπουλος, ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Ὁ κ. Σπυρόπουλος, ὁ ἔμπορος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ... Ὁ κ. Λαζαρίδης, ὁ Τηλέμαχος, ἡ Λιλή... Καὶ ἄλλοι ἀκόμα, ποῦ δὲν τοὺς γνώριζε καθόλου. Τριγύριζαν τώρα στὰ δυὸ σαλόνια καὶ στὸ διάδρομο, μὲ φορέματα γιορτινά. Καὶ παντοῦ φῶτα... Μιὰ στιγμή, πέρασε κοντά του ἡ Μαργαρίτα, ἡ δουλίτσα, καὶ τὴ σταμάτησε, γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ:

—Γιατί ἀπόψε τόσος κόσμος;

Κι' ἐκείνη τὸν κύτταξε, σὰν νὰ μὴ τὸν γνώριζε.

—Δὲν τὸ ξέρετε; τοῦ εἶπε· ἡ κυρία μου στεφανώνεται τὸν κ. Ψιμάρη.

Καὶ νά, ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ πόρτα, παρουσιάζεται ἡ Ἀφροδίτη, μὲ νυφιάτικο πέπλο, στὸ μπράτσο τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὁ Ψιμάρης, μὲ φράκο, τὴν ἀκολούθησε καὶ στάθηκε κοντά της. Κι' ὁ παπᾶς,—ὁ Ἀρχιμανδρίτης τοῦ κ. Λαζαρίδη,—ἔβγαλε τὸ καλυμμαῦκί του καὶ εἶπε: «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...»

Ὁ Θράσος εἰς ὅλα αὐτά, σὰν ξένος. Κανεὶς δὲν τὸν πρόσεχε, κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὸν κυττάξῃ. Κι' ὅταν ἀκόμη γύριζαν κατ' αὐτόν, τὰ μάτια τους ἔβλεπαν ψηλότερα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Ἡ καρφωνόνταν ἀπάνω του ἀδιάφορα, ἀνέκφραστα, ὅπως στὸ κενό. Σὰν νὰ ἦταν ἀσώματος, ἄϋλος, ἀόρατος, γιὰ ὅλους...

«Πρέπει νὰ φύγω, συλλογίσθηκε.

Καὶ ἔσχισε σὰν σκιὰ τὸν κόσμο, ποῦ ἄκουγε τὸ μυστήριο, καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα, καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο... Ἐκεῖ βλέπει ἕνα κλητῆρα τῆς Ἀστυνομίας,—τὸν ἴδιο, ποῦ τοῦ εἶχε φέρει τὸ μπιλλιετάκι.

«Ἐμένα περιμένει, γιὰ νὰ μὲ πιάσῃ...» συλογίσθηκε.

Καὶ περιπάτησε γρήγορα γιὰ νὰ τὸν ξεφύγῃ.

Ἀλλὰ ὁ κλητῆρας τὸν πῆρε τὸ κατόπι.

Φοβισμένος ὁ Θράσος, τῶβαλε στὰ πόδια.

Ὁ κλητῆρας ἀπὸ πίσω του τὸν κυνηγοῦσε.

Ἔτρεχε ὁ Θράσος· ἔτρεχε μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα, μὰ ἀπὸ κάθε γωνιὰ τοῦ δρόμου ξεφύτρωνε κι' ἕνας κλητῆρας ἢ ἕνας χωροφύλακας, κι' ὅλοι μαζὺ τὸν κυνηγοῦσαν...

Ἄκουγε τὰ βήματά τους ἀπὸ πίσω νὰ πλησιάζουν καὶ τὲς φωνές τους: «πιάστε τον!...»

Τὰ πόδια του εἶχαν κάνει φτερά. Φανάρια, δένδρα, σπίτια, ἔφευγαν μπροστά του, ὅπως, ὅταν ἔφευγε μὲ σιδηρόδρομον ... Περνοῦσε δρόμους ποῦ τοὺς ἤξερε, καὶ ἄλλους ποῦ τοὺς ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Πηδοῦσε λάκκους, χαντάκια, σωροὺς ἀπὸ πέτρες, σὲ οἰκόπεδα. Καὶ οἱ κλητῆρες ἀπὸ πίσω του...

Ἄξαφνα, βρίσκεται σὲ δρόμους, ποῦ τοὺς γνωρίζει καλά. Εἶναι στὴν Πάτρα... Δὲν ἀπορεῖ καθόλου γι' αὐτό, παρὰ παίρνει θάρρος νὰ τρέχῃ πειὸ γρήγορα... Οἱ κλητῆρες ὅμως καὶ οἱ χωροφύλακες δὲν στέκονται καθόλου... Πλησιάζουν, τὸν φτάνουν, τὸν ἔφτασαν, θὰ τὸν πιάσουν...

Ἀλλὰ ὄχι!

Ἕνα χέρι γυναικεῖο, ἕνα χεράκι ἄσπρο, ἁβρό, ἀπὸ μιὰ πόρτα πετιέται καὶ τὸν ἁρπάζει. Τὸν τραβᾷ μέσα, κλείει τὴν πόρτα μὲ βρόντο καὶ βάζει ἕνα σύρτη δυνατό.

Ἐσώθηκε!...

Ἀλλὰ εἶναι σκοτάδι.

—Πόπη!... φωνάζει.

—Ὄχι, τοῦ ἀπαντᾷ, μιὰ γνωστὴ φωνή. Εἶμ' ἐγώ!

—Ἄ, ἡ Ἀγνή!...

Περνοῦν σὲ μιὰ κάμαρα, φωτισένη, καὶ τότε τὴν βλέπει... Τί χλωμή, ποῦ εἶναι, τί λυπημένη!... Μά, τὸν κυττάζει μὲ καλωσύνη καὶ τοῦ χαμογελᾷ μὲ ἀγάπη.

—Τἄμαθες; τὴν ρωτᾷ σιγά, μὲ ἀγωνία.

—Ναί.

—Ὦ Θεέ μου ... καὶ ἡ μητέρα μου;

—Δὲν ξέρει τίποτα... σιωπή!...

—Μά, ποῦ εἶναι;

—Μέσα. Ἔλα!...

Ἡ Ἀγνὴ τὸν σπρώχνει στὴν ἄλλη κάμαρα, καὶ βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του.

Τὸ πρόσωπό της τοῦ φαίνεται σὰν μεγαλήτερο ἀπὸ τὸ φυσικό. Δὲν τοῦ λέει λέξη. Τὸν κυττάζει μόνο στὰ μάτια. Μὰ τί βλέμμα εἶν' ἐκεῖνο!

Καὶ ὁ Θράσος δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ κρατήσῃ τὰ κλάμματα. Ὅλη ἐκείνη ἡ τρομάρα τοῦ κυνηγιοῦ, ὅλη ἡ ἀγωνία καὶ ἡ θλίψη, ποῦ δοκίμαζε τόσες ὧρες, συγκρατημένα μὲ κόπο, ξεσποῦν σ' ἕνα κλάμμα, ὁλόψυχο καὶ ἀπέραντο, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας...

Ὁ ἦχος τῶν ἴδιων του λυγμῶν τὸν ξύπνησε καὶ ἔπιασε τὸ πρόσωπό του βρεμμένο ἀπὸ δάκρυα. Ἔκλαιγε ἀληθινά.

* * *

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὁ Θράσος δέχθηκε μίαν ἐπίσκεψη ἀπροσδόκητη.

Τὸν Τηλέμαχο Λαζαρίδη!...

Ὁ μικρὸς αἰσθηματίας, ποῦ ἀγαποῦσε τὸν Θράσο γιατ' ἦταν ὡραῖος, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν φαντασθῇ ἄσχημο, μ' ὅλη τὴν κλεψιά, ποῦ εἶχε κάνει...

Τὲς πρῶτες ἡμέρες, στὴν πρώτη ἐντύπωση, φυσικά, συμμερίσθηκε κι' αὐτὸς τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀποστροφὴ τῶν ἄλλων. Ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ τὸ συλλογιέται... Ἐπὶ τέλους δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ. Καὶ κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀπὸ τὴ Λιλή, ἀπὸ ὅλους, ξεκίνησε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα πεζὸς καὶ βρέθηκε στὲς φυλακὲς τοῦ Συγγροῦ.

Εἶπε τὸ ὄνομά του· καὶ ὁ κ. Διευθυντὴς ἀπόρησε πολὺ καὶ τοῦ ἐπέτρεψε.

—Ὦ!... ἔκαμε ὁ Θράσος, βλέπων τὸν Τηλέμαχον νὰ μπαίνῃ στὴν κάμαρά του.

—Ἄ!... ἔκαμε καὶ ὁ Τηλέμαχος, μόλις ἀντίκρυσε τὸ Θράσο. Καὶ ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ, ὠπισθοχώρησε.

Δὲν ἦταν πειά, ὁ Θράσος, ποῦ ἤξερε!

Εἶχε χλωμιάσει, εἶχε ἀδυνατίσει, καὶ τὰ μαῦρά του γένεια, ποῦ τ' ἄφησε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ κρύφτηκε στῆς Πασχάλαινας, ἔδειχναν τὸ πρόσωπό του ἀκόμα πειὸ ἀδυνατισμένο. Τοῦ εἶχε φύγει ὅλη

ἐκείνη ἡ δροσιά, ἡ χάρη, ἡ λάμψη, ποῦ σκορποῦσε ἄλλοτε, ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ μάτια, ἀλλ' ἀπὸ ὅλο του τὸ κορμί, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὰ ροῦχά του. Στὴν ἔκπληξή του, ξέχασε καὶ νὰ χαμογελάσῃ. Ἄ, ὄχι! δὲν ἦταν πειὰ ὡραῖος!...

Ἀμέσως τὸ μετάνοιωσε ὁ ὡραιοπαθὴς, ποῦ πῆγε νὰ τὸν ἰδῇ. Καὶ ἂν μποροῦσε, θἄφευγε, χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῇ λέξη. Ἕνας Θράσος ἄσχημος, ἦταν γι' αὐτὸν ἕνας Θράσος κλέφτης. Οὔτε καλημέρα!...

Δὲν βρῆκε ὅμως τὸ θάρρος νὰ φύγῃ· καὶ προχώρησε, βιάζοντας τὸν ἑαυτόν του, καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι μὲ χαμόγελο.

Ὁ Θράσος εἶχε συνέλθει... Καὶ σκέφθηκε, πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ κάνῃ τόση ἐντύπωση, ἂν ἡ φιλία τοῦ μικροῦ Τηλέμαχου ἀντεῖχε ἀκόμα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν μοιάζουν τῆς Ἀφροδίτης!...

Τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι δυνατὰ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄ, πόσο εἶμαι εὐτυχής, ποῦ σὲ βλέπω, Τηλέμαχε!... Σὲ βεβαιῶ ἡ ἐπίσκεψή σου εἶναι γιὰ μένα ἡ πειὸ μεγάλη ἀνακούφιση!

Καλέ, καὶ ἡ φωνή του εἶχε ἀλλάξει;

Ὁ Τηλέμαχος ἐβίασε πάλιν τὸν ἑαυτόν του καὶ ἀποκρίθηκε:

—Μὰ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ ἔλθω... Ἐγώ, ξέρεις, ἔχω δικούς μου νόμους...

Ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ τὸν κυριώτερό του νόμο,—τὸ νόμο τῆς ὠμορφιᾶς, ποῦ πρέπει νὰ μπαίνῃ ψηλότερα ἀπὸ κάθε ἄλλο εἰς αὐτὸν τὸν κόσμο,—ὁ Θράσος τώρα τὸν ἀθετοῦσε. Γιατί ν' ἀφήσῃ τὸν ἑαυτό του νὰ γίνῃ ἔτσι;

Καὶ τὴν ἐντύπωση αὐτή, μ' ὅλη του τὴν προσπάθεια, ὁ Τηλέμαχος δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν διώξῃ... Ἐκάθησαν, εἶπαν μερικά,—ἄσχετα ὅλως διόλου μὲ τὴν κλοπή,—ἀλλὰ ἡ συνομιλία τους δὲν εἶχε οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὴ παληὰ ἐκείνη θερμότητα... Καὶ ὅταν ὁ Θράσος τοῦ ἐπρότεινε ἕνα καφέ, ὁ Τηλέμαχος προφασίσθηκε πῶς ἦταν ἀργὰ καὶ σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ τὸν ἀπεχαιρέτησε.

—Θὰ ξανάλθῃς;

—Ὤ, χωρὶς ἄλλο!

Ψέμματα. Δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ νὰ ἰδῇ τὸν κλέφτη τοῦ πατέρα του. Πάει!... Ἡ φιλία τοῦ Τηλέμαχου ἦταν ἕως ἐδῶ. Τὸ ἔγκλημα, ποῦ μεσολάβησε, δὲν ἐστάθηκε ἱκανὸ νὰ τὴν κόψῃ· Καὶ τὴν ἔκοβαν τώρα λίγα γένεια, ποῦ ἀσχήμιζαν ἕνα πρόσωπο χλωμὸ καὶ ἀδύνατο.

Καὶ ὁ Τηλέμαχος ἔφυγε ἀπὸ τὴ φυλακή φοβερά, μὰ φοβερὰ ἀπογοητευμένος...

ΙΒ'.

«ΘΡΑΣΟ,

«Ἔφθασα σήμερα στὰς Ἀθήνας μὲ τὸν μπαμπᾶ. Σ' ἐζήτησα καὶ μοῦ εἶπαν, πῶς βρίσκεσαι στὴ φυλακή. Ὅπου καὶ ἂν βρίσκεσαι, γιὰ μένα εἶσαι ὁ Θράσος. Καὶ μόλις μπορέσω θὰ ἔλθω νὰ σὲ ἰδῶ.— Ἁγνή».

Πῶς τοῦ ἦρθε τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ Θράσου καὶ τί ἄσχημη νύκτα, ποῦ πέρασε!...

Μά, ἕως τὸ πρωῒ εἶχε συνειθίσει τὴν ἰδέα. Μήπως αὐτὸς δὲν ἦταν καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Ἁγνῆς ποῦ, ἀντὶ νὰ πάῃ ἀμέσως, τὸν προειδοποίησε; Καὶ στὲς ἕνδεκα, κτύπησε τὴν πόρτα του καὶ τοῦ παρουσιάστηκε.

Ἡ ἴδια ἡ Ἁγνή, ἀπαράλλακτη, ὅπως τὴν ἤξερε. Μὲ τὰ ξανθά της μαλλιά, μὲ τὰ γαλανά της μάτια, μὲ τὸ ἁπλό, σᾶν πάντα, τὸ σχεδὸν ἀνδρικὸ κοστουμάκι της,—μακρυὰ ζακέττα καὶ κοντὴ φοῦστα,— μὲ τὰ ζωηρὰ κοκκινάδια της στὰ μάγουλα, μὲ τὸ γλυκὸ καὶ σοβαρὸ μαζὺ χαμόγελό της... Σᾶν νὰ πήγαινε νὰ ἰδῇ τὸν παιδικό της φίλο στὸ φοιτητικό του δωμάτιο. Τίποτα δὲν ἔδειχνε πῶς γιὰ νὰ κάμῃ ἐκείνη τὴν ἐπίσκεψη, χρειάσθηκε νὰ πάρῃ ἄδεια ἀπὸ τὴν Εἰσαγγελία καὶ νὰ περάσῃ μιὰ φοβερὴ ξώπορτα, ποῦ τὴν φρουροῦσε στρατιώτης.

Τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε

—Καλημέρα, Θράσο! Ἔλαβες τὸ γράμμα μου; Ὡραῖα!... Ὥστε μὲ περίμενες... Ἐννοεῖς, πῶς δὲν μποροῦσα νὰ μὴ ἐρχόμουν νὰ σὲ ἰδῶ, γιατί ἂν περίμενα νὰ ἔλθῃς ἐσύ, θὰ περνοῦσαν κἄμποσες ἡμέρες... Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς τὴν ἰδέα, πῶς θὰ κάμῃς ἐδῶ μέσα... κανένα μῆνα! Ξέρεις, ἤρθαμε νὰ ἐγκατασταθοῦμε πειὰ ἐδῶ. Θὰ στὸ ἔγραφα, ἂν εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ ἀπαντᾷς στὰ γράμματά μου. Μὰ ἐσὺ εἶχες ἄλλες δουλειές, ἔ; Νὰ καθήσω ὅμως... Δὲν ξέρεις, πόσο εἶμαι κουρασμένη... Ἐκάναμε καὶ ἄθλιο ταξεῖδι. Τρικυμία φοβερή. Νά, ἀκόμα μοῦ φαίνεται, πῶς κουνιέμαι. ... Μὰ κάθησε καὶ σύ... Ἔτσι, πειὸ κοντά... Τὸ ξέρεις κύριε, ποῦ σὲ ἐπεθύμησα;

Εἶσαι ὅμως λιγάκι ἀλλαγμένος... Καὶ μοῦ φαίνεται, πῶς αὐτὰ τὰ γένεια δὲν σοῦ πηγαίνουν καθόλου.

—Δὲν εἶναι μόνο τὰ γένεια, ψιθύρισεν ὁ Θράσος.

—Οὔ, καλά! ἔκαμε ἡ Ἀγνή. Τὰ βάσανα πειὰ τελείωσαν. Ἔως ἐδῶ ἦταν. Ἀφοῦ βλέπεις κοντά σου τὴν Ἀγνή, δὲν ἔχεις πειὰ νὰ φοβᾶσαι τίποτα. Ξέρεις, Θράσο, εἴδαμε καὶ τὸν κ. Εἰσαγγελέα. Λοιπόν, ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς εἶναι πολὺ καλὰ διατεθειμένος. Καὶ ἂν κατορθώσῃς νὰ ἀνακαλύψῃς ἐκεῖνον τὸν Πάνο Ἀργυρίου καὶ νὰ τοῦ πάρῃς πίσω τὰ νομίσματα... ἂν τὰ ἔχῃ δηλαδή... Ἔ, τί λές; Θὰ ἦταν εὔκολο νὰ βρεθῇ; Τώρα, ποῦ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐδῶ, μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω...

—Μά, Ἀγνή μου, μοῦ φαίνεται, πῶς αὐτὲς δὲν εἶναι δουλειὲς γιὰ νὰ ἀνακατευθῇς ἐσύ...

—Ἀλλὰ ποιός; Ἐσύ, ἀπὸ ἐδῶ μέσα μπορεῖς νὰ κάμῃς τίποτα;... Ἐκτός, ἂν γράψουμε τοῦ πατέρα σου νὰ ἔλθῃ...

—Ἄ, ὄχι!... φώναξε ζωηρὰ ὁ Θράσος. Τὸν πατέρα μου νὰ τὸν ἀφήσετε ἐκεῖ, ποῦ βρίσκεται!

Καὶ ποῦ νἄξερε, πῶς ὁ ταγματάρχης ἦταν στὴν Ἀθήνα!...

—Λοιπόν, πές μου ἐμένα, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀγνή. Ἢ νομίζεις, πῶς δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ ἀναστατώσω τὸν κόσμο; ... Ἴσως μὲ παίρνεις, σὰν κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κορίτσια, ποῦ γνώρισες ἐδῶ... Ἢ θαρρεῖς, πῶς δὲν τὸ ξέρω, πῶς μιὰ φίλη σου σὲ μαρτύρησε;

—Σώπα, Ἀγνή, γιὸ τὸ Θεό! Μὴ βάζῃς τὸν ἑαυτόν σου μὲ....

Καὶ ὁ Θράσος ἐκόπηκε, γιὰ ν' ἀρχίσῃ εὐθὺς μ' ἄλλο τόνο, σφοδρότερο:

—Τί θέλεις ἐδῶ ἐσύ; Δὲν ἀξίζω νὰ μ' ἔχῃς φίλο καὶ νὰ φροντίζῃς γιὰ μένα... Ἐγὼ εἶμαι στὴ φυλακή, ἕνας κλέφτης!...

—Δὲν εἶσαι, παρὰ ἕνα κακὸ παιδί.

—Εἶμαι ἕνας ἄτιμος!

—Δὲν εἶσαι, παρὰ ἕνας ἀνόητος.

—Εἶμαι ἕνας χαμένος, ... ἕνας ἐλεεινός!

—Ποτὲ δὲν εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ τὸ φωνάζει ἔτσι!

Ὁ Θράσος, ποῦ εἶχε σηκωθῇ μιὰ στιγμή, ξανακάθησε καὶ ἔρριξε τὰ μπράτσα του καὶ τὸ κεφάλι του στὸ τραπέζι.

Ἔκλαιγε;

Ἡ Ἀγνὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ. Τὸν ἄφησε ὅμως λίγες στιγμὲς

νὰ ξεθυμάνῃ, καὶ ἔπειτα ξανάρχισε νὰ τοῦ λέῃ σιγώτερα, ἀπὸ πάνω του, σχεδὸν στ' αὐτί του:

—Θράσο, ἄφησε τὲς ἀπελπισίες καὶ τὰ μεγάλα λόγια κι' ἔλα τώρα νὰ ἰδοῦμε τὶ θὰ κάνουμε... Οὔτε ἐλεεινὸς εἶσαι, οὔτε χαμένος. Δὲν χάνεται ἕνας νέος στὴν ἡλικία σου, ἐπειδὴ ἔκαμε μιὰ τρέλλα, ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶναι...

—Μά, μάλωσέ με, λοιπόν!... μάλωσέ με!... φώναξε ἄξαφνα ὁ Θράσος. Δὲν καταλαβαίνεις πῶς θέλω, πῶς αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ μὲ μαλώσῃς; Στὴ θέση, ποῦ βρίσκουμαι τώρα, περισσότερο μὲ πληγώνει, ὅποιος μιλεῖ γλυκά.

Ἡ Ἀγνὴ αἰσθάνθηκε νὰ τῆς ἀνεβαίνουν δάκρυα. Ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ γελάσῃ.

—Γιὰ μαλώματα ἔχουμε καιρό, τοῦ εἶπε. Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ κυττάξουμε ἄλλα, πειὸ βιαστικά. Ἔλα τώρα... πές μου γιὰ κεῖνα τ' ἀναθεματισμένα...

—Γιὰ τὰ νομίσματα λές;

—Ναί. Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς λέει, πῶς πρέπει νὰ παραδοθοῦν, πρὶν παραπεμφθῇς. Κρατεῖ ἐπίτηδες τὴν ὑπόθεση. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ἐπ' ἄπειρο... Εἶναι, βλέπεις, καὶ ὁ Λαζαρίδης, ποῦ σπρώχνει...

Ὁ Θράσος ἔμεινε σκεπτικός. Ἐξακολουθοῦσεν ὁ δυστυχισμένος νὰ πιστεύῃ, πῶς ἐκεῖνα τὰ νομίσματα ἦταν ἡ μόνη του σωτηρία καὶ νὰ τρέφῃ τὸ σχέδιο, πῶς ἅμα τελείωνε τὴν ποινήν του, θὰ τὰ ἔπαιρνε νὰ φύγῃ στὴν Εὐρώπη. Μπορεῖ μάλιστα νὰ δραπέτευε καὶ προτήτερα.

—Γιὰ νὰ βγῶ δηλαδὴ ἀπὸ τὴ φυλακή; ψιθύρισε. Ἀλλὰ τὶ μοῦ χρειάζεται πειὰ ἡ ἐλευθερία μου; Νομίζεις, πῶς ὕστερ' ἀπ' αὐτό,

—Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ζήτημα γιὰ τώρα, τοῦ ἀποκρίθηκε. Μόνο θὰ μπορέσω νὰ ζήσω στὸν κόσμο;
νὰ μὴ ξεχνᾷς, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι μεγάλος...

—Ἄ, ναί, νὰ φύγω ἔξω... νὰ πάω νὰ γίνω σερβιτόρος σὲ κανένα ξενοδοχεῖο... Ὄχι, εὐχαριστῶ!

—Θὰ κάμῃς λοιπὸν ἐκεῖνο, ποῦ εἶπες στὸν ἀστυνόμο;...

—Μὰ κι' αὐτὸ τὸ ξέρεις;

—Μὰ ἀφοῦ ἐδιάβασα ὅλη τὴ δικογραφία;

—Ἔ, λοιπόν, ναί! αὐτό! Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε· καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου, θὰ κρατήσω τοὐλάχιστον αὐτὰ τὰ

νομίσματα, γιὰ νὰ ζήσω. Ποιὸς θὰ γυρίσῃ πειὰ νὰ μὲ κυττάξῃ ἐμένα;

Τοῦ πολέμησε αὐτὴν τὴν ἰδέα. Τοῦ εἶπε πολλά. Τοῦ μίλησε μ' ὅλη της τὴν συγκινημένη εὐγλωττία. Τὸν ἔκαμε νὰ καταλάβῃ, πῶς καὶ κανὲνας πειὰ νὰ μὴ τὸν κύτταζε, θὰ τὸν κύτταζε αὐτή. Τὸ κάτω-κάτω, θὰ τὸν ἔπαιρνε νὰ φύγουν μακρυά, νὰ ζήσουν μὲ τὴν μικρή της περιουσία, χωρὶς νὰ ἀναγκασθῇ ἐκεῖνος νὰ γίνῃ σερβιτόρος. Ὕστερα σιώπασε καὶ μὲ ἀγωνία περίμενε τὴν ἀπάντησί του.

Ἐπὶ τέλους ὁ Θράσος ἐστέναξε καὶ τῆς εἶπε:

—Σὲ εὐχαριστῶ, Ἀγνή... Ἀλλὰ δὲν τὸ ἀξίζω!

—Ποιὸς τὸ ἀξίζει λοιπόν, παρὰ ἐκεῖνος, ποῦ τὸν ἀγαποῦμε; ἀποκρίθηκε μὲ ἠρεμία ἡ Ἀγνή. Τὸ ξέρεις ὅμως, πῶς εἶναι ἀργά;..

Κύτταξε τὸ ρολογάκι της καὶ ἐξηκολούθησε:

—Μεσημέρι παρὰ πέντε, ... πρέπει νὰ πηγαίνω.

—Ὄχι, στάσου! ἔκαμε τότε ὁ Θράσος, σὰ νὰ φοβήθηκε μὴ τοῦ φύγῃ. Ἐκεῖνα τὰ νομίσματα...

—Τί;

—Δὲν τὰ ἔδωσα σὲ κανένα Πάνο Ἀργυρίου... Τάχω στὸ σπίτι, ὅπου ἤμουνα κρυμμένος... στῆς κυρίας Πασχάλη...

—Ὁδὸς Μαυρομιχάλη;

—Ναί.

—Ξέρω ... Μοῦ δίνεις ἕνα γράμμα σ' αὐτὴν τὴν κυρία, νὰ στείλω νὰ τὰ πάρω;

—Ναί... ἀλλὰ κύτταξε... δὲν κάνει νὰ πᾷς ἐσύ... Νὰ στείλῃς ἕνα ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης... Μὰ ποιόν;

—Ἔννοια σου, θὰ βρῶ. Κάμε μου τὸ γράμμα στὴν κυρία .....

—Ὄχι στὴν κυρία... στὴν κόρη της. Ὅποιος πάει, θὰ γυρέψῃ τὴν Πόπη Πασχάλη...

—Πολὺ καλά. Γράψε στὴν Πόπη....

Κι' ὁ Θράσος, πειθήνιος, ἔγραψε δυὸ λόγια τῆς Πόπης.

Τί νὰ τὴν ἤθελε, ἆρά γε, τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο τετράξανθο κορίτσι;

Καὶ μὲ τὴν ἀπορία, ζωγραφισμένη στὸ προσωπάκι της, ἡ Πόπη ὑποδέχθηκε στὸ διάδρομο τὴν Ἀγνὴ καὶ τὴν ἔμπασε στὸ σαλόνι.

—Περάστε, τῆς εἶπε. Ἡ μαμὰ τώρα θὰ ἔλθῃ...

—Ἀφήσατε τὴ μαμά· θέλω μόνο τὴν δεσποινίδα Πόπη Πασχάλη.

—Ἐγὼ εἶμαι.

—Ἄ, χαίρω πολύ!

Καὶ τῆς χαμογέλασε, καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι μὲ τόσο γλυκειὰ καλωσύνη, ὥστε ἡ Πόπη αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν ὑπερβάλῃ.

Τὸ ὕφος τοῦ κοριτσιοῦ, ποῦ εἶχε μπροστά της, τῆς ἔβγαλε εὐθὺς τὴν ἰδέα, ποῦ τῆς πέρασε στὴν ἀρχή. Ὄχι δὲν μποροῦσε αὐτὴ νὰ εἶναι «τέτοια», δὲν μποροῦσε νὰ τῆς τὴν ἔστελνε ἡ «νουνά» της, ὅπως ἐνόμισε, ὅταν τὴν εἶδε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι...

Ἀλλὰ ἡ Ἁγνὴ δὲν τὴν ἄφησε νὰ ἀπορῇ πολύ.

—Εἶμαι ἡ δεσποινὶς Ἁγνὴ Στάβαρη, τῆς εἶπε, ἀπὸ τὰς Πάτρας. Ξαδέλφη τοῦ φίλου σας κ. Μανιάτη... καὶ ἔρχουμαι ἐκ μέρους του διὰ μίαν ὑπόθεσιν. Διαβᾶστε...

Ἡ Πόπη διάβασε τὸ γράμμα, κατακόκκινη, καὶ χλώμιασε... Ἄφινε λοιπὸν ὁ Θράσος τὸ σχέδιο; δὲν θὰ κρατοῦσε τὰ νομίσματα, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ ἀργότερα καὶ νὰ φύγουν μαζύ; Ἢ δὲν τῆς εἶχε ὅση ἐμπιστοσύνη ἐνόμιζε, καὶ ἤθελε νὰ τῆς πάρῃ τὸ θησαυρό, γιὰ νὰ τὸν παραδώσῃ σ' ἄλλα χέρια, πειὸ σίγουρα;

—Μὰ γιατί;... ψιθύρισε. Αὐτὸ τὸ πακέτο εἶναι τόσο καλὰ φυλαγμένο... Φοβᾶται;

—Ὄχι, δὲν φοβᾶται καθόλου, ... Ἀλλά... ξέρετε τί ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ πακέτο;

—Ναί.

— Εἶναι λοιπὸν μεγάλη ἀνάγκη νὰ τὰ δώσῃ πίσω στὸ νοικοκύρη... Ἀλλοιώτικα, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή. Αὐτὸ μᾶς εἶπε χθὲς ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἐξάδελφός μου πείσθηκε, ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ κάμῃ.

Ἡ Πόπη ἐδίσταζε...

—Μὰ εἶναι βία; εἶπε δειλά-δειλά. Δὲν ἀφήνετε νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τὸν κ. Θράσο;...

Ἡ Ἁγνὴ τὴν κύτταξε ἄξαφνα στὰ μάτια καὶ τὴν ρώτησε:

—Τὸν ἀγαπᾶτε;

Ἡ Πόπη κοκκίνισε πάλι καὶ χαμήλωσε τὰ δικά της.

—Ναί, ψιθύρισε.

—Ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶτε, τὴν ξαναρώτησεν ἡ Ἁγνή, δὲν θέλετε τὸ καλό του λοιπόν;

— Περισσότερο ἀπὸ τὸ δικό μου!

—Τότε, πρέπει νὰ τοῦ στείλετε αὐτὸ τὸ πακέτο, χωρὶς καμμιὰ ἀναβολή. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν καταστρέψῃ.

Καὶ τῆς ἐξήγησε ὅλη τὴν ὑπόθεση. Τῆς παρέστησε, πῶς ἂν ὁ Θράσος δὲν ἔδινε ἀμέσως τὰ κλοπιμαῖα, ἔτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ φάῃ τὰ νειάτα του στὴ φυλακή. Ἐνῷ, ἂν τὰ ἔδινε, ἦταν ἀκόμα καιρὸς νὰ τὸν βγάλουν, χωρὶς νὰ γίνῃ δίκη καὶ νὰ διορθώσουν τὰ πράγματα, ὥστε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν τιμή του καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ πάλι στὸν κόσμο, σὰν τίμιος ἄνθρωπος.

Ἡ Πόπη δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μὴ πεισθῇ... Τὸ ὡραῖο γι' αὐτὴν σχέδιο ἔπρεπε νὰ θυσιασθῇ στὸ συμφέρο τοῦ ἀγαπημένου της.

—Σταθῆτε μιὰ σιγμή, εἶπε.

Ἀλλὰ πολλὲς στιγμὲς περίμενε μόνη στὸ σαλόνι ἡ «ἐξαδέλφη» τοῦ Θράσου. Δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο νὰ ἀδειάσῃ τὸ ντουλάπι καὶ νὰ ξεκαρφωθῇ ἡ σανίδα τοῦ τοίχου... Ἐπὶ τέλους ἡ Πόπη παρουσιάσθηκε πάλι μὲ τὸ πακέτο στὰ χέρια.

—Αὐτὸ εἶναι, εἶπε στὴν Ἀγνή. Σᾶς τὸ δίνω δεμένο, ὅπως μοῦ τὸ ἔδωσε. Θὰ ἔχετε ὅμως τὴν καλωσύνη νὰ γράψετε δυὸ λόγια ἐδῶ, ὅτι τὸ παραλάβατε;

—Καὶ ἡ Ἀγνὴ ἔγραψε, στὸ ἴδιο τὸ γράμμα τοῦ Θράσου, ἀποκάτω, τὴν παραλαβὴ καὶ ὑπόγραψε.

Ἀποχαιρέτησε τὸ καλὸ κορίτσι, μὲ θερμὴ χειραψία,— κι' ἔφυγε μὲ τὸ ἁμάξι, ποῦ τὴν περίμενε κάτω.

ΙΓ'.

—Καὶ τὰ νομίσματα, ποῦ πούλησα; φώναξε ἄξαφνα ὁ Θράσος.

—Ἄ, ναί! ἔκαμε ἡ Ἀγνή. Εἶναι καὶ κεῖνα, ποῦ πούλησες στὸν δικαστικό... Τὸ ξέρω ἀπὸ τὴ δικογραρία, μιὰ στὴ χαρά μου τὸ ξεχνοῦσα.

—Κι' ἐγώ... Τρία εἶναι... ἕνας Δαρεικός, ἕνας Μέγας Ἀλέξανδρος κι' ἕνας Πτολεμαῖος. ...

—Καὶ πόσα σοῦδωσε;

—Δυὸ χιλιάδες ἑπτακόσιες.

—Καλά. θὰ τὰ πάρουμε καὶ αὐτά...

—Δὲν θὰ θελήσῃ καϋμένη... Ξέρεις τί στρυφνὸς ἄνθρωπος, ποῦ εἶναι; Καὶ γιὰ τὴς ἀντίκες ἔχει πάθος...

—Ἔννοια σου... εἶναι δική μου δουλειά.

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Ἀγνὴ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀρχαιόφιλου δικαστικοῦ.

Τὴν ἄφησαν νὰ πάῃ μονάχη, γιατὶ ὁ ταγματάρχης ντρεπόταν νὰ φανῇ σὲ τέτοια ὑπόθεσῃ,—καὶ τὸ εἶχε δηλώσει ἀπὸ τὴν ἀρχή, πῶς σὲ τίποτα δὲν θὰ ἀνακατευόταν,— ὁ κ. Λισγάρας δὲν τὰ εἶχε καλὰ μαζύ του καὶ ὁ κ. Στάβαρης ἐκρίθηκε περιττός, ἀφοῦ ἦταν ἡ Ἀγνή...

Ἔφτυσε αἷμα ἡ δυστυχισμένη, ὥς νὰ πείσῃ τὸν «στρυφνό» ἐκεῖνον ἄνθρωπον νὰ τῆς ξαναπουλήσῃ τὰ τρία νομίσματα. Ἐπὶ τέλους τὸν ἔκαμε νὰ τῆς πῇ:

—Πολὺ καλά. Δῶστέ μου ὅσα πλήρωσα καὶ πάρτε τα.

—Μάλιστα, δυὸ χιλιάδες ἑφτακόσιες... Τὰς ἔχω μαζύ μου.

—Πῶς; ἔχετε μεγάλο λάθος! Ὁ κλέφτης σας εἶναι καὶ ψεύστης. Τέσσερες χιλιάδες τοῦ ἔδωσα!

Τέσσερες; τέσσερες! Ἡ Ἀγνὴ δὲν θὰ ἔκανε τώρα παζάρια. Πλήρωσε ὅσα τῆς ζήτησε, —καὶ μὲ τί πόνο, συλλογιζομένη, πῶς αὐτὰ τὰ χιλιάρικα, ποῦ τῆς εἶχε δώσει ὁ ταγματάρχης, ἦταν ἀπὸ τὴν προικούλα τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης τῆς Ἑλενίτσας...—πῆρε τὰ νομίσματα κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ δικαστικοῦ, μὲ τὴν πεποίθηση, πῶς περισσότερο κλέφτης καὶ ψεύτης ἀπὸ τὸν Θράσο ἦταν αὐτός....

Ἡ τελευταία τώρα δυσκολία: ὁ Λαζαρίδης.

Ἡ Ἀγνὴ ὅμως ἐπίστευε, πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν ὑπερπηδήσῃ κι' αὐτή.

Μόνη της ἄνοιξε τὸ πακέτο μὲ τὸ θησαυρό, τὸν συμπλήρωσε μὲ τὰ τρία νομίσματα, ποῦ ἔλειπαν καί, εὐθὺς τὴν ἄλλη μέρα, ξεκίνησε γιὰ νὰ βρῇ... τὴ Λιλή.

Ὅτι ὁ κ. Λαζαρίδης εἶχε μιὰ κόρη στὴν ἡλικία της, τὸ ἤξερε. Ὅτι ὁ Θράσος τὰ εἶχε ψημένα μὲ τὴν κόρην αὐτή, τὸ ἐμάντευε... Ἀλλὰ γι' αὐτὸ σκέφθηκε, πῶς θὰ ἔφθανε γρηγορώτερα στὸ σκοπό της, ἂν παρακαλοῦσε τὴ Λιλὴ νὰ μεσιτεύσῃ στὸν πατέρα της. Ἀλλὰ εἰς αὐτὸ ἦταν γελασμένη...

Ἡ Λιλὴ ἄκουγε τὸ ὄνομα τῆς Ἀγνῆς πρώτη φορά. Ποτὲ ὁ Θράσος δὲν τῆς εἶχε κάμει λόγο γιὰ τὴν παιδική του φίλη. Τὴν δέχτηκε

ὅμως μὲ εὐγένεια καὶ μ' ἀρκετὴ περιέργεια νὰ μάθῃ, τί τὴν ἤθελε τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, ποῦ ἐπέμενε νὰ τῆς μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Τὸ ἀπαρταμέντο τῆς Λιλῆς εἶχε κι' ἕνα πλουσιώτατο,— ἂν καὶ ἀκαλαίσθητο γιὰ τὸν ἀδελφό της,— μπουντουάρ. Σ' αὐτὸ τὸ μπουντουὰρ ἐκάθησαν τὰ δυὸ κορίτσια νὰ μιλήσουν. Μιὰ στιγμὴ παρουσιάσθηκε κι' ὁ Τηλέμαχος. 'Αλλ' ἅμα εἶδε, πῶς ἡ ἐπισκέπτρια τῆς ἀδελφῆς του ἦταν ἄγνωστη, ἀποσύρθηκε.

—Μήπως πρόκειται νὰ βγῆτ' ἔξω μὲ τὸν ἀδελφό σας; ἐρώτησεν ἡ 'Αγνή.

—Ὄ, ὄχι ἀκόμα, ἀποκρίθηκε ἡ Λιλή· ἔχουμε καιρό.

—Μά, δὲν θὰ σᾶς κρατήσω καὶ πολύ. Ἦλθα ἁπλῶς γιὰ νὰ δώσω στὸν κύριο πατέρα σας τὰ νομίσματα, ποῦ... τοῦ ἔκλεψαν ἀπὸ τὴ συλλογή του.

—Ὄ! ἔκαμε ἡ Λιλή.

Καὶ κύτταξε τὴν 'Αγνὴ μὲ ἔκπληξη καὶ ἀνησυχία. Μὴ ἦταν τρελλή;

—'Εδῶ τὰ ἔχω, ἐξακολούθησε ἡ 'Αγνή, μὲ ἀμυδρὸ χαμόγελο, δείχνοντας τὸ πακέτο. Εἶναι ὅλα... Δὲν λείπει οὔτε ἕνα!

—'Αλήθεια; ποῦ εἶναι;

—'Ορίστε!

Καὶ ἔλυσε τὸ πακέτο ἀπάνω στὸ τραπεζάκι, καὶ ἔδειξε στὴν Λιλὴ τὰ κουτιὰ μὲ τὰ νομίσματα

—Τηλέμαχε!... ἄρχισε νὰ φωνάζῃ αὐτή, μὲ χαρά.

—Σταθῆτε, τὴν ἐμπόδισεν ἡ 'Αγνή· πρέπει πρῶτα νὰ μιλήσουμε οἱ δυό μας.

—Μὰ ποῦ τὰ βρήκατε σεῖς αὐτά;

—Μοῦ τὰ ἔδωσε ἐκεῖνος, ποῦ τὰ εἶχε.

—Ποιός; ὁ ἴδιος;...

—Φυσικά, ὁ νέος μετάνοιωσε καὶ θέλει τώρα νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ.

—Μὰ δὲν εἶναι, νομίζω, στὴ φυλακή;

—Ναί· 'Αλλὰ τὰ νομίσματα τὰ εἶχε κρυμμένα σ' ἕνα σπίτι, ὅπου μ' ἔστειλε καὶ τὰ πῆρα.

—Εἶσθε συγγενής του, βέβαια. ...

'Η 'Αγνὴ εἶχε σκεφθῇ νὰ τῆς εἰπῇ, πῶς εἶνε ἀρραβωνιαστικιά του. 'Αλλὰ θυμήθηκε, πῶς τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, μπορεῖ μιὰ φορὰ νὰ τὸν ἀγα-

ποῦσε, καὶ προτίμησε νὰ τῆς εἰπῇ, πῶς εἶναι ἁπλῶς μιὰ φίλη του... οἰκογενειακή.

—Φίλη του; ἔκαμε ἡ Λιλή, μὲ κάποια δυσπιστία. Καὶ τὸν γνωρίζετε καιρό;

—Ὦ, ἀπὸ μικρὸ παιδί....

—Θὰ μένετε, βέβαια, στὰς Πάτρας.

—Ναί. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἦρθα στὰς Ἀθήνας.

—Γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση;

—Ὄχι, ἦρθα μὲ τὸν πατέρα μου νὰ μείνουμε ἐδῶ. Κι' ὅταν ἔμαθα...

—Ἐννοῶ, τὴν ἔκοψε ἡ Λιλή. Μὰ θὰ ἐξασκῆτε σεῖς μεγάλη ἐπιρροὴ στὸν παιδικό σας φίλο, γιὰ νὰ τὸν καταφέρετε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ νομίσματα... Ξέρω καλά, ὅτι ἐπέμενε νὰ τὰ κρατήσῃ· ἔλεγε μάλιστα, ὅτι τὰ εἶχε στείλει ἔξω...

—Ναί, ἀλλὰ σὲ μένα εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ἦταν ἕνα πεῖσμα, ποῦ τοῦ πέρασε. Ξέρετε, ὁ Θράσος δὲν εἶναι κακός. Σεῖς βέβαια ἔχετε κάθε δικαίωμα νὰ τὸν κρίνετε αὐστηρά. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας ἢ δυστυχίας, μπορεῖ νὰ γείνῃ κανεὶς καὶ κλέφτης καὶ ὅμως νὰ εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. Ψέμματα;

Ἀπερισκεψία τῆς Ἀγνῆς νὰ μιλήσῃ ἔτσι.

Πόσο θὰ τὴν ἀγαποῦσε! ...

Κι' ἡ Λιλὴ αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ στὴν καρδιά της τὸ δάγκαμα τῆς ζήλειας.

—Δὲν ἀντιλέγω, ἀποκρίθηκε μὲ κάποιαν ψυχρότητα. Ἀπορῶ ὅμως, γιατί ζητήσατε ἐμέ, ἀντὶ νὰ ζητήσετε τὸν πατέρα μου. Εἶναι κάτω· θέλετε νὰ πᾶτε νὰ τοῦ δώσετε αὐτὰ τὰ κουτιά;

—Σᾶς ζήτησα, εἶπε γλυκὰ ἡ Ἀγνή, γιατὶ θὰ ἤθελα νὰ τοῦ τὰ δίνατε σεῖς. ... Δὲν πρόκειται, βλέπετε, ἁπλῶς καὶ μόνο νὰ τὰ πάρῃ. Ἂν ἦταν ἔτσι, μποροῦσα καὶ νὰ τοῦ τὰ στείλω μ' ἕνα ὑπηρέτη.

—Ἀλλά; γιατί ἄλλο πρόκειται;

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως. Ὁ κ. Θράσος μοῦ εἶπε τόσα πολλὰ γιὰ τὴν εὐγένειά σας, γιὰ τὴν καλωσύνη σας, ὥστε χωρὶς κανένα δισταγμό, ἦρθα νὰ ζητήσω αὐτὴ τὴ χάρη ἀπὸ σᾶς.

—Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν κ. Θράσο γιὰ τὴν καλὴ ἰδέα, ποῦ ἔχει γιὰ μένα, ἀλλὰ λυποῦμαι πολύ, ποὺ ἐγὼ ἔπαυσα νὰ ἔχω τὴν ἴδια γι' αὐτόν.

—Ἔστω. Ἀλλὰ πιστεύω, πῶς αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ κάμετε μιὰ καλωσύνη. Ὁ καλὸς εἶναι πάντοτε καλός.

—Καὶ ὁ κακὸς εἶναι πάντοτε κακός!

—Σᾶς ξαναλέω, πῶς ὁ Θράσος δὲν εἶναι «κακὸς» καὶ ἂν τὸν κρίνετε ἀπό...

—Ἄ! τὴν ἔκοψε ἡ Λιλή, σχεδὸν μὲ θυμό. Νομίζετε, πῶς τὸν κρίνω ἀπὸ τὴν κλεψιά; Ἔχετε λάθος! Σεῖς τὸν γνωρίζετε χρόνια· ἐγὼ τὸν γνωρίζω λίγους μῆνες, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ, πῶς τὸν ξέρω πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σᾶς!... Ἂς εἶναι, τέλος πάντων. Εἰπέτε μου τὶ θέλετε... καὶ ...νὰ ἰδῶ·

Ἡ Ἀγνὴ τῆς ἐξήγησε: Γιὰ νὰ σωθῇ ὁ Θράσος, ἔπρεπε τώρα νὰ πεισθῇ ὁ κ. Λαζαρίδης καὶ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ κάθε καταδίωξη. Στὸ χέρι του ἦταν· ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ ἀντίρρηση. Θὰ τὸν παρακαλοῦσε βέβαια καὶ αὐτή· ἀλλὰ θὰ ἤθελε νὰ ὑποστηριχθῇ στὴν παράκλησή της καὶ ἀπὸ τὴ Λιλή.

Ἡ κόρη τοῦ Λαζαρίδη ἄκουγε σιωπηλὴ καὶ σκεπτική. Κάθε τόσο μόνο κουνοῦσε τὸ κεφάλι της... Μὲ τὴ γυναικεία διαίσθηση, ἀφοῦ βρῆκε τὴν αἰτία ὅλου ἐκείνου τοῦ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος, ποῦ ἔδειχνε γιὰ τὸ Θράσο ἡ Ἀγνή, κατάλαβε ἀκόμα καὶ τὸ σχέδιό τους: Μὲ τὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα της, ὁ νέος θὰ ἀνακτοῦσε τὴν ἐλευθερία του. Καὶ ἡ Ἀγνὴ θὰ τὸν ἔπαιρνε νὰ φύγουν, νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι μακρυά, ὥς ποῦ νὰ ξεχαστῇ ὁ θόρυβος, ποῦ ἔκαμαν γύρω στὸ ὄνομά του αἱ ἐφημερίδες.

Καὶ ἡ ζήλεια τὴν δάγκασε δυνατώτερα.

Νὰ συντελέσῃ τώρα σὲ μιὰ εὐτυχία, ποῦ τῆς φαινόταν σὰν κλεμμένη ἀπὸ αὐτή, μαζὺ μὲ τὰ νομίσματα τοῦ πατέρα της; Ποτέ!..... Μπορεῖ νὰ μὴ ἀγαποῦσε ἀκόμα τὸ Θράσο· δὲν ἤθελε ὅμως καὶ νὰ τὸν βγάλῃ αὐτὴ ἀπὸ τὴ φυλακή, γιὰ νὰ τὸν πάρῃ μιὰ ἄλλη.

Καὶ ὄχι μόνο νὰ παρακαλέσῃ τὸν πατέρα της δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας αἰσθανόταν μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ ἐξευτελίσῃ τὸ Θράσο καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Ἀγνῆς νὰ τὴν κάμῃ, ἔτσι, ἀπὸ μιὰ ἐκδίκηση, νὰ ἰδῇ τὸν νέο, ὅπως τὸν ἔβλεπε καὶ ἐκείνη, νὰ τὸν σιχαθῇ...

—Ἄ, μπᾶ! τῆς εἶπε, ἀφοῦ τὴν ἄφησε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ, ὅσο ἤθελε. Ὁ μπαμπᾶς εἶναι τοῦ καθήκοντος. Δὲν θ' ἀκούσῃ κανένα. Κι' ἐγὼ νὰ

τοῦ πῶ, ἀκόμη χειρότερα. Ἔπειτα, δὲν θέλω νὰ σᾶς τὸ κρύψω. Μὲ τί καρδιὰ θὰ συνηγοροῦσα, γιὰ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο; Σᾶς εἶπα, πῶς ἐγὼ τὸν ξέρω,—ἔλαβα ἀφορμὴ νὰ τὸν μάθω, καλλίτερα ἀπὸ σᾶς... Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ ποιὸς εἶναι; Θέλετε νὰ ἀκούσετε μιὰ στιγμὴ τὴν ἱστορία μας;... Σᾶς τὴν ἐμπιστεύουμαι, γιατί... εἶμαι βεβαία, πῶς δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σας.

Καὶ ἡ Λιλὴ διηγήθηκε στὴν ἀντίζηλή της ὅλη τὴν ἱστορία: Πῶς γελάσθηκε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ νέου καὶ τὸν συμπάθησε· πῶς τοῦ ἔγραψε πρώτη, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν πάρῃ· πῶς ἀπὸ τὴν ἀπάντησή του, ποῦ τὴν παρεξήγησε κι' αὐτή, τὸν ἀγάπησε περισσότερο, καὶ πῶς τὴν ἔπαιξε τόσο καιρό, χωρὶς νὰ λέῃ οὔτε ναί, οὔτε ὄχι, γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ στὸ χέρι.

—Καὶ πότε, νομίζετε, εἶπε στὸ τέλος, ἀποφάσισε νὰ μοῦ πῇ, πῶς μὲ ἀγαπᾷ καὶ πῶς θὰ μὲ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν πατέρα μου; Λίγες ὧρες, πρὶν ἀνακαλυφθῇ ὁ κλέφτης τῆς συλλογῆς!... Καὶ γιατί; Γιὰ νὰ τὸν πιστέψω, ἴσως, γιὰ νὰ ἀποτρελλαθῶ μαζύ του,—φανταζόταν...—καὶ νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ μὴ τὸν καταδιώξῃ! Νὰ σκεπάσουμε τὰ πράγματα, ἀφοῦ θὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἐρωμένο μου, τὸν ἀραβωνιαστικό μου... Τί λόγος!

—Ἀλήθεια; ρώτησε χλωμὴ ἡ Ἀγνή, ὁ Θράσος ἔκαμε τέτοιο πρᾶγμα;

—Δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε, πῶς τὸν συκοφαντῶ!... Εἶσθε παιδική του φίλη... ρωτῆστέ τον, καὶ ἀφοῦ ἔχετε τόση ἐπιρροὴ στὴν θέλησή του, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσῃ. Καὶ τώρα, ἐλᾶτε, σᾶς παρακαλῶ στὴ θέση μου... Ἐσεῖς θὰ μεσιτεύσετε γιὰ νὰ τὸν βγάλετε ἀπὸ τὴ φυλακή, ἤ, ἂν ἦταν στὸ χέρι σας θὰ τὸν χώνατε πάρα μέσα;

Ἡ Ἀγνὴ δὲν ἀποκρίθηκε. Αὐτά, ποῦ ἄκουσε τῆς ἔκαμαν ἐντύπωση καταπληκτική. Ἄρχισε νὰ κλονίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη της στὸ Θράσο. Ἡ νέα του αὐτὴ ἀτιμία, τῆς φαινόταν χειρότερη καὶ ἀπὸ τὴν κλεψιά...

—Ὅμως δὲν θέλω νὰ φανῶ κακή, ἐξακολούθησε ἡ Λιλή. Ἁπλῶς δὲν θὰ ἀνακατευθῶ... Δὲν θὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου, ἀλλ' ἂν θελήσῃ ὁ ἴδιος νὰ σᾶς κάμῃ τὴ χάρη, δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσω. Μοῦ φαίνεται, πῶς εἶναι καὶ πολύ. Πᾶμε κάτω.... νὰ σᾶς συστήσω, νὰ τοῦ τὰ πῆτε.

Ἡ Ἀγνὴ ἔμενε μετέωρη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Λαζαρίδη, νὰ δώσῃ πίσω τὰ νομίσματα στὸ Θράσο καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ: «Πάρε τα καὶ κάμε ὅ,τι θέλεις...»

* * *

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ δισταγμοῦ, ξαναμπῆκε στὸ μπουντουὰρ τῆς ἀδελφῆς ου ὁ Τηλέμαχος.

Ἔκαμε νὰ φύγῃ, ἅμα εἶδε πάλι τὴν Ἀγνή,—ἀκόμη;—ἀλλὰ ἡ Λιλὴ τὸν κράτησε.

—Τηλέμαχε, τοῦ εἶπε, ἔλα ἐδῶ νὰ γνωρίσῃς... Ὁ ἀδελφός μου ...ἡ δεσποινὶς Στάβαρη... Κι' ἂν φαντάζεσαι, τί μᾶς φέρνει;... Νά, Νά, κύτταξε κεῖνα τὰ κουτιά...

Κι' ἀφοῦ χαιρέτησε μὲ ὑπόκλιση τὸ ξανθὸ κορίτσι, ὁ Τηλέμαχος ἄνοιξε τὰ κουτιὰ κι' εἶδε τὰ νομίσματα.

—Ἄ! ἔκαμε τὰ κλεμμένα μας;

—Ὅλα κι' ὅλα!.. Δὲν λείπει οὔτε ἕνα. Ἡ δεσποινίς, παιδικὴ φίλη τοῦ κ. Θράσου, κατάφερε νὰ τοῦ τὰ πάρῃ καὶ νὰ μᾶς τὰ φέρῃ.

—Μὰ πᾶμε, λοιπόν, νὰ τὰ ἰδῇ ὁ μπαμπᾶς!.. φώναξε ὁ Τηλέμαχος μὲ χαρά. Ἀκόμα δὲν τὰ δώσατε τοῦ μπαμπᾶ; Τὶ κάθεσθε; Ἄχ, Θεέ μου, πόσο θὰ χαρῇ!..

—Ναί, ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς Στάβαρη δὲν τὰ δίνει, παρὰ ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ συγχωρήσουμε τόν .....

—Ὄχι δά!... τὴν ἔκοψε ἡ Ἀγνή· ἐγὼ δὲν εἶπα αὐτό.

—Μὰ ἐμεῖς θὰ τὸν συγχωρήσουμε; εἶπεν ὁ Τηλέμαχος. Ὅ,τι θέλουν οἱ δικασταί.

—Οἱ δικασταὶ θὰ φανοῦν ἐπιεικεῖς, ἂν ὁ μπαμπᾶς παραιτηθῇ.

—Ἄ, ἔτσι; Καὶ γιατὶ νὰ μὴν παραιτηθῇ; Ἀφοῦ θὰ πάρῃ πίσω τὰ νομίσματά του, θὰ παραιτηθῇ. Κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸν παρακαλέσω. Δὲν ἀγαπῶ ἀκόμα τὸ Θράσο ὅσο τὸν ἀγαποῦσα πρίν, ἀλλά....

—Αὐτὸ σοῦ ἔλειπε! φώναξε ἡ Λιλή· νὰ τὸν ἀγαπᾷς κι' ὅσο τὸν ἀγαποῦσες!..

—Ἄ, φώναξε ὁ Τηλέμαχος, καὶ νομίζεις ἐσὺ πῶς δὲν τὸν ἀγαπῶ πειὰ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποῦ δὲν τὸν ἀγαπᾷς καὶ σύ;

—Ἀλλὰ γιὰ ποιὸν ἄλλο;

—Ἔπρεπε νὰ τὸν ἔβλεπες πῶς ἔγινε τώρα στὴ φυλακή!

Ἡ Λιλή, ποῦ ἤξερε τὴν ὡραιομανία τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐγέλασε.

—Αὐτὸ ἦταν; εἶπε.

—Μὰ δὲ θἄταν καὶ χειρότερο γιὰ μένα!..

Ἡ Ἀγνὴ τοὺς ἄκουγε κι' ἀποροῦσε.

—Ἂς εἶναι ὅμως, ἐξηκολούθησε ὁ νέος· δὲν βρίσκω γιατὶ πρέπει νὰ μείνῃ αἰωνίως στὴ φυλακή, ἢ τὶ θὰ κέρδιζε ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ τὴν τιμωρία του. Πᾶμε, πᾶμε κάτω... Ἐγὼ θὰ τοῦ μιλήσω.

Πῆρε ὁ ἴδιος τὰ κουτιά, κι' ἄφησε τὰ κορίτσια νὰ προηγηθοῦν.

Στὴν τραπεζαρία βρῆκαν τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Λαζαρίδη, μὲ τὸν αἰώνιό τους Ἀρχιμανδρίτη. Ὁ Τηλέμαχος, ποῦ ὅ,τι κι' ἂν συνέβαινε, δὲν ξεχνοῦσε τοὺς τύπους, παρουσίασε πρῶτα τὴν δεσποινίδα Στάβαρη, κι' ἔπειτα, χωρὶς λέξη, ἔβαλε στὸ τραπέζι, μπροστὰ στὸν πατέρα του τὰ δυὸ κουτιὰ ἀνοικτά.

Ὁ κ. Λαζαρίδης, μόλις εἶδε ἀντίκες, ἔκαμε τὸ κίνημα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ποῦ τοῦ δίνουν κοκό· ὥρμησε νὰ πιάσῃ. Ἀλλ' ἅμα εἶδε,—καὶ δὲν ἄργησε πολύ—πῶς ἦταν τὰ δικά του νομίσματα, τὰ κλεμμένα, ἡ μορφή του φωτίσθηκε ἀπὸ ἕνα γέλοιο χαρᾶς, ποῦ ποτὲ ἴσως ἄλλοτε δὲν τὸ εἶδαν οἱ δικοί του ἔτσι ὁλόψυχο.

Σὰν νὰ τοῦ χάριζαν ὅλο τὸν κόσμο!

Μὲ λίγα λόγια, τὰ παιδιὰ τοῦ ἐξήγησαν πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα.

—Εὖγε, κόρη μου! φώναξε τότε ὁ συλλέκτης, σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς Ἀγνῆς. Κατήσχυνες κι' ἐξηυτέλισες τὴν Διοικητικὴν Ἀστυνομίαν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς!... Σ' εὐχαριστῶ καὶ σὲ συγχαίρω!..

Καὶ σηκώθηκε μὲ τὰ κουτιὰ στὸ χέρι, καὶ μπῆκε στὴν αἴθουσα τῆς συλλογῆς, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ νομίσματά του καὶ νὰ τὰ μετρήσῃ. Οὔτε τσάϊ ἤθελε, οὔτε τίποτε. Δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀναβάλῃ στιγμὴ αὐτὴν τὴν ἀπόλαυση.

Τὰ παιδιὰ μὲ τὴν Ἀγνὴ τὸν ἠκολούθησαν.

Ὁ κ. Λαζαρίδης ἄδειασε τὰ κουτιὰ ἐπάνω στὸ μεγάλο τραπέζι κι' ἄνοιξε τὸν κατάλογό του. Καὶ σὲ λίγο ἤξερε πῶς δὲν ἔλειπε οὔτε ἕνα!

—Περίεργο! εἶπε, ξεχωρίζοντας τρία χρυσᾶ καὶ κυττάζοντας τὴν Ἀγνὴ μὲ ἀπορία· αὐτά, λοιπόν, δὲν τὰ εἶχε πωλήσει στὸν κύριον....;

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀγνή, ἀλλὰ ἐφροντίσαμε, βλέπετε, νὰ πάρωμε πίσω κι' αὐτά.

—Καὶ πῶς τὸ κατωρθώσατε; φώναξε ὁ κ. Λαζαρίδης κατάπληκτος· πῶς ἀπεσπάσατε ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀρχαιοκαπήλου, τοῦ φι-

λαργύρου, τοῦ τέρατος, αὐτὰ τὰ σπανιώτατα, τὰ πολυτιμότατα νομίσματα;....

—Μὴ ρωτᾶτε τὶ τράβηξα, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀγνή· ἀλλά, βλέπετε, τὸ κατάφερα. Ἔκαμα τ' ἀδύνατα δυνατά, γιὰ νὰ ἔχετε τὴ συλλογή σας ὁλόκληρη.

—Τὸ ἐννοῶ, τὸ βλέπω. Καὶ τώρα, τὶ θέλεις ἀπὸ ἐμέ; Πραγματικῶς εἶσαι ἀξία πάσης ἀνταμοιβῆς...

—Κάτι θέλει, εἶπεν ὁ Τηλέμαχος, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ σᾶς τὸ πῇ...

Ἡ Λιλὴ κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσή της. Δὲν ἔλεγε λέξη.

—Τί; ρώτησε ὁ κ. Λαζαρίδης. Εἰπέ το, λοιπόν, σὺ ποῦ τὸ ἠξεύρεις.

Καὶ ὁ Τηλέμαχος διετύπωσε τὴν ἀξίωση, ὅσο ἐπιβλητικώτερα μποροῦσε.

Ἀλλὰ μόλις ἄκουσε τέτοιο πρᾶγμα, ὁ κ. Λαζαρίδης σκυθρώπασε.

—Ἄ, ὄχι! εἶπε· ὅλα κι' ὅλα... Λυποῦμαι πολύ, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον!

—Δὲ σᾶς τῶλεγα; ψιθύρισε σιγὰ ἡ Λιλὴ στὴν Ἀγνή. Ὁ μπαμπᾶς εἶναι τοῦ καθήκοντος.

—Θὰ ἔκαμνα ἁπλούστατα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἑκατομμυριοῦχος, ἓν ἀδίκημα ἐναντίον τῆς κοινωνίας. Καὶ μὲ ποίαν πρόφασιν θὰ ζητήσω ἀπὸ τοὺς δικαστὰς ν' ἀφήσουν ἀτιμώρητον ἕνα κλέπτην;

—Δὲν θὰ ζητήσετε τίποτε ἀπὸ τοὺς δικαστάς, εἶπεν ἡ Ἀγνή. Θὰ δηλώσετε μόνο στὸν κ. Εἰσαγγελέα, ὅτι, ἀφοῦ σᾶς ἀπέδωκε ὅλα τὰ κλοπιμαῖα, δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ καταδιωχθῇ. Ἔτσι οἱ δικασταὶ θὰ μποροῦσαν νὰ φανοῦν ἐπιεικέστεροι.

Ὁ κ. Λαζαρίδης ἔγνεψε πάλιν «ὄχι». Ἀλλὰ ἡ Ἀγνὴ δὲν ἀπελπίσθηκε. Τὸν ἔβλεπε συγκινημένο....

—Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα, ξανάρχισε, ἐκοπίασα, ὑπέφερα κι' ἐγὼ τόσο, ὥς νὰ καταφέρω τὸν στρυφνὸ ἐκεῖνο νὰ μᾶς δώσῃ πίσω τὰ νομίσματα ποῦ εἶχε ἀγοράσει... Εἶναι δίκηο, λοιπόν, συλλογισθῆτε, νὰ ὑποφέρω ἄλλο τόσο, γιὰ νὰ καταφέρω τώρα καὶ σᾶς;

—Ἄ, ὄχι, μπαμπᾶ! εἶπεν ὁ Τηλέμαχος· αὐτὸ δὲν πρέπει ... Ποτέ!....

Ἡ Λιλὴ κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσή της: Δὲν ἔλεγε λέξη.

Καὶ ὁ κ. Λαζαρίδης, ὁ «ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος», τὶ ἔκανε;...

Ἄ, ἡ παρατήρηση τῆς Ἀγνῆς ἦταν τόσο πιτυχημένη καὶ ἦλθε τό-

σο στὴν ὥρα της!... Μ' ἕνα λεπτότατο τρόπο, εἶχ' ἐξομοιώσει τὸν κ. Λαζαρίδη μὲ τὸν δικαστικό, κι' ὁ παραλληλισμὸς αὐτὸς δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου. Τέτοιο «τέρας» λοιπὸν ἦταν κι' αὐτός; Ἔτσι θὰ βασάνιζε τὸ δυστυχισμένο κορίτσι μὲ τὴ συγκινητικὴ ἀφοσίωση;... Ὁ ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος κλονιζόταν. Καὶ γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ στὴ ζωή του ἔβλεπε πῶς ὑπάρχουν κι' ἄλλα «καθήκοντα» ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐκπληροῦσε ὡς τώρα...«ἀπέναντι τῆς κοινωνίας».

Ἅμα γίνῃ ἕνα ρῆγμα στὸ τεῖχος, τ' ἄλλα εἶναι εὔκολα.

Τοῦ εἶπαν ἀκόμα λίγα λόγια ἡ Ἀγνὴ κι' ὁ Τηλέμαχος,—ἡ Λιλὴ πάντα μιλιά—κι' ὁ κ. Λαζαρίδης ὑποχώρησε.

—Ἔστω, εἶπε. Ἀλλὰ τὶ πρέπει νὰ κάμω;

Ἡ Ἀγνὴ ἦτο προετοιμασμένη γιὰ ὅλα.

—Ἕνα γράμμα στὸν κ. Εἰσαγγελέα. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ τὸ γράψετε τώρα καὶ νὰ μοῦ τὸ δώσετε.

Κι' ὁ κ. Λαζαρίδης ἔγραψε:

«Κύριε Εἰσαγγελεῦ,

«Ἐπειδὴ ὁ Θρασύβουλος Κ. Μανιάτης αὐθορμήτως ὅλως μοὶ ἐπέστρεψε πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀφαιρεθέντα νομίσματά μου, μέχρις ἑνός, θὰ ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, ὅπως μὴ καταδιωχθῇ.

Κ. Λαζαρίδης».

ΙΔ'.

Τ' ἄλλα πειὰ ἦταν δουλειὰ τοῦ κ. Αισγάρα. Κι' ὁ ἐφέτης ἐνήργησε μὲ τόση σπουδή, ὥστε σὲ τρεῖς ἡμέρες ὅλα ἦταν τελειωμένα. Τὰ κατάφεραν, τὰ μπάλωσαν, τὰ σκέπασαν. Ὁ Θράσος «ἀπηλλάσσετο, ὡς ἀποδώσας τὰ κλοπιμαῖα πρὸ πάσης ἀνακρίσεως...»

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Ἀγνὴ δὲν εἶχε πατήσει στὴ φυλακή. Κρατοῦσε τὸν Θράσο ἐνήμερο μὲ γράμματα σύντομα καὶ ψυχρά. Γιατὶ ἡ συνομιλία της ἐκείνη μὲ τὴ Λιλὴ τῆς εἶχε δώσει ἕνα μεγάλο κλονισμό. Ἄρχισε νὰ φοβᾶται ἀληθινά, μήπως ὁ νέος ἐκεῖνος εἶχε πολὺ ριζικώτερη τὴ διαφθορὰ στὴν ψυχή του ἀπὸ ὅσο ἐνόμιζε, μήπως δὲν ἦτο ἄξιος τῆς ὑπεράνθρωπης ἀγάπης ποῦ αἰσθανόταν γι' αὐτόν, μήπως δὲν θὰ μποροῦσε πειὰ ποτὲ νὰ γυρίσῃ στὸν ἴσιο δρόμο καὶ μήπως, ἂν

αὐτὴ ἔδενε μαζύ του τὴν τύχη της, θὰ γινόταν δυστυχισμένη γιὰ πάντα. Κι' ἔλεγε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ μόνος του ....

Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὸν Θράσο, ἡ 'Αγνή, καὶ τώρ' ἀκόμα, τὸν ἀγαποῦσε. Κι' ἔφθασε νὰ τὸν ξαναϊδῇ πάλι μπροστά της καὶ νὰ ξανακούσῃ τὴν παραπονεμένη του φωνή, γιὰ νὰ πεισθῇ πῶς ἔκαμε μιὰ στιγμὴ λάθος στὴ διάγνωσή της.

Μόλις ὁ Θράσος βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ γύρεψε τὴν 'Αγνή.

'Ο ταγματάρχης κι' ὁ Στάβαρης δὲν εἶχαν ἐπιστρέψει ἀκόμα γιὰ τὸ πρόγευμα, κι' ἡ 'Αγνή, μόνη της, ἔγραφε γράμματα στὴ κάμαρά της.

Ἅμα κύτταξε τὸ μπιλλιέτο ποῦ τῆς ἔφερεν ὁ ὑπηρέτης, εἶπε:

—'Ο κ. Μανιάτης νὰ μὲ περιμένῃ κάτω στὸ σαλόνι, καὶ τώρα ἔφθασα.

—'Αλλὰ τὸ μετάνοιωσε ἀμέσως.

—Ὄχι, ξανᾶπε. Ἂς ἔλθῃ καλλίτερα ἐδῶ.

Κι' ὁ Θράσος ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της.

Ἦταν τόσο συγκινημένος, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ προφέρῃ λέξη. Μὲ παγωμένα καὶ τρεμουλιαστὰ χέρια ἔπιασε καὶ τὰ δυὸ τὰ χέρια τῆς 'Αγνῆς καὶ τἄφερε στὰ χείλη του. Πολλὴν ὥρα τῆς τὰ κράτησε ἔτσι. Κι' ἔπειτα μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ:

—Πῶς θὰ σοῦ ξεπληρώσω ἐγὼ ποτὲ ὅ,τι ἔκαμες γιὰ μένα;

'Η μετάνοια, ἡ συντριβὴ ἐκείνη ἦταν τόσο κτυπητή, ὥστε ἡ 'Αγνή, ποῦ τὴν ἔβλεπε, δὲν μπόρεσε ν' ἀμφιβάλῃ στιγμή. Ὅ,τι καὶ νὰ ἦταν πρίν, ὁ Θράσος εἶχεν ἀλλάξει.

—Ὑπάρχει τρόπος νὰ μοῦ τὰ ξεπληρώσῃς ὅλα, τοῦ εἶπε.

—Πές μου!... φτάνει μόνο νὰ τὸ πῇς!

—Νά, τώρα ποῦ θἄλθῃ ὁ πατέρας σου, νὰ τοῦ φιλήσῃς τὸ χέρι, ἔτσι ὅπως φίλησες καὶ τὸ δικό μου.

—Ἄ! ἔκαμε ὁ Θράσος. 'Ο πατέρας μου εἶν' ἐδῶ;

—Ναί, ἤρθαμε μαζύ ....

—Δὲν μοῦ τῶπες!

—Σοῦ τὸ λέω τώρα. Ἤρθαμε μαζί, κι' ἐκεῖνος τὰ ἔκαμε ὅλα... 'Ο πατέρας σου!... Πίστεψε, Θράσο, πῶς κανένας ἀπ' αὐτοὺς ποῦ μᾶς ἔκαμαν τὴ χάρη, δὲν θὰ ἔκανε τίποτα, ἂν δὲν ἔβλεπε μπροστά του ἕνα δυστυχισμένο πατέρα, νὰ παρακαλῇ μὲ δάκρυα γιὰ τὸ παιδί του.

—Τὸ φαντάζουμαι...ψιθύρισε ὁ Θράσος.

—Τὴν εὐθύνη τῆς παρεκτροπῆς σου, τὸ ξέρω, τὴ ρίχνεις ἐσὺ στὸν πατέρα σου. Παραδέχουμαι πῶς μπορεῖ νὰ μὴ σοῦ φέρθηκε μὲ...τὸν καλλίτερο τρόπο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ παραδεχθῇς καὶ σύ, πῶς ὁ ἄνθρωπος ἔκανε ὅπως τοῦ ἔλεγε τὸ μυαλό του, γιὰ τὸ καλό σου.

Ὁ Θράσος δὲν εἶπε τίποτα.

Εἶχε θυμηθῇ ἐκεῖνο τὸ «γκάριζε»...

Ναί, γιὰ τὸ καλό του ....

Ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἀκόμη ἄρχισε νὰ ἔχῃ μιὰ τέτοια ἰδέα. Ἀλλὰ θὰ ἔφθανε νὰ τὸν συγκινήσῃ καὶ μόνη ἡ πληροφορία ποῦ τοῦ ἔδωσε προτήτερα ἡ Ἀγνή....

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐκεῖ, στὴν ἴδια κάμαρα, ὁ Θράσος φιλοῦσε καὶ τὸ χέρι τοῦ πατέρα του.

Δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ τίποτ' ἄλλο ἡ Ἀγνὴ γιὰ νὰ πιστέψῃ. Ὁ Θράσος ξαναγινόταν πάλι ὁ πρῶτος ὁ Θράσος, ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἤξερε ἀπὸ παιδί, καὶ ποῦ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, καὶ ποῦ τοῦ ἄξιζε νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

....

Ἡ Ἀγνὴ δὲν ἐπρόφθασε νὰ κάμῃ τὸ σπίτι της στὴν Ἀθήνα, ὅπως ἐλογάριαζε μιὰ φορά. Ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ ξωκκλῆσι, ὅπου, λίγες ἡμέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποφυλάκιση, εὐλογήθηκαν μυστικὰ οἱ γάμοι της μὲ τὸ Θράσο, κι' ἀπὸ κεῖ κατ' εὐθεῖαν στὸ βαπόρι, ποῦ ἔφευγε γιὰ τὴ Μασσαλία.

Ὁ Θράσος, μὲ τὴν Ἀγνή, πήγαινε στὸ Παρίσι ν' ἀποτελειώσῃ τὶς σπουδές του. Τὴν ἄλλη 'μέρα ἔφυγαν κι' οἱ γέροι γιὰ τὴν Πάτρα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε εἰκοσιπέντε σχεδὸν χρόνια.

Ὁ Θράσος δὲν ξαναγύρισε στὴν Ἑλλάδα. Κάνει τὸ γιατρὸ σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς Γαλλίας. Τελευταῖα εἶχε γίνει ἐκεῖ κάποια «μυστηριώδης δολοφονία» καὶ μιὰ Παρισινὴ ἐφημερίδα δημοσίευσε συνέντευξη μὲ τὸν «ντοκτὲρ Μανιατί», ποῦ εἶχ' ἐξετάσει πρῶτος τὸ πτῶμα τοῦ θύματος.

—Ρωμηὸς πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ντοκτὲρ Μανιατί, ποιὸς ξέρει!.. εἶπε ἕνας «γερουσιαστής», ποῦ διάβασε τὴν ἐφημερίδα στοῦ Ζαχαράτου.

Κι' ὁ γερουσιαστὴς αὐτὸς ἦταν ὁ Γεῶργος ὁ 'Αναστασάκης. Μὰ δὲν ἐφαντάσθηκε πῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν παληό του φίλο, τὸν ξεχασμένο Θράσο ....

Τὸν θυμοῦνται ὅμως κάπου-κάπου στὴν 'Αθήνα μερικοὶ γέροι καὶ λένε:

—Τὶ ν' ἀπέγινε ἆρά γε ὁ κλέφτης τῆς συλλογῆς τοῦ Λαζαρίδη;

Λιγώτερο ἀπ' ὅλους τὸν θυμᾶται ἡ 'Αφροδίτη, ποῦ εἶναι τώρα χήρα Ψιμάρη. Ὁ πλούσιος χρηματιστὴς τὴ στεφανώθηκε στὰ τελευταῖά του καὶ τῆς ἄφησε μιὰ πολὺ καλὴ περιουσία. Ζῇ εὐτυχισμένη, γιατὶ κι' ἑξηντάρα ἀκόμη εἶναι ὡμορφη,—αἰώνια 'Αφροδίτη—καὶ βρίσκει ἀγαπητικούς!

Τὸν ἄλλο χρόνο, ἡ Λιλὴ τοῦ Λαζαρίδη παντρεύτηκε μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ πυροβολικοῦ, πλούσιο κι' ἀπὸ οἰκογένεια, ποῦ τῆς τὸν διάλεξε ὁ πατέρας της.

Μόνο ἐκεῖνο τὸ κακόμοιρο, ἡ Πόπη τῆς Πασχάλαινας, ἔμειν' ἔτσι. Δὲν εἶχε τύχη ποτὲ αὐτὸ τὸ κορίτσι. Ὅλοι τὴ γέλασαν, σὰν τὸ Θράσο, ποῦ τὸν ἔκλαψε χρόνια. Κι' ἔπειτα, σὰ μαράθηκε ἡ ὠμορφιά της, καὶ σὰν πέθανε ἡ μητέρα της, καὶ σὰν παντρεύτηκε ἡ ἀδελφή της,—ἔγινε μαμή!

'Απὸ τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας, στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν εἰκοσιπέντε χρόνων, τὰ μισὰ πέθαναν, τ' ἄλλα μισὰ ἔγιναν ἀγνώριστα. Μόνο ὁ Βασιλάκης εἶναι ὁ ἴδιος, ἀναλλοίωτος. Στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς του,

κρατεῖ μιὰ κάμαρα, καί, κλεισμένος τὴς περισσότερες ὧρες ἐκεῖ μέσα, ξεθυμαίνει μὲ τὸ τρελλό του βιολί.

Παίζει τοὺς ἴδιους σκοπούς, ποῦ ἔπαιζε καὶ τότε, ὅταν τοὺς ἄκουγε ὁ Θράσος κι' ἀνατρίχιαζε. Καὶ τώρ' ἀκόμα, κἄπου-κἄπου, περνοῦν ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ γιατροῦ αὐτοὶ οἱ ἦχοι καὶ τοῦ φέρνουν τὸ ἴδιο παληὸ ἀνατρίχιασμα. Τὶ θλιβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα ποῦ τοῦ θυμίζουν!.. Κι' ὅμως, στὴ μακρυνὴ ἀνάμνησή τους, αἰσθάνεται κἄποια ἡδονή. Καὶ μὲ περισσότερη τότε στοργὴ σφίγγει τὸ πιστὸ χέρι τῆς Ἀγνῆς του.

ΤΕΛΟΣ

ΔΕΣΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878